

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

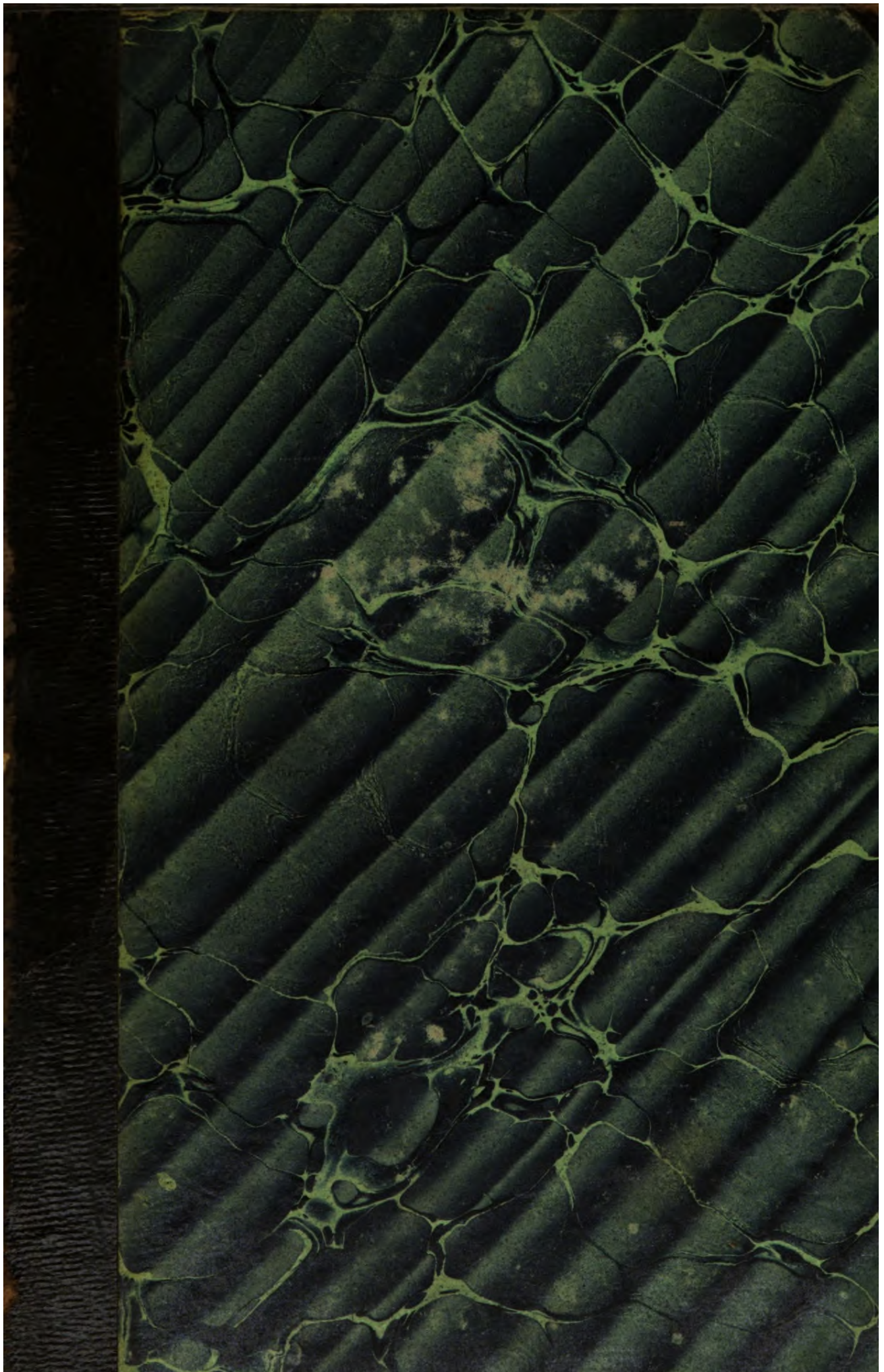
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

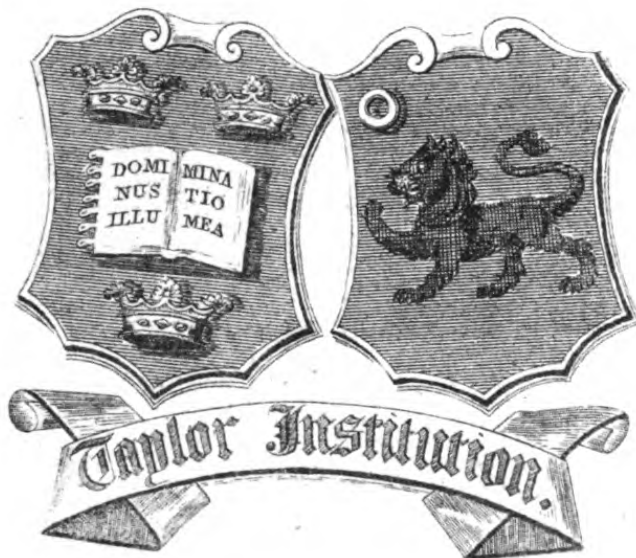
<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

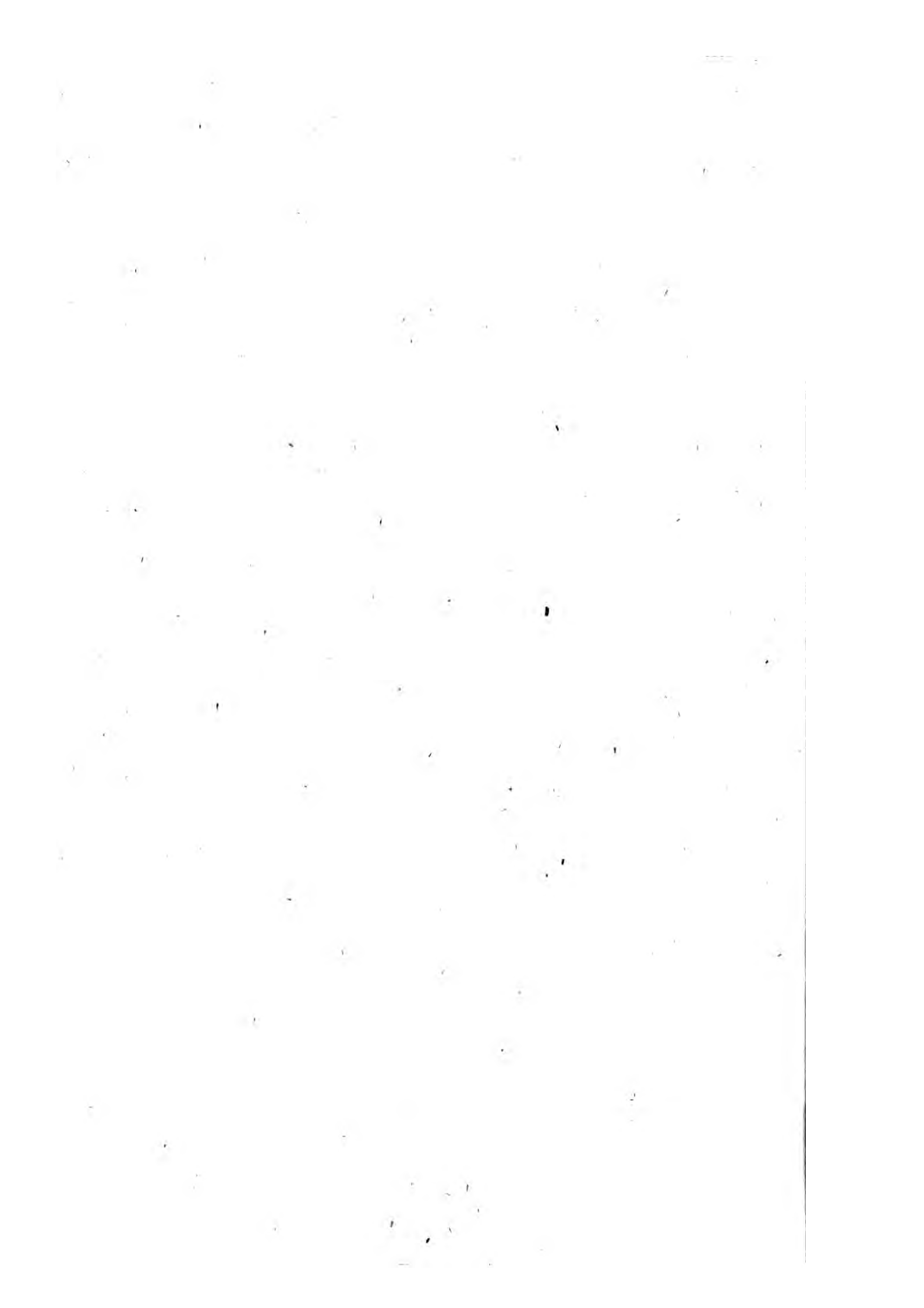

56 d. 18.

100

100

Jens Baggesens
Danske Bærker.

Anden Udgave.

Red

August Baggesen.

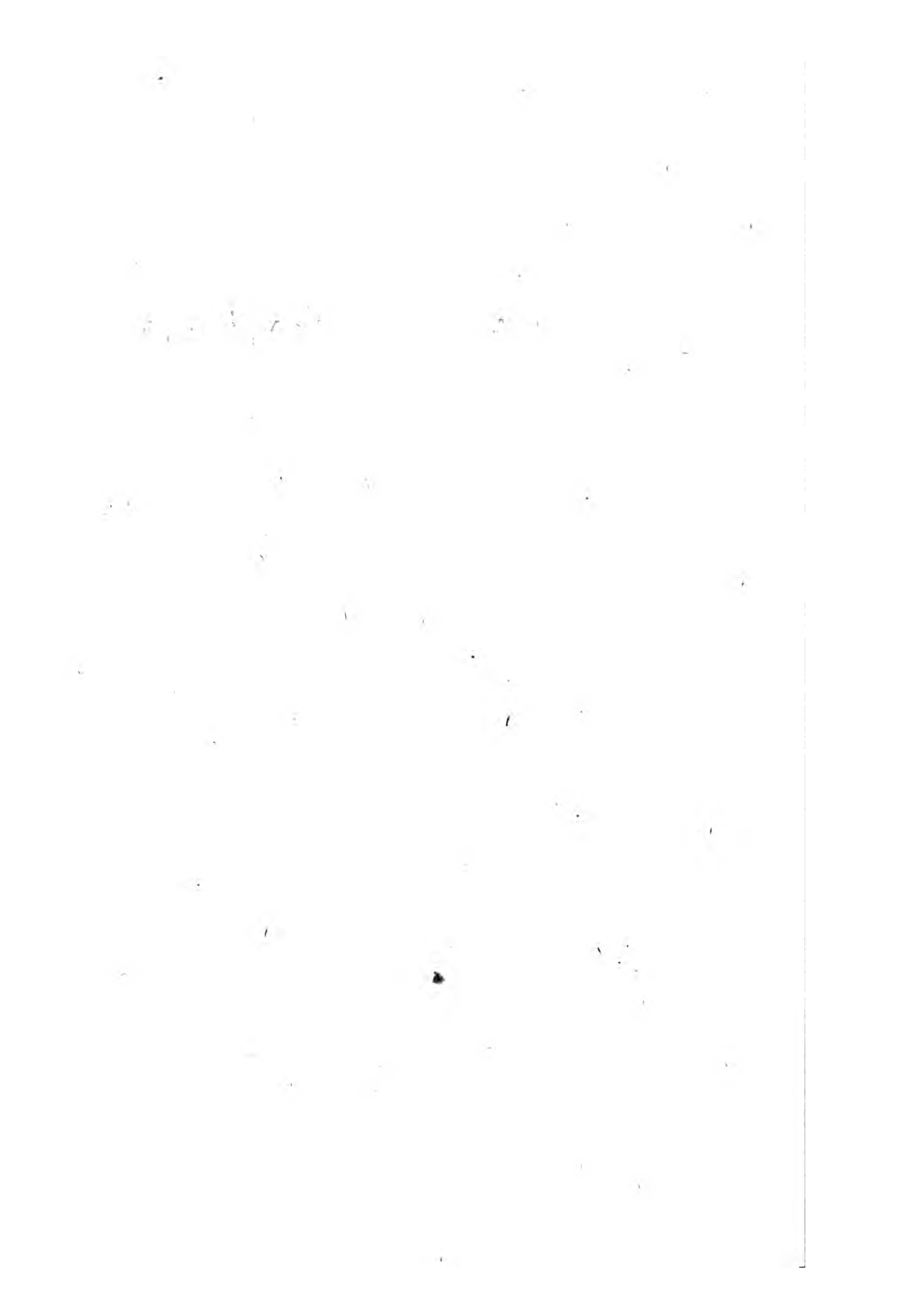
Semte Bind.

—*—*—*—*—*—*—*—*—*—
Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reigel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

—
1846.

Poetiske Skrifter.

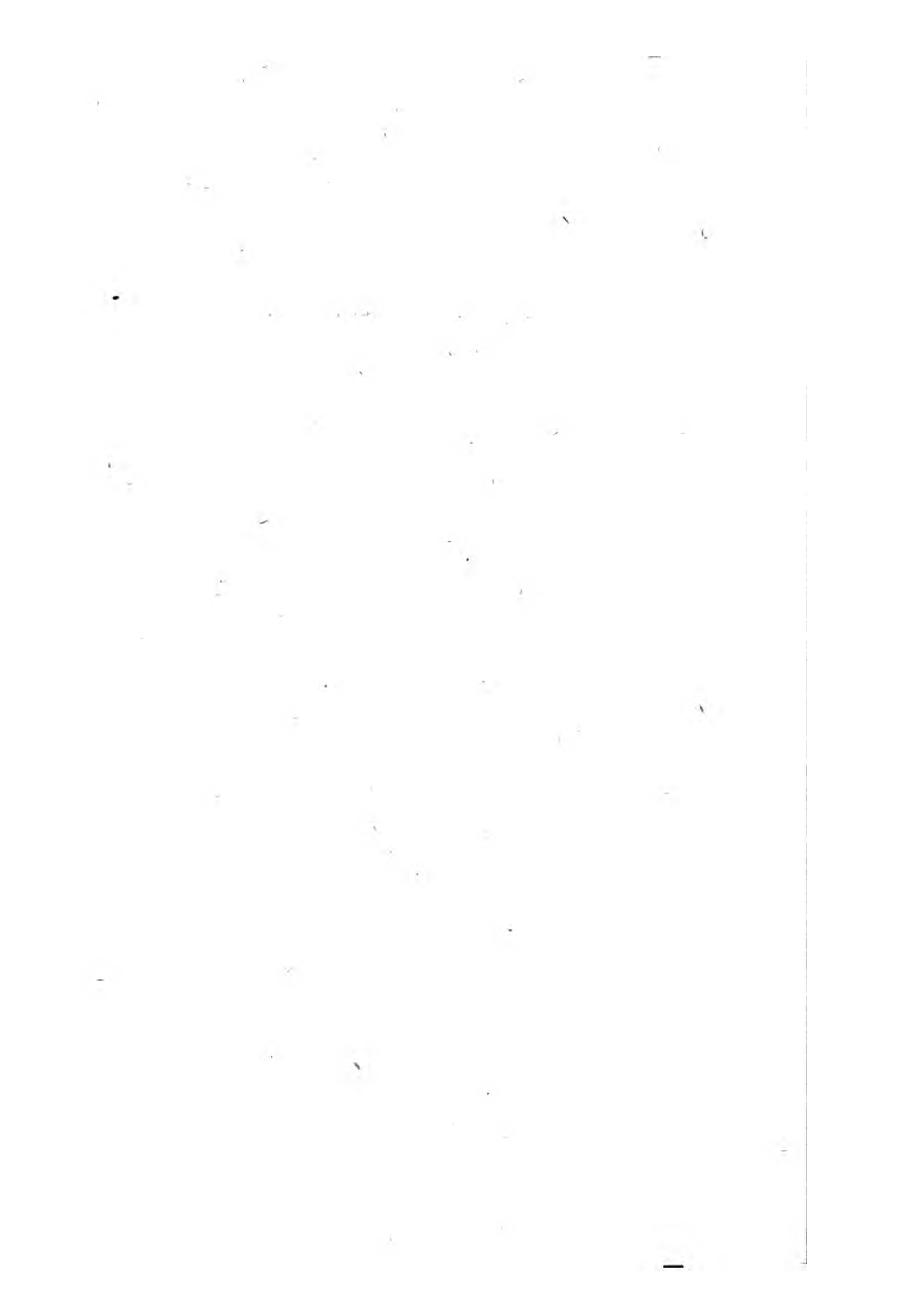
Femte Deel.

Skjemtsomme Riimbreve

og

Poetiske Epistler.

Første Samling.

I n d h o l d.

Første Samling. 1784—1809.	Side.
Hunden. Til Frue Pram, 1784	1.
Collerette. Til Samme, 1785	5.
Fastelavnscriset. Til Samme	8.
Til Frue Bindesbøll	9.
Dfferet. Til Frue Walthar	10.
Tvungen Latter. Til Christian Hornemann	11.
Historien indtil Syndfloden. Til Samme, 1786	13.
Brevlængselen. Til Frue Pram, 1787	16.
Reisen til Korsøer. Til Samme	19.
Brevrusen. Til Samme	25.
Fragmentet i Lolland. Til Prof. Hviid	29.
Det korte Solbesøg. Til ****	34.
Alperne. Til Pram, 1789	36.
Labyrinthen paa Niim. Til Grev A. v. Moltke	40.
Fuglen. Til Frøken Sophie Haller, 1790	46.
Patriotisme. Fragment af et Brev	56.
Gratierne. Til Grevinde Schimmelmann	62.

II

	Side.
Afslaget. Til Samme	63.
Til G. Befer. 1791	66.
Parnas-Revolutionen. Til de ni Muser i Graven- steen.	67.
Paaske-Indbydelsen. Til Doctor Winsløv, 1792	73.
Tandpinen Til Samme	74.
Apollo den Syttende. Til de ni Muser i Graven- steen, 1795	75.
Stambogen. Til Hertugen af Augustenborg	79.
Smagens Førfalden. Til Rabbel	83.
Levninger af Uskyldighedsstanden. Til Jomfru D.	84.
Strømpebaandet. Til Frue Fr. Brun	88.
Vers for Prosa. Til Th. Bugge, 1798	91.
Svaret. Til Kammerraad Astrup, 1799	95.
Vor Verdens Skabelse. Til Generalmajor Walters- torf, 1800	97.
Postscriptet i Aar til Brevet i Fjor. Til Jessen, 1802	102.
Forfatterens Liv og Levet i Paris. Til Frue R**, 1803	107.
Afskeden. Til Chr. L. Strøm	116.
Rom og Paris. Til A. C. Gjerlew	118.
Tilbagegangen over Rubicon. Til Generalmajor Walterstorf, 1804	123.
Romerering. Til A. C. Gjerlew	132.
Dverhovedet og i Grunden. Til Gen. Walters- torf, 1805	144.

	Side.
Hvis jeg er, og hvis jeg ikke er. Til den danske Spørger i Iversens Avis	147.
Satansengelen. Til Gen. Walterstorff	149.
Tausheden. Til Grev A. Moltke	156.
Sprog. Smørrebrød. Til Legationssecretair Desau- giers.	158.
Noureddin til Aladdin. Til Digteren A. Dehlen- schläger	161.
Taksigelsen. Til min Recensent	168.
Forespørgselen. Til Assessor A. S. Drsted	170.
Min Skygge. Til mine Venner	173.
Det tilgivelige Tyveri. Til Frue Cicilia v. K.	177.
Selvindbydelse. Til Samme	179.
Jens Napoleon. Til Gen. Kriase. v. Astrup, 1807	181.
Afskedsrosen. Til Frue Rahbek	188.
Runen. Til Prof. Rasmus Myrup	190.
Første Efterretning om Kjøbenhavns Bombar- dering. Til Publicisten Malthé Bruun	195.
Anden Efterretning om Kjøbenhavns Bombar- dering. Til Digteren Dehlenschläger	203.
Riimbrevpenne eller den Korsørske Svane. Til Samme	215.
Beddeløbet i det Lave. Til Digteren A. Dehlen- schläger	221.
Den vakte Knud eller Bombardementets mulige Følger. Til Slotsfuldmægtig Dehlenschläger	232.
Havfrusukket. Til Commandeur Sneedorf	254.

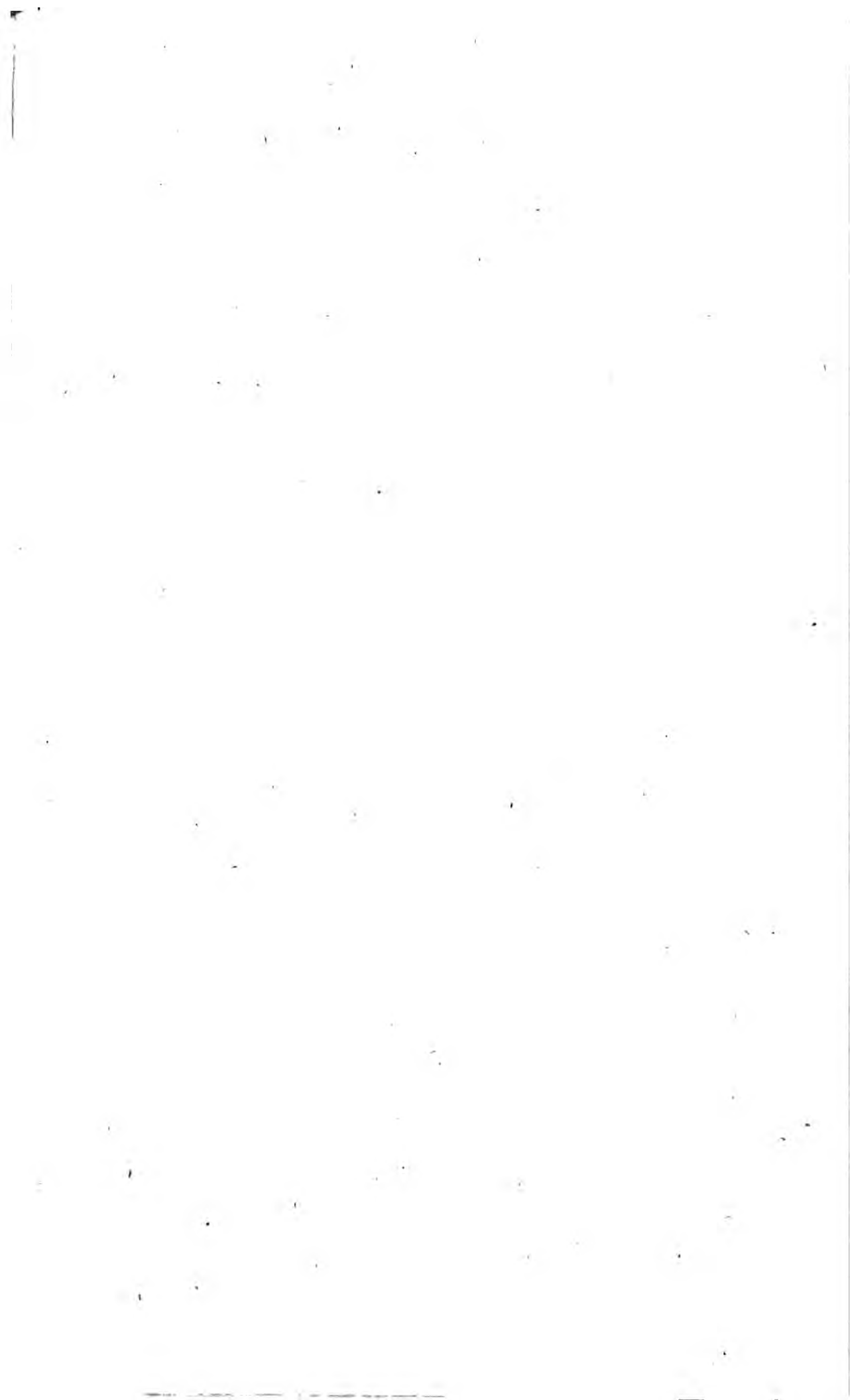
IV

	Side.
Knud Bidfadmes Hjemvee	256.
Knud Bidfadmes Svanesang. Digtet i hans Skib- brud	259.
Den danske Matros. Til Commandeur Jessen, 1808	264.
Knud Bidfadmes Endeligt, besjunget af hans Fætter	285.
Den portative Himmel. Til Hertuginde af Würtem- berg, 1809	291.

Skjentsomme Niimbreve

og

Poetiske Epistler.

Første Samling.

1784—1809.

H u n d e n.

Tit Frue Pram.

1784.

Kjøbenhavn.

Suldsaligste blandt alle Koner,
I hvis med Blomster strøede Fjed
Jeg sikkert alle Jordens Kroner,
Hvis jeg dem havde, lagde ned!
De bød, for nogle Dage siden,
Mig skrive Dem et Brev for Skjerts,
Dg deri gjøre Dem en liden
Begjering, uden Frygt, i Vers.
De havde mærket, at mig Noget
Besynderlig paa Hjertet laae,
Dg som jeg i gemene Sproget
Dem stedse kun lod halv forstaae.

„Et Dnske har De vist bag Dret;
„Lad høre, hvad det stikker i!

„Hvem veed, om det blev ubønhøret,
„Hvis det kom frem i Poesie?“

Saa smilte De. — „Med største Glæde,
„Naar De tillader!“ var mit Svar; —
„Men lee!“ vedblev De, „vil De græde,
„Saa lad det blive, hvor det var!
„Jeg hader alstens Elegier;
„Bær snurrig, løierlig og dum;
„Dg kom mig ei med Mulerier;
„Skjemt! eller bliv bestandig stum!“

Belan! jeg vil engang forsøge,
(Hvor lidt det ogsaa stikker sig,
Med Alvors Alvor selv at spøge)
Til munter Skjerts at tvinge mig.

Man ønsker overalt paa Kloden —
Men jeg i dette, som i meer,
Er ingen Slave just af Moden;
Jeg ønsker ikke, som Enhver.
En ønsker Konge sig at være;
En Anden, simpel Herremand;
En ønsker Guld; en Anden Ere;
En ønsker Skjønhed; En Forstand;
En ønsker Drakkenbergers Dage;
Om Døden er en Andens Bøn;
En ønsker sig en yndig Mage;
Dg En det hele smukke Røn;
En ønsker baade Baand og Stjerne;
En med en Kogel er tilfreds;
En ønsker sig en Andens Hjerne;
En ønsker sig et andet Steds;

Og Een — og Een — (dem Alle nævne,
 Gav mig for meget Hovedbrud:)
 Hver ønsker efter Lyst og Lyne;
 Jeg ønsker kun, jeg var en Gud —
 En saadan Gud, som man fortæller,
 At salig Zeus i sin Tid var:
 Hans Almagt havde jeg mig heller
 End Alt, hvad Noget ønsket har;
 Ei for at kunne sammenblæse
 En halv Snees Berd'ner med et Pub!
 Ei for at kunne med min Næse
 Dem atter nyse reent itu;
 Ei for at gjøre Potentater
 Af Slanger, Bjælder, eller sligt;
 Ei for at kaldes Juvans Pater,
 Og løse Knuder i et Digt;
 Ei for at sidde paa Titaner,
 Og hugges ud i Sten og Træ;
 Ei for at have slemme Baner,
 Som den, at gjøre Folk til Fæ;
 Ei for Olympen at regjere
 Med Nit, som Gudernes Papa;
 Ei for Smaapiger at fixere,
 Etcetera, etcetera;
 Men for min Herlighed at tabe,
 Frivilligen, af Hjertens Grund,
 Og mig paa Timen at omskabe
 Til en elskværdig Sjødehund,
 For, glemmende min Guddoms Himle,
 Naar Deres Bink et Hop mig bød,
 At synke, drukne, daane, svimle
 I Salighed paa Deres Skjød!

Med hvilken Trost, hvilken Jær,
Hvor lydig, venlig, vims og rap

Men hvad? — Min Haand, i det jeg skriver,
Alt bliver, synes mig, en Lab —
Mit hele Bildskab er forsvundet;
Jeg pludselig mig føler tam,
Bagbenet, lodden, lænkebundet;
Mit Vers er Bjæf, mit Riim er Glam!
Jeg bliver ganske kold om Næsen;
Mit Die synes mig at fløe —
Det er, som om mit hele Væsen
Paa eengang gav sig til at gjøe.

O! Held mig! har jeg alt oplevet
Metamorphosens onstte Stund?
Og er jeg i Gestalt og blevet,
Hvad jeg i Trost er, en Hund?
O Held mig! mine Taarer rinde
Af Latter! det er ingen Skjerts!
De selv, som jeg, vil sikkert finde,
At disse Vers er' hundske Vers.

Men ak! nu kommer, søde Frue!
Til Slutningen mit Hjertes Bøn:
Und mig en Plads i Deres Stue —
Hvis ikke, staaer jeg der en kjon!

Collerette.

Til Samme.

(I et kinesisk Halstorklædes Navn.)

1785.

Kjøbenhavn.

Tilgiv mig, uforglemmelige Frue!
 At jeg, som nys har lært en Smule Dans,
 I Deres Bens, mit nye Herstabs Stue,
 Og ei forstaaer det mindste Tydst og Fransk,
 Men blot mit Modersmaal, kinesisk Pladder,
 Der klinger, og især i Poesie,
 Fast værre selv, end Poppencæbbets Jadder,
 (Hvorfor os Himmelen herefter frie
 Paa Logen Nummer tretten eller fjorten!)
 Tilgiv, at her jeg ydmygt kommer frem
 Fra Linningen af Pastor Fido-Skjorten
 Med et Par Linier til Dem.

Erindrer De, jeg Lykkelige nød
 Det Held, Dem ikke lidet at behage?
 Hvad større Fryd kan Himlens Yndling smage!
 Erindrer De, jeg laae paa Deres Skjød?
 Erindrer De, hvor tidt jeg blev af Dem lagt sammen,
 Og svøbt om Deres skjønne Hals saa tæt,
 Hvor jeg i tusind Kys mig aldrig kyste mæt?
 O jeg, og Deres Ben erindrer det
 Fra nu og indtil Evigheden, Amen.

Fem tusind Mile har jeg reist omkring —
 For Dem at see, for Dem at kjende,

En Reise fra vor Jords den anden Ende
 Er blot et Spring,
 Og, som min Herre siger, ingen Ting —
 Men fra den Stund jeg kom fra China hid,
 Jeg aldrig har nydt Lige til den Lyst,
 Jeg nød om Deres Hals, ved Deres Bryst,
 I den uglemmelige søde Tid,
 Jeg kappedes med Søster Palantine,
 Som Fido kalder Charis-Hermeline,
 Om næste Pladsen ved den Throne, hvor
 Cytheres hele skjønnede Følge boer.
 Tidt sagde jeg: Du stemme Palantin,
 Du sidder der sda tidt, gaae lidt til Side!
 Jeg skjønner meer derpaa, det kan du vide;
 Lad hele Pladsen være min!
 Men Charis-Hermeline sagde Nei —
 Mon nogen Charis gaaer fra Dem sin Bei?

I vidste De, hvor høit fra denne Time,
 Min Herre, Deres Sanger, ynder mig!
 Han siger, jeg har gjort ham glad og rig,
 At jeg ham er en himmelsk Engel liig,
 Og at han Biser vil herester rime,
 Som allesammen skal gaae ud paa mig.
 Maaftæe de Biser ikke meget due;
 Men det beviser dog alligevel,
 At inderligen, som sin egen Sjæl,
 Han elsker Dem, tilbedelige Frue!

Saasnart han ei var kommen hjem,
 Før han mig fik af Halsen løst herfrem,
 Hvor De mig kjærlig havde selv ombundet,

Og derved nok engang hans Hjerte til Dem bundet.
 Hvor kysste han mig! Ene Deres Haand
 Han kysse kan med mere heftig Varme!
 Han lagde mig paa begge sine Arme,
 Og raabte: „Byd mig Titler, Stjerne, Baand,
 „Ja Sundhed selv, og Munterhed og Aand;
 „Jeg Dig, min Rigdom, derfor ei bortbytter,
 „Du være skal min Læge, min Beskytter,
 „Mod Sygdom, Uheld og Melancholie,
 „Du Fremtids-Musen for min Poesie.“ —
 Og andet sligt, som jeg ei meer kan huse,
 Og som jeg, stakkels Tørklæd, ei forstod —
 Men, dyrebare Frue! vær saa god,
 Og sig mig, hvad det er at være Muse?

Endnu engang, tilgiv min flette Stil,
 Og læs min Gladdren ei med haanligt Smil!
 Om Vers og Rim er' ikke meget nette,
 De saadant venligen tilgive maa
 En lille, tosfet, ulært, sillegraa,
 Rødsribet, ung, chinesisk Collette!

Fastelavnstiset.

Til Samme.

Kjøbenhavn.

S Morgenrødens Land, paa Jordens Østerkant,
 Man har den Skif, ved visse Leiligheder
 At sende til den Skjønne, man tilbeder,
 En Selam. Næsten alt Fornuftigt, Smukt og Sandt,
 Skjøndt med lidt Daarlighed iblandt,
 Er kommet os fra Østen, min Veninde!
 Men Tiden har det med saa meget Gothisk bland't,
 At man har Nøie med, det ægte Præg at finde.
 Saaledes har man, paa barbarisk Viis,
 Af hine Selams her gjort fastelavnste Riis.

Jeg Dem et saadant ogsaa sender,
 Da det i Dag er Fastelavn,
 Og jeg er just i Kjøbenhavn,
 Hvor Østens Skikke man kun lidet kjender.
 Modtag det med et kjærligt Smil!
 Og lyt med venligagtsomt Dre
 Til Hils'nen, som i Blomsterstiil
 Tolv hvide Hyacinther her fremføre.

„Fra Deres Søster Flora komme vi
 „Med Frygt, undseeligen, skjøndt uden Harme,
 „For mellem Klokken ni og ti
 „At falme reent ved Deres Arme;
 „Hvert Blomster hylber Dem, men ingen meer end vi.

„Si blomstred', trods Naturen, midt i Vinter,
 „Af Lyst til den Forretning, vi nu har.
 „De andre Gratier, vor Jord frembar,
 „Man pidsker op med tørre Birkesplinter;
 „Men Himlens egen Datter derimod,
 „Vor Dronning, yndig, munter, mild og god
 „Vor ene pidskes op af Hyacinther.
 „Al! und os blid til Løn, at døe paa Deres Bryst,
 „Naar vi har vækket Dem, og Deres Hænder lyst!“

Til Frue Bindesbøll.

(Med Holger Danst.)

Kjøbenhavn.

Denne Bog skal gaae, hvis den kan
 Veien finde,
 Til min Veninde:
 Karen Johanne Hornemann,
 Som for omtrent et halvt Aar siden
 Drukned' i Ægteskabs Njød og D
 Jomfru Navnet med Jomfru-Liden,
 Hvorfor hun stedse hedder siden:
 Karen Johanne Bindesbøll —
 Himlen give hende snart en Liden!

Offeret.

Til Frue Walther.

Stebenham.

Et Altar for en ukjendt Gud engang
 Man i Athen har villet finde;
 Jeg noget hedenff er — især i Sang —
 Og efterligner dette Minde:
 Med tresold Andagt, tændt af Deres blotte Navn,
 (Mig Skiebnen hidtil ei lod mere finde)
 Mit Hjerte, anende sit største Savn,
 Her offerer en ukjendt Gudinde.
 Tilgiv, om Offeret har ei den Ild,
 Som Andre stjæl fra Deres Blikke —
 Stjænk det alligevel et venligt Smil,
 Og tænk medlidende: Han saae mig ikke!

Evungen Latter.

Til Christian Hornemann.

(Med et Exemplar af mine comiske Fortællinger.)

1785.

Kjøbenhavn.

Her sender jeg Dig, kjære Ven, et Bind
 Af Vers, som jeg har truffet ud og ind,
 Alt efter Musens løierlige Sind —
 Men som, trods al den Flid, hvormed jeg traakte
 Deri hver enkelt Tot af Tankens Hør,
 Og væded' den, og snøede den, og strafte
 Den, som en Hørgarnstraad udstrækkes bør,
 Mig synes nu, det hele Garn er færdigt,
 Om ikke Publicum, saa Dig,
 Og Carstens og Seline, Pram og mig,
 Og Folk, som sig forstaae paa Digterspind, uværdigt.
 Jeg finder det idag, og fandt det alt igaar,
 Saa speyet, fuldt af Kurrer, og af Skjæver,
 At det mig forekom tilsidst som Blaar.
 Men Dverbærelse det i det mindste kræver
 Af dem, som veed, jeg ene spandt af Nød
 Paa Wessels Teen; og at jeg meer blev fød
 Til tragisk, end til comisk Væver.

Som sagt, til Latter Himlen just saa lige
 Mig intet Kald og ingen Drift lod faae;
 Men Sygdom, Creditorer og deslige
 Har ofte nødt mig til at lade faa;

Selv mængt et Stød, som dybt mit Hjerte saarer,
 Til convulsivt Latter tvinger mig —
 Thi, af! til Glædens høie Sprog, til Taarer,
 Jeg hidindtil var for ulykkelig.

O! vilde gunstig Skjebne mig tilstede,
 Ved Hjælp af lidt Lykfsalighed, engang
 Af Hjertens Lyst at turde græde,
 Som Milton eller Ewald græd, i Sang!
 Men af! min Hornemann, det lader til, besvære!
 Jeg ende maa, som jeg har alt begyndt;
 Mit Haab om Fryd i Livet er kun tyndt,
 Det veed vor Herre!
 Naar upartist jeg i min Skjebne seer mig til,
 Er al Slags Luxus af poetist Graad og Tuden
 Mig ventelig til evig Tid forbuden.

Som Himlen vil!
 Hvis i det mindste ved min tvungne Latter
 Jeg kunde lokke hist og her et Smil
 Af een og anden yndig Evadatter
 Saa i en Omkreds af tolv fjorten Mil,
 Fornemmelig af Din Selines Die,
 (Thi Du har venteligen Din
 Som jeg har min)
 Jeg vil mig taalig lade nøie
 Med liden Rang
 I comist Sang —
 Især hvis Du til deres Smil vil føie
 Et: „Baggesen!
 „Fortæl os snart et Eventyr igjen!“

Historien indtil Syndfloden.

Til Samme.

1786.

Korsøer.

„Fortæl os snart et Eventyr igjen!“
 Saa lyder Efterkristen, Ven! i Brevet,
 Du til Korsøer mig hjærligen har skrevet;
 Og, hvad Du neppe veed, er af en anden Pen
 Mig samme Fordring nylig tilstilt blevet.
 Men gjet engang, af hvilken? Just af den,
 Jeg snappede blandt alle Penne,
 Hvis i Cupidos Sted, som gav mig denne,
 Apollo selv mig vælge lod
 I egen Skriverpult, og sagde: „vær saa god,
 At tage mellem dem, jeg selv har skaaet
 I sidste Efteraaret,
 (Du veed, at en Olympier forstaaer
 Bed sidste Efteraar
 Den Tid fra Roms Forstyrning til igaar)
 Den, bedst Dig synes om!“ — Kort sagt: fra Wessels Pen
 Tilflød forleden Dag Din arme, syge Ven
 Et Brev, hvis Indhold var: „Jens Baggesen!
 „Fortæl os snart et Eventyr igjen!“

To Gunders Bink imodstaae tør jeg ikke;
 Thi Dit, min Hornemann! var Venstabs eget Bud,
 Og Venstab har, trods Sang og Kjærlighed, sin Gud!
 Et lidet Eventyr jeg altsaa Dig vil stifte,

Hvoraf Du slutte kan, hvor meget man har Grund,
 Istedet for at bede mig at skrive,
 Herester mig det gode Raad at give:
 „Jens Baggesen! hold, hvis Du kan, Dit Mund!“

For henved otte tusind Vintre siden
 Vor Jord, som tys og taus' i Mørket laae,
 Stod op af Nattens Seng, og blev klædt paa,
 Og snurrede sig rundt med Maanen i det Blaa.
 Paa denne store Knos ophopped' nok en liden,
 Der af sit eget Ribbeen fik en Viv
 Til Tidsfordriv,
 Og leved' godt en stakket Tid med samme;
 Til hun en Smule feil paa Veien gif,
 (Som, ak! blev alle hendes Døttres Skik)
 Og han begif en lille Daarlighed,
 (Som siden alle Mænd beginge med)
 Hvorved han Herre blev, og hun Madamme,
 Og begge To kom til at leve slet;
 Thi Syndefaldet, det indseer man let,
 Og Ægtefaldet, var det samme.

De Søner fik, som gif ei heller ret;
 Den ene tvertimod gif paa den anden:
 Kort, skal man troe, hvad salig Moses skrev,
 (Og derpaa har vi Alle Kongebrev)
 Tilsidst gif hele Slægten fra Forstanden.

Vi hjæriligen vil troe, det blot var Hjernens Sag,
 At de blev stedse værre Dag fra Dag;
 Og drev tilsidst saa vidt det syndefulde Bæsen,
 At Jorden, som de hopped' paa, blev læt,

Dg sank med Top og Tavl dem lige ned for Næsen,
Hvorved, paa Dtte nær, de Alle skyltes væf.

De fire Par, som havde reddet noget
Af Fugle, Faar og Sviin, etcetera,
Kom frem igjen om et Mars Tid paa Stroget;
Dg Alt begyndte nu paa ny forfra.
Man gav sig atter til at æde og at drikke,
Dg vove med hinanden mangen Dyst,
Dg sove sammen, saa det var en Lyst. —
Hvor længe det vil gaae, det veed jeg ikke,
Til Jorden, der ei mere (siger man)
Skal drufnes, men gaae tvertimod i Brand,
Forgaaer engang igjen med alle Mand —
Men dette veed jeg, kjære Hornemann!
(Dog siig det ei igjen til min Veninde
Derinde!)
At hvis det Andre gaaer, som mig (især,
Som i min Fødeby det gaaer mig her)
Var det Umagen ingenlunde værd
At have maattet nok engang begynde
Forfra paa ny at æde, drikke, synde,
Dg gaae igjen i Livets Jordefærd.

Jeg haaber, Du har nok for dennesinde.
Spørg Fader Wessfel, naar Du næste Gang ham seer,
Om jeg paa den Maneer
Skal Kjøbenhavn og Dig og ham fortælle meer?
Dg om man heller mig ei Munden burde binde?
Lidt Panegyristt man i Bers saa gjerne seer.
I Eventyr endog vil Alle gjerne roses;
Dg Ingen holder af at skoses.

Men kan der ventes noget høfligt Ord
 Af En, der leer af vores hele Jord,
 Selv, naar han til et Brev har Texten laant hos Moses?

Brevlængselen.

Til Frue Pram.

1787.

Trolleborg.

Den nysbortløbne stolte Baggehund —
 Som hver en anden Titel kan undvære,
 Som evig intet andet Navn vil bære,
 Fra den velsignte Hyrdestund,
 Hvori det første Kys af Deres Mund
 Belønnede hans Troskab — som desuden
 Ei skammer sig ved et i Grunden ædelt Navn,
 Fordi det er gemeent i Kjøbenhavn,
 Hvor Hund erindrer blot om Bjæffen og om Tuden,
 Og hvor man synes reent at have glemt,
 At Intet er paa Jorden saa fornemt
 (Endog i Ridderstjernevrímlen)
 Som Stjernehunden Sirius paa Himlen —
 Den derfor af sit Navn, med dobbelt Grund,
 Som sagt, alvorlig stolte Baggehund
 Er lykkeligen svømmet over Søen
 Fra Hertjedalen hid til Odinsøen,
 Og i Behold, og frist og sund.

Men den, som kjender lidt til Verdens Sager,
 Begriber let,
 At det i dette Liv, som har saa mange Plager,
 Er ikke nok med det.

Af! altfor elskede Mama!
 De stikker fem og tyve Miil herfra:
 Og jeg — desværre, det er ligefrem,
 Jeg stikker fem og tyve Miil fra Dem —
 See! det er Ormen, som mit Hjerte nager!
 Og Himlen veed, at Kummer over sligt
 Er fem og tyve Gange værre end Gigt.
 Men — Laas for Munden! Snak om hvad jeg lider
 Betyrmer Dem, og lindrer ikke mig —
 Taal! hedder Symbolet i vore Tider,
 Symbolet vil jeg sige —

Birkelig!

Jeg taaler meer, end Nogen skulde troe,
 Der kunde taales af en Hund, som gaaer paa To:
 Og dog jeg piber ei det mindste, som de seer —
 Nu meer!

Jeg kom til Trolleborg i Gaar ved Aften,
 Hvor Alt i Dag fortryller mig,
 Og hvor jeg leve gad evindeligt —
 Men af! i dette syenske Himmerig
 Jeg bliver blot til Ugens sidste Dag;
 Dyp derfor snart en Fjær af Gaasens Bag
 I forte Galdebærresaften,
 Og mal dermed paa Fladbrød af Rattun
 En Mening eller to, saa blød som Duun:
 Den Pude nemlig, De mig loved',
 Hvorpaa min Sjæl kan lægge matte Hoved —

At De kan tage paa, hvad hermed jeg forstaaer!
 Skriv mig et lille Brev saasnart, som Posten gaaer!

O! lad et faadant komme mig tilhænde,
 Før min Lyksalighed er her tilende;
 At det maa lindre lidt min Sorg
 Ved at forlade Brahetrolleborg,
 For at begive mig til Verdens Ende,
 (Saa kalder jeg med Grund, i sand poetisk Stil,
 Kiel,
 Hvor neppe tvende
 Barbarer mine danske Biser kjende)
 Skriv! jeg besværges Dem, skriv snart! o skriv!
 At, vant paa Trolleborg til Guders Næring,
 Jeg underveis skal ei forgaae af Tæring.
 Det sikkert koster mig mit Liv —
 Jeg i det mindste gaaer aldeles fra Forstanden,
 Hvis i det Dieblif, jeg gaaer herfra,
 Jeg ikke, ved et Brev fra min Mama,
 Med Nektar bytte kan Ambrosia,
 Og flyttes af een Himmel i en anden.

Reisen til Korsøer.

Til Samme.

Trolleborg.

Jeg i mit forrige hastfulde Brev
 Min Ankomst her til Trolleborg Dem skrev,
 I lette Vers — maaskee kun alt for lette!
 Men af! jeg har paa denne Flyvenom
 Ei Stunder til, en Vidst i Rakken mig at flette,
 End sige til min krumme Stil at rette;
 Hver Tanke gaaer deri aldeles, som den kom,
 Og kommer, som den gaaer. Det er en egen Maade!
 Men, sødeste Mama! hver har jo sin,
 Det er nu min;
 Tag den til Naade!
 Giv ingen Ergrelse derover Rum;
 Erindre Dem den Frihed, De mig skjenkte
 Gengang for alle, til at være — dum
 Paa min Maneer, i Prosa, som i Vers,
 I Snak og Sang, i Alvor og i Skjerts,
 Og tænke selv, som om jeg aldrig tænkte
 Paa noget Verdens Publicum.

Jeg trolig hiin Tilladelse benytter,
 Og i et Brev til Dem især,
 (Skjøndt Deres jeg har meer end Verdens Bifald kjær)
 Mig for al kunstig Flid og Møie hytter.

Men — hvad jeg vilde sige? sidste Gang
 Jeg Veien hjemme fra til dette Tryllested
 Aldeles oversprang;

Jeg altsaa her i kort Enfoldighed
 Vil nu fortælle Dem den gjorte Reise.

Fra Dem jeg maatte, som De veed,
 Selvsamme Aften, førend Sol gif ned,
 Til Pustervigs Udødelige Reise.
 Der blev jeg Timen een, vel to;
 Og tænkte blot paa Dem, i Snak om Cicero.
 Derfra jeg fløi til den bekjendte Stue,
 Hvor ene med sin Datter jeg fandt Frue,
 Som gav mig Thee og Tvebak, mens min Aand
 Dmsvævede bestandig Deres Haand;
 (Men sødeste Mama! gaae ikke hen,
 Og siig den gode Kone det igjen,
 At, mens jeg Tungen løbe lod med hende,
 Jeg Tanken løbe lod med Dem!)
 Derfra jeg end, skjøndt sildig, maatte rende
 Ud til den ædle, sjeldne *Stjernemand,
 Hvis Blissdom, Blidhed, Godhed og Forstand
 Jeg aldrig ofte nok lovsynge kan.
 Der jeg i tredje Timer glemte Jorden,
 Og al dens Kummer, Gjæld og Gigt og Torden.
 Beruust af denne Lethe gif jeg hjem,
 Sov ind, og drømte sødeligt om Dem.

Om Morgenens derpaa jeg tog min Hat,
 Og iilte til min Reisefammerat,
 Der mageligen paa en Sæk med Havre
 Bag Rudsken i en Art af Karre sad,
 Forspændt af tvende Kriffer, blinde, mavre,
 Bovlamme, halte, smaa — jeg veed ei hvad.
 Det prægtigste blandt alle Kjøretøier

Mig ikke havde kunnet gjort saa glad,
 Som dette, der mig syntes skabt til Løier;
 Særdeles Kudsken, som jeg gjerne gad
 Beskrive Dem, ifald jeg ret forstod det,
 Og Tiden kun tillod det.
 Men ah! jeg har tilovers kun eet Blad.

Vi rullede' altsaa, fort, til den bekjendte Stad,
 Berømt af Rildevand, og af Antiquiteter,
 Hvor Maddiker af Jordums Majestæter
 Faaer Mad;
 Der spiste vi, skjøndt ikke saa fornemt,
 Som Ormene, dog godt. Vi fik det siden slemmt.
 Vi ælte-vælted' gjennem vilde Skope,
 Ved Skin af Stjerner, ikke nær saa nemt,
 Som man sig havde kunnet love
 Af en i Loveir gjennemæltet Deig
 Af Bei;
 Thi Hovedpuden selv i Djævelens Alkove
 Er ikke blødere, end denne var.
 Jeg Hjulspor oftere dog skuet har;
 Men aldrigen i mine Lives Dage
 Saae jeg til slige Hjulspor Mage:
 Jordbunden de saa dybt igjennemskar,
 At (for den rene Sandhed Dem at sige)
 Jeg svimled', ved i Furen ned at lige.
 Ved meer og meer at stirre, blev jeg vaer,
 At der var ogsaa Stjerner neden under,
 Og ganske bitte Been, som een og anden Gang
 Nu flytted' sig, nu stod paa Skrævs, nu sprang.
 Jeg holdt det dengang for et uforklarligt Under;
 Men nu, jeg roligen paa Phænomenet grunder,

Jeg finder Tingen soleklar:
 Det Antipoder været har.

Vi efter mangt et Stød, og mangen Sorg,
 For Arm og Been, og hvad sig let la'er knække
 Paa sli'ge en Wei, i sli'ge Spor, at brække,
 Kom endelig til Løvenborg —
 Hvor Kloffen eet i velopredte Senge
 Vi vore Kroppe fandt for godt at slænge.
 Men troe mig, saa fornuust og mat jeg var,
 Var jeg dog ingen Nar,
 At sove strax. Til Dem og dennessinde
 Jeg mig begav i Tanter — o Veninde!
 Min venstabsfulde Sjæl en bedre Hvile har
 I vaagne Timers Tænkenom paa Dem,
 End i den sødeste, den bedste Slummer. —

Jeg vaagnede, da Bægt'ren raabte Fem;
 Og fandt med Studsen, til min store Kummer,
 At jeg paa ingen Sopha laae;
 Og sluttede deraf, jeg maatte være
 Paa noget andet Sted, end det, hvorpaa
 Jeg nyder al min No, min Fryd, min Ere.
 Jeg bad en Morgenbøn, og den bestod deri:
 „Gud sødeste Mama for Kummer frie!“

Paa Løvenborg jeg leved' godt for Resten.
 Dets *Dronning er just een af dem
 Blandt Jordens Engle, som omtryller næsten
 Dens mørke Fængselhul til lyse Anders Hjem,
 Skjøndt hendes Alders Sol alt synker ned mod Vesten.
 Desuden findes i det samme Huus

En lille hvid og vakker Musemaus,
 Som holder meget af mig stakkels Puus,
 Fordi hun mener, jeg gjør bedre Vers, end Præsten.

Om Aftenen vi derfra foer
 Til Soer;
 Fra Soer til Slagelse, hvor jeg mig havde lovet
 Et Gjensyn af det Musehul, hvori
 Min første Ungdom offred' til de Ni;
 Men hvor for denne Gang blev sovet.
 Den næste Dag jeg blev i Hovedet lidt ør,
 Og i mit Hjerte selv, ved Synet af Korsøer.

Det er dog noget Eget, som ei Navne
 Formaaer at nævne, ved de Fødestavne —
 Jeg neppe Fæstningen i Diet fik,
 Og Kirken, før igjennem Hjertets Aarer
 En hellig Gysen foer; en Dug af Taarer
 Omhyllede mit barnligglade Blik;
 Men ei med Mørke — med en farvet Skimmer,
 Regnbuens Skjær i Skyen liig,
 Naar Solen i dens Draaber speiler sig.
 Min Sjæl henflød i denne milde Glimmer;
 Jeg skjalv, jeg smilede, jeg græd, jeg bad. —
 Et kjælent, saligt, sødt jeg veed ei hvad,
 Der ligner, troer jeg, Himmeriges Rige,
 Betog mig, som en stille, salig Død,
 Hvori min Ungdoms vilde Liv bortflød,
 Imens min spæde Barndoms stille Dage
 Blev i Ustyldighedens Glands tilbage —
 Og med en Fryd, som Barnet kun kan smage,
 Jeg sad i Tanken paa min Moders Skjød.

O! hvilket Dieblif! — Tilgiv, at atter
 Jeg stræber at indtrylle mig deri!
 Men gode, fromme, Dydens, Himlens Datter,
 O! Deres skyldfrie skjøne Sjæl vist fatter
 Dets hele himmelske Magie!
 Thi hvad er vel den vilde Fryd, som daarer —
 O! hvad er Glæden, som ei kjender Taarer —
 Hvad er den Dvergivnes svingre Latter —
 Imod det stille Trylleri,
 Som dyskede min Sjæl i dette Sværmeri?
 Det ene lønnede min hele Vandring;
 Men af! det er forbi, forbi, forbi —

Jeg slutter her. Thi nu er al Forandring
 Af Tønen, jeg engang er kommen i,
 Umulig. Skriv mig snart! Det er mit sidste,
 Mit Hjertes sidste Suk. O! hvis De vidste,
 Hvor nær jeg er mit gamle Muleri! — — —
 Snart er og Glæden her forbi, forbi, forbi.

B r e v r u s e n .

Til Samme.

Trolleborg.

Hvor er jeg? hvor? I hvilke Labyrinth
 Af Edens Myrter, mellem Blomsterbed
 Af Roser, Lilier og Hyacinter,
 Og tusinde, hvis Navn jeg ikke veed,
 Forvildes mine zephyrlette Fjed?
 O alt for underfulde Herlighed!
 O Hav af Belyst, som min Sjæl omringer!
 Afgrund af Liv og Lys og Fred,
 Og paradisiisk Dvergivenhed!
 Glands af Seraphers sammenslagne Vinger,
 Af Odins Skjold, og af Kronions Straaler,
 Af Nektars Skummen hist i Hebes Skaaler,
 Og her af Aphrodites Dines Ild!
 Af Krandsen, som min stolte Tinding bier,
 Af Phoebi Luth, af Amors gyldne Piil,
 Af alle Gratiernes Smil!
 O Dands af Muser, som min Aand indvier
 Til Evigheds Mysterier, til Rang
 Iblandt Homerer, til en Evalds Sang,
 I Chor af alle Livets Melodier,
 Ledsaaget af Orions Harmonier!
 O Drukkenstab! o søde Trylleri!
 Ja! Svælg af Salighed, som her jeg drutner i!
 Saa kom jeg da til Trolleborg,
 Ei for at glemme blot hver Livets Sorg,
 Men for at lære selv, at lægge sammen
 Al Himlens Fryd og hele Jordens Gammen?

Du Engles Ruus, du Guders Raseri,
 Navnløse, høitidsfulde Sværmeri,
 Begeistring! hvad du er — for stor til Prose,
 For stor endog til riimbeladte Vers!
 Lyksalighed paa langs! Lyksalighed paa tværs!
 Ha! tør jeg troe dig? Er det ei din Skjerts,
 O Skjebne? kan i Livets lave Mose
 En ussel Frø, som jeg — een af Peer Dres Frøer,
 Fra Mølle dammen udenfor Korsøer —
 Paa eengang svinges, eller svinge sig
 Til baade Fyens og Sjællands Himmerig?
 Paa eengang have det i Rose og i Pose?

O gamle gyldne Horn med nye Dufater i,
 Jeg fandt dig! Første Lod i Lykkens Lotterie,
 Du faldt mig, Terne! dobbelte Dvaterne!
 Ja! sødeste Mama! fornæm en dobbelt Lyd
 Af Belyst, bland't med Belyst, Fryd med Fryd:
 Ja! Hundestjernen er den lykkeligste Stjerne!
 Og Baggehunden er i denne Stund
 Ei Deres blot, men Lykkens Skjødhund!

Ha! viid dig ud mit alt for trange Bryst
 Til meer end selv en Digters „Ha!“ tilsteder!
 Til Salighed, som leer, og Salighed, som græder —
 Til baade Himmelens og Jordens Lyst!
 Til alle tøileløse Glæders Brimmel,
 Til Hjertetryllelse, til Hovedsvimmel,
 I Tidens Suus og Evighedens Duus —
 Til hvad en Ewald i en dobbelt Ruus
 Af Biin og Kjærlighed kan ene fatte:
 Til Guders og til Cherubimers Skatte

J en Miltonist, vellystblandet Sum,
 Til hellig Lyst, til overgiven Stimmel,
 Til baade Hedningers og Christnes Himmel
 Til Paradiis og til Elysium!

Men hvor er Sprog? hvad Støvets Ord kan tale,
 Hvad Lyd kan tone meer end himmelsk Lyst?
 Hvad Lust kan tegne, hvilken Farve male
 Den Salighed, som svulmer i mit Bryst?
 Selv Evalds Flammesprog, som hele Norden tænder
 Med Apollonist Ild, og smelter nær og fjern,
 Fra Moens Klint til Filefjeldets Ender,
 Hvert Hjertes Jis og hvert et Hoveds Jern,
 Formaaer det ei. Guddommelige Digter!
 Hvis selv Din Harpes Echo, disse Træk
 Af Dine Panselsstrøg, som jeg saa kjæl
 Har efterabet her, mig svigter —
 Hvad kan da mine egne svage Dvæk?

Ha! — men for sidste Gang! Thi jeg vil dale
 Ned af en Himmel, som er ei mit Hjem;
 Og hvad jeg ei kan tone, skildre, male,
 Fortælle kort, og dansk, og ligefrem.
 Jeg søge vil at redde mig paa Randen
 Af den bundløse Poesie,
 Hvori min Glædes vilde Raseri
 Mig styrter, hvis jeg, som saa mangen anden
 Trompetende Poet, gaaer ganske fra Forstanden.

Viid da — hvis ellers det kan lykkes mig,
 I et forstaaeligt Sprog at tolke mig —
 At som jeg nylig sad i *Ludvigs Lund og tænkte:

Hvad om til den Lyksalighed, du her
 Saa fuldeligen nyder, Himlen skjenkte
 Dig pludselig den Fryd, du smagte der,
 Hvor Vensteb dig med første Kjæder lænkte —
 Mon din Henrykkelse du vel holdt ud?
 Mon ei din hele Samling gif sit Stud?
 Knap havde jeg tænkt hele Tanken ud,
 Før med en deilig Pakke Breve
 Treem ind den uforlignelige Greve:
 Gav til sin elskede Sybille fem,
 Og til mig glade, som, med Støvets Kaar for Diet,
 Var med min Trolleborgske Lod' fornøiet,
 Eet — er det muligt, Himmel? — eet fra Dem!

Begriber De nu, huldeste Veninde!
 At jeg, som blev i Hovedet saa ør,
 Bed Synet af min Fødeby Korsøer,
 Bed dette Syn af overvættes Glæde
 Stak i at dansse, synge, lee og græde,
 Gjøe, fløite, klukke, rase, med eet Ord,
 Som ingen henrykt Digter nogensinde
 Har raslet før paa denne Jord?

Begrib det! Men begrib tillige Nøden,
 Som tvinger mig, at sige Stop
 Til min Taffigelses poetiske Galop.
 Postbudet maner; men mit Hjertes Hop
 Mod Dem skal Intet standse, førend Døden.

Fragmentet i Holland.

Til Professor Hviid.

1787.

Wandsbed.

Sens Baggesen til Anders Christen Hviid:
 Fred, Sundhed, Fryd fra nu til Aarets Ende,
 Fra den til Livets, og derfra til evig Tid!

Jeg her, hvor jeg mig om igjen maa vende,
 (I Rummet, at forstaae)
 For, inden fjorten Dage halv forgaae,
 Tilbage til vort Kjøbenhavn at rende,
 Har faaet Deres kjære Brev,
 Og Fjerdeparten læst af hvad De skrev.

Den Gave mig og flere Dødelige
 Blev negtet her i Livets trange Baand,
 At læse: Tallet haver Gud dit Rige!*)
 Og Skjebnens Almanak — og Deres Haand.
 Tilgiv paa denne Grund, at jeg Dem svarer
 Lidt hen i Veiret. Hvad vi ei forstaae,
 Det kan vi, som de veed, ei rigtig svare paa.
 Jeg læser: Faner, hvor maaskee bør læses: Farer —
 Skjærslipper for Skjærtorsdag — Muldebær
 For Moldenhauer — og især
 Paa tvende Steder jeg tvivlraadig er,
 Om læses bør Heroer, eller Harer!

*) Mene, Mene, Tefel, Upharsin.

Men, desuagtet, har jeg Nok bragt ud
 Til Styrkning for mit syge Hjerte,
 Til Lindring af min Længsels lange Smerte,
 Og overvættes Løn for alt mit Hovedbrud;
 Thi Fjerdeparten, som jeg har forstaaet af Brevet,
 Er mere værd end Alt, hvad jeg har skrevet.
 Den Forskjel er, min Hviid! imellem Dem og mig:
 De skriver lykkelige Tanker flet;
 Jeg skriver ulukkelig Sludder net;
 De har i Mening — jeg i Bogstav Ret.
 Naar Deres Aand er lys i mørke Sving og Streger,
 Min lyse Pen med mørk Sottise Ieger —
 Deraf opstaaer en anden Different:
 Man læser godt min Skrift; man fatter ei mit Sprog —
 Man læser Deres ei; men man forstaaer Dem dog.

Jeg hertil føie vil en passende Sequents:
 Naar Døden Livets Praas engang os puster ud,
 For os et bedre Lys at tænde —
 Naar gjennem Matten vi gaae hjem til Gud,
 Til Høitidsdagen uden Ende —
 Naar Baadestøvlerne, som tyngde Sjælens Been,
 Imens den vaded' gjennem Livets Moser,
 I Dødens Støvleknegt aftrækkes En,
 Tilligemed de vaade Hoser,
 For paa bevingede Solstraale-Skoe,
 At dansse gjennem Evighedens Roser —
 Da, troe mig, ædle Hviid! *****

Altona.

— Hvor slap jeg sidst, mon troe?

Seqventsen har jeg glemt. Men det er ligemeget —

Den ei den første var, som jeg har streget.

Sandt, Brevet bli'er ved denne Leilighed

Kemlæstet og skamseert; men det vil Intet sige!

Den tydske Pastor Brüllmann, som De veed,

(Der kjender paa en Prik hvert Bedested,

Hver Bom, hver Kro, hver Eisebod, hvert Led

Paa Kongeveien til Guds Rige)

Endog en Præken skrevet har og trykt,

Hvoraf den ene Deel er, Himlen veed hvordan,

Forglemt — den anden Halvedeel forrykt.

Hvis man Fragment af Præken skrive kan,

Hvi skulde det ei med et Brev gaae an?

Isteden for Seqventsen vil jeg — liden

Jeg dog er kommet til at nævne den Guds Mand —

Fortælle blandt hans Hændelser en liden,

Som nys passerte ham i Lollands Land:

Ham siger jeg, og mener kun hans Bog;

Bog siger jeg, og mener kun hans Præ —

(Fragmentet af en Præken bør man dog

Ei kalde Præken heel, men bare Præ)

Historien, imellem os, er denne:

Da, for til gode Dage mig at vænne,

Jeg nylig til de Lolliker drog hen,

(Hvor jeg gad drage hen igjen)

Kom jeg som Gjest til Christianssæde,

Et Hyrdeslot, med deilig Have, hvor

En sand Alkinos blandt Grever boer.

Herr Greven var, med sin Grevinde,
 Just ved min Ankomst udspadseert —
 I ledige Gemak, hvor jeg blev indqvarteert,
 Jeg onskte mig en Bog, for Tiden at forslaae,
 Og milde Skjebne lod mig finde,
 Netop i en, som paa en Sopha laae,
 Bemeldte Prækens prægtige Fragment
 I Saffian med Guld paa Randen —
 Der, som jeg siden vide fik, var sendt
 Af dyrebare tydske Præstemanden
 Grevinden til Foræring. Ingen Bog mig
 Mere havde kunnet more. Tit'len slog mig
 Især; den fyldte heelt det første Blad —
 Bag dette fulgte græske, tydske, franske
 Sententser, i en prægtig Motto-Rad,
 Af Rousseau, Paulus, og jeg veed ei hvad
 Af Claudius — men intet i det Danske.
 De Mottoer, af heel forskjellig Aand,
 Var' skrevne til af Autors egen Haand.
 Jeg fandt en ledig Plads ved Bladets Ende,
 Og efterabende den samme Klo,
 Saa det umuligt var Forstjellen at erkjende,
 Jeg tilskrev eet endnu, der kunde gaae for to:

„Jeg havde præket meer; men til den største
 Skade

„For Læseren, for mig, for Jordens Overflade,
 „Er denne lille Stump blot deraf bleven gjemt;
 „Og det fornemste var maaskee hvad man har glemt.“ *)
 Det gjort, jeg lagde Bogen hen
 Paa samme Sted igjen.

*) Besjel.

Hvad Spas det siden gav, da Berten og Bertinden
 Og alle Gjester samled' var,
 Og man i Sophaen blev vaer
 Det mæcenatfke Exemplar,
 Som netop dediceret var Grevinden,
 Og som hun ikke havde seet endnu;
 Men forelæste høit — foruden Drøm om Kænte:
 „Hi hi! ha ha! hu hu!“
 Det gi'er jeg Provsten at betænte.
 Nok sagt, der Raad blev holdt i latterfulde Sal,
 Boteert og decideret, at Præsten var lidt gal.

Dog det er Tid, jeg Parenthesen ender,
 Og, uden Dphold, mig
 Til hvad jeg egentlig
 Vil sige, vender.
 Men, for at spare Porto og Papir —
 Og da dog egentligen Rimets Ziir,
 Om ikke mig, saa Dem maaskee dog trætter,
 I simpel Prosa Brevet jeg fortsætter.

Det korte Solbesøg.

Til ****

(Da han, med sin Familie, gik ombord til Vestindien.)

Kjøbenhavn.

Du reiser om til Jordens Vesterlide,
Til Sukkers, Gulds og Solskins Opholdssted;
Dg vi, som boe paa dens luslidte Side,
Hvor ønske vi, at kunne følge med!

Men Stakler, vi maae blive, hvor vi ere,
Dg stundom bruge Dvassia til Thee;
Saa godt vi kan, med Kobberet os nære;
Dg slikke Sol-i gammel Foraarsnee.

Du seer igjen det Land, hvis Sukker-Egne
Den Rose bar, som rødmer ved dit Bryst,
Dg som med muntre Smil skal evig hegne
I Kredts af muntre Børn Dig Livets Lyst.

Held følge Dig, min ædle Ven! mit Hjerte,
Med tusind Dnsfer, tro ledsager Dig;
Dg, rammer Dig et enkelt Stød af Smerte,
Dets deelte Virkning halv skal ramme mig!

Dog Solen smiler mildt i Dag; den byder
Sin elskte Kredts Velkommen i sin Favn.
Den gaaer med Dig mod Vesten, og forskyder
Vor Bøn: „kom snart igjen til Kjøbenhavn!“

Thi, kommer den endog — hvor længe varer
 Dens ilende Besøg? Et Fjerdingaar!
 Saa Bint'ren paa sin Slæde til os farer,
 Og man til Gorm igjen om Loger gaaer.

Saa sidder jeg paa min Regents, og gyser,
 Og sukker efter Sydens Luft og Dig;
 Og har den ene Trøst, at Du ei fryser,
 Og at Du varm endnu erindrer mig.

Thi Solens Smil i Dag mig spaaer, at Søen
 Vil vugge Skibet let, som bær min Ben;
 At uden Fare Du skal naae til Den,
 Og fro med fjorten Been betræde den.

A l p e r n e.

Til Pram.

1789.

Bern.

Saa kom jeg da til Schweiz? — Saa lod mig Skjebnen stige
 Til denne mine Sværmeriers Top?
 Saa kom jeg da med ganske Sjæl og Krop
 Til Alpernes — til Friheds Rige?
 Hvad dansk Poet har gjort et saa poetisk Hop? —
 Ja, fryd Dig, elskte Pram! Din Baggese har vundet
 Det sjeldne Lod i Livets Lotterie,
 Den største Skat, ham nogentid blev fundet
 I Drømme, Drukkenskab og Poesie!
 O! saae Du Solen, ham er her oprundet —
 En Straale blot deraf! O! stod Du her
 Paa Spidsen af Naturens Himmelstige,
 Istedet for paa Trappetrinet der,
 Hvis Hvide mod min Hvide netop er,
 Hvad Cancelliet er mod Himmeriges Rige!

Hvorledes skal jeg sende Dig et Gran,
 En — blot en Flip — en lillebitte Strimmel
 Af min Fortrylleses udstrakte Himmel,
 I et elendigt menneskeligt Brev,
 Ja selv i Vers, som dem, jeg hidtil skrev?

Hvad om jeg, i min Alpeglædes Svimmel,
 Udgød mit fulde Hjertes Raseri
 I en pindarist-flopstockst-evaldst Dde —
 I meer end menneskelig Poesie —

I dette Sprog, som hidindtil jeg troede
 For høit — og som dog Musene, der rode
 I Kjeld'ren af det Huus, hvor Ewald boede,
 Trods underjordisk Lavhed, pibe i?
 Hvad om jeg viste Dig og dem og hele Verden —
 (Min Verden nemlig — hvor Du er, der er den)
 I en Matroskavat af gammelt Jydsk,
 Med skotske Lapper i, tilknappet paa sin Tydsk,
 At ogsaa jeg, saa godt, som nogen Anden,
 Kan, naar jeg vil, i Vers gaae fra Forstanden.

Velan, min Pram! lad see, hvad jeg formaaer!
 Jeg gaaer!
 Hvad gaae? nei! løbe vil jeg, rende, flyve
 Langt bort fra denne gamle Læremoer,
 Som har paa Bagen alt de Fyrrethve:
 Som byder os at veie hvert et Ord,
 Og holde varig Huus med Grammatiken —
 Som peger os bestandig paa Logiken —
 Og vil med djævelst Magt, trods alle Ni,
 At der skal være Sands og Mening i
 Vor christelige danske Poesie!
 Jeg længe nok, af Angest for Kritiken,
 Hvormed hun paa barbarist Biis
 Gav af og til min Digter rumpe Niis,
 Ablød den vrantne Her. Men nu Farvel, Moerlille!
 Jeg ikke meer i Ledebaand vil gaae;
 Jeg følge vil engang min egen Grille!
 Min Digteraand i Schweiz fik Buxer paa.

Kom Du, som flagerer hist, liig een af Anholts Maager,
 I Sneefog over det cobanske Hav,

Svøbt i et Slør af Døstianske Taager,
 Hen over Sprogets Skjær i Tankens Grav!
 Du Misfers, Lygtemænds, og hines Muse,
 Som hyle, tude, tordne, storme, bruse,
 Saa høit, at hundred Mile fra mit Hjem,
 Mit Dre dirrer ved at høre dem,
 Kom, brøl, med Stemmen af en finlandsk Torden,
 Min Sang fra Sydens Himmeltop mod Norden!
 Strig ud min Glædes Alpeharmonie —
 At Hver maa tilstaae, saligen bedøvet,
 Og, som jeg selv, al Sind og Sands berøvet:
 „Det kan man kalde lyrisk Poesie!“

O Schweiz! o Jordens høie Himmelpynt!
 Hvor Dovrefjelde synke ned, som Tuer!
 Og Diet i en evig Svimmel stuer,
 Hvor Verden ender, og hvor Verden har begyndt!
 Hvor Solen i sin Gang mig synes glide
 Hen over Skuld'ren, Maanen ved min Side!
 Hvor Jorden vild og splitternøgen staaer,
 Som om dens Skabelse var først begyndt i Gaar!
 Hvor magelig jeg ned fra sammes Isse,
 Kan, om jeg vil, paa hele Verden p****,
 Mens jeg berører Stjerner med mit Haar!

Ha! Hoide! — Hævet over alle Toppe,
 Høit over Klodens sjunkne Land og Hav
 Forflaret, henrykt, svimler jeg heroppe,
 Som en Opstanden over Livets Grav!
 O Himmelluft, som om mit Hoved suser!
 O Belyst, som min hele Sjæl beruser!
 O Svælg af Salighed, som her jeg drukner i!

Er Dødeliges Fryd, multipliceret med ni,
 (Jeg mener den, et Digterhjerter huser,
 Befat af Jer, udødelige Muser!)
 Er Engles Ruus — er Guders Raseri —
 At ligne med den Følelse, som hæver
 Mig her til lyrisk Flugt? — Ha! du, som svæver
 Høit over Sirius, som Verden er for snever,
 Navnløse, glædedrukne Sværmeri!
 Hvad Sprog har nok af D'er og af Ha'er
 Til i en værdig Hymneharmone
 At tone dine Frydshallelujaer? —

Ak! Intet! Intet! — og for denne Gang,
 Af Frygt, for i min Flugt at dale,
 Hvis Odens Ræb og Binger fik en Hale,
 Jeg ender pludselig min Sang.

O Du, min Pram! hvis Raad saa tidt mig ledte
 Derhjemme, naar jeg Penne bed, og svædte
 For Niim til D! til Ak! til Hu! og Ha!
 Smag dette lille Forsøg i det Høie;
 Og kan Du meer af sammeslags fordsøie,
 Saa viid, at der er meer, hvor det kom fra!
 Men sig mig, som en ærlig Ven og Broder,
 Om jeg Dig synes skabt til Latter, eller Graad?
 Til Digtertræmast, eller Digterbaad?
 Til lave Fabler, eller høie Dder?
 Mig synes selv, oprigtig talt,
 (Endstjødnt jeg her i Schweiz er kommen lidet af Lave)
 Kun lidet om min høie Digtergave;
 Og at jeg ikke gjorde galt,
 Om jeg besteden holdt mig til det Lave.

Labyrinthen paa Riim.

Til Grev Adam v. Moltke.

1789.

Bern.

Paa Reiser, tænkte jeg, man lærer Gæt og Andet,
 Og, naar man kommer holden hjem,
 Trods Farerne paa Jorden og paa Bandet,
 Saa kan man etonnere Fædelandet
 Med Kundskab, med sig selv, og dem.

Jeg ei bestemme vil, om jeg har reiset mere,
 For — Andre, eller mig — at etonnere.

Ad verbum etonner vil jeg erindre blot,
 At intet Ord paa Dansk det ret kan give
 (Det Land vi reise i, forstaaer det godt)
 Først naar jeg kommer hjem, vil Gud, i Live,
 Skal jeg see til, med største Flid
 Det at omskrive —
 Dertil jeg nu har ingen Tid.
 Jeg her saa godt som mundtlig pluddrer,
 Bed Hjælp kun af en Blyantspen,
 Hvad Rimet selv mig foresluddrer,
 For at fornøie Dig, min Ven!
 Du bad mig, rime Dig min hele Reise,
 Mens her nu til Paris vi deise —
 Jeg i det mindste vil — berime den.

Fra Kiøbenhavn paa Vand til Kiel jeg kom,
 Dg saae en Hoben Bølger rundten om;
 Fra Kiel til Lybeck gif det over Landet,
 Her saae jeg Træer, og ikke noget Andet;
 Fra Lybeck og til Hamborg saae jeg ei,
 Saavidt jeg huffer, meer end bare Bei.
 Jeg blev paa den bestandig ved at plire
 Saa længe, til jeg vined' Hamborgs Spire.

Det gamle 'Nusalem jeg fandt i denne By —
 To Bøssesfud derfra — det nye.

Dg Vierlands Haver fatte mig i Stand
 Til rigtig at bedømme Canaans Land;
 Dog, da jeg Christen er, og ikke Jøde,
 Saa kjedte det mig Alt tildøde.

Jeg skyndte mig derfra til Lyneborg,
 Dg drukned' der i smukke Døttres Blikke
 Min Smerte, Kjedsomhed og Sorg.

J Celle nytted' dette Middel ikke;
 De skjønneste laae slukt' i denne Borg. *)

Uendelige Heder kom jeg over
 I Tydsflands = Jammerdalen til Hannover.

Her saae jeg mig i nogen Tid omkring,
 Dg fandt en Hoben høist westphalske Ting —
 Jeg tog et Silhouet af Baron Knigge,
 Dg alt det Andet lod jeg ligge.

*) Caroline Mathildes.

Jeg gaaer en Fæstning om, og rundt forbi,
 Af Had til bitterlig Kakophonie,*)
 Saa meget meer, da med Herr Weber siden
 Jeg drukned' reent i orphisk Harmonie.
 Han componeerte mellem Tre og Fire
 I tonesalig Suus og Duus
 Arions sønderbrudte Lire,
 Trods Larmen i det næste Huus.
 Det kaldte Du, for musikalskt at svire. —
 Men da vi siden gjennem Hessen gif,
 God Nat Musik!

Først paa Maynstrømmen klang i Graad og Latter
 Den brustne Harpes Strænges Sangbund atter;
 Gud veed, om den vil klinge meer,
 Før Dfferet paa mit nedbrudte Leer.

I Mainz jeg færdig var af Fryd at daane,
 Da jeg i denne By fik Die paa
 Den levende velsigtede Maane,
 Man under den livløse saae
 For noget siden rundt om Jorden gaae.**)
 Den loved' mig, hvis snart dertil blev Føre,
 Den Tour engang med mig at gjøre.

Med Hov'det fuldt af denne Plan,
 (Hvorned det gaae, for Resten, som det kan)
 Jeg, som Du veed, med Dig gif videre paa Jorden,

*) Gameln.

***) Jorodomreiseren Forster.

Til over Ræerne i Wiin,
Langs mod den overgivne Rhin,
Der næsten bindegal var vorden.

I Heidelberg jeg ei var rigtig glad;
I Kroppen havde jeg for megen Lide,
Og, skjøndt den gamle Wiin jeg vel gad lide,
Gad jeg dog ikke see dens store Fad.

Men da jeg, ganske sjæle-fjed af Kroppen,
(Der fast i Krampe stiltet ad)
Saasnart som muligt himle gad,
Saa travled' jeg i Straßborg op til Toppen,
Og saae — jeg huster ikke længer hvad. —
Saa meget jeg erindrer kun, at Diet,
Paa Pynten der, skjøndt Spiret er defect,
Var med den øvrige ret artige Prospect
Ret vel fornøiet.

Jeg siden, blandt Ruiner paa Ruin,
Selv halvveis ruineert, og sfranten,
Og vranten,
Trods al min Ruus af Frihed og af Wiin,
Saae mange Ting, hvorom forgjeves leder
Ens Blik paa Raartet hjemme ved Ens Bord:
En Mængde nemlig maleriske Steder,
Der ikke males godt med Ord:
Fuldkommen kjendelige Syndflods-Rester,
Vidunderlige Dyr, catholske Præster,
Og Sydens Menneffer, og andre Spor
Af Dit og Dat, der sjelden sees i Nord.

I Skafhus saae jeg, trods min Krogs Marasme,
 Kolbøtten af den alpesødte Rhin
 Med en saa sjæleglad Enthusiasme,
 At jeg mig og gav til at støde min —
 Og stødte den saa godt, at med et Hul i Panden
 Jeg kom igjen, om ikke til Forstanden,
 Saa dog til nye Kræfter og til Mod —
 Saa jeg fra den Tid af med Schweizerhæste,
 (Der rigtig nok ei løbe med de bedste)
 Løb op og ned omkaps paa lette Fod.

I Zürich saae jeg baade Povel og Peder,
 Og Sanct Johan
 Caspar Lavater, hvad han hedder —
 I Uri saae vi Mester Urian,
 Bor gamle Leder —
 I Schweiz og Unterwalden Drue-Neder —
 I Zug og Glarus Duer — huffer Du
 Den deilige, jeg halvveis seer endnu?

Med hvad var det mod Hasli's Herligheder!
 Der saae jeg, hvor blandt Engle Hver tog sin —
 Og tænkte første Gang: Nu vil jeg og ta'e min!
 Her hørte jeg ei meer det Raudervelfte,
 Der hidtil i det hele høie Land
 Slog paa mit Bliks Beundring Vand —
 Her fik, paa Myrrhabæffens Blomsterrand,
 Jeg ordentligen Lyst igjen, at elske —
 Skjøndt jeg endnu i Meiringen holdt Stand.

Men — da paa Thunersøens dybe Himmel,
 Hvis Nabirs Sol paa Bunden laae,

Mens i det høie Himmelblaa
 Det opadvendte Blik Zenithets saae —
 D søde Syn! o Salighed! o Svimmel!
 Da første Gang hun saae paa mig,
 Fordunklende de tvende Sole —
 Middagens og Midnattens Pole
 Da vendte sig —

Efterskrift, 1819.

Kjøbenhavn.

Og her er Forudparodien ude,
 Jeg fandt blandt hundred end utrykte Klude,
 Da jeg blev tvungen til, igaar
 At gennemlede hvad jeg har tilbage
 Fra mine første Kluddre-Dage
 Til sidste Trykt i dette Aar.
 Her holdt jeg op forud at travestere
 Den Labyrinth, jeg siden skrev. —
 Hvad Under, jeg ei videre det brev?
 Min Moltke! jeg kan Alt parodiere
 Hvad paa hiin Vandring trylled' mig og Dig —
 Kun ei det Helligste, min Muse kjender,
 Hvad i min Aften end med Andagts Purpur brænder:
 Min Elskovs Morgenrødes Himmerig.

F u g l e n.

Til Fruen Sophie Haller, i Bern.

1790.

Lyon.

Fornæmmer Du, at jeg mig nærmer Dig?
 Og at mit Legem, som min Sjæl,
 Skjøndt ubevingt, tilbage skynder sig
 Til Kilden af mit Hjertes Vel?
 O banker ei Dit ellers stille Bryst,
 Naar Du mod Syden vender Dig?
 Siig, evig elskede Veninde! siig!
 O! føler Du, at jeg mig nærmer Dig,
 Med Tusinddelen af min Lyst?
 Og ønsker Du, at kunne flyve mig
 Imøde, som en lille Fugl, der svinger
 Sig over Bjerg og Dal og Krat og Flo,
 Paa himmelovergivne lette Binger,
 Som en ætherisk Engel, som Du selv?

Ja Du er selv en himmelsk Fugl, Palmine!
 Og Engles Kjendemærker ere Dine!
 Som deres er Dit Nafn, deres Sang
 Er Din; og deres lette Flugt Din Gang.
 Jeg saae Dig over Blomsterengen svæve
 Paa Bredden af den underfulde Sø,
 Hvorom sig Alper høit mod Himlen hæve,
 Meer liig en himmelsk, end en jordisk Nø!
 Jeg saae Dig klart udfolde fire Binger:
 De straalende, som hæved' Dine Fjed,

Bar Ungdom, Sundhed, Ustyld, Munterhed;
 O hvilken iblandt Himlens Fugle svinger
 Sig gjennem Luften op og ned
 Paa fire saa velsignte Binger?
 Og Engel er Du, hvis en Dødelig
 Bed Engel ellers Noget tænker sig;
 Thi Du er from og venlig, blid og mild,
 Og i Dit Dje lyser Himlens Ild,
 Og i Dit Hjerter gløder hellig Barme
 For Alt hvad der er ædelt, skjønt og godt;
 Og ei med Fodderne Du flyver blot;
 Du flager selv med Dine Arme.

Ja flage kun med disse, slaae dermed
 I Luften!
 Hæv op og ned
 Med inderlig Livsalighed
 Dem begge mig imøde! føl derved,
 Hvad Sommerfuglen føler, naar, i Duften
 Af Roser og Fioler, op og ned
 Den gynger sig,
 En overgiven Engel liig,
 Igjennem Luften:
 Det søde salige jeg veed ei hvad,
 Som uvilkaarligen bevæger Livet,
 Fra Cederen paa Libanon til Sivet,
 Fra Soles Sol indtil det mindste Blad!
 Omsonst, Palmine! blev den Dig ei givet
 Den Egenkab at flage saa
 Med Armene! bekjæmp den ei! lad Bane
 Den kalde, dem, som intet Himmelfst ane,
 Hvis Sjæle selv ei flyve, men kun gaae;

Hvis halve Liv og halvt maa stille staae!
 Jeg veed, som Digter, hvad Naturen hyller
 I hver Bevægelse, hver fri Gestalt,
 Som kjendemærker Enkeltet i Alt;
 Og dette Dit Særkjende mig fortryller.

Palmine! jeg vil aabenbare Dig
 Hvad Musen, der, hvad er, hvad var, og vorder, kjender,
 Om hiin Bevægelse med Dine Hænder,
 Nys i en Drøm har aabenbaret mig.

Da jeg paa Bredden, hvor jeg alle Blomster santer,
 Alt havde mangen Gang lagt Mærke til,
 Palmine! Dine Armes Flagrespil,
 Faldt jeg engang i dybe Tanter:
 Hun sikkert, sagde jeg mig selv,
 Paa Blomsterranden af min Elv,
 En lille Fugl engang tilforn har været;
 Snart denne Tanke blev af tusind andre næret.
 Af Pønsen, Grublen, og af Længsel reent fortæret,
 Blev endelig mit Hjerte mat,
 Og ubevægelig jeg laae,
 Beskygget, under Rislen af min Aa,
 I Klippens Læ,
 Ved Roden af et yndigt Træ;
 Og saa
 Paa grønne Dvift en lille Iyfeblaa
 Sølvspraglet Fugl, saa vever og saa let,
 Saa huld og skøn og peen og net,
 At paa dens lille hvide Bryst en Spet
 Af Guld selv havde syntes mig en Plet.

I det jeg henrykt stirred' paa dens Ynde,
 Udfoldte den de kjælnø Binger smaa,
 Og flagrede dermed, som vilde den begynde
 At flyve ned mod Stedet, hvor jeg laae;
 Men meer og meer, jo meer jeg stirrede derpaa,
 Bedblev den, blot med Bingerne at flaae.
 „Aldeles,“ raabte jeg, „aldeles som Palmine!“
 Og et tredobbelt Echo klang
 Fra Klippens Lund, der over Elven hang,
 „Palmine!“
 Mit pludselige Raab forskrækte den
 Saa stærkt, at den, istedenfor at flagre
 Fra Dvisten bort hen over Eng' og Agre,
 Gud veed hvorhen,
 Blev siddende, som i et Buur,
 Saa stille som en Muur.

Jeg studsede ved dette Syn
 Som rørt af Lyn,
 Og som om Hjertet i mit Hoveds Svimmel
 Blev pludseligen hævet til en Himmel:
 En lille lysblaa, solspettet Fugl,
 Som med et Løb paa Dvisten leger Skjul!
 Som slaaer med Binger ind og ud,
 Og ikke flyver, paa mit Raab, sit Skud!
 Som slaaer med Binger ud og ind,
 Og som af Skræk
 Ei smutter væk,
 Let som en Vind,
 Men sidder kjæk
 Paa Træets Lind
 Som Lindeblomstret i den stille Lind!

Det sikkert ikke er en Fugl som hine,
 Der ligner blot i Lethed min Palmine!
 Saa tænkte jeg; og udbrod anden Gang:
 „Hvor har du hjemme, lille lysblaa!
 Der flager først, og sidder stille saa
 Paa min Palmines Buis?“

Den sang:

(Og atter i min Lund et trefoldt Echo klang)

„I Paradiis!“ —

„I min Palmines Hjem“ (gjentog jeg) „altsaa boer
 Du venlige?“ — „Nei!“ svarte den — „Hvorledes?
 Er Paradieser over denne Jord?“ —

„Ja! Himlen være lovet!“ blev den ved,
 I hvert et andet Lysets Opholdssted,
 Hvor Himlen, smilende til reen Ustydighed,
 I Favnen af Naturen, aldrig vredes.“ —

„Men sig mig, smukke Fugl fra Paradiis!“

Begyndte jeg igjen fortroligviis,

„Hvi kom du hid, da her du ei har hjemme?

Hvad søger du paa denne Bred,

I min Palmines Blomsterfjed?

Tør jeg dit Himmelærende fornæmme?“

Den svarte med en sød og kjælen Stemme:

„Jeg leder om min Søster; saae du ei

Etsteds blandt disse Bjerger, paa din Bei,

En lille lysblaa ustydig Pige,

Som flaaer med Binger; nei! med Arme vil jeg sige,

Dg som staaer stille, hvor dig Andre vige?“ —

„Palmine? min Palmine?“ raabte jeg —

„Tilvisse har jeg hende seet! tilvisse!

Jeg hende saae, jeg siden Intet seer;

Naar mig Naturen sig i al sin Ynde teer,
 Naar Rosen, og naar Morgenrøden leer,
 Naar du med dine Binger flaaer, i disse,
 I disse Binger selv jeg hende seer!
 Ei nogen Dødelig kan her i Live
 Om hende dig saa god Beretning give;
 Jeg intet Andet, jeg kun hende veed;
 Men veed i hende nok til Salighed.
 Jeg iler just til hendes Opholdssted;
 Og gjerne vil jeg dig til hende bringe!
 Men før vi skynde vores Gang,
 Som ei er lang,
 Og snart til Ende,
 Du først mig syng, hvad du veed om hende!"
 Den sang:

„Imellem Himmelen og Jorden,
 „I Morgenrødens Purpuregn
 „Betrygger os et Regnbuehegn,
 „For Taage, Slud og Storm og Torden.
 „I stille Glæders kjæle No
 „Henflagre vi,
 „Henfløite vi,
 „Titi! titi!
 „Bort Liv, til Baaren er forbi;
 „Mens Lilier og Roser groe,
 „For Torne frie,
 „I Himmelhaven, vi beboe.
 „Titi! titi!

„Palmine var i dette Paradiis
 „En lysfeblaalig Ætherfugl, som jeg,

„I hele Himmelhaven var der ei
 „En mere skøn! end lyder i hver Leeg,
 „I hvert et Chor af Fugle hendes Priis.
 „Sig ingen svang, sig ingen Engel svinger
 „Paa lettere, paa lustigere Binger,
 „Dg ingen fløi fra Lund til Lund,
 „I Morgenstund og Aftenstund,
 „Saa liveligt (thi Lysets Straale kun
 „Indhenter vores muntre Flugt) som hun!
 „Saa himmelsk svæver ingen Colibri;
 „Men, hvad hun stedse meest Behag fandt i,
 „Var, med os andre, snart med mig, snart ene,
 „At lege Skjul blandt Lundens Palmegrene;
 „Hvorfor hun og, som du har gjettet alt,
 „I Himmelhaven blev Palmine kaldt.

„Saa legte vi en Aften sammen,
 „I Fugle-Fryd og Fugle-Gammen,
 „Dg skjulte med behændig Konst
 „Vor Flugt i Maanens Wetherdunst.
 „Henflagret fra sin Palmeqvist,
 „Hun havde skjult sig allersidst.
 „Vi alle ledte efter hende,
 „I hver en Havens Kant og Ende:
 „Pipipet var et kjælent Ja!
 „Vi hørte stedse det, forledet;
 „Men kunde aldrig finde Stedet,
 „Som Ja-Pipipet tonte fra.
 „Usynlig endeligen flang
 „Os denne søde Brudesaug:“

„„Omsonst I rundt omkring mig svæve!“
 „„Forgjeves I mig flagre nær!“

„„Til Stedet, Søstre! hvor jeg er,
 „„J sikkert Eder ei kan hæve.“
 „„Jeg svæver i en anden Egn:“
 „„Mig klang en himmelsk Harmonie,
 „„Jeg svang mig op, og fløi forbi“
 „„Den Have, som J synger i:“
 „„Titi! titi!“
 „„Farvel min fordums Glædes Hegn!“
 „„O Trylleri!“
 „„Jeg toner i en anden Egn:“
 „„Titi! titi!“ —

„Nordlysene nu tændte sig med Brusen,
 „Dg Sangen tabte sig i deres Susen;
 „Vi opgav endelig vort Haab,
 „Dg endte Legen og dens Naab.
 „Men skjøndt vi sørged' femten Foraarsdage
 „(Hvori fra Lunden intet Echo klang)
 „Forvandlede' dog vor bittre Klage
 „Til en veemodig Afskedsfang
 „Den Trost, at ingensteds usalig Smerte
 „Vil torde nærme sig et saa uskyldigt Hjerte,
 „Dg at ved hendes første Hjem's Forliis,
 „Palmine vandt et andet Paradiis.
 „J Lunden derfor atter Echo klang,
 „Vi sang:“

„„Hun var uskyldig, from og kjærlig,
 „„J dette Glædens lille Hegn!“
 „„Hun svang sig til en anden Egn,
 „„For der at flagre mere herlig!“
 „„Hun finder andre Søstre der;“

""Dg engang skulle ogsaa vi,"
 ""Titi! titi!"
 ""Did flyve dette Hegn forbi,"
 ""Titi! titi!"
 ""Bær altid, Søster, hvor du er,"
 ""Dig selv kun liig!"
 ""Vi Fugle, vi, som blive her,"
 ""Vil ligne dig!""

Saa tonte Fuglen og fløi ned.
 Jeg strakte Haanden ud — og vaagnede derved.

Saaledes lærte mig en himmelsk Drøm
 Paa Bredden af vor Thunas Tryllestrøm,
 Palmine! hvad Dit Smil alt tidlig lod mig ane:
 Hvorfra Du har den englelige Bane,
 At slagre, som en Fugl, med Din udslagne Favn.
 D læg den aldrig af! jeg den for meget ynder!
 Jeg vilde føle smertelig dens Savn!
 Det er en Flugt mod Himlen, som begynder
 I Støvets Lænker alt at yttre sig
 Som englelig!
 Vel hæve vi, med al vor bedste Flagren,
 Os ikke høit fra det bestedne Straa,
 Vi, her i Livets Bane, træde paa,
 End sige over Ar, som bølge sig i Ag'ren;
 Men det er altid skjønt, at vidne noget om,
 Dg var det blot i Flugt med Digteraanden,
 Dg Flagren op og ned med Armen og med Haanden,
 At det er Lysets hulde, blide, milde,
 Bevægelige, livelige Kilde,
 Svortil vi gaae, hvorfra vi kom!

Modtag med Smil og venlig Mine,
 Din Elfers Toner i et Sprog,
 Hvori ham syntes, Nattergalen slog,
 Dg Lærken trilled', selv ved Siden af Palmine,
 Langt borte fra hans eget Hjem!
 Maaskee Gallina flagre kan, trods dem;
 Maaskee paa stærkere, maaskee paa flere Binger,
 Teutona høiere sig over Alper svinger;
 Men Lærkens Dirren, Nattergalens Suk,
 Dg Turtelduens dybe, kjælnø Kluf,
 Er ikke tydske, meget mindre franske.
 Palmine! læs, hvad quiddrende jeg skrev
 I dette fuglelige Flyvebrev;
 Dg lad det ane Dig, at hine Toners Svæv,
 Hvis Nyn og Suk i Lunden Dig henrev,
 Er danske!

Patriotisme.

(Fragment af et Brev fra Syden.)

1790.

Jeg glemme Danmark! jeg i Sydens Favn
 Forglemme Nordens Moderbryst! for Konst,
 Umoden Konst, bortbytte dig Natur!
 For Bittighedens Latter, Wiisdoms Alvor!
 Jeg vorde velst, upatriotist, udanst,
 En Sydling! døse, slumre Livet hen
 I Sydens lette, lune, bløde Duun;
 Og virke, som en Sydling, blot i Drømme!
 Fordi jeg lever udenfor det Land,
 Jeg lever for? fordi mig Skjebnen bød
 At fjerne mig fra Hjemmets stille Havn?
 Hvad, eller fordi hiin og denne Blomst
 Jeg finder skjon i fremmed Egn, og vover
 At hente mig dens ubekjendte Frø,
 For at omplante den i Hjemmets Have?

Nei! den, som i sin Bugge, spæd, engang
 Inddyssebes af Dovres Fjeldboqvad,
 Ledfaget af din Squlpen, Baltica;
 Hvis første Blik sig tabte der, hvor *Carls
 Fortvivlet søgte sin betvungne Steenbuk;
 Hvis anden Daab var Dypning i det Hav,
 Hvis Bølger donned' ham ved Dag og Nat
 En evig Lovsang, mellem Stormes Brag,
 Om Juul og Tordenskjold — hvis første Værk
 Var Rustningen af tvende Flaader, hans,

Og Oldenborrernes, hans Magts Beundring:
 Et Barns Udføren; men en Mands Idee —
 (Slotsgraven var ham Rjøgebugt, to Røgler
 Hans danske Skyts — han selv den danske Skytsbelt)
 Hvis første Sang var Havets Lyst, hvis anden
 Var Dødens — og hvis hele Liv var Heltens:
 Bestandig Kamp — med Lidenskab og Mangel.
 (Troianer er den førstes Hær, hvis Hector
 Er mere frygtelig end hiin — og denne
 Fulddanner Peleider i sin Skole)
 O! den, med Eder blev fortrolig, ung
 Til Eders Pile vant, og nødt hos Flid
 At søge mod jer Bælde sikker Hjælp,
 Gjenvordighed og Lidenskaber! — Den,
 Som hærdeb' sig i Eders lange Kamp —
 Og stod mod Eders Storm — omvistes ei
 Saa let af Sydens løie Bind — og den,
 Som vaaged' Nætter i det kolde Nord,
 Henslumrer ei sin Dag i Sydens Barme.

Nei, skjøndt den svageste, maaskee, den mindst
 Udrustede blandt mine Brødre, hvis
 Uroffelige Stjerne, deres Lands
 Symbol, selv Middags-Solens Søner leder,
 Saa føler jeg mig deres Broder, Dans
 Om ringeste, dog ægte Søn — og stolt,
 Som Dannemand, der aldrig slavisk lød,
 Hvis Fædre gennem Sekler aldrig lød,
 Udanske Spiir, bør evig føle sig —
 Og stærk, som den, hvis Kraft i Nordens Kuld
 Fuldstørket smelted' aldrig bort ved Luen
 Af Sybaritens Belystild — og noksom

Bevæbnet med min Kjærlighed til dig,
O Fødeland! —

O Fødeland! — hvori
Bestaaer den søde Trolddom, som min Sjæl
Omgriber med en Skabers Kraft, og favner
Med al en Faders Huld i denne Lyd?
Jeg veed ei hvad — men Bee den Arme, som
Kan ikke nævne dig! og trefold Bee
Den Ufling, som kan nævne dig, og ei
Begeistres ved at nævne dig, som jeg!
Den elsked' ei sin Moder — farved' graae
Sin Faders Haar før Tiden — undfaldt feig
Sin bedste Ven i Prøven — og bedrog
Ufkyldigheden i sin Engels Tillid,
Hvis Hjertes Gis ei smelted' hen i Lyst
Ved Flammen af den Tanke: Hjem; og den,
Som Fødestavn ei laaner bedste Træk
Til Paradiis — vil Paradieser kjede!
Hans løse Sjæl vil sværme hjemløs om
I Skabningen — indtil den løses op
I Dunsten, af hvis lette Skjød den sprang.

Som den, der elsker ei sin Skaber, ei
Kan elske Verden — den, der elsker ei
Det Alt, hvis Harmonie — (saa meget har
Jeg lært til Følelse — saa meget har
Jeg følt til Bished) i hver rigtig Hjernes
Ufordomsfyldte Hvælvinger gjentoner,
Ei elsker Kloden, paa hvis hele Kreds
Den Bise seer kun een Familie,
Den Gode kun een Faders Børn, og begge

Gjenbilleder af Gud — Som den, der ei
 Med Broder=Omhed hver en enkelt Broder
 I denne Kreds, fra Nord Cap til Cap Horn,
 Fra Syd Cap til Labrador lide seer,
 Ei heller zitterer ved at see sit Land
 Paa Pynten af sin Undergang — saa vist
 Var aldrig den en kjærlig Mand, en sand
 Fulbprøvet Ven, der ei var nidkær Borger!

Bort Hjerte — medens Tanken i vor Sjæl
 Indfatter Smaat i Stort, og Stort i Større,
 Det Større i et Største — føler omvendt:
 Det Største i et Mindre stort, det Mindre
 Gjemt i det Mindste. Lyd dit Bæfens Lov!
 Bliv i dit Bæfens Orden! Elsk dig selv!
 Og du vil elske dig i dine Venner —
 Og dine Venner i dit Fødeland —
 Og Fødelandet i den Jord, som sprang
 Blandt større Verd'ner af din Skabers Haand —
 Og Skaberen i Alt!

Bort Hjertes Bud,
 Vor Skabers første Bud er Godheds, er
 Lykhalighedens Kilde: Elsk dig selv!
 Af dette flyder alle andre. Net
 Du elsker ei dig selv, ifald du ei
 Din Broder elsker; ei din Broder, hvis
 Du ikke elsker alle dine Brødre!
 Ei dem, hvis ikke Gud!

Bort Hoveds Bud,
 Vor Skabers andet Bud, er Bisdoms, er

Lyksalighedens Kilde: Elsk din Gud!
 Af dette flyder alle andre. Ret
 Du elsker ikke ham, ifald du ei
 Hans Skabning elsker; ei hans Skabning, hvis
 Du dine Brødre glemme kan, og ei
 Din Broder, hvis du elsker ikke ret
 Dig selv! —

Patriotisme! tidt misbrugte
 Femstavelse! tidt misforstandne Aand!
 Hvad er du andet end et Middel-Led
 I Kjærligheds almindelige Kjæde
 Fra mig til Gud, fra Enkeltet til Alt!
 Som hvert et andet Led af denne, du
 Borttages ei, med mindre Kjæden heel
 Nedstyrter, knuses, synker, er ei meer!
 Den sande Philantrop er Patriot;
 Den sande Patriot Kosmopolit.
 Knuus ham i Glemsels Afgrund, som tør fræk
 Frembramme for sin Tid og Fremtid med
 Det store Navn af Jordens Ven — og som
 Ei virkte hvad han kunde for sit Land!
 D! knuus hans store Navn! det knuses let —
 Det knustes alt! thi det var tomt, som stort!
 Men ær ei heller den, som mere trædsk,
 Og mindre fræk, tillyver sig et Navn
 Af Landets Ven — og glemmer Had, af Alt
 Det Nedrigste, til fremmed Folk, Foragt
 For fremmed Fortrin i sit trange Bryst.
 Bedrager er han sikkert — eller Nar,
 Hvis dette Had er spiret i hans Hoved.

Den kloge, gode Fader, som sin Søn
 Vil klogere og bedre danne, end sig selv,
 (Det bør den kloge, gode Fader ville)
 Ham vælger Lærere, ham skjenker Bøger —
 Af begge de bedstmulige. Han har
 Af begge Midler til sin Hensigt paa
 Sit Guds de bedste — vel! han bruge dem!
 Men sæt! at paa hans Naboes Guds er dog
 En bedre Lærer, bedre Bøger i
 Hiins Bibliothek — hans Søn
 Bed disse vandt; hans Hensigt blev
 Bed disse bedre opfyldt — bør han stolt,
 Dumstolt, forkaste dem, fordi paa hiin
 Og ikke paa hans egen Grund de fandtes?
 Den kloge, gode Fader mener Nei!
 For skriver Læreren og Bøgerne,
 Og glæder sig ved Sønnens Fremgang, som
 Om selv han lærte ham; thi Sønnens Fremgang
 Er det, han vil — og ei den Lyd: „Gud frie mig!
 „Alt det har Fa'eren lært ham selv!“ en Lyd,
 Der klinger alt for sødt for mange Fædre,
 Og alt for sødt for manges Patriot!

G r a t i e r n e.

Til Grevinde Charlotte Schimmelmann.

1790.

Trolleborg.

For mig, som for den hele Klode,
 Hvor Gude, Vid og Dyd er Mode,
 Er alle Gratier kun Tre.
 Den Første og den Anden bleve
 Grevinder, og fik hver sin Greve;
 Slet Intet blev den Tredie.
 Den Første og den Anden leve
 Hver med sin iegode Greve!
 Sybille her, og hisset De!
 Og her og hisset alle Tre!
 Ak! fra den Første reiser Manden,
 Som fandt den Første og den Anden.
 I det han gaaer fra Trolleborg
 Til Kjøbenhavn og Næringsforg,
 Han reiste vist nok fra Forstanden,
 Hvis han ei reiste til den Anden,
 Og reiste med den Tredie.

A f f l a g e t.

Til Grevinde Charlotte Schimmelmänn.

Seg stod, paa Bredden af Castale,
 Ved Phoebi Thrones Fod engang;
 „Jeg har en Bøn,“ saa lod min Tale
 Til Kongen over Dag og Sang;
 „Jeg har en Bøn, og vil du høre,
 „Min Fader! ene denne Bøn,
 „Skal aldrig meer om Sang dit Dre
 „Bestormes af din yngste Søn.“

„Tal!“ sagde han, og venlig smilte,
 Og alle Muser smilte med,
 Og, for at høre Bønnen, iilte
 Til det af mig bestegne Sted.
 „Min Fader,“ blev jeg ved, „du kjender
 „Vor Huldgudinde Schimmelmänn!“
 „Ja“, raabte Muserne, „hvo kjender
 „Ei vor Charlotte Schimmelmänn?
 „Og, for at vidne dig, vi kjende
 „Hiint Monster for vort hele Rjæn,
 „Du, blot fordi du nævnte hende,
 „Har alt vort Bifald til din Bøn.“

„Ja,“ talte Phoebus, Lykkelige!
 Hvis du for hende har en Bøn,
 Saa negtes i mit hele Rige
 Dig Intet, Intet; tal min Søn!“

„Nei,“ svarte jeg, „dit Rige haver
 Ei noget Skjont, som hun ei har;
 Naar trængte den til Phoebi Gaver,
 Som Phoebi Sønners Støtte var?
 Kun for mig selv jeg her fremtræder,
 Men viid, Apol! hun ynder mig,
 Jeg har alene denne Hæder;
 Men den er Evighedens Liig.“

„Ja!“ — gjentog alle ni Gudinder —
 „Hvis han kun ikke smigrer sig,
 Naar hun sin Yndest værd ham finder,
 Hans Næs er Evighedens Liig.“

„Jeg ei,“ lod Bønnen, „vil begjere
 Min Alders Priis og Evighed,
 Jeg stolt foragter Jordens Ære,
 Naar til min Sang hun smiler ned;
 Jeg Penges Dverflod ei skytter,
 Thi Nok var altid Nok for mig;
 Jeg ei min No for Guld bortbytter,
 Dg Nøisomhed gjør ene rig.
 Jeg Rang og Titler ei forlanger;
 Mig slikt til ingen Nytte var,
 Hun taler med din svage Sanger,
 Endskjøndt han ingen Titel har,
 Jeg beder ene dennesinde
 Om Jld og Aand din egen Liig,
 Til ret at takke den Gudinde,
 Som al min Lykke skabte mig;
 Du til din Helligdom mig føre!
 Bønhør mig ene denne Bøn!
 Dg aldrig mere skal dit Dre
 Om Sang bestormes af din Søn.“

„Min anden Phaëton! du beder,
 Saa lod Castale-Kongens Svar,
 „Du beder om Umuligheder;
 Jeg selv ei dertil Evne har.
 Forgjeves alle Muser stræbe,
 Med Gratierne Haand i Haand,
 Med Nektar af Diones Læbe,
 Og al min egen Ild og Aand,
 I Choret af de Millioner,
 Som fylde Pimplas grønne Skov,
 At lære Dig en Sang, hvis Toner
 Udføre værdig hendes Lov.
 Tie! til Du Godhed, Bid og Ynde
 Med alle Dyder sjunget har,
 Du Evigheden da forkynde
 Hos hvem de alle samled' var!“

Til G. Becker.

1791.

Kjøbenhavn.

Vi deelte med hinanden Fryd paa Fryd,
 Hvor i Naturens høie Harmonier
 Kjærnlandets Alpers mange Tryllerier
 Med tusind Stemmer os tilraabte: Nyd!
 Liig Bien sued' vi af alle Blomster Honning;
 Men Bien liig vi Blomsterne forlod' —
 For første Gang i Schweiz jeg stille stod,
 Fastnaglet ved et Blik af deres Dronning —
 Du fløi fra Blomst til Blomst endnu bestandig om,
 Og Amor fældte først i Belgien Din Dom.
 Den signe Dig! Din belgiske Hyrdinde,
 Liig Alpernes, snart vorde Danneqvinde!
 Som Schweiz og Belgien, som vore Elste, frie,
 Ved deres Smil, ved Digtkonst og Chymie,
 Ved Elstov, Dyd og sand Philosophie,
 I Venstabs uafbrudte Harmonie,
 Lyksalige, min Becker, vorde vi!

Parnas = Revolutionen.

Til de ni Muser i Gravensteen.

(S Apollo den Sertendes Navn.)

1791.

For nogen Tid det Rygte gif,
 At Amor, denne Gud, der var saa raff, som Iiden,
 Dg syntes skabt til ret at trodse Iiden,
 Sit Banesaar af egne Pile fik.
 Fornemmelig af Nag, fordi han saae
 Meer end sin Moder i vort Daniens Louise,
 Dg derved nødtes til, den Skjebne sig at spaae,
 At Alle Nordens Cypris vilde prise,
 Dg at han længer selv ei vilde kaldes ffjøn,
 Naar Jorden engang saae Louises Søn.
 Med Bished veed man, at hans glimrende Frue Moder,
 Fordunklet, ikke meer opholdt sig her,
 Men flygtede til andre Kloder,
 Hvor ingen Rivalinder er.
 At Jupiter alt for saa længe siden
 Er sovet hen,
 At han er færdig at staae op igjen,
 Det strækker sig endog til Bùrgers Biden,
 (Som dog skal være meget Iiden!)
 Saturn er, som man seer, indsluttet i en Ring,
 Dg gjør ei heller mange store Spring —
 At Mars det ei vil gjøre længe,
 Det lover Galliens Revolution,
 Dg Mangelen paa Subordination,
 Dg Keiser Leopolds Resignation,

Og Dvergangen fra den Spanſke Bagt-Cordon.
 Merkur i nogen Tid paa Nippet er at hænge;
 Som Rapſe-Gud (det var han noget nær)
 Han er ei heller meget bedre værd.
 Om Juno ſiger man, at, ſiden ſalig Manden
 Er død, og Ludvig gjorde det Spilop,
 At ſige til ſin Krones Tilbud: Top!
 Hun reent ſkal være gaaet fra Forſtanden.
 Minerva hos Herr Pram, min gode Ven,
 I Dannemark gaaer stærkt igjen. —
 Diane — Hecate — Proſerpina, med flere,
 Skal ſiden Kants Kritik og Reinholds Theorie,
 Af Angſt for denne nye Philoſophie,
 Reent være færdig at krepere. —
 Saa gif — og gaaer det eſterhaanden flere.
 Cybelemoder, Enkedronningen,
 Gaaer og derhen —
 Og kort: med hele Gudfamilien
 Det er, ſom med ſaa meget mere,
 Kun Knald og Fald,
 Og ſnart, ſom med et Lys, det ude være ſkal.
 Med Gratierne (ſom jeg, ſandt at ſige,
 Blandt alle diſſe fandt de meeſt guddommelige!)
 Jeg ikke veed, hvor det ſtaaer til ſaa lige —
 At nu omſtunder de er fleer end Tre,
 Det her imidlertid en Blind kan ſee;
 Men om det netop de ſelvsamme ere,
 Som dandsed' om Gudinden i Cythere,
 Der kunde twiſtes meget om —
 Jeg troer, at med vor nye Venus flere
 Og endnu ſkønnere til Norden kom,
 End nogentid blev ſeet i Grækenland og Rom.

Men nok af Tidender om Dødsfald og deslige
 I Gudernes det gamle Rige!
 Vi Alle skulle gaae den samme Vej;
 Imidlertid dog — Alle gif den ei.
 Tre Gange Tre pieriffe Gudinder,
 (Tre Gange Tre gjør Ni)
 Man endnu her og der i Poesie,
 Og som jeg seer med nisold Trylleri,
 I Gravensteens Olympus finder.

O Held mig! at engang mit Die saae,
 Hvad i begeistret Andagts Dieblikke,
 Jeg ubønhørt saa ofte kaldte paa —
 Og — samlet i det mindste — skued' ikke!
 O Drøm! o Lyst! men er du blot en Drøm,
 Saa lad mig evig, evig, evig drømme!
 Og lad min Aand i sin Beundrings Strøm,
 Fra Sol til Sol i denne Himmel svømme!

Al Verden veed ei blot, at Muserne er' Ni:
 Men at og deres Stats Gynokratie,
 Formedelst Kong Apoll (en ellers artig Herre,
 Men noget herksesyg, som Konger fleest, desværre!)
 Udarted' tidlig alt til Despotie —
 Der var, for Resten, intet Ondt deri;
 Thi denne Fyrste var, som Alle sige,
 Sin Stjerne liig, der Fattige, som Rige,
 Bestraaler Alle lige;
 Og naar Monarken ligner Solen — man
 Kan leve meget godt i et despotisk Land.
 Men Skade! det er netop ikke ganske
 Tilfældet overalt! Naar man seer til lidt grandt,

Er alle Souverainer ikke danske;
Der gives en Hob franske deriblandt. —

Men atter til Gudinderne tilbage!
Hans lyse Majestæt, saa dødfri, som han lod,
Dog maatte drikke med af Lethes Flod —
Med ham forsvandt Parnassets gyldne Dage;
Hans Eftermand var ikke nær saa god.

Jeg veed ret godt, at mange nye Poeter
Forsikre vidt og bredt, at han er til endnu —
Ja gid det var saa vel! saa stod jeg ikke nu
Imellem Muserne som en fortabt Trompeter.
Nei! skjøndt i Ewalds, Prams og Thaarups Vers,
Fornemmelig i alle Musers Breve,
I Fader Wielands attiffine Skjerts,
Dg Schillers Alvor end han synes leve;
Død er han — det er vist! saavel som Jupiter,
Dg al den anden Gudehær,
Dg fjorten Eftermænd, som efter ham de hulde
Gudinder efterhaanden Scept'ret gav,
En efter Anden løb Naturens Krav,
Dg ligge rolig under Mulde.
Hvad Misforstand heri har voldet overalt,
Er, at de Alle blev Apollo kaldt,
Endskjøndt iblandt dem alle Femten vare
(Saa lidt som i den lange Ludvigskare)
Knap Tre, som Navnet med lidt Føie vare.

Guddommelige Muser! mig i Dag,
Jeg veed ei selv hvordan, blev udt den Tre,
Iblandt Apollerne den Sextende at være —

En Hæder, som jeg føler mig for svag
 I læng're Tid, end Halvten af en Dag,
 At bære.

Dog, for mig den ei reent uværdig at betee,
 Nedlægger jeg, i følgende Idee,
 For Eders Fødder, yndige Gudinder,
 Den Krone, jeg, som Fleer, i Drømme fik;
 Mit Hjerter meer, end al dens Trylken, finder
 I Eders Dines milde Himmelblif!

I følge Bælden, mig blev skjenkt i denne Gave,
 Erklærer jeg, at, fra den Dag i Dag,
 Regjeringen skal være deres Sag,
 Som Kald og Evne til Regjering have;
 At ingen Phoebus meer skal lemnes i
 Det enehellige Gynokratie;
 At selv hans Navn af al vor Fremtids Poesie
 Forvises skal. Mit Held, guddommelige Ni!
 For Resten ene skal bestaae deri,
 Til evig Tid at være Musers Slave.

O dette Held jeg skatter meer,
 End vidste jeg det Alt, hvad første Phoebus vidste,
 Og sang som Milton, Klopstok og Homer.

At ellers jeg, Apoll den Sertende, den sidste,
 Den ringeste — nedlægger Scept'ret her
 For ni Gudinder — intet Under er;
 Men — hvis Apoll, den første, store, vise,
 Den eneste, som Scept'ret værdig bar,
 Blandt Muserne blot havde seet Louise,
 Han sikkert selv Regent kun een Dag bleven var!

Han ikke Jorden blot med alle Herligheder,
Men Solen havde lagt for hendes Fod,
Dg nøiet med en evig Pages Lod —
Ei meer tilbedet, men Tilbeder
I hendes Velbehags, i hendes Bifalds Smil,
Gjensundet meer end alle Soles Ild,
Dg meer end alle Pindi Saligheder!

Paaske = Indbødelsen.

Til Doctor Winsløv.

1792.

Kjøbenhavn.

Jeg har Klokken henimod Syv i min Stue
 Den yndigste, deiligste, vakreste Frue,
 Som nogentid Engelland har.
 De elsker dog Engelland, Skjønhed og Ynde —
 Kom, kjæreste Winsløv, det Blod at fortynde,
 Hver af os i Hovedet har!
 Jeg veed, at De kommer kun for at helbrede —
 Tre Patientinder hos mig ere rede,
 At modtage Helbred af Dem:
 Min Kone har Hoste — min Søster har Krampe —
 Min Stuepige ligger i Feberens Dampe —
 Min Søn og jeg selv — det gjør Fem.
 Men det Hospital er kun lidt — mod den Sjette,
 Den omtalte Frue, hvis Hoved at lette
 Jeg egentlig bønfaller om.
 De finder desuden vor Schulz og hans Mage;
 Og kan Dem en Steg af et Paaffelam smage,
 Og vil De til Takke med Torstene tage
 I nysmeldte Selskab, saa kom!

C a n d p i n e n.

Til Samme.

Min Kone skrænter lidt igjen.
 Den korte Tid forbyder mig, min Ven!
 At sige mere tydelig,
 Hvorledes hun befinder sig. —
 De regner det vel ei saa nøie;
 Dog dette maa jeg end tilføie:
 I hendes Tunges Land er tusindfold
 Tyrannisk Enevold!
 En ormestukken Land er Thronen —
 Kom, kjære Winsløv, kom
 Og riv Despoten om,
 Styr Ludvigen, som plager Konen
 Langt meer, end hiin kun alt for gode Ludvig
 Har nogensinde plaget Frankerig —
 Stil den Uværdige ved Kronen,
 Og lad republikansk Regjeringsform
 Forjage Smerte, Bold og Dnm!
 I Stil, som koster mindre Hovedbrud:
 Træk Landen ud!

Apollo den Syttende.

Til de ni Muser i Grabensteen.

1795.

For fire Sættler siden (fire Aar
 Er fast en Evighed i vore Tider)
 Jeg lagde ned paa Stedet, hvor jeg staaer,
 For Eders Fodder, hulde Pierider,
 Mit Apollonske Scepter — lagde ned,
 Med selvfornegtende Bestedenhed,
 Den herligste blandt alle Jordens Kroner,
 Hvis mageløse Himmelglands
 Fordunkled' selv den borealske Krands
 Og alle Melkeveiens Throner.
 Jeg afstod af mig selv, ufordret, fri,
 Et Fyrstendom, som Phantasten drømmer,
 Det glimrendste blandt alle Fyrstendommer,
 Et Fyrstendom med lutter Muser i —
 Og danned' om, hvad sikkert ingen Herre
 Har gjort for mig, og aldrig gjør, desværre!
 Et enevældigt Andrarchie
 Til et republikanskt Gynokratie.
 Ei for at friske op mit Dffers Minde,
 Og anden Gang en Borgerkrands at vinde,
 Gjenkalder jeg min Martyrdaad i Dag;
 Den fik den fulde Løn af Eders Hænder,
 Den ærefuldeste mit Hjerte kjender —
 Hvad Løn er stor, som Musers Velbehag?

Hvo vilde ei med Lyst al Jordens Glands bortgive,
 Aftræde hver en Ret til Dpfigt her i Live,
 Og fro modtage selv den dødelige Piil,
 For Bindingen af Ebers Dronnings Smil?
 Nei! ikke for paa ny at lade mig betale
 En Daad, af min Samvittighed befalt,
 Som blev mig den Gang tusindfold betalt,
 Dpværker jeg Erindringen af Dvale.

Blot den selv samme Stilling nu, hvori
 Mig Skjebnen atter stiller hen, alene,
 Til samme Fristelser, i lige Scene,
 Omringt af Musechorets Trylleri,
 Aftvinger mig et flygtigt Blik tilbage
 Paa min Regjerings Brug i hine Dage.

Som jeg den brugte da, saa bruger jeg den nu,
 Og som jeg ønskede, de, der over Throner ruge,
 Den alle ville bruge,
 (Besynderligen, o Provence! du,
 Der truer med at herste sur la France,
 Et par droit de conquête et par droit de naissance)
 Til den at skjenke dem, som ene have Ret
 Til Hersten overalt og uden Hinder:
 Dplysningens velgjørende Gudinder.

Jeg altsaa lægger anden Gang,
 Som Gud for Viisdom, Dag og Smag og Sang,
 Mit Scepter ned for alle Musers Fodder,
 Min Krone for den forstes Fod;
 Og lover, hvis det tredie Gang mig møder,
 At stilles her paa Stedet, hvor jeg stod

For fire Sæler siden, hvor jeg knæler.
 I dette Dieblif, at gjøre samme Brug
 Af det, som Nogle røver, Andre stjæler
 Snart aabenbar, og snart i Smug.

Dog, før jeg mig af denne Kreds begiver
 Tilbage til min skjulte Krog,
 Hvor intet Musechor min Sang opliver,
 Tillader mig, Gudinder! i det Sprog,
 I selv umiddelbar uvante Tunge lære,
 En ydmyg Bøn til Afsted at frembære.
 Bed Skjebnens Gunst at være kommen op
 Paa Musebjergets Æthertop,
 Nu allerede tvende Gange;
 Og vinket af saa skøn en Leilighed,
 Dog Intet, dog slet Intet at forlange —
 Bar at fornærme Musers Gavnildhed.
 Jeg veed for vel, at deres største Glæde
 Er den, at lønne prøvet Dyd,
 Om ei med jordist, dog med himmelsk Fryd,
 Og en Pervonte selv at ønske de tilstede.

Mig synes alt, at Eders Smil,
 Gudinder! mig det skjønne Tilsagn give:
 „Dunst, Dødelige! hvad du vil,
 „Og hvad du beder om, skal opfyldt blive.“

Som man i Musers Bibelbog kan see,
 Af hvilken Aarsag veed jeg ikke,
 Eet Dunst eller to sig aldrig stikke —
 Min Bøn og derfor deler sig i tre:

For Kronen, som jeg anden Gang nedlagde,
 Den Rose, Flora vor Louise bragte,
 Er Alt hvad jeg bønfaller om;
 Selv visnet skal den i mit Gjemme blive
 Den største Skat, mig skjenkes her i Live,
 Min meest tilbedte Helligdom!

For Scept'ret, som de samlede Gudinder
 Jeg gav, udbeder jeg mig her,
 Som ni betydende Forenings-Minder,
 En Knappenaal af hver især;
 Som Orden paa mit Bryst jeg disse Naale
 Med meer end ridderlig Tilfredshed bære vil,
 Saa længe jeg er til.

Og deres Glands skal selv Pleiaders overstraale!
 For al den anden Magt og Herlighed,
 Mit Muse-Scepter var forlenet med,
 Hvis Mage man paa Jorden ikke finder,
 Er det for meget, naadige Gudinder!
 Hvad her, aftrædende mit Kongedøm,
 Jeg endelig tilsidst bønfaller om,
 Et — af! jeg isner, skjøndt mit Hjerter brænder —
 Et Kys — paa hver af mine Musers — Hænder?

S t a m b o g e n.

Den 28de Septbr. 1895.

Til Hertug Frederik Christian af Augustenborg.

1795.

Gravensteen.

„Der levede for hundred Aar
 „I Dans Elysium en Hertug uden Mage,
 „I Fortids, den Tids og i vor Tids Dage —
 „Hans Navn, hvis Minde sikkert ei forgaaer,
 „Var Fred'rik Christian; hans Hertuginde
 „Var Jordens favreste, forstandigste — maaskee,
 „Bed mere nøie til at see —
 „Selv eneste naturlige Fyrstinde;
 „Den største Roes af deres Mund,
 „Som i de Tider begge kjendte,
 „Var den: hinanden de fortjente!
 „Saa god var han, saa elskelig var hun.

„Hvad dem især udmærkte selv i Norden,
 „Hvor Despotie,
 „Pedanterie,
 „Og Slaveri,
 „Dog ingentid almindelig er vorden,
 „Var denne vise Liberalitet,
 „Som planter, nærer og udbreder
 „Den blomstrende Humanitet,
 „Hvis Frugt er Dyder og Lyksaligheder.

„Min Fa'ers Fa'er, en dengang taalt Poet,
 „I hvis Forsøg du tidt Louises Navn har seet —
 „En Vandrerom i Østen og i Westen,
 „Men ganske skikkelig og ærlig Mand for Resten,
 „Just levede paa samme Tid,
 „Og nød den ham af mig saa tidt misundte Lykke,
 „I Gravensteen og i Augustenborg
 „At glemme hele Livets Sorg
 „Bed Synet af Naturens Mesterstykke —
 „Han hylde det ædle Fyrste-Par
 „Med en Hengivenhed og Trostab uden Lige,
 „Hans Hjertes Helt var Han, Hun dets Heltinde var,
 „Som os hans bedste Digte sigte,
 „Hans hemmelige Dagbog, som engang
 „Du arver efter mig, fortæller og, hvorlunde
 „Han Alting skulde dem; i Sygdom og i Trang
 „Hans Ungdoms første Dage tungt henrunde,
 „Da fandt ham Fred'rik Christian, og see
 „Bed hans Beskyttelse blev Sundhed, Lyst til Livet,
 „Udkomme, huuslig Fryd og Virksomhed ham givet,
 „Han Mand og Fader blev — og vore sidste tre
 „Forvandtskabskuld den Hertug Livet skulde,
 „Hvis Billed hist du seer i Marmor paa min Hylde.

„Vor Stammefader, havde han ei vær't,
 „Vist ugift var af Slægters Rad forsvundet;
 „Først da han Fred'rik og Louise havde fundet,
 „Fandt han sit Livs Forøgen noget værdt.
 „I Dag, min Son, for hundred Høste siden
 „Han helligholdt i Gravensteen
 „Den Fødselsdag, vi signe Hver og En
 „I vor Familie. Min Fa'ers Fa'er, dengang liden,

„Knap halv saa stor som du, en tvendeaarig Pøg,
 „Dyledte Billeder i denne Bog,
 „Hvori hans Fader skrev, hvad du nu lærer stave:“

„Den ott' og tyvende September skal hvert Aar,
 „Saalænge som min Slægt bestaaer,
 „En festlig Rang i vor Calender have.
 „Paa denne Dag blev Hertug Fred'rik fød.
 „Den No, den Fryd, jeg her i Livet nød,
 „Meer eller mindre var hans Gave.
 „Og du, min *Søn, som fyldte tvende Aar
 „I Gaar,
 „Dig denne Stambog hellig være!
 „Din Søn, din Sønesøn, til sidste Led den lære,
 „At signe Mindet af en Mand,
 „Hvis Priis jeg, mens han lever, ei fortæller,
 „For ei med Povler= og med Peter=greller
 „I samme Protocol at skrives an.

„Hvad, efter hundred Aar, man skriver eller siger,
 „Kan dog vel, haaber jeg, ei meer sees an som Smiger.“

Saa talte, mens han tog af arvet Gjemme frem
 En Hob Reliquier, i stadfelige Rader,
 Aar atten hundrede halvfemfundstiv' og fem,
 Min Sønesøns den ældste Søn, som Fader,
 Sin lille Fred'rik til, der mærksom stirred' paa
 Den Herlighed, han første Gang nu saae:
 „See her, min Søn, det kjæreste jeg eier,
 „Den Daase hist, og dette Uhr, og her
 „Hvad, skjøndt for hundred Aar alt visnet, dog opveier
 „Og overtræffer Alt, hvad blomstrer fjern og nær:

„En *Rose, visnet paa Louise's Bryst,
 „Min Fa'ersfa'er Carl foræret, og disse Blade
 „Af en hans Fader skjenket Blomstpleiade,
 „Der af Louise's Haand ham straalte Himlens Lyst!
 „Det Alt tilhører dig, hvis du vil lydig være,
 „Med denne Stambog, som, fra Søn til Søn,
 „Vor Slægt har lært, og skal fremdeles lære
 „Din Stammefaders deri skrevne Bøn:
 „„D! Himmel! lad for mig min sidste Slægt end
 prise
 „„Vor Frederik Christian og hans Louise!““

O Du! hvis ædle, skønne Sjæl,
 Hvis Sandhedskjærlighed og Lyst ved Andres Vel,
 Hvis rene Villie jeg kjender!
 O Du min Vækker, min Belgjører og min Ven!
 Lad paa Din Dag den Tak, som i mit Hjerte brænder,
 Indflædt i Drømmen om den samme Dag igjen
 Om hundred Aar, Dig ei mishage!
 Den Sang, hvori jeg her fortalte den,
 Skal Ord for Ord min sidste Søn gjentage.

Smagens Forfalden.

Til Rabbet.

Kjøbenhavn.

Jeg læste samlede, hvad mange Gange
 Jeg sang i Bennelag,
 For middelmaadig Viin at give Mestersmag,
 Min Mesterdrifter! Dine Mestersange;
 Og saae, Du kaldte Din fuldendte Spøg,
 Der netop er, som rimet Spøg bør være,
 I muntre Latter hyllet Alvors Lære,
 Forsøg — Forsøg? udraabte jeg: Forsøg?
 Saa skulle vi dog evig staae tilbage
 I Sammenligningen med hine Dage,
 Da Latiums og Hellas's Harper klang?
 Og lyffes det end vor Tids Skjald engang,
 Med hiin Tids umiskjendelige Mærker
 At præge hiint og det af sine Værker,
 Maa Tit'len i det mindste vidne om,
 Hans Smag ei dannedes i Grækenland og Rom.
 Anakreon skrev nu Forsøg til Viser,
 Horaz Forsøg til Dder, og Homer
 Skrev sikkert og paa vor Maneer
 Forsøg til et Par Epopeer.
 At! vor Tids Smag er mindre eller meer
 Fordærvet af Tobak, af D og af Aviser.

Levningen af Uskyldighedsstanden.

Til Jomfru D***.

Kjøbenhavn.

Letsindig kalder Du, min Lilia! Din Sanger,
 Fordi han Gratier og Muser fanger
 Med Glæde, naar han seer sit Kam;
 Det er at sige, bliver ikke bange
 For dem, som ham, i Grunden, fange;
 (Ehi han er selv, det veed Du nok, saa tam,
 Som man det af en Digter kan forlange)
 Dybsindig derimod Du burde kalde ham:
 En jordist ei, men blot en himmelsk Lyst,
 En Levning af Uskyldighedens Eden,
 Og ikke mindste Snæv af Skyldigheden
 Herneden,
 Forraader denne Særhed i hans Bryst.
 Den lader sig naturligen forklare
 Af Livet, førend jeg og Du blev fød,
 Af den Opdragelse, hans Sjæl i Himlen nød,
 Af Banen, i en hellig Englestare
 Sig ikke synderlig at tage vare;
 Og først og fremmest af den Barnlighed,
 Der er ham egen, som Du veed.

Dog før jeg mig til dens Forklaring vender,
 Som en Spadseregang paa banet Gruus,
 Til dens af Edelstene bygte Huus,
 Og som en Gjenvei til dens lyse Throne,
 Jeg først fortælle vil min Engel om en Rone,
 Der fanged' Muus.

Der var engang (hvis det er rigtigt fat
 Med min Hukommelse, der kom i lidt Uorden,
 Da jeg Dig saae for første Gang, og plat
 Forglemte alt det Dyrige paa Jorden)
 Der var engang i Asien en Kat,
 Der mored' sig, som andre Peiser,
 Med Muus at fange, ligesom
 Domitianus, den berømte Keiser,
 Sig morede for tusind Aar i Rom,
 Og Nemesis i vore Dage,
 Med Fluefangen. Om nu alt for vidt
 Den dette Moerskab drev? om andre Rattes Klage,
 Som Intet levnet blev, at jage,
 Ved det den jog for meget og for tidt,
 Med alt for uophørlig Appetit,
 Nu rørte Jupiter? hvad heller andre Synder
 (Med store endes tidt, naar man med smaa begynder)
 Opbragte mod det arme Dyr
 Ægypternes tilbedte store Tyr?
 Det veed jeg ei; men nok: Dyrfredsens vrede Konning
 Omstøbte den paa eengang til en Dronning,
 En Dronning over tvendebeente Dyr.
 Man paastaar, at de fleste Kongefoner
 Langt bedre vilde være tjente med
 At skabes om til halede Matroner,
 End disse med at skabes om
 Til Dronninger. Jeg fælder ingen Dom:
 Man maatte være baade Kat og Dronning,
 For ei at domme feil. Nok sagt, at denne fandt
 Sig i sin Skjebne, som om den var vant
 Fra Killing af, at nyde Melk og Honning,
 Og al den fine Form, og alt det fede Stof,

Og al den Herlighed, som falder ved et Hof.
 Historien fortæller, at den var
 Den viseste, den takkeligste Dronning,
 Den største Part af Verden stuet har;
 Og at dens Majestæt i Høihed uden Lige
 Fordunkled' i det hele Rige
 Hver vakker Mand og hver en yndig Pige,
 Aldeles uden Feil og Mangel, saa at sige,
 Paa een Besynderlighed nær,
 Som jeg ei tør fortie her:
 Hun nemlig sprang ned hver Dag af Thronen,
 Selv midt i Raadet over Bænk og Bord,
 Og hver Nat af sin Seng, saasnart af Smaapersonen,
 Der spiser Ost, hun lugted' mindste Spor.
 Saaledes jeg, der faldt, som mangen Anden,
 (Som Alle) længe førend jeg blev fød,
 Fra Himmelen til Jorden, fra Forstanden
 Til alstens Daarlighed, fra Gud til Fanden,
 Fra Dag til Nat, fra Liv til Død,
 (Skjøndt ventelig jeg er med denne Hersoms Stængel,
 Der støvet, lodden, tjørnet, affegraa
 Kun bærer Mandens Rose, saa som saa,
 Blandt tusind andre Bengler selv en Bengel)
 Kan ofte mærke, tage, føle paa,
 Jeg eengang været har en Engel.
 Thi naar og hvor det er, i Livets Dynd,
 I Bimmelstastet af det Endelige,
 I Skidenstrædet af vor Arvesynd,
 Og selv paa Rjøgeveien til Guds Rige,
 Jeg standser i min dødelige Fart,
 Der stedsse, som man veed, gaaer lige efter Næsen,
 Og sletter ud til Siderne, saa snart

Jeg viner noget af det Himmelvæsen,
Ufskyldigheds Naturen stifter i.
Med god Samvittighed jeg synge kan og sige,
Du Engles Engel, Himlens bedste Pige,
At ingen af de Tre, og ingen af de Ni,
Der ere Dig en Smule lige,
Jeg nogensinde rolig gaaer forbi;
Naturligviis, I Himmelske! fordi
Jeg eengang var, og er endnu, trods Stæng'len
Af Torn, som bærer Rosen, og trods Beng'len,
Der i sin lodne Kappe gemmer Eng'len,
Ufskyldigheden selv, som I!

Strømpebaandet.

Til Frue Frederike Brun.

(Isteden for at give det Sundne tilbage.)

Risøbenhavn.

Bee den Vanhellige, hvis Haand
 Formaster sig at løse Baand,
 Som Næstens Kones Strømper binde!
 Bee den, som støtter blot dertil
 I et og andet Flagre-Spil
 Af overgivne Vestenvinde!
 Ja Bee selv den, der i en Drøm
 Med Tanken nærmer sig en Søm,
 Som at berøre sig ei sømmer!
 Bee hver og een Forboven, som
 Antaster mindste Helligdom,
 Endogsaa den, hvorom han drømmer!
 Jeg finder utilgivelig
 Enhver, som fræk forgriber sig
 Paa mindste Baand, der noget binder,
 Fra det, der skjærmer svage Syn
 Imod Dplysnings vilde Lyn,
 Forinden Lysets Sol oprinder,
 Til det, der under Skjorters Flig,
 En skybesløret Iris liig,
 Om yndig Kones Knæ sig vinder.
 Men ogsaa Bee, Foragt og Haan
 Den Feige, som for løse Baand
 Tilbagezitter som for faste;

Der hoit med Alles driver Spot,
 Men stille for et enkelt blaaf
 Sig ydmyg kan i Støvet kaste;
 Der loe til Millioners Gru,
 Hvis Statens Bælte gif itu,
 Og Krandsen faldt af Himlens Tinding,
 Men med en lav og frygtfom Aand
 Tør ikke røre ved det Baand,
 Som bandt ham til den usle Binding!
 Bee den som bag sin Bogreol
 Antaster Nanders Soles Sol,
 Og Fredens Helt og Statens Bærner,
 Men trukken af sin Binkel frem
 Staaer skjælvende med hvert et Lem,
 Og straber ud for løse Hjerner!
 Bee, Bee mig selv, om Bises Dom
 Var den, jeg brød mig Intet om,
 Naar disse Bers for spidse lade;
 Men Bee mig og, ifald et Snert,
 Der traf en Skriblers nøgne Stjert,
 Mig skjælvende lod for løse Blade!
 Dog til mit Strømpebaand igjen —
 Bee den, og den, og den, og den,
 Som løser sligt, hvor det er bundet;
 Hvis ellers ei ham Elskovs-Gud
 Det har om Been af egen Brud
 Engang med egne Hænder vundet.
 Men ogsaa Bee den dumme Knøs,
 Som finder Helligdommen løs
 Paa Templets offentlige Trappe,
 Og ei som Ridder og som Mand
 Seer til, saa hurtig som han kan,

Et saadant Bytte vips at snappe!
 Dg nu tilfulde tifold Bee
 Den Digter, som det kunde see
 Ved Foden af en Digterinde,
 Dg lade ligge hvad der laae,
 Dg ikke sig til Ridder slaae,
 Ved strax det om sig selv at vinde!
 Dg ikke heller gav igjen
 Hver anden Skjænk af den og den,
 End Baandet, som ham her blev givet!
 Jeg appellerer selv til Kant,
 Mon Venus vel en slig Pedant
 Lod finde noget meer i Livet?
 Nei, Muserne saa reent forhadet,
 Saa reent af Gratier forladt,
 O Doris! er den Digter ikke,
 Der trylledes saa mangen Gang
 Af Himlens Toner i din Sang,
 Dg af dens Glæds i dine Blikke.

Vers for Prosa.

Til Justitsraad Thomas Bugge.

1798.

Paris.

Min astronomiske, min kjøbenhavnske Ven,
 Som lige langt fra Himmelen og Jorden,
 Og næsten lige langt fra Syden og fra Norden,
 Jeg i Paris omfavned' nys igjen!
 Forlad, at nu til Svar paa mig tilskrevne Prose,
 Den knappe Tid mig blot tillader Vers.

Halvbraget tømte jeg den sendte Nyhedspose,
 Og slugte graadigen dens Alvor og dens Skjerts.
 Det Meste sidder mig endnu paa tværs
 I Hjertet; thi den mindste lille Glose
 Fra Hjemmet er jeg mere slugen paa,
 End paa hvad andet Nytt og Smukt og Sandt
 Mig meldes kan fra fremmed Kant.

Tak for *Director-Navn, hvis det er ingen Skose —
 Og hvis det er, saa Tak alligevel!
 Saa stort, den Dag i Dag, er her hos os det Held,
 Den Høihed, Herlighed og Ære,
 En Directeur at være,
 Que tout le monde voudroit être un tel
 Même à la tête d'une republique
 Comique.

De melder mig, at man ved Peter Fred'riks Død
 Blev ikke fort, men bleg, og gul, og grøn, og rød:
 Og at man derfor ei, blandt Folget, distingveerte
 De Folk, som græd, og dem, som Graad repræsenteerte —
 Men Tode havde Ret; thi hele Kjøbenhavn
 Kan aldrig blive fort aldeles som en Ravn;
 Det skaffer ei saa let, hvor meget det end græder,
 Halvtredstusindstyvetusind sorte Klæder —
 Jeg finder derfor klogt, at man, da Suhm var død,
 Blev broget, bleg, og gul, og grøn, og rød.

De melder mig endvidere, hvorlunde
 Bor Philosoph, vor Skottballadestjald,
 Bor Diplomatiker ved dette Fald
 Istemte Sørgeftraal, saa høit de kunde;
 Og at, trods alle Niim paa langs og tværs,
 I deres Straal man ei fandt mindste Vers,
 Der for et nogenlunde rigtigt Dre,
 End sige rigtigt Hjerte, lod sig høre —
 Det undrer mig nu fuldt aldeles ei —
 Apollo gif med Suhm formodentlig sin Bei;
 Og alle Muserne, som vare der tilstede,
 Har ikke kunnet gjøre meer end græde.
 Imens han leved', Ewald, Wessel, Pram,
 Storm, Thaarup og saa mangen anden Sanger
 Red med Fornøielse paa den bevingte Ganger,
 Som for det meste foredes af ham.
 Jeg selv red dengang med af ringe Kræfter,
 Saa godt jeg kunde det, bag efter —
 Hans Liv begeistred' mangen Hans og Tøger:
 Een gav han Solv, Een Guld, en Anden Raad,
 Een al den Punsch, han drak, Een al den Steg, han aad,

Bor Nyerup Manuscript, og hele Verden — Bøger.
 Hvad Under da med ham vort Pindus stod saa fast,
 At ved hans bratte Fald dets hele Svælvning brast?
 Nei, tværtimod — de flette Bers af Bast,
 Af Bozenhard og Riisbrigh dennesinde,
 Istedes for at lægges dem til Last,
 Mig kunde snart den Ting paa Vermet binde,
 At alle Tre, trods Alt hvad de har trykt tilforn,
 Har dog af Digteraand et lille Korn;
 Thi saa ret à propos at tabe reent Forstanden,
 Bist forudsatte sliig hos hver en Anden.

Men hvad af Alt mig undrer mindst, o Ven!
 I Nyheds-Posen, De mig sendte,
 Er, hvad jeg fandt paa Bunden, da jeg vendte
 Den om igjen:
 Den Nyhed nemlig, at en heilig Enkesrue,
 Hvis Navn for Resten De fordølger mig,
 Ung, vever, vakker, hvid og rød,
 Kort, blomstrende, som nylig fød;
 Strax efter gamle Herr Gemalens Død
 (Der talte, siger man, i Live
 For længe siden alt Halvfjerdstidstive)
 I femte Maaned har erklæret sig
 Frugtsommelig —
 Hvad i den sjette saa desuden Hver vil skue.
 Siig, er det Maaneden? siig, er det Fruen? siig,
 Er det Erklærnigen? siig, er det Svangerheden,
 Som falder Dem forunderlig?
 Jeg finder Alt saa ubeskrivelig
 Naturligt, at, trods al min Leden,
 I Tingen Intet sært forundrer mig.

Sæt og, at Tvillinger, og begge: Dreng,
 I Tidens Fylde gjøre Sagen klar —
 Jeg sandelig mig derfor ei lod hænge,
 Mindst her, hvor man paa slikt hver Dag Exempler har:
 Hvis Fruen og, hvis Frugtbarhed mig hover,
 Sig havde meldt i samme Aandedrag
 Frugtsommelig paa femte Dag,
 Jeg havde lidet undret mig derover.

Min Ven! jeg slutte maa. Til Straf for alle Synder,
 Som jeg i Niim, og uden Niim begif:
 Herr Lindal og Herr Lenz — unseliges Geschick! —
 God dam! af! les voilà! — Messieurs . . . Et Dieblif! —
 Farvel min Himmelven! mit Helvede begynder.

Svaret.

Til Kammerraad Astrup.

(Som paa Niim havde bebet mig om en Loge til Nytaarsstykket, og i Tanker
bateret sin Billet: Rosenbal, istedenfor Kjøbenhavn, og Mat, istedenfor
December.)

1799.

Kjøbenhavn.

Jeg lover hermed en Billet
Til Stykket: den forladte Datter,
Saasnart man samme giver atter;
Skjøndt sliig at skaffe just er ikke let,
Da Publicummet, som det lader,
(Især det fine paa de store Stolestader)
Af Lastens Hvideløg i denne Dydens Net
Saasnart vel ikke bliver mæt;
Dg hvad jeg lover, skal jeg ærlig holde.
Men mine Hænder ere lidt for kolde,
Min Sjæl for mat, min Aand for tom,
Til at gjengjælde Dine Bers derom.
Jeg vover ikke med Din friske Landsbymuse
At dansse paa de strødte Niim omkap;
Min Kjøbstæddulle vilde sikkert buse,
Hvis Din et Dieblif den slap.
Jeg, som Poet, mig trækker flog tilbage:
Et Særsyn i Din rimede Billet
Er nok til mig paa Flugt at jage;
Dg det er det:
At, paa den koldeste blandt vore Vinterdage,
Din evig grønne Phantasie

Har, med en mig ufattelig Magie,
 Som der er meer end Niimbegeistring i,
 Formaaet at trylle Dig i Rosendal tilbage,
 Og Sneens Maaned selv for Blomsternes at tage:
 Det kalder jeg den ægte Poesie,
 Det sande Digtersværmeri,
 Hvori,
 Min gode gamle Ven! det er med mig forbi,
 Fra den Tid af jeg her kom til at bage
 Profaisk Rug= og Byg= og Havrebrød,
 Istedes for poetisk Hvedefage.
 Det bliver, haaber jeg, om føie Tid min Død,

Hils med et Rosentys Din kjonne Mage!

Efterskrift.

Jeg er profaisk nok, desværre!
 Til at datere Brev fra Stedet, hvor jeg er,
 Regentzen nemlig,
 Der dog just ei er overmaad *hjemlig.

Vor Verdens Skabelse.

Til Walterstorf.

1800.

Kjøbenhavn.

D Du, som Oceanets Flade,
 Med vore sorte Brødre's Der,
 Pallmall og Store Kongensgade,
 Paris og London og Korsøer,
 De nordamericanste Stater,
 Vor store Post, vort gode Hof,
 Vort middelmaadige Theater,
 Og kort, vor halve Jord gav Stof
 Til tusindgange flere Tanker,
 End i en daglig Hjerne vanke,
 Min land- og vandberøiste Ven!
 Tor min forfrosne Pen vel haabe,
 At afbetale med en Draabe
 De mange Glas af Moerskabs Væld,
 Hvorfor jeg, siden Deres Kjendskab
 Mig blev til Længsel efter Venfkab,
 Til Deres Dmgang er i Gjæld?
 Ak! trods den Barme fra Levante,
 De sendte mig i Alicante,
 Trods Heden af den gamle Num,
 Jeg er og bliver dum og stum;
 Og, hvad jeg ønskte, Dem at yde,
 Vil af den frosne Pen ei flyde.
 D vid, som attehundred Aar

Alt ligger i sin Grav, bemærker,
 At der til alle Moersfabsværker
 Udfordres flækkelige Raar;
 Men mine — skjøndt jeg har den Ære,
 Theatrets Medregent at være;
 Skjøndt jeg med en saa verdslig Prang
 Forener hellig Provste-Rang,
 Og altsaa, som det maatte lade,
 Kan søbe Raal af tvende Fade —
 Min Walterstorf! slaae neppe til,
 Mig selv og mine blot at made,
 Som man i Prosa mades vil,
 End sig, Folk at gjøre glade
 Med Vers, og hvad der hører til.
 Dog, for at gjøre hvad jeg kan,
 Da De til Tidsfordriv forlanger
 Et Riimbrev af den gamle Sanger,
 Hvis Vers en Tid lang flød som Vand —
 Min Muses Gjenfærd skal forsøge,
 Endnu engang i Riim at spøge:
 Lad see, hvorledes det gaaer an!

De gamle Guder og Gudinder,
 Som fordum styred' Hav og Jord,
 Og Luft og Ild og hvad man finder
 Derpaa, deri, derudensfor —
 Hvoraf de fleste nu er døde,
 (Saa nær som Phoebus og de Ni,
 Som hist og her man end kan møde
 I een og anden Poesie —
 Og Elskovs Gud, som munter, vever,
 Barnagtig og uskyldigvild,

Med al sin Trolddom endnu lever,
 Foryngt i Deres Christjans Smil —
 Og Gratierne, som Dem dandse
 Jnsøde, hvor De træder frem,
 Og mangen Gang, med Myrtekrandsse,
 I Rosenkjæder hilder Dem) —
 De, længe førend mine Sange
 Blandt Philomeles Klager lød
 I Sjællands Skoves dunkle Gange,
 Selv længe førend jeg blev fød —
 Ja længe før den første Spire
 Til Egen, i hvis Ly jeg sang,
 Var pippet frem — trods Phœbi Vire,
 Sig kjedte morderlig engang.
 Trods alle Digtergudens Triller,
 Trods Pieriders Melodie,
 Trods alle Sphærerens Harmonie,
 Cytheres Sul og Nomi Piller,
 De gabede forstrækkelig,
 Som om de hørte Philosopher.
 (Man har den Skif ved alle Hoffer,
 Engang iblandt at kjede sig;
 Sligt hændes end i vore Tider.)
 Men Kjedsomheden gif omsider
 Saa vidt, da ingen Tidsfordriv
 Slog an, at de tilsidst blev kjede
 Af det guddommelige Liv,
 Og fik til Evigheden Ledde.

Der endelig blev holdt et Raad,
 Hvori man pønsede, hvorlunde
 Tilværelsen vel saltet kunde

Bed Hjælp af Latter eller Graad,
 Forinden den gif reent i Raad.
 Man pønsed' dybt, og pønsed' længe,
 Og længe kom der Intet ud
 Af al den Pønsen; og hver — Gud
 Tilfidsst var færdig sig at hænge.

Omfider Momus, som saa tidt
 Monotonien havde dødet,
 Og Evigheden dem forfødet,
 Naar Saligheden gif for vidt,
 Bed Hjælp af mangen bitter Skose,
 Og faltet Spot og pebret Glose,
 Faldt paa saa narrist en Idee,
 At inden den var heel udføret,
 Da blot man halv den havde høret,
 Det hele Raad stak i at lee.

„Hvad om vi gav os til at skabe,“
 Saa, halv i Skjægget, lod hans Ord:
 „Et Billed af os selv, en Abe?
 „Et Billed af Dlymp, en Jord?
 „En Verden, narrist sammenblandet
 „Af Graad og Latter, hvis Natur,
 „Endskjøndt det ene, som det andet,
 „Var netop vor Caricatur?
 „Og, at des sikrere der ikke
 „Skal spores mindste Plan deri,
 „Hvad, om vi gav os til at drikke
 „En Draabe først? hvad siger I?“

„Det Forslag er vor Momus værdigt!“
 Udbød den hele Gudehær,

Dg neppe gav man sig ifærd
 Med Skabelsen, før Alt var færdigt:
 Bor Jord med alt sit Skramleri,
 Palladser, Hytter, Templer, Telte,
 Poeter, Krøblinger og Helte,
 Kort sagt — det hele Jufferi. —

O de, som Oceanets Glade,
 Med vore sorte Brødres Der,
 Pallmall og Store Kongensgade,
 Paris og London og Korsøer,
 De nordamericanske Stater,
 Dg, hvad der kommer ud paa Eet,
 Bort middelmaadige Theater,
 Kort sagt, vor halve Jord har seet —
 Min Walterstorf! De sikkert fatter
 Olymps uendelige Latter;
 Dg sparer mig en Liste paa
 De Narrestreger, der man saae.

Jeg haaber og, at De tilgiver,
 Jeg denne Gang ei mere skriver;
 Thi, som jeg Brevet har begyndt,
 Det torde blive lidt for tyndt!
 Hvi skulde jeg Dem længer kjede?
 De sover sikkert allerede!

Postscriptet i Aar til Brevet i Fjor.

Til Jessen i Altona.

1802.

Lüneborg.

Tillad, høistærede Krigscommissarius!
 At, mens jeg nipper til lidt Mad,
 I denne Svinestad —
 Jeg kalder saa den By, hvis Baaben er et Sus —
 (Men blot for Rimets Skyld jeg nævner paa Latin
 Hiint iegode, vidtberømte Sviin,
 Der roded' op den Saltets Grube,
 Som udgjør disse Hede-Biers Kube)
 Tillad, at jeg, som sagt, i største Hast
 Med et Par Linier Dem takker
 For Deres og for Deres Kones Smil,
 Der standsed' i sin Til
 Min Rejsepil,
 Og gav mig Styrkning til at vandre flere Mil;
 Tilbød mig Støvler, overlod mig Frakker,
 Dyrt købte hos Herr Schramm,
 (Som, in parenthesi, faae Skam,
 Saa længe til af Riig han bli'er en Prakker!)
 Og lærte mig det hele gjestfrie Værd
 Af Landsmands Standsning paa en hastig Rejsefærd.

Hvad jeg kan yde her af Tak, er saare tyndt;
 Det bedste maa jeg lade streget —
 Men ligemeget!
 Correspondentsen er dog nu engang begyndt.

Dg, om Begyndelsen kun lidet mig vil hædre,
 Kan Enden maastee blive desto bedre.

Da Posten iler bort i dette Dieblif,
 Maa jeg i Hast til Hovedsagen sride,
 Som er, at lade Dem og Bankcomptoiret vide
 Mit Opholdssted i Frankrigs Republik;
 Ifald lykfsaligviis det skulde hænde,
 At Banken nogentid mig Noget maatte sende.

Adressen er da, gode Ven:
 Til Baggesen,
 (Udeles ikke Citoyen!)
 "A l'Elisé — Bourbon (il manque un e!)
 "Rue fauxbourg Saint Honoré,
 "Numero soixante et six,
 "Paris —"

Jeg haaber, ved min Ankomst der at finde
 To Linier fra Dem og Deres Gemalinde,
 Som, ihvor kjær mig Banken ellers er,
 Mig skulle være meer end selv en Bexel kjær;
 Skjøndt Bexler (mellem os saa sagte)
 Er ikke heller at foragte.

Kys Deres Frue med den Hestighed, hvorom
 Jeg talte med Dem tæt ved Hamborgs Bom!
 Dg hils den Iatristransporterende Herr Broder,
 Hvis Liv vist bedre gaaer, end om det gif paa Noder,
 Som mit,
 Der halter lidt,
 Dg bedre holden var med Iatris, end med Oder.

Endnu engang, lev vel, i alt for nære By!
 Til De kan længer bort fra Hamborg tye;
 Og tilgiv, at i denne korte Skjerts
 Jeg salig Agent Holks afdøde Vers
 Lod leve op paa ny!
 Parodieer mig dem tilbage!
 Saa vil de samme Niim ret ypperligen smage,
 Elskværdige Herr Jessen! Deres Ven,
 Jens Baggesen.

Efterskrift.

1803.

Paris.

At det nærværende Postscriptum til et Brev,
 Som jeg omtrent for eet Aar siden skrev,
 Saa silde kommer, og maaskee for silde,
 Er ilde.
 De har formodentlig for længe siden glemt
 Begyndelsen, der, som De seer af Stilen,
 Var Frugten af en alt for hastig Ilen,
 Og er for Slutningen nu reent forstemt.

Til Brev, man skrev i Fjor, Postscript i Aar at foie,
 Er værre selv — med Skam jeg det tilstaaer —
 End et Hjælp Gud i Dag til En, som nøs i Gaar,
 Og i Correspondents, som Coursen har for Die,
 Haardt at fordsie.
 Men, kjære Ven, De trykker her en Byld,
 Hvori jeg har i Grunden ingen Skyld.
 Postscriptet havde fulgt umiddelbar paa Brevet,
 Og Himlen veed, hvor meget meere var skrevet
 Fra den Tid indtil nu, hvis ikke Deres Svar
 Var udeblevet.

Hvor Deres Lausbed mig i Hjertet skar!
 Ni Maaneder utrofast jeg var,
 Og tænkte: Jessen, som saa mangen Anden,
 Gi'er din Correspondents i Vers og Prosa Fanden —
 Han Andet at bestille har,
 End spille Blæk, Papir og Tid med Svar.
 Jeg gif af Græmmelse fast ganske fra Forstanden —
 (Imellem os var Veien ikke lang,
 Jeg var fra Barnsbeen af derpaa ret godt i Gang.)

Slut til min Studsen, da, for trende Dage siden,
 Jeg Pjaltten fandt, her handles om,
 Hvorpaa jeg havde ventet hele Tiden
 Et venligt lille Svar, som aldrig kom.
 Formodentlig jeg den har kopieret,
 Det er at sige skrevet om —
 Thi den i Lynceborg paa Posten blev leveret.
 Det faldt mig ind, ved den igjen at see,
 At muligviis Originalens Sludder
 Var gaaet underveis i Skudder-mudder;
 (Saa gaaer et Lagen tidt, end sige liden Blee;
 Hvad med en Verden kan, kan med et Sandskorn see.
 Skabt rimer sig med tabt: vi dødelige Stakler
 Er' underkastede deslige Tab-Mirakler:
 Atlantica forgif i Tidens Hurlumhei —
 Mit Brev kan have gaaet samme Bei.)
 I saadant Fald det er naturlig intet Under,
 At med et Svar derpaa De gav Dem gode Stunder.

Jeg forudsætter dette Fald,
 Og — Buld'ret af et heftigt Tordenstrald,
 Der, som jeg skriver dette, mig bedøver,
 Er mig Bestyrkning nok — jeg ikke meer behøver —

Jeg skriver uden Sky
 Min første Tilskrift om paa ny,
 I Haab, at samme dennesinde
 Vil Veien til Pallmall ved Hjælp af Posten finde.

Alvorlig talt, min Landsmand og min Ven!
 Det Venstak, De og Deres hulde Mage,
 Ved Deres Dmgang i de to tre Dage
 Jeg saae Dem, lod mit danske Hjerter smage,
 I Mindet kommer mig saa tidt igjen,
 Med fædrelandst Fortryllelse tilbage,
 At jeg umuligen kan Fristelsen modstaae,
 Dem efter fast et Mars Forløb at melde:
 Hvorlunde mine Breve, store, smaa,
 Riimløse, rimede, som saa,
 Ja mine Bøger selv og Verden — kan forgaae;
 Men hverken Afstand, eller Tidens Velde,
 Formaaer Erindringen om Dem at fælde;
 Og at det meget vilde glæde mig,
 Hvis De med næste Post mig kjærligen lod vide,
 At De er munter, frisk og lykkelig;
 Og at jeg kan paa den Forsikkring lide:
 At naar, og hvor vi sees igjen,
 Jeg finder, hvad jeg fandt i Altona — en Ven.

I tryk Forventning af et Svar paa dette,
 Som mit betyngte Bryst vil ikke lidet lette,
 Omfavner jeg Dem i mit Hjertes Land,
 Og kysser Deres Frues skjønne Haand.

Forfatterens Liv og Levnet i Paris.

Til Frue Charlotte R** i Kjøbenhavn.

1803.

Paris.

Elstværdigste blandt alle danske Konger —
 Hvis alle Dyders Dren uden Tvang,
 Beständig Munterhed paa Livets Gang,
 Ustyldighed, og, hvad jeg tidt besang:
 Det Indige, jeg veed ei hvad, som kroner
 Det Alt, berettiger til første Rang
 I Kredsen af de Kjøbenhavnere,
 Jeg engang hyldede som troe Veninder —
 Charlotte! vil i disse Træk,
 Som, af! (jeg seer det af et gammelt Brev med Stræk)
 Først efter femten Mellemvintres Ende
 Dem kommer fra den samme Pen tilhænde,
 Den samme Baggehund, som engang gjøede Dem
 Saa snorrigt, at De fandt de ypperligste Sange
 Af andre Digterdyr kjedsommelige lange,
 Mod hans Bov vov! naar han mod Dem sprang frem,
 Paa fire Been, fra alle sine Fem?
 Erindrer De, hvor liig han dengang var en Hund;
 (I Bæsen, mener jeg, i Trostab og i Sproget;
 Thi alle Signelser i Verden halte noget)
 Han er, og bliver det endnu i allenstund;
 Endstjødnt han nogen Tid lod til at øve
 Sig i, paa Lydst at vorde Løve;
 Og af og til endogsaa reiste sig

Paa sine Bagbeen, for lidt op ad Banke,
 Med mere strunk Alvorlighed at spanke,
 Og lade noget mere folkelig.
 Han stred imod Naturen, da det Jydske
 Han i sit Væsen prøved' at fortydske:
 Og endnu meget mere, da det Danske
 Han gav sig til, o Rasen! at forfranske —
 For længe siden han den Ruus udsøvet har;
 Og er igjen, som før, en ærlig Sjællandsfa'er.

Hvor uforanderligt hans Hjerte dansk mon være,
 Kan den Omstændighed Dem lære:
 At Amor selv (der dog, som hver Mand veed,
 Formaaer endog Umulighed)
 Bed tvende Gange ham at binde,
 Først til en tydsk, saa til en gallisk Schweizerinde,
 Har ganske spildt sin Tid
 Og Flid,
 Paa hans Omdannelse. Han er og bliver
 Den samme; logrer, muler, gjøer
 Endnu bestandigen, som før;
 Og, som for femten Aar han skrev, endnu han skriver.

Hvor langsomseent en Tid af femten Aar
 Paa Livets Rjogevæi bortgaaer,
 De neppe veed, letsødede Veninde!
 De dansede paa Roser ligefrem
 I Livets første Vaar, og tryg, i elskte Hjem.
 Den samme Strækning jeg i hebe Sommerdage
 Blandt Torne lagde stønnende tilbage
 Paa mangan Sidevæi, nu hist, nu her.
 Og saa betydelig den Forstjæl er,

At mig nu synes fjern, hvad Dem end synes nær.
 Paa denne Grund jeg haaber, De vil finde
 Hvad, efter et Forlob af femten Aar,
 Jeg skriver her — et Svar paa det, De skrev i Gaar;
 Endskjøndt mig samme Brev er gaaet reent af Minde,
 Saa reent, at jeg endog tør ikke sværge paa,
 At De mig skrev et saadant nogensinde.

Jeg over denne Tvivl en Streg vil slaae —
 Dg, glemmende mit halve Liv, nu lade
 Som om jeg Dem for femten Dage saaer,
 De veed nok selv, i Lille Kongensgade,
 Dg sidste Gang, hvor nu De boer,
 Dg hvor jeg kyssede Deres Haand i Fjor.

O Lotte! Lotte! — (Deres Mand forlade,
 Som Broder og som Ven, at ligesvem,
 Som til en Søster, end jeg skriver Dem!
 Jeg veed, de Begge stive Titler hade) —
 O Lotte! kunde jeg i disse Blade
 Mig lægge heel og holden, som jeg staaer
 Dg gaaer!
 Dg med den gode Veilighed mig liste
 Fra min Pariserpult til Deres Sopha, Seng,
 Stol, Stolestad, Gaard, Have, eller Eng —
 Med eet Ord: hvor De er! jeg gjerne gav mit sidste
 Uvødeligheds Haab, min sidste danske Sang
 Derfor! saa heftig brænder i mit Hjerte
 Den Længsel, Dem at see endnu engang,
 Dg takke for det Baand, De mig forærte
 Til Afsted — som er heelt endnu —
 Dg, til min Glæde (skjøndt jeg daglig strækker

Dets Silke, naar jeg op af Lommen trækker
 Mit Uhr, og Deres blide Minde vækker)
 Riget vores Venstabs, aldrig gaaer itu.

Hvor levende staaer malet for mit Die
 Den Punsch, hvori de Glædens Moly god,
 Liig Helena! hvori min Sorg og Nøie
 Saa sødt ved Deres gæstfrie Bord henflød!
 End seer jeg Deres Mand, og ved hans Side
 Den stille Anker, og den gode Ven,
 Jeg havde bragt med mig til Deres Gilde hen,
 Og, som De syntes Alle godt at lide —
 Castor- og Pollux = Bedel — og den Brud,
 Hvis Dine, selv ved Deres Side,
 Mig truede med de bekjendte Skud,
 Der, uden Hovedet just bort at tage,
 Ei lade meget stort deri tilbage;
 Jeg mener hende, som formodentlig
 Alt længe gjør vor Manthey lykkelig —
 Den hele Himmel for mit Die staaer,
 Som om jeg først faldt ned deraf i Gaar!
 Hvi kan jeg ikke did igjen opspringe?
 Men af! det Middel, mig er levnet her
 Til Flugten mod Olymp, er ingen Gudevinge;
 Men blot en Gaasefjær.
 Kan Tanken og, ved Hjælp af den, sig svinge
 Til Dem, saa bli'er dog Kroppen, hvor den er.

Men sæt engang, det Flugtmirakel skete,
 At Kroppen virkelig fulgte med —
 Og at jeg pludselig i min Begeistring's Hede
 Fløi, som jeg staaer og gaaer, til Deres Opholdssted:

Hvad vilde følge? Spørgsmaal, sammenblandet
 Med Studseraab: „Men er det virkelig
 „Dem selv? Naar kom — hvordan? hvorfra? — men sig!
 „Hvorledes lever De? — Fortæl os ordentlig!“ —
 Hvad havde jeg derved at tage vare?
 Svare! —

I Grunden kunde jeg ei gjøre meget meer,
 End hvad jeg nu vil gjøre her.

Jeg lever — for Dem Alt til Punkt og Prikke
 Sandfærdigen at melde — som en Mand
 Af min Natur, i min Forfatning kan:
 Jeg lever — reent ud sagt — jeg lever ikke.
 Jeg høit, paa en vellystig Enkes Biis,
 (Hvis man vil kalde Liv at aande, spise, drikke,
 Som det sig i et Hospital kan stifte)
 Henbringer Livet her i Enden af Paris.
 Jeg paa Regentsen selv med denne Byes Personer
 Meer Dmgang holdt, end, midt iblandt dem, her;
 Jeg saae dog et Par franske Mænd og Koner;
 Jeg læste tidt dog Moniteuren der;
 Og vidste dog omtrent, hvad Landsbypræster vide,
 Om hvad der gaaer i Svang i denne Hovedstad,
 Om ei saa meget, som de fleste gide,
 Saa dog langt meer, end selv jeg vide gad.
 Men her jeg ikke veed engang af franske Sager
 Saa meget, som om Grønlands — skjøndt hvad Alt
 Jeg veed om disse, Puff mig har fortalt:
 At nemlig Landet fast paa Dankwerts Kaart optager
 En Plads, som Franfrig — „at den østre Part er størst“ —
 Og — „at man har sin Grund til den at sælge først.“
 Jeg om Paris i en ægyptisk Pyramide

Hvad her jeg veed, og mere kunde vide;
 Thi mangt et Mindeskrift maaskee mig lærte der,
 (Da næsten alle franske Generaler,
 Hvorhen de komme, Bæggene bemaler)
 Hvad jeg for lang Tid siden glemte her.

Min Dmgangskreds er, langt fra Verdens Trængsel,
 Indstrænket, i mit stedse lukte Fængsel,
 Til trende Bæfener af begge Kjon:
 Min Kone, hendes Fader og min Søn.
 Den Første, sygelig, forlader ei sin Stue —
 Den Anden, meer end syg, forlader ei sin Seng —
 Den Tredie, min søde Frue!
 Saae sidste Gang i Fjor en Eng —
 Jeg selv, for at forstrøe min hospitalste Jammer,
 Som oftest sidder, hvor Herr Patrioten sad,
 Der skrev om Sparksomhed et Ugeblad,
 Nedgravet i en Art af Pulterkammer,
 Dg skriver — om just ikke paa et Fad,
 Som Harlekin — saa dog, maaskee „til Skade
 „For Blæk og Pen og for de skjonne rene Blade,“
 Et patriotisk Heltedigt
 Om Odin, Skjold og første danske Sæder —
 Der, som jeg haaber, bliver ypperligt,
 Hvis Kernen mig at ende det tilsteder.

Jeg ingeninde var saa pære dansk,
 Som jeg det her, hvor Alt er ganske fransk,
 Maaskee netop af denne Grund, er blevet;
 Dg aldrig hjemme jeg i lige Tid
 Saa meget Sjællandsk digtet har og skrevet.
 Jeg dansker, synsker, jydsker Dag og Nat,

Som om jeg af Peer Syv og Edda var besat;
 Jeg ingen anden Ting i Verden ændser —
 Min Sjæl er snart i Island, snart paa Hveen,
 Snart paa Fredsberg, snart paa en Bautasteen;
 Kun aldrig udenfor det elskte Nordens Grændser.
 Min Helt er ogsaa der. De veed min gamle Skif,
 At stirre, med entusiastisk Die,
 Paa hvad mig synes straale fra det Høie;
 Lidt Hang fra Barnsbeen af jeg til Beundring fik —
 Men, skjøndt i Skyggen her af en og anden Mave,
 (Som efter Keisermad skal være reent af Lave;
 Og som for sig vil Alles Stirren have)
 Mit opadvendte Digterblif
 Sig hester ene paa vor Frederik.

Nu har jeg Dem, Veninde! næsten Alt,
 Hvad jeg om min Forsatning veed, fortalt —
 Hvis De min Fanny havde lært at kjende,
 Jeg havde sprunget reent forbi
 Det hele dumme Brevleri,
 Og blot fortalt Dem sødt og sandt om hende. —

Men Himmel! hvor dog Tiden den kan rende!
 Trods Hulbyveien i min Poesie,
 Tre Timer ere løbne mig forbi!
 Jeg maa i Hast til Slutningen mig vende.

Lyksalig Ægtekjærlighed
 Er Himlens bedste Gave, som De veed:
 Os begge denne Skat blev rundeligen givet —
 Men af! der hører meer end himmelsk Salighed
 I huuslig Enighed og Fred,

Til fro paa denne Jord at nyde Livet.
 Vi, trods vor Elskovs Himmel, ofte fandt
 En Smule Skærsild, selv lidt Helved, deriblandt.
 Vi Dødelige til faa meget Andet trænge:
 Til Støvler, for Exempel, og til Stoe,
 Til Sundhed, Snuustobak og Rattero,
 Til gode Venner og især — til Penge.
 „Af bare Kjærlighed,“ forsikred' Rector Dtt,
 „Kan leves godt;
 „Men ikke længe.“

Den ene Forskjel er: hvor samme finder Sted
 Med Tab af andre Livets Glæder,
 At dobbelt man hvert Modgangsstød begræder,
 Og Tvende lide, hvad en Enfelt ellers led. —
 En tabt og hidtil uerstattet Datter —
 En Fader af et apoplektisk Stød
 Henstrakt paa Leiet mellem Liv og Død —
 Min Fannys svage Helbred — sparsomt Brød —
 Parisisk Vand, og aldrig sjællandst Grød —
 Racines Graad, og aldrig Holbergs Latter —
 Forkommen undervejs af mangt et Brev —
 Og næsten aldrig Svar paa dem, jeg skrev —
 Det Alt, tilsammentaget, min Veninde!
 Mig nøder til, trods min Gudindes Favn,
 Langt mere suurt end sødt at finde
 I Himlen langt fra Dem og Kjøbenhavn.
 O! kunde hun, som ene hvert et Savn
 Forsøder mig, vort Nordens Kuld fordrage;
 Og var ei Livet paa den Plet, hvor jeg blev fød,
 For hende sikker, uundgaaelig Død;
 Trods alle Hindringer, jeg skyndte mig tilbage!
 Men fastholdt, hvor jeg er, af dette Baand,

(Hvis Styrke Deres eget Hjerter fjender)
 Jeg arme Baggehund kun af og til min Aand
 I længsfulde Bjæf mod Norden sender.

Men det er Tid, at jeg for denne Gang
 Med Bjæffen ender;
 Den blev Dem ellers alt for lang.
 Af Frygt for ny Hensalden i
 Mit gamle velbekjendte Muleri,
 Jeg bryder af i Hast — og kysser Deres Hænder.

Efterskrift.

Et venligt Svar jeg haaber fuldt og fast
 Paa denne Tilskrift af mit fulde Hjerter —
 Og hvis det brister, ubønhørt, af Smerte;
 Hvis De mig svarer ei med nogenlunde Hast:
 Jeg mener, om en fjorten, femten Dage,
 Jeg sværger — og hvad jeg har svoret paa, det staaer:
 Dem med et Sendebrev om femten Aar,
 Om ikke før, igjen at plage.

A f s k e d e n .

Til Chr. L. Strøm.

1803.

Maylant.

Lykfsalighed, min Strøm! trods hver Moral-Pedant,
 Fra Zeno til den ellers vise Kant,
 Er Maalet, hvortil selv en Dydig figter;
 Og Ingen lever blot af strenge Pligter.
 Til Glæde skabte Livet Gudheds Gud;
 Og: Nyd dets Belyst! var hans første Bud.
 Han skrev det dybt, med Duffet, i vort Hjerte,
 Og paa vor vilde, tornefulde Bei
 Fremblomstred' Haabets Rose, midt i Smerte,
 Ved Siden af Erindrings: Glem mig ei.

Atlyd det, Ven! og smag, hvad her i Livet
 Til Forsmag af en Himmels Salighed
 Os blev af Glædens milde Skaber givet!
 Dands over Alper hjem i mine Fjed!
 Forglem i Guds og i Naturens Skuen
 Den endnu fjerne Skjebnes mørke Truen!
 Og glem i Guds og i Naturens Skjød
 Hver forudseet og hver en svunden Nød!
 Bind paa din Reise, hvad Din Ven har vundet:
 Tilfredshed, Haab, og i et trofast Bryst
 Erindring af hver Himmels tabte Lyst!
 Bind Alt til Dig, af Intet ganske bundet!
 Omfavn i hver en ædel Mand Din Ven!

Skue, føl og syng, trods Modgangs Stormes Larme,
 Den hellig=hoie, skjønne, frie
 Forunderlige Livets Harmonie,
 Som fylder Jorden i dens Skabers Arme!
 Glem hver en Sorg! slaae hver Betyrning hen!
 Vær elsket! elst, og elst, og elst igjen!
 Skue hver en Sol, mig selv er her oprunden,
 Og hvert et Blomst, som her mig viste sig!
 Smag hver en Fryd, jeg selv har paa min Vandring funden!
 Men følg, for varigen at vorde lykkelig,
 Den Lov, jeg gav mig selv, den Lov, som frelste mig:
 „Drik intet Glædens Bæger ud til Bunden!“

Rom og Paris.

Til A. E. Gierlev, i Rom.

1803.

Paris.

„Skiebnen bød mig først Johan;
„Nu mig giver Mads til Mand.“

Med Johan jeg mener Staden,
Hvor man gaaer i Heltes Spor,
Eller og til Herrens Bord,
Naar man bare gaaer paa Gaden:
Med Johan jeg mener hiin
Verdens gamle Hersterinde,
Hvor man drikker clasfist Biin;
Hvor man elsker paa Latin;
Hvor man glemmer Elb og Rhin,
Mens Enhver ta'er sin, Du Din,
Til Virgils og Flaccus Minde;
Hvor man seer i hvert et Huus
Deiligt græst og romerst Gruus;
Hvor man selv af Lazaroner
Og af hæse Tiggerkoner
Hører, i en liflig Klang,
Gjenlyd af Tibullers Sang;
Hvor man føler, ved at trykke
Gadetsøser til sit Bryst,
Nasist og Catullist Lykke,
Jupiters og Mavors Lyst;

Hvor man, selv i nye Priveter,
 Lugter kun Antiquiteter,
 Og, med Wolfff og Bossiff Smag,
 Finder midt i Utøis Brimmel,
 Hvor man gaaer, som i en Himmel,
 Saligheder for og bag. —
 Verdens nye Herfferinde
 Derimod, med al sin Stads,
 Hvor man seer kun nette Pinde;
 Hvor man hør kun Snafferads;
 Hvor man knap et Haar kan finde
 Af en virkelig Gudinde;
 Hvor man lugter paa hver Plads,
 Selv paa Louvren, er man inde,
 Lutter modens franske Vinde;
 Mener jeg, min Ven! med Mads.
 Kortelig: Johan er Kom;
 Mads den By, hvortil jeg kom,
 Og hvis Navn De seer ved Datum —
 Fatum! Fatum! Fatum! Fatum!

„Naar dig Nogen Karper byder,
 „Dg du faaer kun tørre Jyder,
 „Bliver du lidt flau derved!“
 Siger Wessfel samme Sted —
 Stedet saa jeg oversætter
 Af hans Musemaal i mit:
 Naar man Tib'rens Guld Dig byder,
 Dg Du faaer det gule Kridt,
 Som i Seinens Arer flyder —
 Naar Dig loves Capitol,
 Vatican og Peders Stol,

Og Dig gives Svinestier,
 Som de hersoms Thuilleries —
 Naar Dig bydes Coliseum,
 Og Du faaer et langt Museum,
 Hvor de store og de smaa
 Sammenstjaalne Maleries,
 Mesterstykker, Jufferies,
 Egenværker og Copier,
 Glindsende, med Fernis paa,
 Mellem alskens Stramleries
 Stygt sig selv i Lyset staae —
 Naar Dig loves gamle Mure,
 Som modstode Tidens Flo,
 Og Du seer kun nye Sture,
 Som nedfalde af sig selv —
 Naar Dig loves Glimt af Guder
 Og Gudinders Trylleblif,
 Og en Studser og en Ruder
 Er den hele Stads, Du fik —
 Naar, for hine Himmelhøie,
 Friheds-Consuler besteg,
 Du den flade Pøl maa døie,
 Hvor, med saare liden Møie,
 Directeurer uden Trøie
 Friheds Frøer og Tudsler sveg —
 Naar for hele Capitolet,
 Paa hvis Ræst Du havde stolet,
 Du kun seer et væltet Læs
 Af Capitoliniske Gjæs —
 Naar for Raphaels Madonner
 Man Dig giver Rubens Bonner;
 Og for Alderdommens Templer

Nye Gothers Sacrifstier;
 Dg for Grækenlands Exempler
 Lutter galliske Copier,
 Dg for alle Guders Spor
 Al den Snee, som faldt i Fjor —
 Naar man Dig moderne Jyder
 For antike Karper byder,
 Bliver Du lidt flau, som sagt;
 „Men“ — paa dette Men giv Agt! —
 „Men, har du en sulten Mave,
 (For at følge Textens Fjed)
 „Dg ei anden Mad kan have,
 „Gaaer den tørre Jyde ned!“
 Men — saa siger jeg, der taler
 Ikke blot om Mad, men om
 Forskjel paa Paris og Rom —
 Men har Du en yndig Mage,
 Der, hvor Pligt Dig jog tilbage,
 Bliver selv, trods Rom, Paris
 Dig tilsidst et Paradiis;
 Dg for Konstens kalkte Grave,
 Hift i Tib'rens gyldne Land,
 Finder Du Naturens Have
 Her paa Seinens gule Strand.

Ja! min ædle, muntre Ven!
 Det er, (trøst Dem!) det er Tingen!
 Dg i mit Paris igjen,
 Jeg tilfreds misunder Ingen,
 Som til Deres Rom kom hen.

Lær heraf, hvad os en Mage,
 (Naar man vælger en som min)

Alt erstatter: classisk Viin;
 Nylært Græst og glemt Latin;
 Pantheon og hver Ruin,
 Fra latinske, græske Dage;
 Tiburs Lund og Nera's Elv;
 Alt hvad Christ og Hedning ynder —
 Kors — og (Gud forlad mig Synder!)
 Jesu Christi Moder selv!
 Lær, min Ven! af mit Exempel,
 At, trods hvert et ægte Stempel
 Af en gylden Alderdom,
 I den By, hvortil De kom —
 Trods al Verdens Pantheoner
 Og Madonner og Citroner,
 (Har man vandret Jorden om)
 Den elskværdigste blandt Koner
 Er tilsidst det sande Rom!

Tilbagegangen over Rubicon.

Til General-Major Walterstorf.

1804.

Paris.

Sex hele søgne Dage siden
 Den første Søndag i det sidste Aar,
 Jeg, hvor jeg ligger, sidder, staaer og gaaer,
 Tilskriver Dem in mente — Tiden,
 Jeg veed ei selv hvordan, imidlertid bortgaaer;
 Og naar jeg efterseer hvad jeg har skrevet
 I Tanker, staaer der Jngenting i Brevet.

„Men Baggesen!“ min Fanny spørger mig:
 „Hvorledes er det fat med Dig?
 „Hvad har Du for? Du glemmer Mad og Drikke;
 „Du hele Dagen som i Drømme gaaer,
 „Og hele Natten, troer jeg, sover ikke;
 „Paa franske Spørgsmaal danske Svar jeg faaer;
 „Paa ingen Ting i Huset Agt Du giver!
 „Hvad gjør Du? svar mig dog engang!“ — „Jeg skriver
 „Til Walterstorf!“ — „Men er Du flog? Du skrev
 „Jo Nytaarsmorgen!“ — „Jeg begyndte;
 „Men ihvormeget jeg mig skyndte,
 „Fik jeg dog Intet færdigt, og mit Brev
 „(Bil sige, sammes inderlige Spire)
 „Groer i mit Hjerte, skjøndt jeg veed ei hvad
 „Forhindrer det at skyde mindste Blad!“

Paris, Aar attenhundrede og fire,
 Er Alt hvad paa Papiret jeg har bragt —

Det Dørige jeg hidindtil, som sagt,
 Har ikke kunnet paa Papiret bringe.
 Ak! hvad jeg har at sige Dem, min Ven!
 Er alt for overvætted for en Pen,
 Der ei er trukken af en Engels Vinge.

Velan! jeg bryder overtværs,
 Og hvad mig ikke vil i Prosa lykkes,
 Jeg her forsøge vil i Vers,
 Men notabene Vers, som ei skal trykkes;
 Vers, som, foruden Skoe og Strømper paa,
 Og uden store Spænder, høie Hæle,
 Naturens Gang paa bare Fødder gaae —
 Og maaskee lettere, som saa,
 Sig gjennem Dret ind i Hjertet stjæle;
 Vers, som man ei saa let skal estergjøre mig,
 Fordi de gjøres ei — kort: Vers, som egentlig,
 Naar grundig man betragter Tingen,
 Er ingen;
 Mod hvilke Prosa selv i Breve, som med Jil
 Postverles mellem Haderslev og Kiel,
 Er bunden Stiil.

Jeg loved' Dem i mit gemene sidste
 Forklaringen af Pausen i
 Vor svarende Brevverlings Symphonie —
 Hvis Sammenspillet Deres Venstreb vidste
 At gjøre mig saa let, som kjær;
 Endstjøndt jeg blæser Fløiten ikke nær
 Saa færdigen, som De Fiolen stryger —
 Jeg loved' Dem en kort Fortælling om,
 Hvad vores Brev-Concert i Weien kom.

Biid da, min Ven! at een af Skjebnens Tordenbygger
 Forslog mit Skrog mod Syden, fast til Rom,
 Paa samme Tid, som Deres Brev fra Norden
 Til Pladsen, hvor jeg laae for Anker, kom,
 Og, hvor jeg havde troet at havne her paa Jorden,
 Hvis ellers udenfor min Fødestavn
 For mig var mulig en bestandig Havn.
 Det fandt mig ei, skjøndt det mig satte efter
 Af alle Kræfter:
 Jeg var i Florenz, da til Modena det kom;
 Og da det derfra gik til Arnos Bredde,
 Var jeg et Bøsseskud fra Rom.

Ethvert fornuftigt Brev vel havde turdet vedde
 Ti Linier mod een, at en forsøerst Poet,
 Som Coliseum ei endnu har seet
 Og Capitolium etcetera —
 Kan ikke være Bøsseskud derfra,
 Og modstaae Fristelsen, til nogle hundred Mile
 At føie nogle Skridt, for did at ile;
 Det regned' altsaa paa, mig vist at træffe der
 I Feieskarnet, som er end tilbage
 Af Jordens Herlighed i gamle Dage —
 Men Pyt sa'e Peer!
 Det løb fra Høi til Høi, fra Gade rundt til Gade,
 Fra Peters Stol til hvert et Stolestade,
 Fra Port til Port, fra Huus til Huus,
 Fra Plads til Plads, fra nye til gamle Bade,
 Fra Grav til Grav, fra Gruus til Gruus;
 Og ledte med en Dmsorg uden Lige
 Blandt Stovets Børn og blandt Udsødelige;
 Dmsønst det gjennemledte hele Rom:

Poeten fra Korsøer var ei at finde —
 Det kom og gif, og gif og kom,
 Een Maaned eller to derinde,
 Til kjed omsider af en evig Ledenom,
 Det lagde sig til Hvile i en Lomme
 Hos Een af dem, som ventede mit Komme.

Jeg Arme foer imidlertid,
 I en Forfatning uden Mage,
 Med stoisk Selvfornegtelse tilbage
 Fra Maalet for min Længsel og min Tid.
 Og skjøndt, af lyrisk Romerild opluet,
 Jeg Toppen af Soracte havde skuet,
 Og fandt mig ikke langt fra Tiburs Lund
 Hiinsides Tib'ren, paa horazisk Grund,
 Nær Marmorfaldet — næstendeels paa Randen
 Af dette Himmeldyb, hvori
 Hesperiens Beundrer Dupaty
 Gik af Beundring fra Forstanden —
 Og skjøndt man bød mig Plads i en Karreet,
 (Et sjældent Kjøretøi for en Poet)
 Ved Siden af en yndig Kone,
 Tværs over for min ældste Ben,
 For Jubelfarten ind i Rom at frone —
 Skjøndt denne tredie var høistformodentlig
 Den sidste Gang, jeg her blandt Guders Grave
 Mig nærmed' Konstens gamle Himmerig,
 I Sydens eviggrønne Have —
 Jeg vendte Ryggen pludselig
 Til Dronningen blandt alle Jordens Stæder,
 Til Vatican og Pantheon;

Dg gif, trods alle Bink af nye og gamle Glæder,
Tilbage over Rubicon.

Med meer end romersk Tapperhed,
Med ægte cimbrisk Mandighed,
Jeg Fod for Fod den samme Bane,
Man Cæsar henad vandre saae,
Betraadte hjemad; thi til Trostabs Fane
Jeg havde svoret — og det er de Danskes Bane,
At holde, hvad de have svoret paa.
Vi have Cæsar ei, men Hercules for Diet,
Naar der skal vælges i en stridig Færd
Imellem Glædens Hift og Pligtens Her.

Saa blev min Walterstorf ubøiet
Af alle Gratiernes Smil,
Som vilde standse her hans Jil;
Af alle vort Museums Tryllerier,
Af alle nye parisiske Magier,
Af hver en Bøns, af hver Benindes Bøn;
Dg fløi, da han begyndte knap at smage
Forlystelsernes Nektar her, tilbage
Til Danmark, til sin Konge, og sin Søn —
Saa bytted' Regulus Triumphen hjemme
Med Lænker paa en fiendtlig Ryst,
Dg fulgte' Pligtens strenge Tordenstemme
Med patriotisk Martyrlyst —
Saa rev jeg selv mig løs fra alle Rosenkjæder,
Som fængsleb' mig paa Herthas Strand
Til Digterlivets elskeligste Glæder,
Dengang jeg dig forlod, mit Fødeland!
Dg bytted' Nordens kolde, rene Himmel,

Dg Hjemmets Liliers og Rosers Duft,
 Med giftig Damp og Utois dovne Brimmel
 I Sydens lunkne, pestopsfyldte Luft;
 Dg offrede mit Liv, min Lyst, min Ære,
 Min Barndoms Minder og mit Fødelands
 Betsignelser, og, hvad jeg kunde mindst undvære:
 Dit Bifald, Fred'rik! og de danske Døttres Krands —
 For i Paris, den Stad, jeg meest blandt alle hader,
 At tabe mig blandt andet Snaus,
 Som fylder dens uendelige Gader;
 Dg glemmes — mere glemt, end nogen Claus
 I Kjøbenhavn — forstrøes, tilintetgjøres,
 Som Krybet — som det Støv, jeg træder paa —
 Som det, der aldrig sees, og aldrig høres —
 Som Ord af Tungemaal, vi ei forstaae —
 Som Blun, der ere blot, naar de forgaae —
 Som Gran, der af et Bist til Jutets Grube føres.

Men den er hellig, himmelsk, eviggrøn,
 Dg overstraalet offentlige Minder,
 Den Krands, Tilfredshed med os selv os binder;
 Udødeligheds selv er ei saa skjøn!
 Hvad er et Diadem, som Nygtet vinder
 Omkring vor Tinding? hvad er Navnets Klang
 I Nutids Snak og Evighedens Sang?
 Hvad er Triumphens Fryd? Basunens Torden,
 Som ruller Heltens Priis om hele Jorden?
 D! hvad er Kroner selv og alle Palmer
 Mod Dydens største Løn: den stille Lyst,
 En reen Bevidsthed skaber i vort Bryst?
 D! denne Krands alene aldrig falmer!

Dog hvorhen rev mig et Tilbageblif
 Paa Gangen, jeg fra Rom tilbage gif?
 At! det er slet bestilt med Helte nuomstunder!
 Min Walterstorf! naar ret man seer sig til,
 Har selv med det moralske Friheds-Under
 Forsængeligheds Djævel vundet Spil!
 At! vore glimrendste, guddommeligeste Dyder
 Er — i det mindste mine — naar jeg seer
 Lidt dybt i Tingen, ikke meget meer,
 End skjønt poleerte, stadselige Lyder!
 Hvad Bærd har vel en Handling, nok saa skjøn,
 Der leder om et fremmed Bifalds Løn?
 Er bedre vel, end Jagen efter Ere,
 Den Lyst, at aabenbare for en Ven:
 Man Verdens Hæder stoiff kan undvære —
 Naar Bennens Bifald er os meer end den?

Nok sagt, jeg kom til mit Paris tilbage,
 Forvaaget, mat, forknuust, en Skygge liig —
 Da, uden nogensteds at hvile mig,
 Jeg havde reist i næsten fjorten Dage.
 Her fandt jeg vel i min Venindes Skjød
 En salig Løn for mine vaagne Nætter,
 For Rom's Dpoffring og for Veiens Stød,
 For hver ubstanden Fare, hver en Nød,
 Og Dit og Dat, som jeg in Blanco sætter —
 Men og uendelig Fortreb
 Med Amme, Baagetone, Koffepige,
 Bert, Portner, Lyvepak, Retfærdighed,
 (Republikansk Retfærdighed at sige)
 Forhøren, Flytten, Stævning og deslige —

Man havde nemlig, da jeg faae mig om,
 Bortstjaalet mig min halve Eiendom —
 Og Politiet nødte mig til Klage,
 Som kosted' mig omtrent hvad Tyven lod tilbage.

Naar mine Sager alt for skjæve gaae,
 Naar alffens Uergreiser og Bryderier
 Bugt med mit gode Lune faae,
 Jeg tier —
 Mit Hjerte slaaer i Livets store Svier;
 Men i de smaa
 Det gaaer i Staa
 Og Pennen, mine Følelsers Behikkel,
 Er intet andet end dets Perpendikkel.
 Jeg altsaa næsten opgav Haabet om,
 Da Skjebnen vedblev, mig at drille,
 At faae i Gang igjen hvad der stod stille,
 Da Deres fjære Brev, fra Rom
 Tilbagefendt, mig her tilhænde kom —
 Det trak mig atter op, og, trods hver Nød og Plage,
 Kan jeg nu gaae igjen omtrent i fjorten Dage.

Men det er Tid, jeg Afsted ta'er,
 Og mit Besøg, før det Dem kjæder, ender;
 Dog, før jeg mig tilbagevender,
 Tillad mig, at jeg beder om et Svar:
 Glem ei, De Nøglen til mit Hjerte har!
 At ingen sydlig Lyst, at ingen Fryd fra Norden
 Det, naar det gaaer i Staa (og af! det aldrig gaaer
 Ustandset, af sig selv, et Fjerdingaar,
 Tak see min Skjebnes idelige Humplen
 Og Skumplen)

Formaaer saa sikkert at optrække det igjen,
Som en Epistel fra min bedste danske Ven.

Min Fanny, som blandt alle Tryllerier
Af Idealer i og udenfor mit Hjem,
Af alle baggesenske Sværmerier
Ei nogen deler, som mit Sværmeri for Dem,
Formelder Dem og Deres ædle Mage
Sin hjerteligste Hilsen. Aarets Dage
Og Livets Aar henglide Dem saa froe,
I Faderfryd og landlig Lykke,
Som vi det ønske begge to;
Mens Deres Christian, de danske Drenges Smykke,
(Det blideste blandt danske Minder tro)
I Tanker til vort Bryst vi trykke.

Romerering.

Til A. C. Gierlev, i Rom.

Paris.

Glade, lykkelige Ven!
 Som i Hesperiders Have
 Henrykt sværmer Vint'ren hen
 Mellem Alderdommens Grave,
 Hvor Hellenis gaaer igjen —
 Hvor blandt Roms de store Stygger,
 Rundt omgiven af Exempler,
 Idealer, Guddomsstempler
 Og Ubdødeligheds Templer,
 Benksab Dem en Hytte bygger,
 Som kun Moltke bygger den —
 Alt for lykkelige Ven!
 Hvad kan vel fra Seimens Boder,
 Mellem lutter nye Moder,
 En forfløien sjællandst Ven
 Bringe Dem til Skjænt igjen
 For de glade Sværmerier,
 For de Nyn af Philomeler,
 For de Træk af Raphaeler,
 For de classiske Magier,
 Deres sidste Tryllebrev
 Mere sang mig til, end skrev?
 Ak! paa hine ni Gudinder
 Kalder jeg omsonst mig hæs:
 Min Unraabelse forsvinder
 Mellem lutter Gaasehvæs

Af de tusind hyide Løiter,
 Som ei blot paa Pinde staae,
 Naar en fransk Jofias fløiter;
 Men som gribe, holde paa
 Danffe Fremmede, der gaae
 (Som De veed) paa Dydens Skøiter
 Over Levemaadens Jis
 I det flibrige Paris.
 Og dog kan og vil jeg ikke
 Paa et Brev, som Deres var,
 Dem — maaskee til Libur — stikke
 Et gemeent profaist Svar:
 Vil det ei; thi, skjøndt beskeden,
 Som en ægte Sjællandsfa'er
 Jeg af Digterevigheden
 Med en Stump til Takke ta'er,
 Dnsted' jeg dog, sandt at sige,
 Heel og holden denne Stump;
 Og, hvis i Apolløs Rige
 Jeg til Høihed ei kan stige,
 Dog at hytte mig for Dump
 I en saa affkyelig Mose,
 Som min gamle hverdags Prose —
 Kan og ikke; thi min Aand
 (Bant til Rimets Ledebaand)
 Hvergang Noget mig beruser,
 Hvis den gaaer alene — buser;
 Hver en Gang min gamle Pen,
 Med en sympathetisk Ben
 Bliver som til Barn igjen,
 Rimet mig i Dret suser;
 Og ved hver en delet Fryd

Hører jeg en dobbelt Lyd,
 Som en Beddesang af Muser —
 Sligt er engang min Natur:
 Enten maa jeg lægge sammen
 I en bunden Stiil min Gammen,
 Eller tie, som en Muur.

Altsaa vilde dog min Stjerne
 (Hvad De undte mig saa gjerne)
 At jeg skulde see mig om
 I det hellige, det skjønne,
 Stolte, gamle, eviggrønne,
 Underfulde, store Rom!
 Altsaa dog ei blot i Tanker,
 (Hvori hver Poet jo spanker,
 Naar han vil, al Jorden om,
 Ja vel og i Himlen danser)
 Men med alle mine Sandser,
 Endelig derhen jeg kom!

Ja, min Ven! jeg hører, stuer,
 Lugter, smager, føler Alt,
 Hvad om denne Troldstads Buer,
 Støtter, Templer, Torve, Stuer,
 Helte, Munke, Muser, Fruer,
 Gamle Drne, unge Fluer
 Blev af Hviid og fleer fortalt!
 D! jeg seer — og mine Blifke
 (Held mig Glade!) stufes ikke,
 Som saa mangen anden Gang —
 Alderdommens hele Prang:
 Dette Capitol, hvis Torden

Nysted' fordam hele Jorden —
 Hele Jorden, at forstaae,
 Folkene, som boe derpaa!
 O! jeg bæver, ved at skue
 Hiin Sanct Peter med sin Hue,
 I hvis stadselige Bom
 Bor Sanct Peter med vor Frue
 Magelig til Rette kom!
 O! hvad seer jeg ei? mit Die
 Drukner i et Trylleblif
 Over selve dig, Sanct Peter!
 Over disse Heltehoie,
 Disse sande syv Planeter
 I den høiere Sphærit!
 (Chi Naturens — o! hvad er den,
 Imod denne Konstens Verden,
 Andet end Mathematif
 Imod plastif Dynamif?)

Hvad er Alpetoppes Svimmel,
 Hvad er Mattens Stjernevrimmel,
 Imod denne Romer-Himmel,
 Naar man sandse, føle kan
 Med en Mand, som Winkelmann?

Og — det kan jeg, kjære Ven!
 Nok saa godt, som En igjen,
 Naar jeg giver mig lidt Stunder,
 Og paa Konsten kritif grunder.

Naar jeg, i en vis Distantis
 Fra mig selv, paa Posten hans,

Fordumstidens Gudfagter
 Her i dette Gruus betragter,
 Spørger jeg mig henrykt om:
 Hvad er vel vort usle Norden,
 Hvad er vel Naturens Orden,
 Hvad er Havet, hele Jorden,
 Alle Stjerner, alle Sole
 Mellem Melkeveiens Pole,
 Hele Verden, fort, mod — Kom?
 Den, som midt i Konstens Skatte
 Sigt et Spørgsmaal ei kan fatte —
 Den, som her ei raaber Væ!
 Til vor Nutid — er et Fæ;
 Ham gav blot Naturen Patte;
 Ham gav ingen sund Kritik
 Den Melk, som Smagen kryster
 Af de gamle Konstens Bryster,
 Som man kalder Æsthetik.

Himlen over alle Sole —
 (Den i den latinste Skole
 Mener jeg med Himlen her)
 Og dens Rector — være lovet!
 Jeg har ei saa reent bortsovet
 Tiden i Naturens Arm,
 At jeg ei, hvergang mig Dunsten
 Stiger noget op af Konsten,
 Skulde kunne blive varm;
 Ja endog, trods nogen Anden,
 Blive ganske heed i Panden.
 Svar mig, kjære Gierlev! svar!
 Føler jeg mit Hjerte banke

Som en anden Sjællandsfa'er?
 Er ei værdig Kom den Tanke,
 Jeg paa Potteskaar'nes Banke,
 Hvor jeg netop stander, har?
 Er den Kælelse, som stiger
 Høit med Tieck's og Göthe's Lyst,
 I mit fordumsvangre Bryst —
 Hgte classisk? See, jeg tiger
 Ned paa Brokker hist og her
 Blandt Ruiner fjern og nær —
 Og, begejstret af den øde
 Gamle, faldne, knuste, døde,
 Halvforraadne Værdighed,
 I hvis Grav jeg bliffer ned,
 Dnffer jeg: „en dygtig Jorden
 „Maatte knuse hele Jorden,
 „Og, om muligt, Himlen med;
 „Saa, at alle syv Planeter
 „(Hvad jeg vilde sige: ni)
 „Med Alt hvad der er deri,
 „Sole, Stjerner og Cometer —
 „Flux blev til Antiquiteter;
 „Og (o meer end Salighed!)
 „Intet, Intet blev tilbage
 „Af den unge Herlighed,
 „Som skamskjænder vore Dage;
 „Og at jeg i dette Nu,
 „Mellem Gruus og Skaar og Stumper
 „Af de andre Verdens Klumper,
 „Selv og maatte gaae itu!“
 Svar mig, Kjære! svar oprigtig:
 Finder De min Tanke rigtig?

Er der Tiedist Sværmeri,
 Er der Schlegelst Poesie,
 Er der ny Philosophie,
 Er der gammelt Raseri,
 Er der classist Chiliasmus,
 Høihed, Kraft, Entusiasme,
 Fiinhed, Stoltthed, Energie,
 Ahnelse, Kritik, Genie —
 Kort: æsthetist Ild veri?
 Lugter ogsaa den af Fæet,
 Som, imellem Faar og Gjæs,
 Udeluft af Propylæet,
 I Naturen gaaer paa Græs,
 Og som dumt sig vederqvæger
 Ved Forstandens Kilde? — Ven!
 Skulde selv en Schlegel-schläger,
 Kunne stamme sig ved den?
 Er den værd de vilde Blifke,
 Han (hvis han sig fandt i Rom)
 Vilde lyne rundten om?
 Ligner den — om nu just ikke
 Fuldelig, til Punkt og Prikke —
 Noget den beruste Hikke,
 Som ham sikkert der paakom,
 Ved sin Sjæl i Alderdom
 Ganste pærefuld at drikke? —
 Svar mig! — Dog De tier? Sligt
 Synes Dem (hvis jeg kan læse
 Trækket under Deres Næse)
 Svimmel Hovmod alt for ligt.
 Om jeg altsaa tog tilbage
 Denne Pralen uden Mage?

Om for ham i Skjul jeg trøb,
 Bigende hans løbste Løb?
 Vel! jeg lader ham den Ære
 (Men og ene ham) at være
 Stærkest i poetisk Ruus,
 Gøthiskhed og classisk Duus —
 Ham, der (som os Rygtet siger)
 Alt besøv Parnassets Piger
 I sin Bugge — ham, hvis Næb
 Dviddrede sin Jordemoder
 Een af Sprogets bedste Dder
 I sit allerførste Flæb —
 Ham, som alt, før han gik ene,
 Drak sig fuld i Hippokrene —
 Og saasnart ham hans Mama
 Lærte stamme plat: Papa!
 Føied' lyrisk til: Ha! ha!
 Ham, som gjorde (tabt desværre!)
 Alt en Hymne til vor Herre
 Fuld af Streger, i sit Svøb — —
 Ham i Drukkenstab at stifke,
 Bover min Begeistring ikke;
 Skjøndt i Digter=Beddeløb
 Fra de Fem og fra Forstanden
 Den tør trodse hver en anden.

Men fra denne svimle Top,
 Hvor, for Blik med Dem at dele,
 Jeg saa modigen steg op,
 Gjør jeg, ned igjen, et Hop.

Thi skjøndt Tidens Drmes Brimmel
 Mylrer i mit Hoveds Svimmel;

Skjøndt jeg føler i mit Bryst
 Meer en Gammelost af Himmel,
 End et Hjerte fuldt af Lyst —
 Finder dog, naar for og agter,
 Her i denne gamle By,
 Kritisk Tingen jeg betragter,
 Jeg mig Stakkelt alt for ny.
 Og naturligviis lidt bly
 Bed at finde mig (trods Bolden
 Paa mit Væsen) heel og holden,
 Som man staaer og gaaer i Thy,
 Skynder jeg mig ned i Livet
 Fra det Golgatha, hvorpaa
 De og Moltke henrykt staae.

Mig blev, ærlig talt, kun givet
 Meget lidet (som De veed)
 Af den sande Classiskhed —
 Meget lidt af disse Miner,
 Hvormed Kjenderen fremtriner
 Paa Hesperiens Ruiner —
 Meget lidt af denne Smag
 For hvad Tiden har fortæret,
 For hvad ene heelt har været
 En Snees Sekler før i Dag —
 Meget lidt; skjøndt maaskee mere
 Selv, end manganen tydsff Pedant,
 Der, som Schlick og Schlack og flere,
 Meer i Roms Kloaker fandt,
 End i Alt fra Syd til Norden
 Under, eller over Jorden;
 Thi det lidt, jeg fik — er sandt.

Men hvad seer jeg? Selv De stiger,
 Og min ædle Moltke med,
 Ned i Livets lave Riger,
 Fra det Hovedpandested,
 Rundt om hvilket, hvor det figer,
 Diet seer kun Dødens Fjed.

Mæt af Romerherlighed,
 Træt af Trin paa Konstens Grave,
 Lær De til mit Dpholdssted
 I vor Nutids unge Have,
 Hvor, imellem Blomsterbed,
 Man, istedenfor Gudinder
 Og Gudinders Børn af Steen,
 Svage Dødelige finder,
 Lutter Mænd kun og Mandinder,
 Men som have Kjød og Been —
 Og for stumme Idealer
 Af en Gud, en Helt, en Taler,
 Folk, som man kan snakke med
 Om sin Fryd og sin Fortred —
 Og for hvad de Døde skreve,
 Og de Døde svarte paa
 (Skjøndt i Vers, som evig leve)
 Muntre baggesenske Breve
 I et Sprog, som vi forstaae.

Troe mig: det er skjönt at svæve
 Mellem Skygger hist i Rom —
 Saligt, velystfuldt at leve
 I det gamle Svinedom,
 Nye Sviin har rodet om —

Mig dets Under og henreve,
 Skjøndt jeg kun i Deres Breve
 Did med alle Sandser kom.
 Men, naar man har seet sig om
 Noget Tid i Gudsstrabet
 Af forgangne Hedenslabet,
 Finder man tilsidst sig i
 Livet, som det nu er Nøden
 Mellem Christne her paa Kloben:
 Livet uden Maskepi
 Med det gamle Svineri —
 Livet, som er end tilbage —
 Livet, som er ei forbi —
 Livet, kort, i vore Dage —
 Livet — som man lever i.

Men det er vel Tid, jeg ender!
 Jeg er ikke rigtig klog:
 Pennen løber, Tiden render,
 Brevet bliver til en Bog.
 Til de Romere jeg skriver
 Med en Lyst og med en Iver ...
 Der maa være noget dog,
 Noget eget der, som driver!
 Thi Sanct Paulus selv og strev
 Dem sit allerlængste Brev. —
 Sagen er! jeg romererer,
 Trods en Anden, og jeg er,
 Naar jeg Rom satyriferer,
 Og mig over Konst moqverer,
 Alderdommens Konst især:
 Ræven under Kønnebær.

Lev, min Ven, lykkelig lev!
 Hils det gamle Roms Gudinder!
 Hils de nye Romerinder!
 Hils Virgils og Flaccus Minder!
 Hils hvad andet smukt, De finder!
 Men, for Alting, hils mig der
 Moltke med sin Adaminde,
 Humboldt med sin Humboldtinde,
 Og den lille Carl især,
 Som jeg meer end Alt, hvis Nyden
 Blev min Sjæl til Deel i Syden,
 Har i min Erindring kjær.
 Kom omsider fro tilbage,
 Rig paa Kundskab, rustet ud
 Med Erfaring — og en Brud
 Lære Dem, at vore Dage,
 Trods de Gamles Daad og Digt
 Have (skjøndt med Snue blandet)
 Selv i Norden eet og andet
 Himmelskt og Guddommeligt!

Mangt et Blomst, som lifligtqvæger,
 Mangen Plante selv, som læger,
 Mangen Frugt — er udenlandsk;
 Stue de fjerne! pluk de næste!
 Prøv dem alle! gjem de bedste!
 O! men bliv bestandig — dansk!

Overhovedet og i Grunden.

Til General Walterstorff.

1805.

Paris.

De stikker ved hver given Leilighed,
 Min ellers ædle Ven! paa Held, jeg har i Munden;
 Og sigter overhovedet dermed
 Maaskee til hvert et andet Sed;
 Men træffer dog mit Hjerte kun i Grunden.

Lillad, at overhovedet lidt sær
 (I Grunden burde jeg vel have kaldet
 Det skaldet)
 Jeg, skjøndt jeg overhov'det, som Enhver,
 Mig tager Stikken paa mit Hjerte nær,
 Dog leer i Grunden af Kritik er,
 Som sigter oven, og som nedent stikker;
 Og at jeg altsaa med et muntert Smil
 I disse Vers afbøder Deres Piil,
 Ved at bevise Dem, at min Feil i Munden
 Er' ypperlige Tanketræk i Grunden.

Forinden videre jeg gaaer
 I mit Beviis, er vel Exempel nødigt
 Paa hvad jeg overhovedet forstaaer
 Ved det Par stakkels Ord, hvorpaa De stedse slaaer;
 Maaskee et eneste forslaaer,
 Og gjør Beviset selv i Grunden overflødigt.

Jeg bærer overhovedet en Hat;
 I Grunden er en Hat en Hue)
 Thi hvis og Pullen er lidt plat,
 Den danner dog mod Randen et Slags Bue,
 Og viser derved tydeligen, at
 Den er en større, stundom kantet Hue.

Jeg føler overhovedet kun Rum;
 Men dette Rum er næsten Alt i Grunden;
 Thi det er Himlen; hvad der er paa Bunden
 (Paa Jorden, vil jeg sige) er i Grunden
 Kun Støv og Skum.

Jeg elsker overhovedet en Mand,
 I Grunden elsker jeg en Kone —
 Saa gjør Enhver, der blot har sund Forstand.
 Thi elste overhovedet en Kone,
 Og under Hovedet en Mand,
 Fortjente Daarelisten og en Krone.

Jeg hader overhovedet kun Band,
 Paris og flette Vers og alle slags Parykker;
 I Grunden hader jeg af Alt dog meest Forstand,
 Det veed Enhver, som kjender mine Nykker;
 Og skjøndt Forstand just ei er Stoen, som mig trykker,
 Er dog Bekjendelsen i Grunden sand.

Jeg overhov'det gjør ei store Spring,
 Jeg hopper høit til en og anden Kones Hjerte;
 Jeg overhovedet til ingen Ting
 I Verden trænger; al min Sorg og Smerte
 Er under Hovedet, i Grunden
 Paa Pengebunden.

Jeg overhovedet er vittig nok,
 Og var jeg ikke dum i Grunden,
 Saa kunde jeg endnu med nok en Skof
 Deslige Bers Dem ganske stoppe Munden.
 Men ganske vil jeg ikke stoppe den;
 Hvis og lidt giftig, er den dog, min Ven!
 En Hovedkilde til min Fryd i Grunden.

Som Dannemand og General,
 De Intet overhovedet kan lide;
 En Mand, der kjender Berden, og hvor gal
 Den er, især paa vor luslidte Side,
 Maa hver en Berdsens Ting i Tide og Utide
 I Grunden ogsaa synes lidt fatal.

Mig synes overhovedet det samme;
 I Grunden føler jeg som De;
 Jeg dristigen deraf tør bramme,
 At, naar De siger A, jeg siger B;
 Man overhovedet let finder en Forening,
 Naar man i Grunden er af samme Mening.

Jeg haaber altsaa trygt fra nu af Fred,
 Og at De aldrig meer vil grusom dræbe,
 Ved hvert et andet Ord, det Slags Betsalenhed,
 Som Deres Dmgang føder paa min Læbe.
 Hvis overhovedet jeg Sludder har i Munden,
 For Dem, min ædle, virkelige Ven!
 Har jeg en Følelse, som ingen Pen,
 Selv Deres egen ei, saa høit jeg agter den,
 Udtrykker værdigt nok i Grunden.

Hvis jeg er, og hvis jeg ikke er.

Til den danske Spørger i Sverfens Avis.

1805.

Paris.

Man skriver mig til Svar paa ni private Breve,
 Der alle hidtil ubesvarte bleve,
 Fra Fædrelandet i en offentlig Avis,
 Og melder mig, blandt andre tydske Sager,
 Hvis Binding eller Tab mig lidet rager,
 Min fordums Reisekammerats Forliis —
 Med Efterfrist: at ikke længer vides
 (Naar man undtager Gud, som Alting veed)
 Hvis Baggesen jeg stedes eller tides
 I Hensigt til min Patriotisthed —
 Kort: hvilket Folks jeg er, der engang var det danske?
 Om det italienske, eller spanske,
 Det engelske, det tydske, eller franske? —

Mit Svar er kort: Mit Opholdssted er her
 (Hvor mindst maaskee det vides eller vidstes);
 Hvad angaaer hvert af hine Folk især,
 Hvis jeg er ei det første længer kjær,
 Er hvert af dem omtrent mig lige nær;
 Og altsaa veed jeg ikke, hvis jeg er,
 Jeg veed kun, at jeg ikke er det sidste.

Saa vidt aftvunget Svar. Af egen Drift
 Jeg føier til en liden Efterfrist.

Ifald lidt ubestemt og noget koldt
 Og ganske følesløst og alt for stolt
 Uviscorrespondenten Svaret finder,
 Saa for at forebygge Tanken om,
 At, efter min forfængelige Dom,
 Mig intet Baand i Verden mere binder,
 Og at jeg, dum, paa denne hængte Jord,
 Fordi jeg ikke hænger meer i Nord,
 Min Uafhængighed fuldkommen troer —
 Vil jeg syv otte Linier ei spare,
 For et Par andre Hvisser at besvare.

„Hvis Undersaat jeg,“ for Exempel, „er?“
 Den Danske Konges, evig ingen Andens!
 „Hvis Borger?“ Danmarks Sprogs! „hvis Pensionnair?“
 Vor Kronprinds Frederiks, hvis Uniform jeg bær!
 „Hvis Sanger?“ Hans og Skjolds! (o var min Sang
 dem værd!)
 „Hvis Ven?“ Hver ædel Mands! „hvis Fiende?“ Fandens!
 „Hvis Smigrer?“ Ingens! „hvis Beundrer?“ Rants,
 Homers, og blandt Nulevendes de Færres!
 „Hvis Elsker?“ Godts og Skjonts! „hvis Dyrker?“ Sandts!
 „Hvis Tjener?“ Min! „hvis Kreatur?“ — Vor Herres.

Satansengelen.

Til General-Major Walterstorf.

(Ved hans Afreise fra Paris.)

1805.

Den er der da, den frygtede blandt Dage,
 Vor Hersomsfamqvems Afskedsdag:
 De gaaer med Top og Tavl til Dannemark tilbage,
 For fulde Seil; og jeg — et synkesærdigt Brag,
 Som Hymens Storm forslog paa Seinens Bred,
 Fra den Tid af min sidste Mast
 I Kjærligheds og Venstabs Nordse brast,
 Jeg bliver liggende paa samme Sted,
 Trods min bekjendte Lyst til Flytten.
 I slikt et Fald, min Ven! man føler Nyttens
 Af lidt poetisk Munterhed.

Den bjerged' tidt tilforn, naar jeg var ude
 Paa Verdens store Hav, min lille Skude;
 Den ogsaa redde skal i Dag,
 Trods al dets Synkesærdighed, fra Synken
 Mit Brag.

Vel burde jeg, om nogensinde, græde,
 Min Walterstorf! ved dette sidste Stød
 For min Pariseromgangsglæde;
 Thi Deres Bortgang er dens visse Død!
 Jeg føler dybt, at mellem alle Skatte,
 Som Modens Dyd og Flid og Konst og Videnskab

Har sammendynget her, mig ingen vil erstatte,
 Selv ei den største, Deres Tab.

Men det mig netop er en Grund til Latter:
 Et Træk paa Smilebaandet kan slaae til,
 Naar man har tabt et lille Spil;
 Naar man gaaer bag af Dandsen, som Forfatter,
 Det mangen Versedommer paastaae vil,
 Jeg tidt har gjort — naar man gaaer glip af Pæren,
 Man sigted' til,
 Og kommer fra sit Embede med Wren —
 Naar man gjør Bankerot — og hvad man ellers vil —
 Deslige Smaapuf, naar de møde,
 En Stoiker kan med et Smil afbøde;
 Men naar en Ven forlader os, Falill'!
 Der hører noget mere til;
 Især naar denne Ven, paa vores Liste,
 Er ikke blot den første, men den sidste.

For at forstrøe en Sorg, som denne, gjør man vel,
 At gaae saa langt man kan poetisk fra Forstanden,
 At feie Klub og Stub Fornuften ud af Panden,
 Og er det muligt, lee sig reent ihjel.

Jeg efter Evne det vil gjøre
 I disse korte Afssedsvers.
 De vilde Dem til Graad og ei til Latter røre,
 Ifald De kunde læse dem paa tværs!
 Thi, ah! min Ven! De vilde see og høre
 Fortvivlelsen, som ligger i min Skjerts;
 Men det er ikke, hvad jeg har bag Dre.
 Min Hensigt er, trods al min Hjerteklem,

Endnu for sidste Gang at more Dem,
Jeg beder altsaa: læs dem ligefrem!

Naturligviis til Afsted først jeg takker
For al den Ære, De har viist
Her i Paris mig ufornemme Prækter,
Hvergang i Deres Selskab jeg har spiiist,
Bed, Rang og Stand til trods, at gjerne lide
Jeg sad, hvor helst jeg sad, ved Deres Side.
Det gjorde mig, som af Naturen er lidt bly,
Jeg kan ei sige Dem, hvor fry;
Selv naar De havde Kjolen paa med Stjernen —
Paris nødvendigen jo maatte troe,
Trods min luslidte Frak og mine spidse Stoe,
Jeg havde Dit og Dat i Pungen, eller Hjernen.
Ehi sjelden har den store Verden seet,
Bed Nat og Dag, i Sorg og Gammen,
Som Ligemænd og Benner sidde sammen,
En indisk Gouverneur og en korsøversk Poet.
Jeg troer imellem os det første Gang er skeet
Paa saa besynderlig fornemme Steder,
Dg ved saa høifornemme Leiligheder,
Som, for Exempel, hos Geheimeraaden her,
Bed Keiserkroningen, ved spanske Fordefærd,
Bed Hertuginners Bord, ved Deres eget —
Betænk hvor høit mit Værd maa derved være steget.

Men hvad er Æren imod Di og Mad,
Naar man har Appetit, og gjerne spise gad?
Dg hvad er Di og Mad, som ene Kroppen styrker,
For den, der Sjælen fremfor Alting dyrker,
Mod en venstabelig, taalmodig Fiil,

Der ufortrøden kradsfer paa vor Stil,
 Saa længe til den faaer os reent af Munden
 Vort Dverhovedet og vort i Grunden?

O Walterstorf! jeg glemme kan engang,
 Hvor høit De lod mig stige her i Rang;
 Hvor tidt De gav mig Kaffe, Biin og Rage;
 Hvor tidt i Deres Bogn De lod mig age;
 Hvor tidt De mig forstrakte selv med Gulb,
 Og proppede min tomme Daase fuld —
 Jeg det og meget meer — thi jeg mig selv kan glemme;
 Men aldrig glemmer jeg den venstabsfulde Stemme,
 Der med en mageløs Taalmodighed
 Mig lod saa længe, liig et Echo, høre
 Mit Dverhovedets Affskyelighed
 Og mit i Grundens Dverflødighed,
 Til endelig en sand Medlidenhed
 Med Deres og mit eget Dre
 Mig tvang til en alvorlig Selvkritik,
 Hvorved omsider Bugt jeg fit
 Med Satans-Engelen og Pælen i min Snak,
 Der var mig bleven et Slags aandelig Tobak.

Jeg ellers oeconomist er med Tak,
 Især til Dem, min Ven! som Taffen haaber;
 Men denne haaber jeg, De mig forlader,
 Naar jeg Dem Tingen gjør lidt mere klar,
 Og viser Dem, hvor stor mig hiin Belgjerning var.

I ni og tyve syndefulde Aar,
 (Alt i det ellefte mig en Mandindes Ynde
 Lod, om jeg husker ret, begynde,

Om ikke grovt, dog fint at synde)
 Jeg saa alvorlig, som en Synder det formaaer,
 Arbeided' paa, mig om at vende,
 Og mine Lysters Herredom at ende.
 Halvfemsfindstyre Gange, hver en Fest
 I Aaret, fatte sig min Sjæl til Hest,
 Paa hiin Samvittighedens Ganger,
 Som danske Moralister kalde Anger,
 Og vovede paa den en Dyft
 Mod Satansengelen, mod Syndsens Lyst.
 Halvfemsfindstyre Gange vendte Sjælen
 Desværre Hælen;
 Beelzebub vandt Seir, og jeg var lige nær
 Med min Omvendelse; hvad siger jeg? i Grunden
 Blev efter hvert et Slag mig Banen dobbelt kjær.
 Og Sjælen til den søde, sledste Mær,
 Man kalder Synden, dobbelt bunden.
 Jeg blev tilsidst af denne Riden kjed,
 Og selv af Gangeren, jeg reed;
 Og slutted' — ikke Fred, som dog saa mangen Anden —
 (Thi det forbød mig min Samvittighed)
 Men — Stilstand dog paa nogen Tid med Fanden.
 At! Stilstand! — Som De seer jeg stod paa Randen
 Af min Fordømmelse! hvo veed?
 Jeg havde maaskee ganske sluttet Fred,
 Hvis De, min Walterstorf! var ikke falden ned
 Af Himlen for mig med en anden
 Bucephalus, end den, jeg hidtil reed,
 Og paa hvis Ryg min Sjæl fik Bugt med Fanden.

Skal hedder den. Jeg raade vil Enhver,
 At ride den i Ledingsfærd

Mod hvadsomhelst for slemme Baner
 Og Glendrianer.
 At Alfens Synder ere Baner blot,
 Det veed Enhver, som syndet har, ret godt;
 Og, om man har en sfig i Hjertet, eller Munden,
 Det kommer ud paa Tæt i Grunden.
 Hvo sig kan vænne fra et Mundheld i sin Snak,
 Kan ogsaa vænne sig fra Snuustobat —
 Fra Drik — fra Spil — fra Bers for Urteboder —
 Ja selv fra Kjærlighed — og Fanden og hans Moder.

Nu mærker De, hvor jeg vil hen —
 Tak skee den røde Kindhest, De mig sendte;
 Hvorpaa jeg lykkelig bestred
 De Mundheldheste, som min Tale skjændte;
 Langt fra med Satan nu at slutte Fred,
 Jeg, efter opsagt Stilstand, ham bekriger
 I hvad jeg gjør og tænker, eller siger;
 Og slaaes bestandig, saa det er en Lyst,
 Med alle hans Pandurer i mit Bryst;
 Thi nu jeg ikke blot, men han og stundom viger.

Dog lad mig ikke glemme, hvad især
 Jeg burde stride mod (blandt mine Glendrianer
 Og alle mine syndefulde Baner
 Den allerværste noget nær)
 Den nemlig: med for megen Snak at kjede! —
 Jeg skamfuld bryder overtværs
 Mit Afkedsvers:
 Viig bag mig, Satan, flye, forsvind, du Tede!

Reis lykkelig, min Walterstorf! i min Ven!
Og Reisen vorde Dem forsødet
Bed Tanken: Jeg har trukket Baggesen
Apostelens bekjendte Pæl af Rjødets —
Og voldt, at han paa ny til Kamp uddrog
Mod Satansengelen, som ham med Næve slog.

Tausheden.

Til Grev Adam Moltke.

1805.

Marly.

Du klager, at jeg skriver alt for lidt
 Paa nogen Tid, især til Norden;
 Og at min Tausshed gaaer saa vidt,
 At næsten Ingen veed, hvad jeg er worden,
 Og hvor, og om jeg end er til paa Jorden?
 Jeg, som tilforn (maaskee kun alt for tidt)
 I Skrift og selv paa Prent lod hele Verden vide
 Hvad i den lille Rummet's Prif,
 Mit Bæsen fylder, foregif,
 Indtil det mindste Solens Straalestif,
 Og Maanens eller blot en Stjernes Blik,
 Kort: min Sancthansorms = Lyft og min Sancthansorms =
 Dvide —

Jeg nu, da Jorden brager fjern og nær,
 Mens alle Himmelens og Helveds Tord'ner knittre,
 Da Lysets Engle selv og Mørkets Aander zittre,
 Mens Throner styrte hist og her,
 Og Templer falde her og der,
 Og Alle brøle, hyle, strige, sukke,
 Ei høres meer med mindste Lyd at mukke;
 Men tier qvær?

Jeg kunde svare Dig: at Nationers Smerte
 Er alt for stor for mig og for mit lille Hjerte —
 Jeg kunde svare Dig: at Faldet af et Huus,
 Der dræber Mennesker, ei mærkes af en Muus —
 Jeg kunde svare Dig, at Stormene, som bruse
 Paa Tidens Ocean, og Tordnerne, som knuse

Hvert Nummets Fjeld, ei høres af min Muse —
 At den saa lidt, som Ormen i sit Læ
 Og Glimmerfnugget i sit raadne Træ,
 Fornæmmer Jordens Poles bange Knagen
 Og Arelens forfærdelige Bragen;
 Men det er ikke ganske sandt —
 Jeg føler rigtig nok ei Skjælvet i det Hele,
 Men dog et lille Stød iblandt.

Årsagen, hvi jeg ei min Følelse vil dele,
 Som før jeg delte den, i Alvor og i Skjerts,
 I Skrift og Tryk, i Prosa og paa Vers,
 Med een og anden af de kjære Mænd og Koner,
 Der gjerne høre mine svage Toner,
 Er reent ud sagt, min Moltke! den:
 At jeg er Din og deres Ven.
 Og Følelsen, jeg har ved alle disse Løier,
 Mens hele Verden sakraaler, sfriger, støier,
 Er saa fortræden og kjedsommelig,
 At jeg med den kun vilde plage Dig.

D! lad mig tie! lad min Pen forstumme!
 Forsør mig ei til høit at raabe: Bee!
 Og lof mig ei til overlydt at lee!
 Tillad mig ei engang at brumme
 Det mindste Muf,
 Det mindste Suk!
 Thi lod jeg mig, den Dag i Dag, forlyde
 Med hvad jeg troer
 Om Færdselen i Syd og Færdselen i Nord,
 Og overhov'det om vor hele Jord,
 Du vilde det, som Ven af den og mig, fortryde!

Sprog = Smørrebrød.

Til den franske Legations-Secretair, Desaugiers, i Kjøbenhavn.

1806.

Marly.

D Du, som, delende den Fred,
 Bort folde Nord oplives ved,
 Mens Syd og Vest og Øst i Surturskampen med
 Den jordomslyngende, havstrakte Midgaardslange
 Er Rov for Tvedragt og Urolighed
 Og alleslags Elendighed,
 Min Desaugiers! som, med en Nasos Fjed
 Blandt Geter, vanter om i Gothers Bøgegange,
 Og Cæsars Priis og Middelhavets Sange
 Begeistret tone hist paa Sundets Bred,
 Mens jeg, lykkelig i Dit Die,
 Misundet næsten af det hele Nord
 Og sikkert af den halve Jord,
 Paa een af Seinen's viinbekrandste Høie,
 Nær Verdens Hovedstad og vor besjungne Helt,
 Opflaaer min Sanggubindes Telt!
 Lør jeg Dig danske Vers fra Frankrigs Pindus sende?
 Og vil Du, ved at læse dem
 Langt fra Dit eget elskelige Hjem,
 Deri med patriotisk Lyst gjenkjende
 Den Lethed, som kun i Dit Modersprog,
 Ved Bredden af den stille Seine,
 Opnaaedes heel af Lafontaine,
 Hvorefter hidindtil omsonst man jog
 Hvert andetsteds, i Vers, som, lette nok at gjøre,
 Bar' derfor ikke lette just at høre?

Du læser, haaber jeg, det Danske dog?
 Om intet Andet, saa Aviser?
 Hvis af en Hændelse Du skulde svare: Nei!
 Jeg derfor dog aldeles ei
 Mit Haab, at læses og forstaaes af Dig, forliser;
 Thi jeg min bundne Stiil i disse, kun for Skjerts
 Og Rimets Skjyb, saa kaldte Vers,
 Troer (uden alt for meget den at rose)
 Langt mere let end Berlingsbrøders Prose —
 Med Berlings Brødre mener jeg en Hær
 Ei blot af Vender i Parnassets Gadefjær,
 Men selv af Frøer i Parnassets Tørvemose,
 Hvis Snaddren, Dvæffen, Sang og andet slegt
 I Kjøbenhavn man kalder, troer jeg, Digt;
 Fordi det er saa folkeligt,
 Saa ligefremt og saa begribeligt,
 Som Fod i Høse.

Hvis altsaa, hvad Du hidindtil faldt paa
 (For Dig engang iblandt at øve noget
 I danske Sproget)
 At læse, ned ei vilde gaae;
 Hvis Bugt med Dagen selv Du ikke kunde faae —
 Du lade Dig af saadant ei forstrække!
 De Vers, som jeg har truffet ud og ind
 Med Lafontainist Egensind
 I lange Liniers og kortes Række
 (Hvis blot en halv Snees Ord af Sproget alt Du veed)
 Som Smørrebød, min Ven! vil glide ned.

Sandt nok! Du vil og intet Andet finde
 For dennefinde:

Den lille Gave, jeg tør byde Dig
 Paa Dansk, er saare tarvelig.
 Men et Glas Vand, naar man er tørstig, smager,
 Og naar man hungrig er, man selv i Nød
 Med bare Brød
 Til Takke tager!

Jeg haaber snart, min ædle franske Ven!
 I Romi-Kjøbenhavn at favne Dig igjen:
 Hvo veed maaskee jeg der Dig bringer nogle Kager
 Af dem, som man til Julehøitid bager,
 Paa Musesbjergget i vort Nord,
 Til Gjengæld for den ypperlige Tærte,
 Som Du mig i Din Sang om Peleus Søn *) forærte,
 Og som engang den hele Jord,
 Til Din og alle franske Musers Ære,
 Vil under tusind Bravoraab fortære.

*) *La Colère d'Achille*. Den bedste Oper, jeg kjender.

Moureddin til Aladdin.

Til Digteren, Adam Dehlenschläger, i Paris.

Kjøbenhavn d. 14 Novbr. 1806.

„Du har da fundet den, min Adam! den jeg søgte
 „Med Alvors dybe Grublen, med
 „Utrættelig Arbeidsomhed,
 „Fra Sol gik op, til Sol gik ned,
 „Blandt Torne og Tidslær, i blodige Fjed,
 „Med glødende Pande, med strømmende Sved,
 „Mens Hindring og Fare min Stræben forøgte!
 „Du har da fundet den, jeg søgte,
 „Fra Sol gik ned, til Sol gik op,
 „I Afgrundens Skjød og paa Klippernes Top,
 „Med frysende Hjerne,
 „Bed Glimt af vor Nordpols bestandig urokkede Stjerne,
 „Med isnende Bryst,
 „Bed Smil kun af Maanens veemodigen verlende Lyst,
 „Alene, blandt Skygger, ufavnet, ukyst,
 „Hvor Alt i Naturen var tyst —
 „Ja! Du har fundet den, jeg klarlig skued'
 „I hver en Slum, i hver en vaagen Drøm,
 „Naar varm af Andagt, skjønheddrucken, om
 „Af hjælen Elskov, henrykt, Sjælen lued'
 „I sin Begeistring's underfulde Strøm,
 „Skjøndt Død i hvert et Bølgeslag den trued' —
 „Ja! Du har fundet den, jeg stirred' paa
 „Bestandig, mellem alle Livets Dampe:
 „Den gamle, hellige, forunderlige Lampe,

„Som i Naturen dybt nedgravet laae,
 „Dg som jeg arme Trold, med bundne Hænder,
 „Ei kunde naae.

„Med Fryd, min Adam! jeg Dit Fund erkjender.
 „Dg skjøndt Du fandt, hvad Du har aldrig søgt,
 „Som Lykken ene findes kan, i Blinde;
 „Skjøndt Du, naar jeg har gravet, kun har spøgt;
 „Dg skjøndt Du, som et Barn, end staaer derinde
 „Blandt Underjordens diamantne Træer,
 „Din Undergang endnu, som forhen, nær,
 „Endnu fortryllet meer af Hulens falske Glimmer,
 „Med Himmellampen i Din Haand,
 „End af dens ægte, fast umærkelige Skimmer,
 „End ei, som jeg, erkjendende dens Aand;
 „Skjøndt, hildet end af Barnets Ledebaand,
 „Blandt Middelald'rens Hvælvinger og Buer,
 „Du famler efter Liv i Sølvets Muld,
 „Ambrosia i æbledannet Guld,
 „Dg Nektar i saphirne Druer;
 „Skjøndt Du er end det Brogede for huld;
 „Skjøndt Du har fyldet alle Dine Lommer
 „Med Schlegelpærer og med Tiedske Blommer,
 „Dg propper Buxefikken alt for fuld
 „Af Göthes underjordiske Granater,
 „Imens Din skjønne runde Hattepuld
 „Firkantes af et Calderonsk Theater —
 „Skjøndt Lampen Du med Haan har puttet i
 „Belæsfelsen af alt det andet Skramleri —
 „Skjøndt, havde Du betænkt Dig meget længe,
 „Du maaskee ganske havde ladt den hænge —
 „Saa dog — Du har den cengang — og dens Aand

„Er Din, min Adam! og Din Ven, som ledte
 „Forgjebes efter den, og, mens Du spogte, svædte,
 „Med Belyst rækker Dig sin Haand.

„Aladdin Adam Dehlenschläger!
 „Noureddin Baggesen, ukjendt med Svig,
 „Uegennyttig, umisundelig,
 „Fro, hos sin Ven at see den Skat, han ønskede sig,
 „Opkalder Dig:
 „Aladdin Adam Dehlenschläger!
 „Bed Lampen! ved Naturens Tryllebaand!
 „Bed Lampen! ved den aldrig seete Haand!
 „Bed Lampen! ved den Piil, som saarer og som læger!
 „Bed Lampen! og ved Lampens Anders's And!
 „Stig op af Hulen under Jorden!
 „Hør Luftens rene Storm og Himlens høie Torden!
 „Slæng bort de gamle Ledebaand!
 „Kast bort de tydske Snurrepiberier!
 „Behold kun Lampen i den ene Haand,
 „Og ræk Din Ven den anden! — Stormen tier,
 „Og Tordenen forstummer — Soles Sang
 „Opkalder Dig, i alle Stjernes Klang,
 „Til Lampens Anders's høie Harmonier!
 „Stig op! stig op!
 „Høit! høiere! til Bjerget! til dets Top!
 „Der sæt Dig, Lykkelige! ved min Side!
 „Og jeg, som ikke Lampen har, men veed
 „Om Lampens Brug og Lampens And's Besked,
 „Vil lære Dig, dens Kobberrust at guide!“

Saa raabte Dig min hele Sjæl,
 Saa tonte Dig mit fulde Hjerte,

Sophias Broder! da jeg (skjøndt en fæl
 Dg skummel Livi! endnu mit Bryst fortærte)
 Din dybe Gang, med tydste Rangler paa,
 I Morgenlands Vidunder-Huler saae,
 Dg skinted' Dig i Eddas Mørke spøge
 Blandt Norges Graner og blandt Herthas Bøge;
 Dg, følgende med stadigt Blik Dit Fjed,
 Dig vined' nær det underfulde Sted,
 Hvor Lampen, jeg har søgt, laae gravet ned.
 Hvor fulgte jeg Dig paa de vilde Gange,
 (Fra første Gang, jeg saae Dig, var jeg Din;
 Dg hver Triumph, Du nød, som Digter, min!)
 Nu fuld af Haab, nu tvivlende, nu bange!
 Hvor zittred' jeg, mens Dine mange, lange,
 I alstensk Toner stemte, vilde Sange
 Mig davede, ved næsten hvert Dit Skridt —
 Til endelig jeg saae Dig, midt i Dampen,
 Imellem Gøglelys Dig nærme Lampen!
 „D!“ raabte jeg — og græd — og slængte hen
 Min, af! af ingen Aand adlydte Pen —
 „Nu griber han — nu har — nu har han den —
 „Nu har han Lampen! Allah være lovet!
 „Vel har jeg trættet, medens han har sovet;
 „Men ligemeget! hans Lettsindighed
 „Er mere værd i Lampens Konges Die,
 „End al min Tanke, Sindighed og Møie:
 „Jeg vil mig over hans Triumph fornøie!
 „Mig venter andensteds en anden Salighed.“ —

Du hørte dybt i Hulen ei mit Raab —
 Du gik belæstet med de tunge Stene
 Din Gang i tusind og een Nat alene;

Dog steg nu alt med hvert Dit Trin mit Haab,
 Alt som Du hæved' Dig, og — Under over Under! —
 Ei meer en rød og hvid, glathaget Dreng,
 Der efter alle Frugter greb i Fleng;
 Men alt en Mand med Skjæg, jeg saae Dig, i Baulunder,
 Ved Hjælp af gamle Mimers egen Stav
 At vælte Stenen fra Din mørke Grav
 Med vældig Kraft. Ei fandt jeg længer nødig,
 At hjælpe Dig; min Arm var overflødig:
 Knap var Du med den hele Krop
 Af Hulens Abning kommen op,
 Saa skued' jeg Dig, henrykt, selv at gnide
 Din underfulde Lamps rette Side,
 Og høi og herlig stod Du, med et Hop,
 Som Hakon Jarl paa Fjeldets Top.

Bær hilset her, hvis ei mit Die svigter,
 Hvis Du bevarer Dig for Fald,
 Bær hilset af den ældre Broder-Skjald,
 Med høie Bifaldshymners Jubelstrald,
 Som Danmarks Melpomenes største Digter!

Forlad, min Adam! at et Dieblif
 Jeg tvivled' om Din Seier, trods den Styrke,
 Du fremfor tusind André fik,
 Til Aandernes Natur i Shakespear's Spor at dyrke;
 Fordi jeg længe fandt Dig ei
 Paa den af Grækenland og Evigheden
 Erkjendte Konstens rette Wei!
 Jeg Dig tilgiver, stolt besteden,
 Engang at have ærgret Dig
 Derover, at Du nogensinde mig
 Har funnet holde for endog en lille Digter.

Jeg kunde svare Dig: saa langt vi troe,
 At kunne vine begge to,
 Os begge to maaskee vort Die svigter;
 Men dette svarer jeg Dig ei —
 Ved hvad jeg grundet' paa, ved Alt, hvorpaa Du grunder!
 Ved Emma! ved Aladdin og Baulunder!
 Ved Hakon! og ved Parthenais! nei!
 Vi to, hvis og erkjendt af ingen Anden,
 Erkjende, skatte, føle dybt hinanden:
 Dit Die straaler Castors Ild i mit;
 Mit Blik henlyner Pollux Glands i Dit.
 Er Dit og mere vildt, mit mere blidt at skue,
 Saa tindre begge dog af Himlens rene Lue!
 Naar hver sin Yndlingslæser drømmer sig,
 Den ene, som opveier Millioner,
 Og Guden i vort Bryst, som over Mængden throner,
 Med Sangens Jødepublicum forsoner,
 Jeg tænker Dig, og Du erindrer mig;
 Og Rosen i den Krands, os Danmarks Døttre binde,
 Os begge rækkes af den samme Læserinde.

Modtag, med dette Broderkys, min Haand!
 Og glem de blinde Puf, vi gav hinanden,
 Mistkjendende hinandens Aand,
 Et Dieblif forledt af Fanden,
 Der, dum og nedrig, gjerne sætter Splid,
 Saasnart han seer sit Nam, imellem Bid og Bid,
 Og fører selv Guds-egen Søn paa Randen
 Af Stoltbeds og Forfængeligheds Dyb,
 Selv Himlens Herre hvissende sit: „Ryb.“

Trods ham og alle hans, vi elske vil hinanden,
 Som Castor og som Pollux elskte sig,

Jeg verelviis i Himmelen med Dig,
 Du verelviis i Helvede med mig,
 Jeg glad med Ynglingen, Du fro med Manden;
 Og Lygtemændene, som under vore Fjed
 Opklavre, sparkende hinanden ned,
 See, høit paa Toppen, studsende derved,
 Aladdin og Roureddins Fred,
 Og gaae ved dette Særsyn fra Forstanden!

Hvor dybt, min Adam! føler jeg Dit Savn
 Her i mit Haabs og min Erindrings Havn!
 Snart iler jeg til Dig og til en elsket Mage
 Fra Hjemmet og dets bedste Blomst, tilbage,
 Til Anders Helvede, til hiint Paris,
 Som Hun og Du, trods al dets tomme Huulhed,
 Og al dets ydre Stats forgyldte Fuulhed,
 Mig ville danne til et Paradiis.
 Der skal Du af min glade Læbe høre,
 Hvad i et Brev jeg ei kan heelt udføre —
 Der skal jeg, i Din Favn, fortælle Dig
 Hvad Salighed jeg troer der venter mig,
 Naar jeg har kæmpet alle mine Kampe!
 Dig vinker i Din Lampes Anders Dands
 Paa Fjeldets Tinding Evighedens Krands;
 Jeg vandrer end, skjøndt ei blandt Dalens Dampe,
 Forsigtig, varsomdriftig, uden Lampe;
 Min Gang mod Banens store Maal er seen;
 Men stadig, lige, tryk, paa begge Been.
 Dog hvad jeg finder, efter mange Kampe
 (I fald jeg ellers finder een)
 Det bliver neppe den forunderlige Lampe,
 Men ventelig Baulunders Steen.

T a k s i g e l s e n.

Til min Recensent.

1806.

Kjøbenhavn.

Man tvang Dig, trods Din Mistro til Din Evne,
 At dømme Sagen selv, end sige meer,
 Poeter for Din Domstol at indstævne,
 Og mig, Din ubekjendte Ven, blandt fleer.
 Hvordan Du ved de andre Dig har skillet,
 Og baade dem og Sandhed tilfredsstillet,
 Det veed jeg ei; det la'er jeg staae derhen —
 Men mig i lærde Efterretningen
 Om første Bindet af Jens Baggesen
 Du har behandlet strengt, og dog, som Ven;
 Og, med en Salomons og Sancho Pansas Viisdom,
 Foreent i Recensionens Kjendt for Ret
 (Hvad sandeligen ikke var saa let)
 Benfabet's Skaansel med Kritikens Viisdom.
 Du fandt mit Bind, som hvert et andet, deelt:
 En Blanding af det Gode og det Slette —
 Umulig torde Du det rose heelt,
 Og, ak! Du fandt det Mindste godt — med Rette!
 Sex og halvfemsindstyve Stykker smaa,
 Hvoraf de sex maaskee, for ei at lyve,
 (Ehi muligt disse selv kun ere saa som saa)
 Er' just som flige Digte være maae;
 Og Fusterier de halvfemsindstyve. —
 Hvad var at gjøre her, for med en streng Kritik
 Mig ei aldeles at tilintetgjøre?

Dg dog ei heller just at sætte Klif
 Paa eget skarpe Syn og fine Dre?
 Du traf det, ædle Claus, Du traf det paa en Prik!
 For mig at blege hvid, og ei Dig selv at plette,
 Du dabled' hvad var godt, og prisede det Slette,
 Saa jeg paa den Maneer dog et Accessit fik.

Men, mellem os, skjøndt dette Slags Kritik
 Gjør baade Dig og mig i visse Maader Ere,
 Du gjorde, troer jeg, bedre dog,
 Ifald Du holdt Dig til Din Bønnenbog,
 Dg lod Poeter, som Du ei begriber, være.

Forespørgselen.

Til Assessor A. S. Ørsted.

Kjøbenhavn.

D Du, som veed at domme hver en Sag,
 Saavel ved Hoffet, som i Staden,
 Hvis Mandag er en evig Dommetag
 For Folk paa Marken og paa Gaden;
 O Du, som kjender Retten for og bag,
 Og veed hvor vidt Enhver, med sammes Velbehag,
 Lør vove sig i Gjøren og i Laden!
 Tillad at jeg, mens det er Tid endnu,
 Din Forudkjendelse mig i en Sag udbeder,
 Hvori jeg tænker paa med Gru,
 At kunne have syndet uden Hu,
 Og stødt lidt an imod, om ikke stødt itu
 Een af de tredive Samvittigheder,
 Som, efter Dbelizes Alphabet,
 Bør findes, selv hos en Poet.

Historien, min gode Ven, er denne:
 Jeg i en Tid af to og tyve Aar,
 Fra Vint'ren fir og firs og til i Gaar
 Har dypet fyrretyve spidse Penne,
 Paa min Maneer, i eget Blæk,
 Og dermed skrevet rolig væk
 To Snese skjemtefulde Breve,
 Hvori jeg ingenlunde tænkte paa,
 Hvad i Forordninger maaskee kan staae,
 Som maaskee siden trykte bleve,
 Som end maaskee vedlige staae,
 Og som maaskee, hvad veed jeg? evig leve.

Jeg disse Breve samlet har,
 Og trykt, min Fa'er!
 Hvorfor? — Ja! hvorfor skriver man, og maler?
 Og hvorfor synger man, og tænker man, og taler? —
 For sig og Andre Tiden at forslaae;
 For Noget dog paa denne Jord at gjøre —
 Slaae Folk ihjel, i Retten gaae,
 Eye Støvler, brænde, brygge, bage, kjøre,
 Og hvad man ellers gjør, som saa,
 Vi ikke alle kunne gjøre —
 Enhver gjør sit;
 Og jeg, idet jeg eet og andet Stykke
 La'er trykke,
 Gjør, efter fattig Evne, mit.

Trykt er det altsaa; men nu kommer Knuden:
 Der findes hist og her en Smule Skjemt deri;
 Og jeg er uvis, om i vores Poesie,
 Skjemt er, paa Grund af nogen Lov, forbuden? —
 Jeg skulde næsten troe det; thi jeg seer,
 At fra det nye Aarhundredes Begynden,
 Trods gamle Fristeren og Arvesynden,
 Og alt det Løierlige, som dog skeer,
 Saa godt som før, slet Ingen skjemter meer,
 End sig — leer.

Jeg udenfor mit Fødeland har levet
 I længer Tid, end nødig var,
 For reent at glemme, hvad vel aldrig lært jeg har;
 Meddeel mig derfor i et godt prosaisk Svar
 Hvad om poetisk Skjemt i Loven findes skrevet.

Som sagt, trods min Ustydighed,
 Og trods den inderlige Sjælefred,

Som grunder sig derpaa -- den Alvor, som jeg læser
 Paa næsten alle Hovedstadens Næser,
 Den overhaands Afholdenhed fra Skjemt
 Og Spøg og Skjerts og hele Resten,
 I hvad der skrives, for at more Næsten
 (Saa stor, at Ordet selv alt synes glemt)
 Mig kunde fast den lille Frygt indjage,
 At Skjemt forbuden er i vore Dage,
 Selv, ikke blot i Prosa, men i Vers.
 Den Skjemt, at sige, som hver ærlig Gyde,
 Fra Holbergs Tid, har vant sig til at nyde
 Paa langs og tværs —
 Hvoraf saa gjerne jeg i disse Breve
 Lod Noget op paa ny, hvis det tillades, leve.

Dog jeg vil haabe, det er blot en panist Skræt
 (Den værste rigtig nok, naar Pan man kjender,
 Og veed, hvad ved hans Død paa Jorden hænder)
 Og bliver altsaa ved, at lade trykke væk,
 Indtil Du Svar paa dette Brev mig sender,
 Hvormed jeg venteligen siger Stop
 Til Musens skjemtende Galop;
 Den ei mod Binden gjerne længe rider,
 Mindst mod Sydvest ved Juletider;
 For megen Regn og Rusk og Sne og Slud
 Den standse kan, saa godt som Lovens Bud.

Jeg lidt alvorlig alt at blive selv begynder,
 Og ender, er jeg bange for, med Graad,
 Hvis, inden Sjælens Pels mig bliver alt for vaad,
 Jeg med at døe mig ikke skynder.

Min Skygge.

Til mine Venner.

(Ved min paatænkte Afreise fra Kjøbenhavn, den sidste November.)

1806.

Saa, som end tilbagebleve,
 Blandt dem, der elste mig engang,
 Til hvem jeg ikke blot i overgivne Breve,
 Men i hvert Ord, mit Hjerte sang,
 Mig overgav med Venstabs hele Barme,
 Med patriotisk Lyst;
 I, som modtog mig med Broder-Arme
 Paa Herthas moderlige Kyst;
 I, som saa huldt erindrede de Dage,
 Da jeg med Eder sang og loe;
 Og som saa venligen mig kaldte tidt tilbage
 Til Hjemmets blide Ro;
 I Venner og Veninder, som saa gjerne
 Jeg havde deelt hver Graad og Latter med;
 Fra hvem min Skjebnes underlige Stjerne
 Mig rev, i legemlig Landsflygtighed,
 Til Digterlivets Hovedpandested!
 Modtager end engang min venstabsfulde Stygge
 Med aandelig Velvillighed,
 Og patriotisk Gjestfrihed!
 Og, mens i Hjemmets Favn I leve trygge,
 Og glade nyde Livets Fred
 I Hegn af Herthas tætte Bøge,
 Bedækt af Alfa-Fred'riks Skjold!
 Tillader, inden Eders Bold,

Min Aand endnu, som før, i Arels Stad at spøge!
 Og J, som jeg ei Venner nævne tør
 (Skjøndt mangen anden Patriot det gjør)
 Medborgere, Belyndere, Bekjendte!
 Hvoraf adskillige, for mig at see,
 Gif (siger man) i mangt et Afssemblee,
 Til mangen Frokost og til mangen Thee,
 Hvor man mit Gjenfærd mulig kunde vente —
 (For ei engang at tale om,
 Til offentlige Samlingssteder,
 Hvor jeg formodentligen kom,
 Som hver en anden Povl og Peder) —
 Modtager, i mit sidste Flyve-Brev,
 Undskyldningen for min Usynlighed i Staden,
 I Konges Haves Dverdre —
 I Kirken — i Theatret — og paa Gaden —
 I Consul Wests berømte Gallerie —
 Ved Bostonsbord — hos Comestabili —
 I Harmonien — hos de Spæde,
 Som lære komiss lee, og tragisk græde —
 I musikalsk Academie —
 I Forgemakkerne — hos Maus — hos vore Raader
 Af tredje Klasse, hos de nye Raader
 Af fjerde — og hos Kjøbmand den og den,
 Hvor stikkelige Folk dog gjerne komme hen,
 For Padderne med Skjæl at spise lære,
 For Selskabs Skyld, og for at ha'e den Ære —
 Jeg selv og havde gjerne havt en sli;g;
 (Thi hvilken løs, og hvilken bunden Digter,
 Trods hvert et andet Maal, hvortil han sigter,
 Er ikke lidt forsængelig?)
 Jeg havde gjerne vilst mig paa de Steder,

Hvor Folk af Levemaade, Folk af Stand,
 Og Folk af, hvad det ellers hedder,
 Man snakke sammen høre kan,
 Og spille, drikke, spise, see, med mere,
 Som de tillader en Poet,
 Der har Paris og London seet,
 At observere —
 Jeg havde gjerne hørt vor søde Harmonie;
 Jeg havde gjerne hørt de haabefulde Spæde
 Paa Hoftheatret lee og græde,
 Og seet lidt oftere vor Consuls Gallerie;
 Jeg havde gjerne Tidens Traad lagt sammen,
 I mangt et Søndagsfests Fryd og Gammen;
 Især jeg havde gjerne seet lidt fleer
 Af disse skjønne Speile, Stole, Borde,
 Pianoforter, Canapeer
 Og Senge, Bogne, Heste, Sadler, Gjørde,
 Huusfrø'ner, Fruer og Livreer,
 Som man (foruden Eet og Andet,
 Der vel var værd, derfor tre fire Mil at gaac)
 Venstabelig indbød mig paa,
 Saavel i Byen som paa Landet —
 Jeg havde gjerne taget Deel
 I Fædrelandets Selskabsaligheder,
 Saavel som Povel og som Peder,
 Ifald som Peer og Povel jeg havde været heel.
 Men af! jeg var kun halv, og neppe det tilfulde;
 Totredjedelen af den Baggesen,
 Som gif i disse Breves Rum igjen,
 For længe siden ligger under Mulde —
 Den Rest af Selskabs-Liv, ham levet blev
 Fra den Tid af, han reent gif fra Forstanden,

Og ganske sig med Hud og Haar forstrev
 Til Phoebus — Somme sigte Janden —
 Er ikke værd at vides frem
 Selv udenlands, end sigte, i hans Hjem.
 Han er en Skygge blot af hvad han var paa Jorden —
 (Hans Verden var desuden aldrig der)
 Og af! desværre, her i Norden
 Han kun en Skygges Skygge er.
 Hans Aand forlader aldrig Danmarks Have —
 Den spogte, Benner og Beninder! her,
 Og spøge skal den end paa Fædres Grave,
 Saa længe Sangens Guddomsbliv
 Opholder Resten af hans underlige Liv;
 Men legemlig usynlig er han worden
 For, af! maastee for evig, her paa Jorden.

Det tilgivelige Cyveri.

Til Frue Cicilia v. K.

(I et Exemplar af mine Digte.)

1806.

Dig, mellem mine danske Læserinder
 Den huldeste, mit Hjerte drømte sig,
 Den eneste, som med min Barndoms Minder,
 Nu, hver en anden vaagen Drom forsvinder,
 I Hjemmets Edenduft omsvæver mig!
 Dig, som, Ustyldighedens Engel liig,
 Mig aabner atter Barnets Himmerig!
 Dig, som jeg sang i digtede Hyrdinder —
 For hvem i Templet selv min Harpe klang —
 Dig, som sin sidste Krands min Andagt binder,
 Dig, som den nynne skal sin sidste Sang!
 Dig, til hvis Lyst mig Himmelen lod føde,
 Hvad Ingen bliver, hvis han er det ei —
 For hvem jeg valgte Livets Tornevei,
 Som Digter, og for hvem jeg gjerne døde,
 For end med Sang bag Graven Dig at møde —
 Mit fulde Digterhjertes andet Jeg!
 Dig skulde jeg ei stjente mine Sange,
 De Sange, som blev' ene til for Dig —
 Til hvilke paa min Vandrings vilde Gange,
 Naar, uden synlig Aarsag, underlig
 Jeg blev bedrøvet, glad, andægtig, bange,
 Du selv usynligen besjælte mig?
 Jo; skulde jeg endogsaa hemmelig,
 Da jeg dem ikke selv i Trykken eier,
 Og ingensteds for Penge dem kan faae,

Dem stjæle (som jeg ellers aldrig pleier)
 Du, trods hver Lov og Ret, dem have maa!
 Ja, skulde jeg berøve dem min Moder —
 Min egen Son — min ældste, bedste Ven —
 Ja! skulde jeg dem stjæle selv fra den,
 Det var maaskee den største Synd, igjen
 At tage fra, hvad selv jeg gav ham hen —
 Jeg stjal! (saa svor jeg høit) og stjal dem fra Din Broder.

Dom om min Kjærlighed af denne Daad!
 Smil, som Mandinden smilede til Manden,
 Da han for hendes Skyld, trods Engles Graad,
 Trods Herrens Bud og trods Fornuftens Raad,
 Bed det forbudne Træ, af Eblet aad,
 Ham sikkert havde rakt omsonst en Anden!

Trods Lovens Bud og Rettens strenge Krav
 Jeg stjal fra Brod'ren, hvad jeg Søst'ren gav —
 Som Tyv jeg for en Dommer nu maa møde;
 Men til min Lykke Du maa møde med,
 For at oplyse hans Retfærdighed —
 Jeg frygter Dommen ei. Den Himmelynde,
 Som mig Uskyldige fik til at synde,
 Vil og faae Dommeren, trods al hans Strengthed, til
 At dømme Synderen og Synden, som Du vil!
 Hvis ei, som Ewalds, han afveie vil min Brøde,
 Paa min Forklaring, mod min Harpes Klang,
 Naar Du kun smiler, vil Dit Smil afnøde
 Ham min Frikjendelse for denne Gang:
 Istedet for mig strengt at lade bøde,
 Vil han Dig sikkert give selv et Skjøde
 Paa den af Digteren til Musen stjaalne Sang.

Selvindbydelse.

Til Samme.

Kjøbenhavn.

Cicilia! jeg zitterer ved
 Den gyselige Mulighed,
 At een af de kostbare Dage,
 Jeg har i denne By tilbage,
 Skal gaae mig tabt i Kjedsomhed
 For mig og Dig og Evigheden,
 For Venstab og for Poesie,
 For Himlen paa vor Jord hernelen,
 Og for hver Fryd, som er deri.

D kunde Du det ikke mage,
 Jeg og i Dag en Smule nød
 Af Guders Bliin og Engles Brød,
 Ved, nær Din Arm og nær Dit Skjød,
 Til Middag end engang at smage
 Den Glæde, som i Gaar jeg nød,
 Og stedsse kalde skal tilbage
 Med saligt Smil i Liv og Død?
 Vil Du ei skrive mig et Ord,
 Et venligt Ord, som mig indbyder
 Til det venstabelige Bord,
 Hvor i hver Ret Du Moly gyder,
 Saa Sorgen over Syd og Nord
 Og hele vores usle Jord
 I sød veemodig Lyst bortflyder?

D tag i Hast en lille Pen,
 Og sæt Dig ved Claveret hen,
 Og skriv mig paa et lille Blad,
 Imens Din Fylla laver Mad:
 „D kom i Dag, min Baggese,
 Og deel med Din Veninde den!“
 Jeg ellers, skjøndt jeg nødig vilde,
 Maa spise just et andetsteds,
 Hvor jeg er buden til et Gilde;
 Og hvor, ei nær saa vel tilfreds,
 Jeg vil fortæres af min Kummer,
 Hvis jeg ei falder først i Slummer,
 Og vaagner op, i Hov'det ør,
 I Hjertet tom, og maaskee ganske
 Forvaklet af det tydske Franste,
 Faaer Krampe, Sting og Slag, og døer.

Jens Napoleon *)

eller

Fadder=Herlighed og Navnværdi.

Til General-Krigscommissair v. Astrup.

(Eger paa hans Indbydelse i Vers til at staae Fadder til hans første Søn Jens.)

Kjøbenhavn, 1807.

Et Strædder i Korsøer et Strædder-Embryon
 Har ladet døbe: Jens Napoleon,
 For dog med Navn for Søn at gjøre noget,
 Som Skjebnestrædderindens Sax
 Aftlipper ei med Levetraaden strax —
 Gaalænge Helteborst og Folkebar
 Historiens Rattun og Livets Sirts gjør broget,
 Og søde, bløde, blide danske Sproget
 I Vers, der følge sig som Ar
 For Lunets Bind og Riim og saadant noget,
 Sig snoer saa let og vever, som en Lax —
 Det kom mig der i sidste Høst for Dre.

Skjøndt nu, jeg negter ei, den Strædder=Compliment
 Mig smigrer meer, end Roes af mangen Recensent,
 La'er samme, troer jeg dog, til Nød sig høre
 Som uvidunderlig,
 Og uden Strid imod Sandsynlighedens Orden;

*) Paa min Reise gjennem Korsøer 1806 fortalte Sognepræsten, nuværende Bisshop Plum i Odense, mig, at han for en Tid siden havde maattet døbe en fattig Strædders Barn saaledes, da Faderen ønskede, at der maatte blive noget af Drengen.

Thi, hvis og ei mit Navn er noksom udbredt vorden,
 For med et Navn, der bredes ud ved Krig,
 I Rum og Tid at kunne maale sig,
 Er det dog paa den lille Plet i Norden,
 Hvor Rasmus Langelands *) Celebritet,
 Og Madam Baggers selv, i Spil med min blev Bect,
 Det samme, som Napoleons paa Jorden —
 Og strækker hans sig og til Kyster og til Der,
 Hvor aldrig noget Corsiff hørtes før,
 Saa nævnes mit (urost for Gud) paa Steder,
 Hvorefter man omsonst i hvert et Atlas leder —
 (Spørg Præstedøttre rundt omkring Korsøer!)
 At altsaa Skrædderbørn, især naar man betænkter,
 At de gemeenligen er' overmaade smaa
 (Saa smaa, at Bessel til en Sjettedeel indskrænker
 Den Tykkelse, de muligviis kan naae,
 Naar de har kun Papa at stole paa)
 Man efter mig, i Live selv, opnævner —
 Skjøndt det naturligviis mig noget blæser op,
 Udspiler mig dog ei saa ganske Sjæl og Krop,
 At jeg, som Andre, paa Navnfundighedens Top
 Af Hovmod revner.

Men — at en Hovedsmand i Danmarks Hovedstad, **)
 Ei blot i Skabning net, men ogsaa stærk i Lægge,
 Der, alle Gretchers og Margrethers Kjæledægge,
 Med ingen pommerst Erik bytte gad —

*) Borgemeesterens, Etatsraad Baggers, Morsfader, hvis Handelsaand og Driftig-
 hed, især ved Anlægget af et Grønlandsfareri, satte Korsøer, mens han levede,
 i en blomstrende Tilstand.

**) General-Krigscommissairen var dengang Captain.

Der ikke varmt blot sidder inden Bægge;
 Men, naar han vil, en gallist Fyrstes Pragt
 I Ridderborg og Herrefal
 Forener med Amagerbondens Magt
 Paa et naturligt Rokkedal —
 Der ei med rige Jøders Forfsud prunker,
 Naar han gjør Gjestebud, hos Comestabili,
 Med Svinesteg; men har endogsaa Grunker
 Til Paddesmaus og — og selv et Svineri —
 Der kjøbe kan ei blot gavnrige Svinestier,
 Men selv, saa snart han vil, et gavnløst Gallerie —
 Der har, hvad meer er værdt end alle Svinerier:
 En reen Fornuft, aldeles fri
 For metaphysist Mastepe
 Med Fichtes Jeg og Kants Antinomier —
 En reen Forstand — en reen poetist Smag,
 Som han har noksom lagt for Dag
 Ved Appetit til mine Poesier —
 En reen lutherist Tro (saa vidt jeg veed)
 Og, fremfor Alt, en reen Samvittighed —
 Der har, hvad meer er værdt end alle Gallerier
 Af malte Magdalener og Marier
 (Der uden Mæle ligge, sidde, staae,
 Og en fornuftig Mand til Medhjælp lidt forslaae)
 Tre levende Madonner i sin Stue,
 To Frøf'ner nemlig og en Frue,
 Som man ei blot kan trylles, ved at stue,
 Men ogsaa glædes, ved at høre paa —
 Der endeligen, for paa Lykkens Throne
 Sin Mand- og Fader-Herlighed at krone,
 Har opfyldt seet endog sin sidste Bøn,
 Og faaet en længe savnet Søn —

At denne Mand, der selv iblandt Propheterne
 (Da han i Høst alt spaaede en flig)
 Med Syn for Sagen kjæft tør vise sig —
 Og, der i lette Bers beviser mig,
 At, hvis han gad, han saare lettelig
 Mig gjorde Rangen stridig blandt Poeterne,
 At dette dobbelte Vidunder af en Mand
 I ydre og i indre Digterevner
 Søn efter mig paa denne Jord opnævner,
 Gaaer saa fuldkomment over min Forstand,
 Og mig saa lidt af hvad jeg havde — levner,
 At, hvis det virkelig er sandt,
 Og ikke blot aprilist Tant,
 For med en Liimstang Jens at lade løbe
 Til Dreng, som man vil Alexander døbe,
 Jeg ikke blot af Hæder bli'er lidt ør,
 Lidt fry, lidt fro, lidt tyk, lidt feed, lidt før;
 Men ventelig (da jeg er vant til, Ære,
 Som Fadder, i mit Liv aldeles at undvære,
 Og lidt af dette Slags formaaer at bære)
 Paa Traaden, som man siger, alt for stjør,
 Udffeier reent af simple Folks Gelidder,
 Dpshulmer i Gestalt, i Mine, Gang og Sprog —
 Ta'er hele Verden for en Krog,
 Hvori jeg gaaer og staaer og sidder —
 Indbilder mig at være baade Ridder
 Og Mand, og hvad man vil, af Dannebrog —
 Faaer Handelsaand og store Tangsalt=Beer
 Og underlige Vidstebaands=Jbeer —
 Faaer Mod paa Hest og Bogn og gyldne Horn
 Og Pragt, som man har aldrig seet tilforn —
 Faaer Lyst til Æreporte, til Tropheer

Dg til napoleonste Kløer —
 Gaaer endeligen ganske fra Forstanden,
 Dg bliver meget meer end ør,
 I Maven huul og tom i Panden,
 Om Hjertet flad, i Halsen tør,
 Faaer ondt for Alvor, tumler om, besvimer —
 Dg maaskee — døer

(Som i Paris den keiserfronte Rimer)*)

Midt i min Fadderstads, om ikke før.
 Hvis saadant hænder, beder jeg Dig sætte
 Paa Roffedal mig et fortjent,
 Anstændigt, lille Monument,
 Der hele Verden kan til Dommhedag berette
 Hvad min utrolige Navnfundighed er hændt —
 Dg hver mit store Rygs Misunder lære
 (Som hver en Roser, eller Recensent)
 I denne Gravskrift, eller saa omtrent,
 Mig i min Grav med Fred at lade være,
 Paa Prent:

„Fortynd det Efterverb'nen, o Historie!

„Hold op at bjæffe, du, som gjøer!

„Men græder alle Dalens Møer,

„Dg sukker dybt Peer Dres hulde Frøer,

„Hvergang I puster jer forgjeves op til Røer:

„Her ligger ynkelig krepeert af Glorie,

„Dvalt af sit store Sjællandsnavns Memorie

„Herr Jens Napoleon den Første fra Korsøer.“

Alvorlig talt, jeg troer, vor Verden staaer ei længe,
 Da, som jeg mærker, sjællandsk Poesie

*) Voltaire
 Krepeerte, som man veed, af Ure.

Saa høit er stegen nu, at ei blot Skræbberdreng
 Man byppe vil, ved Daaben, lidt deri,
 For dem at give Navnværdi,
 Men selv Jorddrotters odelbaarne Sønner,
 Der fødtes dog, saavidt jeg skønner,
 Til Herlighed, som der er noget i.
 Med alt det — trods min Agt for al Slags Ære —
 Min Mening er, at naar det gjælder om
 At kravle møisomt op i Musers Helligdom,
 For endelig at faae, naar man til Toppen kom,
 Udeligheds Zacharias-Ære —
 Man nu omstunder paa vor Jord,
 Og i Særdeleshed i Nord,
 Gjør vel i, hvis man kan, at lade være —
 Saa meget meer, da, naar man seer sig til,
 Er Æren selv dog blot et Drommespil,
 Og lønner Kravleren, som blødte sig tilbøde,
 Med Saften sin, den overvættes søde,
 Først, naar han ei er mere til.
 Nei, nei, min Astrup, stod det i min Æne,
 Den Dag i Dag, mig Livets Gang at jøvne
 Ved mig at lade føde om paa ny
 Til Herligheder i vor Verdens Have,
 Hvoraf der gaaer en Smule mindre Ry
 (Hvis ikke just til Roden i det Lave)
 Jeg gjorde det — og lod mig døbe: Mads —
 Hver Jæns, der neppe har begyndt at savle,
 Før efter Digterpæren han vil kravle,
 Med Belyst overladende min Plads —
 Ja! for en Romer, en Athenienser,
 Var maastee mulig Evighedens Roes
 Paa taalelige Villkaar; en Franzos,

En Engellænder — inden visse Grændser
 Af virkelig Foragt i Livet — kan maaskee
 Sig kronet paa den anden Side see;
 Men det er ikke Mad for danske Jenser —
 Naar de gaae lidt for hvit i Musers Sold,
 De gjerne lidt gaae Pokkeren i Bold.
 Man her til Lands det Nyttige kun ændser.
 Jeg selv, naar af mig selv jeg her gjør Nar,
 Som den, der har saa vidt det drevet,
 At udenfor mit Hjem mit Navn bekjendt er blevet,
 Er just en ægte Sjællandsfa'er!
 Din Søn, blev han berømt, vist vilde det fortryde;
 Thi at han her til Verden kom,
 Kan jo dog ikke mere gjøres om:
 Den, som til Sjællandsfa'er er skabt, bli'er aldrig Zyde!
 Jeg takker Dig i Spøg for Resten hjertelig
 For Vren, Du har villet unde mig;
 Og haaber, da lidt Tid Du har mig givet
 Til Forberedelse, jeg slippe vil med Livet
 Derfra, trods min Bessedenhed.
 Men hører Himmelen (hvis Dør dog under Daaben
 Vil staae paa Klem, om ei fuldkommen aaben)
 Min stille fadderlige Bøn,
 Naar Præsten jenser ind Din Søn,
 Saa kommer han vist ikke til at ligne
 Den gamle Jens i det Slags Himmerig,
 Som Smaapoeterne misunde mig;
 Thi denne Bøn skal, som det sommer sig,
 Alvorlig den Ustyldige velsigne.

Afskeds-Rosen.

Til Frue Professorinde Rabbe.

Kjøbenhavn, Juni 1807.

Du, som mellem Sanggubinder
Boer i Dans Apollos Hjem,
Dg Chariter Krandsse binder,
Uadskillelig fra dem;
Som, i Nærhed af en Throne,
Smiler i en Digers Braa,
Rabbes aanderige Kone!
Vil du ei min Sang forsmaae?

Sang? Men tør den svage Stemme,
Skiebuen bød i fremmed Klang
Hjemmets kjælnø Nyn at glemme,
Stammets Beemod kalde Sang?
Ak! mit fulde Hjertes Stræben
Døer selv en Dues Kluf;
Dg i Nyn, som døe paa Læben,
Daaner Musens sidste Suk.

Hid, til Dannerkongens Have,
Hid, til mine Brødrers Hjem,
Jilte jeg fra Sydens Grave,
For at fryde mig med dem.
Ak! som Lyn i Lyn, henrunde
Glædens Glimt! mig vinker nu,
Deres lyse Timer svunde,
Fjernet Mulm med dobbelt Gru.

D! mit Gjensyns blide Dage
Swandt, som Glædens Dieblit!
Intet har jeg nu tilbage
Af den Trøst, mit Hjerte fik;
Selv hver Blomst, hvis Kalk jeg tænkte
Fyldt af evig Ungdoms Lyst,
Døer, som Rosen, du mig stjenkte,
Neppe plantet paa mit Bryst.

Dog, om ubelønnet Smerte,
Paa min fjerne, mørke Bei,
Dræber i mit danske Hjerte
Hvert et utro Glemmigei;
Hvis og visner i mit Minde
Mangen falst, ustadig Ven,
Dg din Rose selv, Hulbinde!
Skal jeg dog ei glemme den.

N u n e n.

Litterariff Efterretning fra Daraussen.

Til Professor Rasmus Nyerup.

Amsterdam, Juli 1807.

Wed mine sidste Samlinger af Ord,
 Hvori jeg hjemme gav min Aand til Skue,
 Jeg kom i Naade hos den største Hat i Nord,
 Og tabte Naaden af den største Hue.
 Jeg sikkert havde handlet mere snildt,
 Min Belfærd i det mindste meer til Vaade,
 Hvis alle Hattenes jeg havde spildt,
 Og blot beholdt den ene Hues Naade;
 Thi det er dumt, min Ven! med Hat at ville gaae,
 Naar hele Verden sætter Hue paa —
 Det mærker jeg, desværre! nu for silde.
 Selv hele Beien paa min Reise fandt
 Jeg Huen Mode. Det er ilde;
 Men det er sandt.

Dog, hvad jeg offentlig Dig sige vilde
 (Thi dette, som, hvor det gaaer,
 Dog Ingen uden jeg og Du forstaaer,
 Naturligviis imellem os maa blive,
 Da jeg forsvoret har om Politik at skrive)
 I Tydskland mærker jeg, skjøndt først i Nat
 Jeg paa den venstre Bred af Rhinen Fod har sat,
 At det er der, som her, i Syden, som i Norden,
 Hvorhen man kommer nu paa Jorden,

Aldeles, som hos os —
 Og at man sige kan, med romerske Poeten,
 Trods Bestens triumpherende Colos,
 Og Ostens herlige Rhinoceros,
 Om nu nærværende Humaniteten
 (Naar for og bag man har beseet 'en)
 Saa sandt, som fort: „Procumbit humi bos.“

Du vil imidlertid, at jeg paa Veien
 Fra Kjøbenhavn til Paradiis
 (Saa kalder jo den halve Jord Paris)
 Trods Hasten, som jeg har, og Reise-Hurlumheien,
 Skal give Dig en lille Note blot
 Om Nutids tydske Poesien,
 Og melde Dig, om der er noget i 'en.
 Det vil jeg gjerne fort og godt.
 I Hamborg nemlig levede jeg flot
 I alt det Splinterny, de tydske Presser
 Leveret har de fidske Messer,
 Hos Perthes nogle Dage; men —
 Dig vil jeg sige det, som Ven,
 I en Sonett (da denne Form man priser
 Ei blot til Dder, men endogsaa til Abiser)
 Kun ikke mine Ord igjen;
 Thi hvis det mindste Nys derom man fanger,
 Jeg og darsusen, før jeg seer mig til,
 En Smule stenet blive vil
 Som tydsk Gjenganger.
 Huult Poesiens Dødningklokke kimer:
 Enhver Poet, som ei endnu blev fød,
 Endsigte hver, som lever, alt er død —
 Selv Wieland daaner — Schiller selv besvimer.

Thi løsladt, uden Tøiler, uden Grimer,
 Lydt Seier brølende ved hvert et Stød,
 Som træffer Konsten i Naturens Skjød,
 En Skyggetrop af Dantes Mulm fremstimer:

„Synk Himmel!“ brøler den, „og Jord! og Hav!
 Forsvind fra Pol til Pol i Digtersproget
 Hvert Spor af Roms og Hellas Harmonier!“
 Og Konsten synker i Naturens Grav —
 Og Troppe tuder os paa Schwabisk noget,
 Som ligner gamle spanske Melodier.

Der har Du, for det første, hvad jeg veed
 Om *Underhornets Herlighed.
 Om otte Dage, hvis jeg bli'er i Live,
 Maaskee fra Rhinens Bred jeg Dig kan give
 Derom lidt nyere Bested.
 Hold midlertid Horn drengene, som tude
 (Som estertude Troppe hjemme der)
 Saa vidt det staaer til Dig og til Enhver,
 Der holder Vagt paa Pindus i Gevær,
 Fra Klostreret og Regentens ude!
 Lad vore lærde Tidender især
 Ei Troppeførerne forgude!
 Mig skulde det bedrøve hjertelig,
 Hvis og det Raseri hos os blev Mode,
 Som i en næsten hunnisk Syvaarskrig
 I Tydskland træder Sproget ned for Fode,
 Forkyndende den gode Smag
 En ny barbarisk Dommetag.

Jeg overalt er ikke vel tilmode.
 Mig forekomme, hvor jeg gaaer igjen,
 Bildsvinene, der nu vor Jord omrode,
 Ei blot at true Smagen, kjære Ven!
 Men alt det Gode.
 Der er i Luften et jeg veed ei hvad,
 Som gjør, at, trods mit muntre Lune,
 Og skjøndt jeg gaaer tilbage til den Stad,
 Som alle Døgntrumpeter udbasune,
 Jeg heller lidt i Graven blune gad,
 End sidde her og drikke god Moseller
 Af grønne Glas til hollandske Floreller;
 Thi hvad mig venter i Paris
 Er sikkert ikke Paradiis.

Jeg Brevet vel i Hamborg alt begyndte,
 Men, da jeg meer med Reisen end med det
 Mig skyndte,
 Fuldendte jeg det først paa denne Plet
 Lidt under Havet,
 Hvor man med Guld ei meer er saa begavet,
 Som man det var, da salig Wessel sang —
 Og hvor jeg for en Tid vil finde mig begravet
 I hollandsk Tang —
 Da man, til videre, mig har forbuden
 At reise længer Pas foruden.

Dog — nok for denne Gang, da jeg er sikker paa,
 Du Brevet dog vil aldrig faae;
 Derfor vil, som jeg sidder i 'et,
 Bist sørge keiserlige Politiet.
 Lad gaae!

Hvis af en Hændelse det Skjebnen maatte vende
Det dog alligevel Dig kom tilhænde,
Raad Runen, jeg har lagt deri;
Men tie —
Til det med mig, og hvad jeg kalder Hatten,
Der synes i Begreb med Dratten,
Er reent forbi.

Første Efterretning om Kjøbenhavns Bombardering.

Til Publicisten Malthé Bruun i Paris.

Marly, 1807.

Du, som til Seinens Harpes Klang
 Bort Sunds Thermopylæ besang,
 Min Landsmand, mine Brødres Ven —
 Imellem overgivne Franske
 Nu dobbelt dyrebar den danske
 Bedrøvede Jens Baggesen —
 Du, som i Sydens Favn Dit Norden,
 Trods Skjebnen, der Dig tvang, som ung,
 Fra Hjemmets Skjød at sjerne Dig,
 Er ei letfindig utro worden —
 Hvis Hjerte slaaer til sidste Slag
 For Danmark og det danske Flag —
 Der, skjøndt Du her har lagt for Anker
 Din Aand, og taget Seilet ind,
 Imellem Friheds-Sandets Banker,
 Dog, trods Forforskjellighed i Tanker,
 Har samme Hjerte, samme Sind,
 Som jeg, der løber ud og ind,
 Og mig kan ikke lade nøie
 Med hvad der falder stort i Die,
 Som hævet over Jord og Vand,
 Naar det er lutter Flyvesand —
 Der, skjøndt Du har forfransket Munden
 Og Pennen til Fuldkommenhed,
 Dog er og bliver Goth i Grunden
 Og veed hvad Ingen, ene bunden

Til Galler=Sprogets Biden, veed —
 Min Malthes Bruun! Du bad mig om,
 Da sidste Gang jeg med Dig talte,
 Og Dig vor Tryghed hjemme malte:
 Hvis jeg fra Kjøbenhavn bekom
 En Efterretning, værd at høre,
 Om hvad de nu derhjemme gjøre,
 Den skyndig at meddele Dig,
 Da Du har længe savn't en slig.
 Her har Du een, som Dig vil røre,
 Hvorved Dit Haar vil reise sig.

Jeg rimer Brevet Ord for Ord,
 I det jeg samme skriver ud,
 Som her det ligger paa mit Bord.
 Skjøndt stilet ei til Jens, men Knud,
 Det er til mig, der altid bar
 Paa Holmen (hvor jeg hjemme var)
 Det Ulkenavn: Knud Sjællandsfa'er;
 Og skrevet af min Fætter, Paars,
 Som nu er alt en Mand til Mars.
 At jeg det rimer, skeer, fordi
 Hvert Udtryk og hvert Ord deri,
 Trods al den Hjertens Simpelhed
 Det hele Brev er skrevet med,
 Mig synes ægte Poesie —
 Deels, for at dulme Smerten lidt,
 Der brænder i dets Sort paa Hvidt,
 Som jeg med Sang mig dæmpe maa,
 For ei fra min Forstand at gaae —
 Deels endelig, for hvad Du selv
 Vil sige Dig, naar først Du veed

Om fammes Indhold ret Bested.
 Læs, danske Broder! læs og skjælv!
 Og vil om Harpens Strænge Tang
 Til Sundets sidste Havfrusang!

„O Knud! hvad maa jeg melde dig!
 „Mit gamle Hjerter vender sig
 „I Barmen ved det Jammerbad,
 „Jeg her maa stikke dig! o Knud!
 „O! Knud! o hør det, som en Mand,
 „Dg tab ei ganske din Forstand,
 „Naar du med Angst har Bladet vendt,
 „Dg læser hvad der her er hændt,
 „Midt i vor søde, stille Fred
 „Dg Slumrendes Ustyldighed.

„O! jeg uendelige Nar,
 „Som før saa brittistfindet var,
 „Stam faae den store William,
 „Der fik mig til at troe, det Folk,
 „Der havde en saa ædel Tolk,
 „I Alting maatte ligne ham —
 „Jeg høisteenfoldig dumme Faar!
 „Som glemte, den uhyre Kraft
 „Indsuger hver en ædel Saft —
 „At Elephanten netop gaaer,
 „Dg Loven med sin Hale slaaer
 „I Brimmelen af giftigt Kræ —
 „At Ced'ren og den store Mand
 „Behøve Plads i hvert et Land —
 „At derfor og det største Træ
 „Just staaer paa Otnas Aftebrud,

„Hvor hver en anden Jeg gif ud.
 „Jeg tusindgange dumme Fæ!
 „Som havde lidt Physik dog lært,
 „Dg, da jeg Shakspear fandt en Gud,
 „Deraf ei drog den Slutning ud:
 „Hans Fødeland var halv fortært;
 „Dg, efter ham at have nært,
 „En Kratskov fuld af golde Stud!
 „Du studser! Ja, min gode Knud!
 „Jeg eengang pine maa din Sjæl!
 „Dg naar du først har hørt mig ud,
 „Saa vil du studse dig ihjel!

„Dit gamle danske Fødeland
 „Har været Rov for Mord og Brand,
 „Vor Holm er plyndret ud og — fort,
 „Vor gamle stolte Orlogs-Magt
 „Med hver en Pram og Baad og Jagt
 „Er boret, sænket, røvet bort —
 „Dg dette Mord og denne Brand
 „Er kommen os fra — Engelland,
 „Hvis og det stræffelige Ran
 „Er Følgen af en Andens Plan,
 „Dg Fanden, naar man seer sig til,
 „Dg her maaskee har havt sit Spil,

„Jeg vil fortælle Sagen kort;
 „Thi Brevet strax maa sendes bort.
 „Den sidste fextende August
 „(Jeg var den Dag paa Landet just)
 „Blev nær ved Cenrum fat i Land
 „Paa Bedbeks fredelige Strand

„En femten sexten Tusind Mand,
 „Der talte Venlighedens Sprog
 „I Førstningen; men som man dog,
 „Troskyldig, ei for Fiender tog.
 „De sagde, de som Benner kom;
 „Men hurtig, før man saae sig om,
 „Omringte de med Mordgevær
 „Den værgeløse Kongestad,
 „Opstilled' i en fiendtlig Hær —
 „Og, som man vender om et Blad,
 „Blev deres hulde Venstabsord
 „Til Trudseler med Bold og Mord.
 „Paa eengang var til Lands og Bands
 „Indsluttet af en Krigerfrands
 „Det arme Kjøbenhavn, hvori
 „Der ei var Værn, som Een mod Ti.
 „Den næste Søndag stod i Brand
 „Vor Reberbane, stuffet an
 „Af os, og siden Vesterbro,
 „Mens Britten fyred' løs, og loe.
 „Nu fulgte skyndig Død paa Død —
 „Ufskyldigt Blod og skyldigt flød;
 „Her sank en Fiende, her en Ven;
 „Men, hvor hiin faldt, kom syv igjen
 „I sammes Sted; den Forstjæl var
 „I hver Skjermydsel alt for klar.
 „Hvad nytted' nogle Heltes Mod
 „Imod en Hær, som troppeviis
 „Mod hver en enkelt Værner stod,
 „Og misted' lidet ved Forliis?
 „Steen Bille var mod denne Bold
 „Omsonst en anden Tordenstjold.

„Den rædsfulde Time nu
 „Sig nærmte med en dobbelt Gru
 „For mig, som maatte stille staae
 „Paa Bestervold og see derpaa.
 „„Hvi stod du stille?“ spørger du,
 „„Du har jo ei Halvfjerds endnu!“
 „Man havde lidt forskudt min Fod;
 „Dg da jeg ikke kunde gaae
 „Mod Fienden med mit gamle Mod,
 „Besluttede jeg, halt, at staae,
 „Trods alle Skud og Stød — og stod.
 „Jeg ei har Tid at male dig
 „Den første Bombarderingsnat,
 „Den dobbelt var forfærdelig,
 „Fordi den kom saa saare brat —
 „Den anden fandt jeg alt mig i
 „Lidt bedre — Af! saa ere vi,
 „Vi Menneffer! Lidt efter lidt
 „Jeg vænned' mig til Bombers Spring,
 „Dg saae dem ganske nær mig tidt
 „Med roligt Blik, som ingen Ting.
 „Men af! det skræffelige Lyn!
 „End fortnes Alting for mit Syn
 „Bed blot at tænke paa det Nu,
 „Hvori jeg stued' denne Gru —
 „Dg paa det gyselige Stralb,
 „Som fulgte paa vor Frues Fald —
 „Imens et satans-engelsk Skraal
 „Streg Bravo til det store Baal —
 „Dg jeg Matroser horte tude:
 „„Vor Frue faldt, nu er det ude!“

„Det undrer mig, jeg gamle Mand
 „Blev staaende ved dette Dump:
 „Rundtom Dvarteret stod i Brand,
 „Dg Nørregade var en Klump —
 „Alt hvad tilforn der monne staae
 „Paa Grund og Bold, paa Steen og Rod,
 „Imellem mig og hende, laae —
 „Jeg gamle Paars alene stod.

„Men o! hvad nyttede min Stand!
 „Det Bærste fulgte denne Brand.
 „Da Byen først var skjendt og brændt,
 „Blev Magten mod vor Flaade vendt!
 „Undskyld mig, at jeg ender her,
 „Dg derom siger intet meer.
 „Sæt dig i mit og Holmens Sted,
 „Skjøndt fordums Bromand kun derved,
 „Dg aflagt med min hæse Røst,
 „Jeg Flaaden i mit Hjerte bar,
 „Dg jeg er uden Haab og Trøst.
 „D Knud! ifald du nogen har,
 „Saa skynd dig, sæt dig hurtig hen,
 „Dg send din gamle Fætter den.“

Dg du, min Malthes, som har nu
 Mit Riimbrev læst, hvad siger Du?
 Jeg seer kun Arelstadens Luer —
 Min hele Sjæl er midt deri —
 Jeg melder Dig, hvad selv jeg skuer,
 Tilmeldelsen bli'er Poesie.
 Hvert Bud om denne Hjemmets Jammer,
 Det Hjem, hvoraf hver Dansk var stolt,

Ei Manden blot, men Digt'ren rammer
Med Slaget af en Tordenbolt.
I Prosa lad Dig kolde beskribe
Det engelske Fyrværkeri;
Jeg blot i Vers et Bink kan give
Om Branden, som jeg selv er i.
Til Sang forvandler sig min Tale,
Naar store Billeder sig male
For Diet af min Phantasie,
Og naar dens omme Byld mig trykkes,
Min Pen vil ingenlunde lykkes
At skrive nogen blot Copie.

Vor Frues Fald.

Anden Efterretning om Kjobenhavns Bombardering.

Til Digteren Dehlenschläger i Paris.

Marly, 1807.

Da jeg mig ei befinder vel
 Paa Hulbyveien ned til Hel,
 Og denne Bei gaaer ei forbi
 Dit høie himmelske Logis,
 Saa falder jeg forsigtig paa,
 Et Brev til Dig at lade gaae,
 Der, fuldt af Kummer og af Spøg,
 Af Sødt og Suurt, og, overalt,
 Af Sort og Hvidt, og Klogt og Galt,
 Kan i Dit franske Lidstjælfs Røg,
 Imens Du trækker Buxer paa,
 I Niim erstatte Dig, som saa,
 Min hostende Persons Besøg.

Jeg længes nemlig inderlig,
 Trods min utaaelige Snue,
 Der slukker hver en anden Lue,
 Min Broder Bragur! efter Dig;
 Og, trods den Virak, Dig omhyller,
 Og som man, for at holde ud,
 Som Du, maa være halv en Gud,
 Den Tanke stedse mig fortryller
 Deroppe, hvor Du boer, at staae;
 Og høre Dig Guds Ord at læse —

Taalmodig i Kaminen hvæse,
 For Affens Kul i Brand at blæse —
 Dg see Dig Bindvet op at slaae,
 For lidt af Røgen ud at faae —
 Dg gjøre Bers med hver en Finger,
 Der af sig selv som Memmons flinger —
 Dg som en fuld Matros at gaae —
 Dg see, som Thomas, Folk paa Straa —
 Dg gnide Dig i Haanden saa,
 Som Manden med sin Nævetaa —
 Imens Du, trods det Alt, behændig
 Dg ubegribelig anstændig
 Faaer Dine lange Buxer paa.

Men her jeg Staffel ligge maa —
 Mærk vel, min Ven! jeg ikke praler,
 Naar jeg om Helhjemveien taler;
 Skjøndt Metrum er min ømme Byld,
 Jeg bær dog ei for Metrums Skyld;
 Dg skjøndt til Riim jeg ofte trænger,
 For Rimets Skyld jeg ei mig hænger)
 Jeg ligger virkelig paa Straa;
 Dg Døden kommer lidt som saa,
 Særdeles til en Mand, som mig,
 Der elsker Fred og hader Krig.
 Imidlertid, indtil den kommer
 Dg ud af Tidens Vint'res Slud
 Mig bringer til en evig Sommer,
 Vil jeg med Blæk og Pen, næst Gud,
 See til at holde Livet ud.

Hvad jeg Dig nu maa skrive først,
 For efter Nytt fra mig og mine

(Som egentligen ere Dine)
 At slukke broderlig Din Tørst,
 Er, at jeg nys har faaet Brev
 (Et Svar paa tvende, som det lader)
 Alt fra Din hjertenskjære Fader,
 Foruden det fra gamle Paars,
 Som jeg skrev af i Dvergaars,
 Og hvorom Malthes Bruun Dig alt
 Formodentligen har fortalt.
 Da Brevet selv mig er for kjært,
 Til at betro det Postens Hænder,
 Der ikke sjeldent finder værdt,
 At slænge bort, hvad Nytt jeg sender,
 Afskriver jeg en Niim=Copie
 Af hvad som helst der staaer deri,
 Mig givende med Fryd den Noie,
 Hvad Fa'eren høved' uden Fiil,
 At glatte lidt i bunden Stiil,
 For Sønnen dobbelt at fornøie.
 Saa lyder Brevet, kjære Ven:

den 31te October.

„Min gode Søn, Jens Baggesen!
 „Hav Tak for Dine tvende Breve,
 „Saa fulde af Din Sønlighed,
 „Og hjertelig Empfindtlighed!
 „Men siig, for Djæv'len, hvi Du mig
 „Har kunnet troe forkjølt mod Dig,
 „Fordi de to, formodentlig,
 „Som jeg har skrevet, tabte bleve?
 „D! gid Du maatte dette faae,
 „Og læse det, og mig forstaae —

„Naar jeg Dig siger, at, skjøndt de,
 „Man kalder Engellændere,
 „Som Djævellænd're burde hedde,
 „Har søgt os Helved' ret at hede,
 „Har Gud os naadig dog bevart,
 „Dg os og alle Dine spart — *)
 „Men stakkels Sjælland, kjære Ven!
 „Dg Kjøbenhavn! o Baggese!
 „D Baggese! Dit Fødeland
 „Har meget lidt ved denne Brand,
 „Bed Snig og Mord og Røveri
 „Dg alleslags Mordbrænderi.

„Jeg vil fortælle kortelig
 „Hvorledes det er gaaet mig.

„Den sidste syttende August —
 „(Halv Elleve slog Klokken just)
 „Traf ind hos mig, sat først paa Land
 „Den femtende ved Bedbeks Strand:
 „Tre Generaler, tredsindstyve
 „Captainer, og, for ei at lyve,
 „Tillige fire Tusind Mand,
 „Som alle jeg, om ikke flere,
 „Hos mig strax maatte indlogere.
 „Min Datter gaaet var sin Bei
 „Til Byen, Dagen før, med Manden;
 „Jeg var alene med Forstanden,
 „Jeg har, og den forlod mig ei.

*) Paa to tre af min Familie og endeel utrykte Manuscripter nær.

„Skjøndt hver en Stang og hver en Mast,
 „Der ikke bugnede som Siv,
 „Rundt omkring Søndermarken brast,
 „Min Handsnærværrelse stod stiv;
 „Min Teg lod Modet ikke falde.
 „Vel blev jeg syg, og Maden Galde;
 „Men et behørigt Vomitiv
 „Dog reddede mig snart mit Liv;
 „Jeg reiste mig, og stod ei seen
 „Igjen paa mine gamle Been.

„Nu faae jeg — Synet end mig svier —
 „Forsærdige sex Batterier,
 „Fremkjøre svært Artillerie,
 „Med Morterer syv Gange ti;
 „Opstilt ti Gange syv Kanoner,
 „Med Kugler og Raketter i,
 „Dg meget andet Djævleri;
 „Dg hørte Krigens Torden-Toner
 „Dg føle Skrig af Mænd og Koner;
 „Dg tænkte, da vor Frue drat,
 „Ulykkelige By, god Nat!
 „Mens Djævellænderpøblens Skraal
 „Skreg Bravo til det store Baal —
 „Dg — det er rigtig nok og sandt —
 „Paa mangen Djævelengels Kjæver
 „Bed dette Syn, som end mig svæver
 „For Diet, mangen Laare randt.
 „Tænk Dig, hvorledes jeg var stemt!
 „Der stod jeg, inderlig beklemmt,
 „Paa Bakken, hvor der var lidt sikkert,
 „Dg sigted' med min lille Rikkert —

„Gif ind, gif ud igjen, og bad,
 „Dg græd, og spiste mig lidt Mad —
 „Dg frygtede jeg veed ei hvad
 „For dem derinde, skjald og grued',
 „Imens i Flammer Byen lued'.

„Saa Dage, Nætter, tre jeg stod
 „I denne skræffelige Pine,
 „Dg hørte Brandraffetter hvine,
 „Mens Fanden og hans Engle loe;
 „Men Gud i Himlen var mig god,
 „Dg smilte ned til mig og mine:
 „Grosserer Hansen tog i Favn
 „De kjære Børn i Kjøbenhavn,
 „Dg reddede dem deres Bo —
 „Hvis Pæl var bleven reent forskudt
 „Af det fordømmelige Krudt;
 „Thi knap var ud af Huset Fruen,
 „Før Bomben sprang i Dagligstuen —
 „Der sprang en anden ligedan
 „I Stuen hos Din stakkels Broder,
 „Der traf hans gamle Svigermøder
 „Dg hendes Datter — skjøndt Du kan
 „Ei noksom dog vor Herre takke,
 „Der sparte Din August — der fik
 „I samme Rædsels-Dieblif
 „Et lille Stød kun i sin Nakke.
 „Nu slaae de dem igjen til No
 „I samme Stue begge to —
 „Jeg mener *Svogeren og Manden,
 „Som skiftes trolig med hinanden
 „At vaage over Fruens Liv,

„Studeringer og Lidsfordriv.
 „Hun ellers selv er ganske vel,
 „Kjøn stille rolig i sin Sjæl,
 „Dg trøster sig i allenstunde
 „Med christelige Troens Grunde.
 „Gjerlew og Riis og andre fleer
 „Er' med i Holsteen. Nu ei meer
 „For denne Gang! — Din Søn og Broder
 „Er' begge friske; men Din Moder
 „Beed Ingen af os noget om,
 „Fra den Tid hun tilbagekom
 „Til Dit Korsvær. Af Dine Breve
 „Vi see, Du bliver ved at leve
 „Der, hvor Du er. Min Adam siig,
 „At han dog skriver snart til mig!
 „Siig ham, at Hegers leve vel,
 „Dg at for nogle Dage siden
 „Jeg var hos Kjæresten; men Tiden
 „Ds bliver lang; hvis ei en liden
 „Epistel snart os lindrer Dviden,
 „Vi længes begge reent ihjel.
 „Skjøndt brændt er hendes Faders Bolig,
 „Facade, Port og Tag og Gavl,
 „Med Nørregade Top og Tavl,
 „Er dog den Gamle ganske rolig.
 „Men ellers reiser sig hvert Haar
 „For Priserne paa Alt i Aar:
 „Tænk! man en Fjerding Smør betaler
 „Til Nød med to og tyve Daler;
 „For en Favn Brænde gi'er man dem
 „Paa Pladsen trende Gange fem;
 „Paa Alt, hvad andet man har nødigt,

„Er Torveprisen forholdsvis
 „Til den for Smør angivne Priis —
 „At sige meer var overflødig.
 „Gud veed, naar det skal Ende faae,
 „Dg hvor det vil os siden gaae? —
 „Jeg haaber, at Du ei aflader
 „At tænke paa

Din kjære Fader.“

Der har Du Brevet Ord for Ord,
 Som her det ligger paa mit Bord.
 Jeg ei har brugt den mindste Riim,
 Endsigte Fyldekalk og Rit,
 (Som jeg dog selv har nødig tidt)
 For net at hefte det i Riim —
 Dg med æsthetisk Fryd og Gammen
 Faae Tankernes Philosophie
 Dg det Historiske veri,
 Til ordentlig at hænge sammen —
 Naar jeg undtager Ordet: „Baal“
 Som jeg har valgt til Riim paa Straal,
 Dg et Par Tordentoner, som,
 Gud veed hvordan, paa tværs mig kom,
 Uagtet intet Hexameter
 Fremkaldte dem — og hvilke Dig
 Forraade ville sikkerlig
 Den gamle Iyriske Trompeter.
 Det gif i Bers, som det var smuurt,
 Foruden Tilfats reent og puurt,
 Dg gled veri, som Fod i Høse —
 Saa levende, saa billedrig,
 Saa metrisk og saa rimelig,

Saa begge sine Sønners liig
Er vobres gamle Faders Prose.

Jeg bliver ved at rime væk,
Min Adam! til Din store Stræk.
Nu, jeg har tømt til sidste Glose
Min sidste kjøbenhavnske Pose,
Jeg aabne vil en anden Sæk —
Jeg mener den med Spørgsmaal i —
Hvorledes lever Du for Resten?
I Trækvind, Røg og Poesie —
I Fingerharpens Harmonie —
Og allslags anden Melodie —
Det veed jeg alt saa godt, som Præsten;
Men siig mig: hvem er nu Din Præst?
Med andre Ord: hvem veed det bedst?
Hvo seer, og hører Dig især?
Hvem er, mens jeg er fjern, dig nær?
Hvo kommer oftest paa Dit Kammer,
Og glemmer der, som sprungen op
Paa Musebjergets Æthertop,
Al Jordens usle lave Jammer?
Er det den stærke jydsk Mand,
Der læser Græsk med en Forstand,
Og spiller Mozart med en Inde,
Der kunde faae mig til at synde? *)
Er det den jydsk Gut fra Nord,
Der lærer Verdens Hovedstad
At kjende noget af vor Jord
I Dagens keiserlige Blad,

*) Doctor Brønsted.

Og som, hvad Institutet sveder
 I Bøger for, og efterleder,
 Fra Barnsbeen af veed udenad —
 Ja meer maaskee (hvis ham ei bunden
 Bar Pennen her saavel som Munden)
 End Institutet vide gad? *)
 Er det den tydske Tusindspiller,
 Som, naar han slukket har vor Tørst
 Med Glas paa Glas af Porter først,
 Saa Tørsten efter Talma stiller,
 Og Sulden efter Jfflands Spil,
 Og Længslen efter — hvad man vil? **)
 Hvad? eller er det Melpomene,
 Som allermest besøger Dig —
 Det er at sige tydelig:
 Min Adam, er Du oftest ene?

Jeg saadant gjerne vide gad,
 Langt heller, end hvad Alt om Norden,
 Om Syden og om hele Jorden
 Der staaer i Dagens Keiserblad.
 For Maans og vilde være Mad,
 Ifald Du vilde kjærlig yde
 Mig noget af Dit Saltmadsfad
 Og af Din Muses fede Gryde,
 Bar det endogsaa nok saa lidt;
 Thi her, midt i det nye Franske,
 Forøges til det gamle Danske
 Beständig meer min Appetit.

*) Malthes Conrad Bruun.

**) Doctor Kress.

Dg vilde det mig meget fryde,
 Hvis J har siden faaet Brev
 (Du nemlig og den græsse Jyde)
 At høre hvad man Eder skrev —
 Dg hvad min gamle Ven og Fader,
 Som hver Mand elsker, ingen hader,
 J hvem hver udenlandst Gesandt,
 Fra Syd til Nord, sit Mønster fandt,
 Der, skjøndt han undertiden vrøvler
 En Smule paa de Gamles Viis,
 Hos mig staaer hjerteøit i Priis
 (Som Levemaadens ægte Høvler,
 Dg Danmarks Mægler i Paris)
 Beed om vor kære Hjemstavns Jis — *)
 Dg hvad vor Ven med Syvmiilsstøvler,
 Den vakre spanske Cavalleer,
 Der gaaer til Kiel, hen og tilbage,
 Gemeenligen i otte Dage —
 Dg altsaa vel igjen er her —
 Fortæller om vor Krig paa Landet,
 J Luften, Jlden og paa Vandet,
 Som han har seet, og andet meer,
 Derhjemme, mens han reed Coureer. **)
 Dg gad jeg saare gjerne vidst,
 Hvad Manden med de to Portraitter,
 Hvori mig Fanden selv ei gjetter,
 Ei blot, som min Persons Copiist,
 Men som Din Aladdins Forlægger ***)
 J Brevet sit tilskrev Dig sidst —

*) Geheimeraad Drever.

**) Legationssecretair Guillaumo.

***) Boghandler Broekhaus i Amsterdam.

Om han, som Hedning, eller Christ,
 Dig bander eller kjæledægger?
 Og om bilægges kan jer Tvist?

Da jeg, som sagt, er lagt paa Straa,
 Og der kan megen Tid forgaae,
 Før jeg mit Opholdssted forandrer,
 Ifald jeg ikke heden vandrer —
 Som virkelig kan hændes let,
 Hvis ellers Stilkens grønne Skjorhed
 Og Sommerpærens gule Mørhed
 Paa Straaet her jeg kjender ret —
 Saa, for mig dog lidt Fryd at give,
 Mens jeg til Nød er end i Live,
 Bønfaller jeg Dig om at skrive
 Min Svaghed en Epistel til,
 Saasnart Du kan, saasnart Du gider,
 Om ikke just paa nitten Sider,
 Saa dog paa to til tre, Broerlil!
 Jeg haaber, det „Broerlil“ vil røre
 Dit Hjerte til min Bøn at høre.
 Skriv mig, om hvad jeg skrev Dig til:
 Om Brønstedes og om Røeffs Spil,
 Om Din Kamin, og om hvad mere
 Du veed mig kan interessere —
 Skriv mig især om hvad Du vil!
 Men gaaer endnu tolv fjorten Dage,
 Før jeg besøger Dig igjen,
 Saa, hvis Du ellers er min Ven,
 See til, herud til os at age —
 Jeg ellers længes reent ihjel.
 Nu Gud befalt! god Nat! sov vel!

Riimbrevpenne
eller
den Korsøerske Svane.

Til Samme.

Marts, 1807.

Jeg skriver Dig igjen et Brev,
 Foruden det, jeg sidst Dig skrev,
 Endstjøndt, imellem os! jeg rider
 Den samme Bei lidt vel for tidt;
 Og frygter for, at, stjøndt Du lider
 Mit lunefulde Sort paa Hvidt,
 Du dog tilsidst ei længer gider
 Bestandig see det samme Ridt,
 Sær, naar paa sytten, atten Sider
 (Som sidst) jeg driver det for vidt.
 Min Pen vist galopperer lidt
 For ud i Get, og langt og tidt,
 Om ei for mig og for min Bonne,
 Saa dog for Dig og Din Madonne,
 Der kun er vant til høie Stridt,
 Og er i dette Berse-Bæsen,
 Naturligviis en Smule kræsen,
 Trods al Dit Venstabs Appetit.

Du mærker nemlig — vil jeg haabe —
 Uagtet jeg om Tankens Sær
 Har flaaet en profaist Raabe
 Af Bordingst-rimet Blaargarnsværk,

For Veirets Skyld, hvis barste Susen
 Mig ellers let forkjølte Musen
 Paa Veien, her fra Marly, tværs
 Igjennem Vinterblomsterduften,
 Som taager og som tykner Luften —
 At dette Brev er og paa Vers.

Jeg troer sfinbarlig sommetider,
 Naar jeg har Pennen i min Haand,
 At ikke blot en simpel Mand,
 Men at Herr Fanden selv mig rider,
 Jeg ellers ei er uden Baand,
 Løsagtig, eller løs paa Traaden;
 Hvis jeg og selv ei holder Maaden,
 Saa holder Maaden mig ved Haand,
 Ja, naar paa Dydens bratte Standsse
 (Hvor fast gemeenlig er min Staa'n)
 En Synd mig byder op at dansse,
 Naar jeg er færdig at begaae'n,
 Og ikke meer istand at sandsse,
 Hvorledes jeg den burde standsse,
 Den træder tidt mig selv paa Taa'n
 I min udstrabende Begynden —
 Ved allerførste Compliment —
 (Fær naar Damen — nemlig Synden —
 Er noget før og corpulent)
 Og gi'er mig dermed paa en Maade
 Bagsmækket i Betids forfra,
 Der siden lidt vel kunde baade:
 Jeg mener Sting af Podagra —
 Hvergang jeg vil en Smule skeie
 Til Siden paa lidt gale Veie,

Der Noget er, som holder mig,
 Og trækker i min Kjortelslig —
 Endogsaa naar jeg blot vil tænke,
 Jeg sporer ofte, som en Lænke;
 Ja, selv naar jeg kun tale vil,
 Jeg føler ikke blot en Toile,
 Men ligesom en lille Bøile,
 Der atter slutter Munden til.
 I næsten alle Livets Strømme
 Jeg standses hyppig i min Fart;
 Endog at see mig op at svømme
 Mod Strømmen selv, er ikke rart —
 Lidt, naar jeg falder ned i Drømme,
 Jeg bliver hængende der lidt —
 Kort sagt, ved hvert et andet Ridt
 Mig Skjebnen holder smukt i Tømme,
 Og la'er mig ikke komme vidt —
 Kun, naar jeg har begyndt at rime
 (Det er bedrøveligt, min Ven!)
 Jeg ei kan holde op igjen:
 Jeg er aldeles uden Grime,
 Som versepistolariff Pen.

Jeg bander tidt min Fødselstime;
 Thi jeg er, troer jeg, født dermed,
 Til min og Din og Fleers Fortræd,
 Jeg mener, med den flemme Bane,
 Jeg nu har havt i en Snees Aar,
 Og fleer — (min Gud! hvor Tiden gaaer!) —
 At sable den korsørste Svane,
 Det lille letbevingte Krif,
 Jeg arme vingeløse Crane

Til Fart igjennem Luften fik;
 Og hvergang Gal af Postens Hane
 Mig vækker i mit Fangebuur,
 At ride mig en lille Tour
 Paa den af Phoebus og Merkur
 I Fælledsftab anlagte Bane,
 Der løber jordnær, i det Graa,
 Dybt under Din, der blandt Cometer,
 Høit over alle ni Planeter
 Sig himmelhæver i det Blaa —
 Med Ord, som sig lidt mindre bugte,
 Og ei saa stærkt i Ruskomsnuff
 Af Klopstocks Desmer, Evalds Must,
 Og Miltons Tempelvirak lugte:
 At rime, hvem jeg skrive vil,
 Urimelige Breve til.

Hvergang jeg sidder paa den Hoppe
 (Ehi Swanen, som jeg sadler bedst,
 Og rider helst, er ingen Hest)
 Kan Fanden selv mig ikke stoppe.
 Det gaaer med Hurra, hop, hop, hop!
 I Trav og susende Galop,
 Trods Snuen, mod hvis Aand jeg ryger,
 Tobias mod Asmodi liig
 (Den djævelagtigste for mig
 Af alle Livets flemme Syger)
 Trods Træk, der gjennem Taagen stryger,
 Trods Hagl og Storm og alle Byger,
 Trods Sneen, der imod os flyger;
 (Især, hvergang det gaaer til Dig,
 Hun løber løbst, med Surr i Panden

[Jeg mener Hoppen, kjære Ven!
 Den nys omtalte Riimbrev-Pen]
 Som hun var ganske fra Forstanden,
 Med saadan Fart, med saadan Hast,
 At Sabelgjorden ofte springer,
 Før jeg har rigtig sat mig fast —
 At Stof og Steen om Dret flinger
 I Veiens Pøs og Veirets Slud,
 Saa Rappen staaer mig agterud
 Bag Hovedets og Halsens Binger,
 Dg jeg seer reent forstyrret ud,
 Med Tab af Tømmen, Tab af Hatten,
 Dg ofte selv af Halsens Klud,
 Bestandig i Begreb med Dratten
 Dg Nakkens Knæk og Hjernens Brud —
 Det gaaer, som i et evigt Stud,
 Som i en Præl af Biskop Hansen —
 Som paa et Bal hos salig Knud —
 Som om der agteri var Krud,
 Dg der var gaaet Ild i Svandsen:
 Hei! svup i Tridse! svup i Tub!
 Stump Fruen lystig om i Dandsen!
 Fjir af paa Fokken! Skjød det ud!
 Bras op i Toppen! Fyr i Krandsen!
 Fyr i Rabyssen! Fyr paa Standsen!
 Frisk! Kjøl i Veiret! frisk, min Brud!
 Det stryger i et smuldent Flud,
 Saa glat, saa let, saa langt fra Brud,
 Fra Svulps, fra Støden og fra Standsen,
 Som om jeg gled paa Strid i Glandsen
 Dg Farten af et Stjernestud.)

Hvad min Billet — som Parenthesen
 Om den forsoerfke Svanes Væfen
 Har gjort lidt længer, end maafkee
 Den burde være, skal man fee —
 Dig egentlig har at berette,
 Er ellers, forteligen, dette:

Jeg glemte nok min Tegnebog
 Forleden Dag hos Dig med Brevet,
 Jeg alt Dig dengang havde frevet.
 Hvis Du den finder i en Krog,
 Saa tag den op, at Pigebarnet
 Den ei skal feie bort med Skarnet,
 Og putte den i Din Kamin,
 Som er et heelt usikkert Skrin —
 Ei for at redde Poesien,
 Hvorpaa mig ligger liden Magt;
 Men — der var en Dwittering i 'en;
 Derfor forvar mig den, som sagt!

Veddeløbet i det Lave.

Til Digteren Dehlenschläger i Paris.

„Tel brille au second rang, qui s'eclipse au premier“ —
 Det gjælder omvendt tidt, naar den, som græder, leer.

Marly, 1807.

Tak for den Tilskrift, som Din Skjerts
 I respective Svar paa Vers
 Har alt for kjærlig lempet efter
 Min Lands og Fatnings ringe Kræfter,
 Medladende sig til en Stil,
 Der egentlig kun mig er egen,
 Og som Din Muse, halv forlegen,
 Har vist ledsaget med et Smil,
 Om ikke med lidt huuslig Skjenden,
 Fordi Du hendes Høihed tvang,
 Trods lange Slæb og tunge Krone,
 Samt høie Hæle under Sko'ne,
 Midt i sin stadselige Gang
 Til et Slags Gadeteiterenden
 Med een af disse Duller smaa,
 Der løbe om, med Tøfler paa,
 Og ofte blot paa Hofesokker,
 Tyndklædte, let til Fods, som Pøkker,
 Og sjæle Pølser eller Taft
 I Poesiens Bimmelstift —
 Jeg mener, som Du vel kan tænke
 Min Dulle, salig Vessels Enke.

Tak, Herre Ven! des mere Tak,
 Da, for sin Majestæt en Smule
 Bed denne Leilighed at skjule,
 Din ellers kongelige Snak
 Omsvøbte sig en hullet Kappe
 Istedensfor en simpel Frak,
 Hvis Ermer var den lidt for knappe;
 Og, for at blive min saa liig
 Som muligt, næsten alt for kurrig,
 Alt for pudseerlig, alt for snurrig
 Niimcaricatureerte sig!
 Tak siger jeg, Tak siger Dig
 Med mig den lille Skjemt-Canaille,
 Der sidder med sin smækkre Taille,
 Skjøndt Enke, dog; som nylig fød,
 Saa kjælen, vever, hvid og rød,
 Her paa mit muntre Lunes Skjød
 I Kjeld'ren, hvor jeg boer hos hende,
 Bed Musevimmelskafstets Ende —
 Tak siger jeg med min Pernille
 For Wren af det Gjenbesøg,
 Din Muse gjort os har i Spøg —
 Tak, mange tusind Tak, Broerlille!
 Tak for det flemme Bryderi
 Dig vist har voldt, saa lavt at rime
 Paa vor Maneer halvanden Time,
 I halv fortroligt Maffepi
 Med vore Duffer, vore Løier,
 Og alt det Snurrepiberi,
 Som Smaafolk kun og Børn fornøier,
 Og som, til Nød, vel neppe døier
 Jert eget Tempels Gallerie —

Taf, for saa dybt J vilde stige
 Herned til os og vore Lige,
 For, uden mindste fornemt Knurr,
 J næsten under Himets Mudder,
 Saa godt, som i profaist Dynd,
 Med meer end den mig egne Fynd —
 Paa bare Been at løbe Surr —
 Og boltre Jer i bare Sludder.

Naar jeg betænker ret den Top,
 Hvorpaa Du sidder dog gemeenlig,
 Høit over mig, og næsten eenlig,
 Da saare Faa til den steg op,
 Begriber jeg det næsten ikke,
 Hvorlunde Du, paa langs og tværs,
 J næsten underjord'ske Bers,
 Med komiske Begeistrings-Hikke
 Har kunnet blot ei trumfe mod,
 Men virkeligen, Fod for Fod,
 Og Niim paa Niim, endogsaa stifte.
 Tillad, min Adam! mig at troe,
 Du mere græd derved end loe;
 Og at Du ikke fik for Intet
 Spøgflestet i Dit Sprog saa tintet —
 At det var ikke lutter Sviin,
 Hvis inden Skjemtbillardets Borde
 Du Stød i Stød bestandig gjorde
 Min Carambol og Carolin!
 Tilgiv mig, hvis af Konst jeg mærker
 I Dit naive Svar og Spor,
 Og at jeg det blandt Dine Værker
 Netop det mindst naive troer.

At gjøre Din Frue Melpomene
 Paa Kiimbrevmusens lave Scene,
 For, uden Evang at løbe rap
 Med min Smæffilliken omkap,
 Trods hendes Gyldenspykkes Trøie
 Og Solmoers Skjort — saa reent til Sloie,
 Saa fuldelig fra Taa til Tip
 Til overgIVEN Spirrevip,
 Har sikkert kostet Dig lidt Møie.
 Og det er ei at undre paa —
 Du vil Din Nød bestandig faae,
 Naar ikke blot Du med de store
 Spilopper røre vil og more,
 Men ogsaa kildre med de smaa.

Thi — jeg vil tjene Dig, min Broder —
 Man være kan et stort Genie
 Med alle Nykker, alle Noder
 I Tiefs og alstens Poesie:
 En sand Original-Copie
 Af Gøthe, Fanden og hans Moder —
 Og sove sig til Dreier i
 Naturens plastisk-drafast-dragtige
 Og pittorest-groteske, prægtige,
 Naive Pottemageri
 (Hvis Skjorhed sig kun sjelden blotter
 I Fastelavnste Mandags-Potter) —
 Man sove kan hos alle Ni,
 Nat ud og ind, og blive Fader
 Til ni Kuld Dvæder og Ballader,
 Og til den hele Skue=Slægt,
 Fra Ridderen af Elephanten,

Med Alexandernavn i Kanten,
 Til Spillet's komiske Klør-Knegt —
 Ja — jeg vil tjene Dig, monfrère! —
 Man af Naturen født kan være
 Til Guds og Fandens Tidsfordriv,
 Og være klædt paa alle Moder,
 I Gadeviser og i Dver,
 For Fødslen selv, i Moders Liv —
 (Hvis min forsøerffe Jordemoder
 Har ikke smigret mig med Snak,
 Jeg selv endog har havt den Ære
 I et Slags Skjorte født at være,
 Der lignte baade Kjol og Frak)
 Ja — jeg vil Dig end mere lade —
 Man digte kan en Iliade,
 Trods den almægtige Homers
 (Hvis Almagt var dog vel, som Fleers)
 Man kan endog maaskee det tvinge,
 Med dybe Fjær af et Par Læs
 Betydningsfulde Mortensgjæs,
 Sig tragist op at kunne svinge
 Høit over en Euripides
 Og Æschylos i Dramurgien,
 Og alregjere panist i 'en
 (Tak skee ny tydske Pansophien)
 Som en fuldendt Pansophokles —
 Ja — hvis, som sagt, kun rigtig rykkes
 Bemeldte Fjærevingers Stud
 Af Anaturens Bildgaas ud,
 Og Abningen af Aaren lykkes,
 Hvormed sig kjækt forskrev fra Gud
 Den salig' Doctor Faust til Fanden —

Man uden mindste Hovedbrud
 Kan gaae saa drastisk fra Forstanden,
 At alt det Smør, der gjøres i
 Naturens Melkeveies Kjerne
 (Saa kalder jeg en Digers Hjerne)
 Bli'er lutter ævret Smør=Genie:
 Puur, pære, plastisk Phantasi —
 Man siden kan med denne smøre
 Nye Verd'ner sammen, af og til,
 Trods dem i Shakspears Trylleespil,
 Dg Konger, Kjemper, om man vil,
 Dg alstensk Ranibaler gjøre
 Deri, hvem veed? — og dog, Broerlil,
 Dg dog — just ikke løbe til,
 At gjøre Riimbrev=Urieller,
 Smaabitte Luneglutter, eller
 Jens Baggesenske Baggateller,
 I lette Vers, saasnart man vil.

Saa (for af Bib'len at fremsøre
 Beviis, hvor sært den Tanke kan
 Selv Tusindkonstnere forføre:
 At hvad i Grovt man nemt kan gjøre,
 Gaaer i det Fine let og an) —
 Saa blev for Israels Befrier
 Egyptens Troldmænds Roglerier,
 Der stak, og gjorde næsten Beet
 Den jødiske Landplagemager
 I hjemmegjorte Landeplager
 Af næsten engelsk Bonitet,
 Til Skamme netop i den Lille —
 Dg de, der tappert slog Spadille

Til hver hans Trumf-Calamitet,
 Dg eftergjorde hans Spektakler,
 I store tragiske Mirakler
 Af alskens Mord og Vold og Gruus —
 Imens der laae et Fandens Huus —
 Blev (siger Skriften) reent til Stakler,
 Dg Hver stod, flad og flau, confuus,
 Da det med Eet blev ganske stille,
 Dg Jøden dem faldt paa at drille
 Med Eftergjøren af hans Luus. —

Saaledes — for paa mit Exempel
 At sætte Hedenskabets Stempel
 (Hvis Bib'lens er Dig ikke nok,
 Der af deslige har en Skof)
 Saaledes Jupiter, der gjorde,
 Som Dvergud, Alt hvad han torde —
 Dg torde, hvad han vilde — thi
 Hans Guddom var et, trods Herr Schlegels,
 Herr Tiecks, Herr Werners og Herr Hegels,
 Aldeles ugeneert Genie —
 Der brød sig lidt kun om Cabalen
 Af Christendommen og Moralen —
 Dg trodsede den gode Smag
 (Den i det mindste, som er Noden
 Blandt sædelige Folk paa Kloben)
 I mangel Yttring for og bag —
 Som derfor og blev Stamme-Peter
 Til alskens Bestialiteter
 I Verdens store Jupitrit,
 Ved det de øvrige Planeter
 En Hoben Genialiteter

Med hans Genie paa Halsen fik —
 Selv denne Jupiter, den første
 Blandt alle Götter, og den største,
 Der hver en Rjæmpe-Biv og Brud,
 Snart med, snart mod Naturens Orden,
 Besov i Himlen og paa Jorden —
 Som Svane snart, og snart som Stud —
 Men altid herlig som en Gud —
 Der, uden allermindste Hinder,
 Og, uden at det kosted' ham
 En Skillings Udgiwt, gjorde tam
 Den hele Bildpark af Gudinder —
 Faldt reent igjennem, som vi see,
 I Skikkelsen af Sommer-Snee
 Fra gyldne Skyer — maatte dale,
 Sin høie Majestæt til Spee,
 Liig en i Taarer opløst Svale,
 Der drypper ned i dybe Dale
 Med optøet Næb og smeltet Hale
 (For ei om Bingerne at tale)
 Og, barende sig for at lee,
 Han maatte grædende betale
 For et Par lumpne Rys, maastee,
 Af Sperevippen Danaë. —

Saa (for Exempel og at tage,
 Til Dverflod, af vore Dage)
 Saa den forfærdelige Fyr,
 Tarantelen imellem Bierne —
 En Hval imellem Silb, en Tyr
 Blandt Ludser, kort: blandt tamme Dyr
 En Tiger — der nu holder Styr

Paa Verden her i Thuillerierne
 Med — troer jeg — med sit blotte Navn,
 Hvis Rabs-Love-Brol henruller
 Om Jorden i et rædsomt Bulder
 Fra Dvang-tong-su til Christianshavn —
 Der gjøre kan Alt hvad han vil
 (Trods Sydens Tell og Nordens Till,
 Og Ostens Poul og Vestens Peder,
 Der staae, med Gaben, og see til)
 Og netop vil Umuligheder —
 Der med et Gaasfjædersving
 Kan gjøre modens Potentater,
 Præfecter, Paver og Prælater,
 Af ingen Ting, som ingen Ting —
 Der, efter næsten Alt paa Jorden,
 Hvad der var hidtil noget ved,
 Med forrige Naturens Orden
 Tilgavns at have revet ned,
 Er i Begreb med at faae færdig
 For alle Dyr et sikkert Buur,
 Og, inden sammes tykke Muur,
 En ganske splinterny Natur,
 Ham selv og dem aldeles værdig —
 Han staaer der nu — Frue Fine sandt,
 Og Frøken Fis, og mange Flere,
 Som jeg vil ei compromittere,
 Alt, hvad jeg siger her er sandt: —
 Han staaer (trods Evnen til at aabe
 Selv Fanden efter i at skabe)
 Med al sin Almagt der en kjon,
 Hvor det kun gjælder om at mage,
 Hvad endog kan i vore Dage

Selv mangen Anonym, i Løn:
 Dg mægter ei, trods Smiger=Oden,
 Der ligner ham med Antipoden
 Af det passive Hverkenkjon —
 Trods Fruens og hans egen Bøn —
 Med al sin Ragenom og Roden
 I al sin Magt, med hele Kloden
 I Snarset under Støvlesoden —
 At færdig faae paa gamle Moden
 En lille Løddel af en — Søn.

Saa (for ei længer mig at rende
 Stakaandet efter Prøver fleer
 Paa hvad Du allerede seer —
 Dg Brevet paa en god Maneer
 Med en moralsk Sentents at ende)
 Saa tidt den største Spillemand,
 Der med Fiolen fører an,
 Kun slet paa Hyrdepiben fløiter;
 Den, som i Luften dandse kan,
 Dg løbe paa en Afgrunds Rand,
 Kan derfor just ei gaae paa Skøiter.
 Selv den, der Hoffets fine Smag
 Med Held polerer Dag for Dag,
 Dg hele Nationens høvler,
 Var neppe ret i Stand, som saa
 (Kom det alvorlig an derpaa)
 Tilgavns at børste Dine Støvler.

Jeg derfor giver Dig, min Bro'er!
 Det Raad, jeg gav Dig alt i Fjor:
 Bliv stor — bliv ved at være stor,

Hvor Melpomenes Lamper kindre;
Men, alt for nær ved Jorden, gys
For hendes Søsters Gøgle-Lys —
Dg vov Dig sjelden til det Mindre!

Den vakte Knud,

eller

Bombardementets mulige Følger.

Til Slotsfuldmægtig Dehlenschläger paa Frederiksberg.

Paris, 1807.

D! Du, som staaer i Krig og Fred
 Paa gamle Been, hvor unge gled:
 I kongelige Forgemakker —
 I Kirken baade for og bag —
 Paa Ballehusets Dueslag —
 Paa Fred'riksbergs og andre Baffer!
 Du, som er bleven ved at staae
 Paa Christians den bratte Skraa
 Til Dine Hovedhaar blev' graae!
 Som derfor og han stoler paa,
 Naar han maa selv fra Huset gaae,
 For andre Ting at tage vare;
 Og overlader tillidsfuld
 Sin Seng, sin Stol, sit Sølvs, sit Guld,
 Sit Robber, Tin, og, saa at sige:
 Sit hele Fred'riksbergste Rige,
 I Freden trolig at forvare,
 Og selv i Krigen at forsvare —
 Til hvem han i den sidste Tid
 Især saa ganske slog sin Lid,
 At han sit Hof, sin halve Hær,
 Og Bagt, paa Dig alene nær,
 Dmtrent halvtredsendstyve Miil
 Lod gaae fra Fred'riksberg til Kiel;

Dg (da det Iod, som Eibens Bred
 Blev truet med lidt Fiendtlighed)
 Omfider ogsaa selv gif med,
 Dig ladende blandt Træer og Stene
 Paa Slottet ganske muttersene;
 Forvisset om, Du tro blev ved
 At staae som Fuldmagt paa Dit Sted —
 Dg at Du vilde holde Stand
 Mod Fanden selv og Engelland —
 Det Du da rigtig ogsaa holdt,
 Imens Din Datter tabte Modet,
 Dg selv i Dine Sønner Blodet
 To Hundred Miil derfra blev foldt.

O Du, blandt Sjællands Admiraler
 (Skjøndt Fred'riksberg alene veed
 Om Din Bestalling der Bessed,
 Dg Dagen aldrig om Dig taler)
 Den, paa hvis Tordenstjoldighed
 Dg Juulbeen Flaaden ene leed —
 (Jeg mener nemlig den i Graven,
 Som gjennembugter hele Haven,
 Der er en Flaade, hvor det gaaer,
 Skjøndt den af Joller kun bestaaer)
 Tilgiv, at jeg Dig svagt kun maler
 Min hele Sjæls Erkjendtlighed
 For Din uroffelige Standen
 Paa Fred'riksberg mod Engelsmanden,
 Der virkelig var værr' end Fanden —
 Dg for det kongelige Brev,
 Du mig om denne Standen skrev!
 Tilgiv, at jeg Dig nogenfinde

Skrev i ubunden Prosa til!
 Fra nu jeg i det mindste vil
 Erbødigen med Omhu binde
 Hvad jeg om Livets Sorg og Spil,
 Om Fred og Krig og andet skriver
 Min herlige Mæcenat til
 (Skjøndt ligesuldt det Prosa bliver).
 Thi, sandelig! hvis nogen flig,
 Han være Hertug eller Graver,
 Prinds eller Bed'mand, Forbring haver
 Paa mine smaa Naturens Gaver,
 Min gamle Fader! er det Dig!

Er Du ei den, som, mens de Lærde
 Mig lode, liig en gammel Pen,
 I Snaus paa Gulvet slænge hen
 Imellem Stumper, Intet værde,
 Da sidst jeg hjemme gik igjen,
 Mig smukt tog op, et Lys lod hente,
 Og endte mig derved og vendte
 Saa længe, til Du grandt erkjendte,
 Jeg var den gamle Baggesen?
 Gav Du mig arme Flygtning ikke
 Hver Søndag gjestfri Mad og Drikke;
 Ja! lod endog mig leve flot
 Paa Dit guddommelige Slot,
 I Snuustobak og Risengrød,
 I Hestepærer, Æblekjød
 (I Æbler, Pærer, vil jeg sige,
 Og Hestekjød) og Saft tillige
 Fra Brænde, fra Bordeaux og Rhin,
 For ei at sige Brændeviin?

Var Du ei den, der gav mig atter,
 Hvad jeg fortydft, forfranst, forstemt,
 I Livet næsten havde glemt:
 Den gode gamle danske Latter?
 Og var det ikke just Din Datter,
 Der lærte mig til Lid og Sted,
 Langt bedre end de græske Muser,
 Hvis Navne jeg ei længer huser,
 De Taarer, den bør saltet med,
 Hvis den skal holde sig hernelen,
 Og ikke tabe næste Dag
 Sin Duft, sin Pirren og sin Smag
 For hende, mig og Evigheden?
 Var ei den Mand, som mig en Bøn,
 Jeg bad fra Barnsbeen af i Løn,
 Med allerheftigst Andagtslue:
 (Som Simeon engang Guds Søn)
 Med disse Dine selv at skue —*)
 Den Mand (iblandt mit hele Røn
 Den blideste!) som denne Bøn
 Dpfyldte mig, paa Hofesoffer,
 Med Maanens Smil og Solens Loffer,
 Netop Din egen Svigersøn?
 Var Du, blandt alle Mæcenater,
 Og kjøbenhavnske Kammerater,
 Ei den, som, da, paa Bognen sat,
 Jeg til min franske Grav tilbage
 Landflygtig atter maatte drage,
 Den eneste, der med sin Hat
 Mig vinkte grædende! God Nat?

*) Ewald nemlig.

Er Du ei den, som, nu jeg ligger,
 Jeg arme døde rige Mand,
 I Luen her, og om lidt Vand
 Fra det saa kjære Fødeland,
 For lidt at lædse mig min Brand,
 Omsonst i Sneve Breve tigger,
 Der ene kjærlig svarer mig?
 Og giver mig, med smuk Indfletning
 Af mangen viis og faderlig
 Opmuntring og Trettesætning,
 Den allerførste troe Beretning
 Om den utrolig store Svig,
 Den Storm, det Overfald, den Skjenden,
 Den Skyden, Plyndren, Myrden, Brænden,
 I Nærheden af Vustervig,
 Hvormed den ublue, tykke, store
 Nutidens babylonske Hore
 (Der afdrog Engelland en flig)
 Har evig brændemærket sig
 I den i Hast mod spæde Glutter
 Og Mændsforladte kjæle Putter
 I Fredens Skjød begyndte Krig —
 Hvis Skam, for Ypperen, og Ære
 For os (som Tiden snart vil lære)
 Hvis Bækken af den gamle Knud
 I Bombers og Kanoners Skud
 Jeg Staffel maatte her undvære?
 Er Du, desuden, ikke min,
 Ja selv endogsaa, som det lader,
 En meget større Digers Fader?
 Er ei, naar jeg igjennemblader

Min Himmel og dens Perlerader,
Mit Hjertes Aftenstjerne Din?

D! hvis til Dig jeg ikke rimer
Min Graad og Latter, Sorg og Skjerts,
Saa kommer den blandt alle Timer,
Jeg frygter mindst, saa jeg besvimer,
Saa Frimans Klokke for mig timer,
Dg jeg gjør aldrig mere Vers.

Den kommer ei — vær ikke bange!
Døe kan jeg sikkert, som saa Mange;
Min Puls engang kan gaae i Staae;
Dg Hjertet holde op at slaae —
Men Tak Tre-Fire, Tak Din Datter,
Saa længe disse, hun især,
Min Muses blandte Graad og Latter
End have nogenlunde kjær,
Mit sidste Suk i Sangens Pine
Skal rime paa dens nye Seline —
Min sidste lydelige Tak
Skal rime paa Din Snuustobat —
Dg, naar sig paa dets Tvillingvinge
Til Himlen hævet har min Sjæl,
Skal, hvor jeg ogsaa her paa Jorden,
Nær eller fjern, er jordet vorden,
Hvergang I mig et sødt „Sov vel“
I Eders Minnistaaer bringe;
Hvergang I gaae med tunge Fjed,
Mens Fred'riksbjergets Klokker ringe,
Paa Kirkegaarden op og ned,

End mine Been i Graven klinge!
 Hvor der er Echo, er jeg med.

Nu til mit Svar paa Dine Breve.

Det sidste blot jeg faaet har,
 Der fra Octobers sidste var —
 Gud veed, hvor de to andre bleve.
 Jeg seer deraf med Fryd, som sagt,
 At Du har holdt i Krigen prægtig,
 Som dannerkongelig Fuldmægtig,
 Din Vice-Majestæt ved Magt —
 Og at — hvad jeg dog neppe troede,
 Da sidste Gang jeg saae Dig i
 Det Stræde, hvor Du veed, jeg boede,
 Gaae Frue-Kirketaarn forbi
 (Hvis Spiir var netop nylig ziret
 Med Messing, Kobber, Jern og Guld)
 Du, trods Dit hvide Hoveds Uld,
 Ei blot har overlevet Spiret
 Og dets forgyldte Næses Hulb,
 Men hele Kirken; og at samme
 Har maattet ligge under Mulb,
 Endogsaa før Din Hattepuld,
 Som Himlen intet Skud lod ramme
 (Skjøndt den var Fienden vel saa nær,
 Som Frue-Taarn, og Spiir især)
 Saa — hav den Tanke tidt for Die!
 Saa gaaer det ofte med de Høie!
 De trodse Himlen, Jordens Dom,
 Og falde, før man seer sig om;
 Imens den Lave tidt staaer sikkert,
 Og seer dem dratte, med sin Sikfert.

Saa gaaer det ogsaa — see kun til! —
 Med Dvermagtens taade Spil:
 Naar ned i Gruns og Gruus og Smalder
 Det store Babels Frue falder,
 Der reed paa hele Verdens Ryg,
 Skal Danmarks lille kydske Pige
 Hen over det nedsjunkne Rige
 Paa Fred'rits Jolle seile tryg!
 Den Styrtning af vor Frue-Kirke
 Vil mangan Møes Befrien virke,
 Og sætte mangan Jomfru Krands,
 Paa Hov'det i politisk Dands —
 Hvem veed, om Faldet af vor Frue
 Ei alt gav mangan Pige Hue?

Jeg holder efterrettelig
 Mig flige Barsler af vor Herre
 (Der ellers frugte lidt, desværre!)
 Naar Satan stundom frister mig
 Paa Spidsen af mit Marly-Tempel,
 Og hvisker til mig, for Exempel:
 „Du kunde gjerne svinge dig
 „Lidt høiere! Naar du dig reiser
 „Paa dine Bagbeen op, og kneiser,
 „Saa, troe mig, er du ikke lav!
 „Du ligger altid her paa Landet,
 „Skjøndt du blev født til noget andet —
 „Koe dig lidt ud paa Verdens Hav!
 „Hvis du dig et Slags Mine gav,
 „Dg gjorde noget mere Fav
 „Til Hest og Bogens paa lange Reiser,
 „Du kunde maastee blive Reiser —

„Om ikke just, som den Krabat,
 „Der halvveis var din Kammerat,
 „I denne Verdens faste Lande,
 „Saa dog paa Poesiens De
 „Midt i den tomme Spanstese,
 „Der flyder rundt omkring din Pande!“
 Ved hver en saadan Leilighed
 Jeg giver Satan kort Bessed,
 Og svarer lumste Fristermanden:
 „Gaae med dit Keiserdom til Fanden!
 „Sving dem, som i et corsist Hop
 „Til flige Tilbud sige Top,
 „Saa høit du vil, i Beiret op!
 „Du faaer mig aldrig til at spanste;
 „Jeg bliver ved det lave Danste!“

D! hvo Du er, som kneiser, skjælv!
 Du være Herre, være Frue,
 Du være Hat, Du være Hue,
 Du være tyrkisk Turban selv,
 Som Keiser Selim! — D! min Fader!
 Der ligge nu de høie Gader
 Med lærde Profesorer i,
 Trods deres nye Theologie,
 Persopolis, Astronomie,
 Jurisprudents og Poesie,
 Dplysning og Philosophie —
 Mens denne Gang og Ildbranden
 Paa Kirkepladsen, som den anden,
 Gik Bispens Hjørnehuus forbi,
 Som der var simpel Gudsfrøgt i!
 Der ligger alle de høibaarne

Herr Nicolais og Slottets Taarne!
 Bor Frues Taarn, der ligger du!
 Hvem veed, hvis du kun havde været
 En fem Fod høit, om ufortæret,
 Som min Papa, der saae med Gru
 Dig falde — du ei stod endnu?

Hvad Godt ved Ildbrande vanter,
 Er i det mindste slige Tanker!
 Saa, hvad der river ned vor Krop,
 Tidt herligt bygger Sjælen op —
 Saa Sygeleiet her mig giver
 Det friske Mod, hvormed jeg skriver —
 Saa takker jeg min bittre Dval,
 At jeg kan gjøre mig lidt gal;
 Og Musen, mens jeg selv maa græde,
 En Smule Lystighed tilstede
 Paa Lunets overgivne Bal,
 I dette Riimbrevs Perial —
 Hun kjender Taarer blot i Glæde.
 Man derfor, af! kun sjelden seer
 Den stakkels Glut sit Die væde —
 Men nu, naturligviis, hun leer;
 Thi jeg har selv og tabt ved Branden
 Saa godt mit Eie, som en Anden;
 Ja, naar man seer sig til, maaskee
 Meer end I andre allesammen!
 Da Brummers Magazin, o Ven!
 Med al min Nynnen, al min Stammen,
 Min skrevne Fryd, min trykte Gammen,
 Min Ilias, min Odyssee,
 Som Rygtet gaaer, gif op i Flammen;

Og uden, at jeg selv, som J,
 (Der stod og saae dog denne Lue)
 Mit eget Livs Fyrværkeri
 Med egne Dine kunde skue.
 Dog ikke dette blot, desværre!
 Og den udødelige Hæder,
 Som blev til Røg; men af! især
 De tolv Rigsdaler jeg begræder,
 Som Brummer gav mig for hvert Ark
 Af min udødelige Dvark,
 Og som han, trods sin Forlagsiver,
 Mig neppe nu for Asken giver!

I Herrens Navn! hvis det er sandt
 (Og Neergaard ei har sagt mig Lant)
 Hvis dette tredje Gang og hændte,
 At hvad jeg skrev i Danmark brændte,
 Skjøndt ubrændt selv — min gamle Pen
 Jeg altsaa maa taalmodig skjære
 Paa ny, og skrive om igjen
 Til min og Fædrelandets Ære
 Hvad jeg i Modersmaalet skrev,
 Og hidtil trykt og utrykt blev,
 Hvis man dermed vil overbære,
 Og Brummer ellers, stakkels Mand,
 Det nu, som før, betale kan.
 Hvad ei kan anderledes være
 Man uden Knurr maa taalig bære.
 Saa vil jeg gjøre, ved mit Savn;
 Saa gør vel og i Herrens Navn
 Det pludselig bestudte, tændte,
 Nedstyrtede, til Aske brændte,

Nu hele Verden vidt bekjendte
Standfaste, brave Kjøbenhavn.

Saa ville vi tilsammen gjøre,
Med ufortrøden Flid og Sved:
Taalmødigen paa ny opføre,
Hvad vore Fiender reve ned,
Det være Slotte, Taarne, Gader,
Epistler, eller Gliader,
Ja selv Gjengangere, min Fader,
Om muligt paa det samme Sted;
Kun mindre høit og mere varligt;
Kun mere dybt og mere fast;
Og altsaa noget meer forsvarligt,
Naar Fienden kommer i en Hast.

Jeg har, som Du, ei heller Næsen
Bed denne Næsestyver tabt.
Jeg troer endog, det hele Næsen
(Skjøndt vi maae leve nu lidt knapt)
Har skjenket, skjenker, og vil skjenke
Bort Land den Jernets Kraft igjen,
Som bunden af den gyldne Lænke
Lidt efter lidt i Fred sov hen.
Jeg troer, Bellona, ved at røve
De Rugler, som, mens der var Fred,
Vi blot i Drømme legte med,
Har vaft den gamle Danske Løve.
Jeg troer, at den vil reise sig
Mod Dyrets Horn forfærdelig —
(Du veed, at jeg vor næste Fiende
Just mener ei med dette Dyr,

Hvis Herredom jeg spaaer en Ende,
 Naar atter Friheds Morgen gryer —
 Dets Horn er' saare let at kjende
 Fra dem paa hver en anden Tyr)
 Jeg troer, en anden Knud den Store
 Vil engang i dets Bringe bore
 Den Hevnens stræffelige Klo,
 Som hædedes i blodig Jammer,
 I Krigens og i Rastronds Flammer
 Ved Odins gamle Heltetro —
 Jeg troer, at Thors den tunge Hammer
 Er fundet midt i Fredens Ro
 Paa Dovre, mellem Granestammer
 Af dem, som Fjeldene beboe —
 Og at den Slangens Pande rammer,
 Hvorhen sig Ormen og vil snoe!
 Jeg troer, at Tabet af vor Flaade
 Oploser Eddas gamle Gaade,
 Og at det stærke Tordensstrald
 I Nord betyder Lokes Fald —
 Jeg troer, at Balbur er i Live —
 Hvad troer? jeg veed det! Balburs Nit
 Har rystet mig i Fred'riks Blik!
 Jeg under Sneens hvide Bryne
 Har seet hans Dies Hekla lyne
 Mit Danmarks Fiender Dødens Piiil,
 Og Danmarks Vre Livets Smiil.
 Jeg veed, dets Flamme vil opløde
 Hvert dansk og norsk og holstensk Bryst
 Til gamle Fædres Heltelyst,
 Til Kamp og Seir i blodig Dyst,
 Til Hevn for dem, hvis Taarer fløde,

For dem, som plyndredes, som døde,
 Til Hevn for Fredens Pagt, de brøde,
 Som den, der brænder i mit Bryst!
 Kun ønsker jeg, at ei vor Ild
 I denne Kamp maa fare vild,
 Og at vor Hevn vi maa miskjende
 Vor og den hele Verdens Fiende!
 Som al! desværre, let kan skee,
 Da man, hvor hele Lande brænde,
 For Damp kan næsten Intet see.
 Jeg troer desuden (for at vende
 Tilbage til den Sti, hvorpaa
 Jeg hidindtil lod Pennen rende
 I dette simple Brev) som saa:
 Hvad angaaer dette Timelige,
 Som vore Fiender blev til Priis,
 Vor Flaades, Holms, og, saa at sige,
 Vor halve Herligheds Forliis:
 At man engang, med færre Penge,
 Og hvad man kan for Penge faae,
 Mahognisophaer og Senge,
 Samt Speile, let itu at flaae,
 Med færre Skibe selv, som trænge
 Til Stang og Bom og Mast og Raa —
 Med færre Loug at fire paa —
 Med færre Reb, sig selv at hænge —
 Paa nye Snekker, nok saa smaa,
 Vil flere Tordenstjoldske Dreng
 Og flere Hvidtfeldshelte faae —
 Hvis ei derhjemme, tykke, fede,
 Med Kjæver, som to Paastæeg,
 Skjøndt uden Haar og uden Skjæg,

De ligge alt i deres Bede.
 Taalmodighed! Om en Snees Aar
 Da vil man see, hvad her jeg spaaer!
 Da vil man see, hvad Du og Flere,
 Mens Besterbro sig lod rasere,
 Og Byen lod sig bombardere
 Af Engellmanden udenfra,
 Sig foretog, for at bøde
 Paa Tabet af de Folk, som døde,
 Og lindre Taarerne, som fløde
 Derindensfor, etcetera.
 I sliq en Hurlumhei og Hede,
 Naar Luxuslegen er forbi —
 Naar de, som sov til Klokken ti,
 Maae, vaagne, selv om Morg'nen svede —
 Naar man gi'er Voret over i
 Den nyeste Philosophie,
 Og selve Kirkens Cleresie
 Har ikke længer Tid at bede —
 Naar hver en Haveplads er fri,
 Og alle Plankeværker nede —
 Naar man til fremmedt Slifkeri,
 Og engell Sennep selv faaer Bede —
 Saaer ikke Kørvel, Silleri,
 Salat og andet Pilleri,
 I ordentlig affstukne Bede,
 Men frit, i Fleng, paa Mark og Hede,
 God ærlig sjællandst Rug og Hvede,
 Som der er Kraft og Næring i.
 I sliq en Larm, hvor man for Resten
 Har ikke Tid at spørge Præsten:
 Hvad man skal gjøre her og der,

Hvor Mod og Manddom nødvendig er,
 Man griber til de første Baaben,
 Og, uden først at stifte Bud,
 Man render ind, og render ud,
 Hvor Heilighedens Dør er aaben,
 Til Landets Forsvar, Skud paa Skud.
 Enhver gjør sit, og Ingen sover
 Bed hvad han gjør; man springer over
 Hver Bagatel, endog i Spas;
 Thi, naar i Stuen Loftet brænder,
 Og Himlen over Sengen tænder,
 Tillader Tiden ikke Fjas.

Det smerter mig, jeg var der ikke
 Ved denne Lynildsleilighed,
 For i de Tordensiebliske,
 Da Frue-Kirketaarn faldt ned,
 Electriss — ikke blot for Sproget,
 (Som her i dette Nimespil)
 Men ellers og at gjøre noget,
 Som der er sjelden Mage til:
 Der ikke blot i mine Breve
 Mig kunde muligt overleve;
 Men i hver anden Art af Liv
 Og patriotisk Tidsfordriv —
 En Pophamborer, for Exempel,
 Med Hammergudens eget Stempel;
 En lille Tordenskjolding, just
 Af samme Sort, som min August —
 Der kunde blive det paa Vandet,
 Som han hvis ellers ikke Nød

Ham volder en for tidlig Død)
Engang vil blive vist paa Landet.

Jeg haaber, Du har faderlig
I denne Post erstattet mig —
Dg tænkt paa Hevn for Danmarks Rige
Med Præstens eller Degnens Pige,
Hvad veed jeg? — I en saadan Ild,
Hvor Alt sig patriotisk skynder
Paa Brint og Bakke, Loft og Tag,
I Hønschuus og Dueslag,
Hvor Bombarderingen begynder,
Dg hvor det hedder: „Nu! vær snild!“
Kan let en ærlig gammel Synder
Endog med Enker fare vild.

Du bliver rød paa mine Begne
Maaskee ved denne Leilighed,
Formedelst den Letsindighed,
Hvormed jeg vender op og ned
Paa Piger, Enker — og hvormed
Jeg i min Overgivenhed
Behandler Præster selv og Degne,
Dg hvad man ei bør spøge med?
Du studser ved min vilde Latter,
I det jeg taler om et Jav,
Hvori saa mangen Søn og Datter
Af mine Fædre fandt en Grav,
Dg jeg min egen, som Forfatter —
Du spørger: „Hvor er Baggesen,
Ustyldighedens ømme Ven,
Blodfienden af Uteerligheder,

De kydste Gratiers Tilbeder,
 Og hvad i Bers han ellers hebber,
 I disse Stropher kommen hen?
 Jeg ikke kjender ham igjen!
 Hans Spøg var ellers saa blufærdig,
 Saa peen, og selv Prindsesser værdig;
 Hans Spøg med Kjærlighed især
 Var næsten andres Alvor værd;
 Hans Amors, som hans Satyr's Pile,
 Var' spæde, halve, skjelmste Smile;
 Han sjældent spændte Buens Bast
 Saa stramt, at den i Latte brast;
 Og klang og lydt hans hele Røgger,
 Gif Lyden aldrig dog til Stogger.
 Hans overgivne Spas var før,
 Trods al dens Galstab, stedse tugtig,
 Af Beemods Dug endog lidt fugtig,
 Og ingensinde ganske tør —
 Ifald man ogsaa fandt Forffjelligt
 For dristigt i hans sidste Spøg
 (Som nu er gaaet op i Røg)
 Var dog det Hellige ham helligt!
 Selv i den Bog, hvori hans Pen
 Imellem dens og andres Grave
 I Sanders og i Pavels Have
 Som Spøgelse gif lidt igjen,
 Han vidste det, saa fint at lave,
 At mangan Provst med Pibebrave,
 Og selve Bispen blev hans Ven.
 Hvor er han bleven saa forandret?
 Hvorhen er denne gode Bens
 Tilforn saa kydste Muse vandret?

Nu ligner den jo dens, og dens!" —
 Hold op! og hør mig først, min Fader!
 Hold op at rødme for Din Jens!
 Saa skyldig han Dig ogsaa lader,
 Er Skylden her dog ei hans Pens,
 Hans Hoveds — ei engang hans Hues —
 Endelige Hjertets (der er frit
 For alt letsindigt Sort paa Hvidt)
 Men ene den fordømte Snues,
 Og Din, og — om Du vil — vor Frues!
 Du skriver mig, som ligger her
 I Sengen, Døden ganske nær,
 Og altsaa langt fra Haand i Hanke
 Med nogen lystig Verdens Tanke:
 „Hvorledes selv vor Frue faldt,
 Imens Du stod" — og uvilkaarlig
 Jeg tænkte, ved mig selv, alvorlig:
 Hvem veed, da selve hun faldt ned,
 Saa skabt til Trods i hver Bataille,
 Saa spids i Næse, skarp i Taille,
 Saa smal for oven, neden bred,
 Som nogen i vor Christenhed —
 Om ei af Marmor just, som andre,
 Som Ilden selv ei kan forandre,
 Saa dog ei heller just af Krud,
 Der fanger Ild ved første Skud —
 Saa kneisende, saa høit paa Straaet,
 Saa Næsen op, og Næffen ned,
 Uroffet og (saa vidt jeg veed)
 Uroffelig, paa samme Sted,
 Hvor hun fra Barnsbeen havde staaet —
 Ei længer ung — hvad siger jeg?

Min Fa'ers Fa'er har hørt blandt andet
 Det Spørgsmaal i en Juleleg:
 „Hvem er den største Fru' i Landet?“
 Min Mo'ers Mo'er, da hun stod Brud
 Bar „som vor Frue“ malet ud —
 Hvo veed, saa blev jeg ved, alvorlig,
 Som sagt, aldeles uvilkaarlig,
 At tænke (thi Du skriver saa,
 Min Fader, uden Dig at rose,
 Og uden andre Folk at stose,
 At, for Din Mening at forstaae,
 Man selv og noget tænke maa —
 Især, naar hvad Du peger paa,
 Sig hæver i det Himmelblaa,
 Din Stiil er ikke Fod i Høse) —
 Hvem veed, da selve hun faldt ned
 I den almindelige Lue,
 Hvor mangan anden mindre Frue
 Og Fruerpige, der faldt med —
 Af Skræk i al Uskyldighed —
 Og, om ei ganske faldt, dog gled?
 Den Tanke synes mig naturlig!
 Du trykker Modersmaalets Byld —
 Det er ei min, men Sprogets Skyld,
 Isald Du finder den figurlig.
 At Digt'ren tugtig skrive maa,
 For aldrig at forarge Næsten,
 Deri jeg enig er med Præsten;
 Men paastaer og derhos, at Næsten
 Som Læser bør mig kydsst forstaae!;
 For Næsten hvad jeg i min Iver
 Om Leilighedens Griben skriver

Til alleflags herfulist Daad,
 Er ei løsagtig Spøg, min Fader!
 Saa lidt, som (hvad jeg ogsaa hader)
 Dvindagtig feig, unyttig Graad,
 Der ofte blot gjør Pennen vaad:
 Sipsippernipskhed blot i Lader,
 Og dum og kjedsom Ord=Moral,
 Hvorved jeg kunde blive gal!
 Det er frimodig Aabenbaring
 Af Genius og af Erfaring!
 Mit Lune, jeg ei negte vil,
 Gjør Rattespaser af og til;
 Det lystrer ingen Verdens Tugter,
 Det bryder sig om ingen Evang —
 I tusind underlige Bugter
 Det gaaer sin egen skjeve Gang —
 Hvad gaaer? det gaaer aldeles ikke —
 Det smutter ind, det smutter ud,
 Snart der, hvor Maanens Jomfrubliffe
 Lør stirre, snart hvor Solens Gud
 Sig blot tillader lidt at kiffe;
 Det smutter ud, det smutter ind
 Igjennem Binduer og Dørre,
 Let, som den unge Piges Sind,
 Og paa det Vaade, paa det Tørre,
 Saa flygtigt, som en Bestenvind —
 Med Dvergang fra Graad til Smile,
 Fra Høit til Lavt, fra Mol til Dur,
 Fra Krigenes Spyd til Elskovs Pile,
 Som den sig følgende Natur —
 Det gaaer ei Skridt med gamle Koner
 I Sprog af Brockmands Huuspostil;

Men hopper, springer, balleroner
 Med Berfets Ord-Cameleoner
 I et bestandigt Berespil,
 Igjennem alle Livets Toner,
 Som Metret eller Rimet vil —
 Men naar man hører rigtig til,
 Trods al min Gøglen i Distanten,
 Er streng i Basfen Dominanten,
 Ja selv lidt tragisk, om man vil.
 Den oventil trilleerte Tanke,
 Jeg i hvert Hoved i vort Nord
 Og i hvert Hjerte vilde banke,
 Den klinger saa med andre Ord,
 I hvilke Basfen ene stralder:
 Naar med Alarm og med Rabalder
 Paa denne verelrige Jord
 Convenientsens Frue falder,
 Og Konstens Orgelværk forgaaer;
 Naar Vinterstormen ned i Smalder
 Hvad høit der op mod Skyen naaer,
 Hver Sommerfugl og Spiir nedslaaer —
 Trods lave Been og sneehvid Alder,
 Naturens gamle Fuldmagt staaer,
 Som Organist, og Atterdanner
 Af nye Hunner, nye Hanner,
 Der spire frem i næste Vaar,
 Naar Dviftene paa ny sig knoppe,
 Og naar i aftenrøde Toppe
 Fredsnattergalen atter slaaer!

Og hermed vil jeg Brevet sende;
 Thi det fik ellers aldrig Ende.

Havfrusukket.

Til Søfrigslæreren og Digteren, Kammerherre Sneedorf
i Kjøbenhavn.

Paris, 1807.

Det blev dit ædle Kald, udvalgte Søn af Gerner!
At lede Dannebrog's de spæde Heltes Trin
I Niordurs Labyrinth ved Glimt af kjendte Stjerner,
Bed Polens stille Lys og Maanens Skin.

Du dette store Kald med nordisk Aand opfylder;
I Flagets Heltes Spor, som Lærer, traadte du!
Jeg veed mit Fædreland din Aand og Jæver hylder,
Skjøndt levende du gavner det endnu.

Men det blev og dit Kald, med festelige Sange
At mane Sorgen frem om Dannebrog's Mænd,
Naar de forlod, begrædt, den underlige, trange,
Men stolte Bane; thi du kjendte den.

Fleer kjende den, som du; thi Dovres Klipper smelte,
Og hver en cimbrisk Hoi bli'er viklet om med Tang,
Før Angul, Nord og Dan paa Havet mangler Helte;
Men Faa Havfruen lærte Bølgens Sang.

Hvi lyder den ei meer, den høitidsfulde Stemme,
Der lød ved Evalds og ved Gerners store Liig?
Den Røst, hvori min Aand dybt syntes at fornæmme
De Tabtes sidste Suf og Ddins Sfrig?

Af! Egirs Lys er slukt! Nordhavets elste Stjerner
 Ei vinke Skjalden meer til glade Hymners Klang;
 Vor Tordenskjoldborg halv er knust, o Skræk! og Gerner
 Er død i Fredens Skygger anden Gang.

Den stolte Havets Pryd, vor Drlogsvoane dukker;
 Søslangen kneiser op af Midgards skumle Skjød;
 Havfruen tungt hver Nat i Kongedybet sukker;
 Og Bredden hylér, som ved Balburs Død:

„Sorg franser Nordens Pol, nær svæver den om Jorden“ —
 Vor Ewalds, Gerneris og Nordhavets yndte Ven!
 Hvi hører jeg den ei, den Harpes hule Torden,
 Som ene værdig kan forkynde den?

Det blev mit mindre Rald, med lystelige Dvæder
 Af mine Brodres Graad at lokke Smile frem —
 Hvi blev det ei min Lod, paa Danmarks Bei til Hæder
 Med Hevnens dragne Sværd at følge dem!

Hvi gav mig Bragur ei den nordhavdybe Tone,
 Der i din Havfrusang omhylte Herthas Kyst —
 Og, mens sig hæver op af Sundet Gesione,
 Fortvivlt ombliffende, gjenklinger i mit Bryst!

Knud Vidfadmes Hjemvee.

Til Samme.

Paris, 1807.

Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?
 Hvad jeg har skrevet, alt forgaaer!
 Hvor let og snart kan altsaa hænde,
 Jeg selv herfra at vandre faaer!
 Hvo veed, om hvad i Dag jeg skrev,
 Er ei mit allersidste Brev?

Jeg ligger her paa fremmed Leie,
 Fjern fra mit Hjertes Opholdssted;
 I Kjøbenhavn er brændt mit Cie —
 Maaſkee mit Navn og Minde med.
 Hvad her jeg har, er Himmerig,
 Men uden Nydelse for mig.

Jeg har en huld og ædel Kone,
 Forstandig, dydig, from og skøn,
 Værd at tilbedes paa en Throne,
 Og værd at elskes huldt i Løn;
 Hver Viv og Moder ufortalt,
 Et Mønster for sit Kjønn i Alt.

Jeg har en Søn, en venlig Engel,
 Raff, vittig, munter, rund og rød,
 Livsalig — paa sin spæde Stængel
 Er ingen Rose mere sød,
 Hver Trears-Engel ufortalt
 Et Mønster for et Barn i Alt.

Men denne hulde Kone lider —
 Dg denne hulde Søn er spæd —
 Dg naar jeg mine Hænder vrider,
 Bespændt af Angest og Fortræd,
 Saa trøste Begge mig paa Franst;
 Dg — jeg er i mit Hjerte Danst.

Dg naar min indre Harpe bæver
 Af Beemods underfulde Lyst —
 Dg naar til Sang sig Smerten hæver
 Paa Andagts Binger i mit Bryst;
 Gaae Begge taase deres Bei,
 Thi Englene forstaae mig ei.

Dg naar mod Skjebnens fiendste Pile
 Min lille Focuss væbner mig
 Med lunefulde skjelmste Smile —
 Naar jeg er selv en Engel liig;
 Med Studsen Begge paa mig see,
 Dg blive bange for at lee.

Saaledes ligger jeg paa Stene,
 Skjøndt fængslet her af Rosenbaand —
 Saaledes er jeg evig ene,
 Skjøndt med en Engel ved hver Haand —
 Dg i mit Himmerig paa Franst
 Er jeg ulykkelig som Danst.

Jeg føler dybt, at mig blev givet
 En lille Trylle-Amulet —
 Til ikke blot at taale Livet,

Men selv til at forstjønne det —
 Jeg føler, at jeg ei blev fød
 Til Glemsels Lod i Stilheds Skjød.

Dg dog det blev min Lod at tabe
 Paa Jorden hver en Stovets Skat —
 Selv Evnen til i Sang at skabe
 En kunstig Dag i Livets Nat —
 Dog nei! trods Tidens Bold og Gru,
 Den er ei ganske tabt endnu.

Thi skjøndt jeg Diet sjelden væder,
 Skjøndt sjelden jeg er glad i Hu,
 I Sang jeg leer, i Sang jeg græder,
 Som om jeg var et Barn endnu —
 Uskyldighed! det skyldes dig;
 Thi huld din Aand omsvæver mig —

Din Aand, mit Fødeland! som smiler,
 Trods Fienders Bold og Benners Svig,
 Dmlynt af Skjebnens Tordenkiler,
 En venlig Fredens Engel liig;
 Dg trykker med Erindrings Lyst
 Hver Haabets Spire til sit Bryst! —

Den Aand, der blid, som Frelsens Moder,
 Med Sværdet i den hvide Barm,
 Sit Dans og Nors og Anguls Poder
 Hvit hæver i Marias Arm —
 Den Aand, som, hendes Ynde liig,
 I Danmarks Sprog udtaler sig!

Selv syg jeg føler, at den rører
 Usynlig Harpen i mit Bryst;
 Den ahner, fatter, seer og hører
 Min skjulte Dval og skjulte Lyst;
 Den skjenker Trøst og Taal og Mod —
 Og gjør min Afstedstid god.

Knud Vidvadmes Svanesang.

(Digtet i hans Skibbrud 1807.)

Til Samme.

Jeg synker, paa mit knuste Brag,
 Med sammenfoldte Hænder,
 For Jutta, Fred'rik, Danmarks Flag
 Og alle danske Frænder.

Modtag, o moderlige Hav!
 Mit Stov, og dys min Kummer
 I mine Fædres gamle Grav
 Dybt i en evig Slummer!

Men du, som i din Baldurs Borg
 Høit over Hertha throner,
 Og Lokes Fryd og Odins Sorg
 I Nordlysfusens toner;

Som stiger ned med Lysets Klang
 Blandt Skygger af de Døde,
 O Bragur! hør min Afskeds-Sang
 I Livets Aftenrøde!

Til dig opgiver jeg min Aand,
 Til dig, som gav mig Aande,
 Mens Harpen glider af min Haand
 I Hjertets sidste Baande.

Tag huld tilbage, hvad du gav!
 Din Havn du den oplukke!
 Lad ei paa Verdens vilde Hav
 Forgaae dens sidste Sukke!

Og tryk den til din høie Barm,
 Hvis og paa Jorden hildet
 Af nogen dig uværdig Harm,
 Den tidt sig har forvildet!

Du veed, til Himlen stod dens Hu,
 Hvor dine Lamper tindre,
 Med barnlig Lyst! du veedst det, du,
 Som skuede dens Indre!

O! tag den i din Fadersavn!
 Erkjend din Søn, du Hulde!
 Viis ham Iduna! nævn hans Navn
 For Ddin og for Skulde!

D, stød ham ei fra Bifrost ned,
 Fordi ham Knæet bæver,
 Fordi hans Fod med matte Fjed
 Sig til din Hælving hæver!

Høit brænder dog i kjælne Bryst
 Den rene Livets Flamme,
 Der skjenkte Kraft til Odins Lyst
 Hvert Stud af Bragurs Stamme.

D, lad den skinne for mit Folk,
 Naar den er slukt herveden,
 Som mit miskjendte Hjertes Tolk
 I Sang for Evigheden!

Und Gnisten, jeg af Lyset fik,
 Naar brustet er mit Die,
 At glimte ned fra Breidablif,
 Som Straale fra det Høie!

Ræf, Fader! ogsaa mig en Krands! —
 Du aabner alt din Himmel!
 Jeg blendes af den store Glands
 I dine Sønners Brimmel.

Som naar i Stuen, mørk og fort,
 Mens Barnets Higen gyser,
 En Moder trækker Tæppet bort,
 Og Julens Pragt oplyser —

Du viser mig i Mulmet brat
 Dit Tempels hele Glæde,
 Din Aften, Morgen, Dag og Nat;
 Men, Fader! intet Sæde!

Jdunas Tæbler gløde rundt
 Imøde mine Blikke;
 Men, Fader! blev mig et forundt?
 Mit Tæble seer jeg ikke!

Hvorhen jeg stirrer, alt et Navn
 Jeg brænde seer derinde;
 Dit Tempel alt er uden Savn,
 Og sluttet for mit Minde.

De tvende store Lys er tændt,
 Som hvert et Sten fordunkle;
 Paa dit udstrakte Firmament
 I fulde Glæds de funkle.

Din Eva Id gennem Sølvstjerner
 Med Brudetrin fremiler,
 Og lysmildt, indtil Dagen gryer,
 Som Nattens Maane smiler.

Din Dehleschläger stiger op
 Med Brudgomsffridt og Bue,
 Og Dalens Skjød og Klippens Top
 Er tændt af Solens Lue.

Rundt om, naar begge skjule sig,
 Tallose Smaalys tindre —
 Hvor er en Plads endnu for mig
 Endogsaa blandt de mindre?

O, sæt mig, har du end en Stol,
 Hos ham, der sang om Gerner,
 Nær mine Brøders elskte Pol,
 Imellem Freyas Stjerner!

Der vil jeg smile stille ned,
 Af Mængden uopdaget,
 Til skjulte Dyders Opholdssted
 Og dem, som døe paa Braget.

Den danske Matros
 eller
 Flaskebrevet.

Til Commandeur Jessen, Ridder af Dannebrog.
 1808.

Uden paa Flasken.

Shvo du er paa denne Jord,
 Paa Bølgen, eller paa dens Bredde,
 For strandet Liv maaskee at redde,
 I Vest, i Ost, i Syd, i Nord,
 Der ved en Lykketræffen finder
 Hvad her jeg slænger over Bord,
 Imedens ned paa mine Kinder
 Den sidste Længselstaare rinder —
 Hvis du forstaaer min Flaskes Ord,
 Hvis vi har altsaa fælleds Moder,
 Bær trykt i Tanker til mit Bryst,
 Som ærlig elsket Ven og Broder!
 Bring Flasken, som du finder den,
 Til din og Dannebrogens Ven,
 Den Jessen, som de raske Svende,
 Der sadle modig Bølgens Top
 I Trav og susende Galop,
 Fra Sylt til *Møster Alle kjende!
 Tag ham i Haand med dine Fem,
 Og tryk den lidt, til Blodet springer
 Ham ud om Neglen af hver Finger,
 Hvorpaa han kjende kan mit Klem —

Og hilts ham (med den Hurrastemme,
 Den danske Sømand dæmper ei,
 Fordi vor Flaade gif sin Bei)
 Fra ham, der eengang holdt det hjemme
 Med Sølling selv i Hurren ud:
 En Hurren, Holmen ei kan glemme:
 „Hurra for Danmarks Kongeflag!
 Hurra! for Jessen og hver Kriger,
 Der strider for vor gode Sag
 Paa Land og Vand i Fred'riks Riger!
 Hurra! for alle danske Piger!
 Dig selv og Dine signe Gud!“
 Naar du ham dette Hurra bringer,
 Med Røst, der ret fra Hjertet klinger,
 Saa veed han strax det er fra Knud!
 Grib saa, min gode Ven! i Tassen,
 Og bed ham, rækkende ham Flasken,
 Med Hurra trække Proppen ud!

Inden i Flasken.

(Paa hin Side Cap, i Begreb med at forgaae den 2de Januar 1808.)

„Knud Sjællandsfar!!!“ — Jeg seer i Tanker,
 Jeg hører alt, min gode Ven!
 Dit Hop, og hvor Dit Hjerte banker
 Bed Synet af mit Segl, det Anker,
 Jeg her har tegnet med min Pen:
 Det Anker nemlig med de fire
 Bekjendte Bindes Strænge paa,
 Havfruens tangbefrandste Lire,
 Som jeg engang i Drømme saae,
 Og heller selv, end den, der tindrer,
 Paa Himlen i det høie Blaa,

Dypvaagnet vnskte mig at faae —
 Mig selv, min Bro'er! Du vel erindr'er
 Den gamle Holmens-Stof-Poet,
 Hvis Psalmer, Indsald, Ordsprog, Eder
 Og lystelige snouffe Dvæder
 Hver Ulk, der ei ham selv har seet,
 Dog i det mindste tidt har galet
 Og tordnet, eller — tugtig talet —
 Straalt ud af Hjertens Grund, og leet —
 Knud Sjællandsfar, der sang for Fire,
 Hvor der var Høitid og Credit;
 Og — selv forstod den Kunst, at svire
 Med eet Glas Rummen-Aqvavit —
 Ja selv, naar Intet var tilbage,
 Saa snildt, i Kreds, det kunde mage,
 At de, som sadde ham omkring,
 Blev' fulde selv af ingen Ting —
 Tak skee den overgivne Tummel
 Af stærke Toner i hans Bryst,
 Hvis Hurra var en evig Kummel
 Af festlig patriotisk Lyst.

End lever jeg, endskjøndt, desværre!
 Med Læk — saa godt som i min Grav —
 Midt i det nederjordske Hav —
 Hvor mange Timer, veed vor Herre!
 Da, meer end hundred Mil fra Land,
 Min læffe Skude mere drifter,
 End selv Rødpompen lade kan.

Dog — hvortil nytter det, jeg flynker?
 Drif, Djævelinde, til du synker!

Mit Brev jeg færdigt have maa.
 Benyttende de Dieblikke,
 Du har endnu dig fuld at drikke,
 Jeg Pompen smukt vil lade staae,
 Og skrive væk, til vi forgaae;
 Det maa desuden eengang hænde —
 Bort Liv fik ellers' aldrig Ende;
 Og hvortil nytted' Himmerig,
 Hvis her man var udsødelig?

Hvad taber jeg? En hullet Skude
 Med et Par sønderrevne Klude —
 Et hullet, sønderrevet Liv,
 Hvis hele Værd, før det var ude,
 Var Drømmen om lidt Tidsfordriv
 Paa Djæv'lens gamle Hovedpude
 Ved Siden af en Engleviv —
 Da Djævelinden kun kan drikke,
 Og Engleviven er der ikke,
 Saa haaber jeg, at Himmerig
 Vil begge let erstatte mig —
 Og skulde det og ikke ville,
 Saa var jeg sikkert dog en Nar,
 Hvis ikke, før det er for silde,
 Jeg drak den sidste Taar, jeg har,
 Paa denne Fred'riks Januar.

I seer, jeg har min gamle Maade,
 Indtil mit sidste Mandedræt
 At lade smukt vor Herre raade,
 Hvor jeg ei selv kan raade ret;
 Og, gaaer det ogsaa nok saa slet,

At bjerge Modet og Forstanden,
 Dg gi'e det Dvrige til Fanden —
 Med andre Ord: naar sidste Bræt
 Med hver en Haabets Planke sprækker,
 Naar Alting brister, Alting brækker,
 Naar Masten raver, Stroget lækker,
 Urokket selv at holde tæt.
 Jeg leved' som en modig Svømmer
 Paa denne Verdens vilde Sø —
 Som det en nordist Sømand sømmer,
 Med Kjæthed vil jeg ogsaa døe.
 Min sidste Flaske vil jeg stifte
 Paa mine Brødres Sundhed ud —
 Dg først Din Staal, o Fred'rik! drikke —
 Dg siden mig befale Gud!

O! danske Sletter! norske Fjelde!
 O Miledamp! o Tørverøg!
 O sorte Gran! o grønne Bøg!
 O selv du lille Sjællands Melde!
 Du Brøvl af Bauser i en Kro
 Ved Juletid paa Vesterbro!
 I hæse Hurra uden Mage
 Bag Gammelholm paa Lønningsdage!
 Min Barndoms og min Ungdoms Lyft!
 Her, paa vor Verdens anden Side,
 Tretusind Mile fra jer Kyst,
 Her, mens jeg synker i det vide,
 Dødsstille Hav, af Pumpen mat,
 Af Jord og Himmel reent forladt,
 Mens jeg omsonst om Redning leder,
 Dg den alt nære, skumle Nat

Min sidste Seng i Dybet reder —
 Forglemmer jeg min egen Nød,
 Og selv i Favnen af min Død
 Jeg ændser, sandser, seer kun Eder!

Af! fra det Helvedsieblik,
 Hvori jeg Efterretning fik
 Om Brittens Dørfald der hjemme,
 Begyndte jeg min egen Brig
 Og Alt, hvad her var mit, at glemme:
 „Nu gaae du og til Fanden med!“
 Udbød jeg i min Jvrighed,
 Og slog min Kno tilblods i Bordet —
 I kjende mine gamle Smæk —
 Om Skuden derved fik et Knæk,
 Det veed jeg ei; men den blev læk,
 Og tog mig rigtig nok paa Ordet.
 Lad gaae! Det er min Trøst, at saa
 Den Engelftmanden ei kan faae,
 Skjøndt rundt han over Havet raader;
 Og kom han med al Verdens Flaader,
 Min Brig i dette Dieblik
 Ud al hans Vælde kunde blæse:
 Den sank ham lige for hans Næse.
 Troer I, jeg lod mig redde her
 Af ham, ifald han ogsaa vilde,
 Saa kjender I Knud Bidsadm ilde.
 Jeg tog mit eneste Gevær,
 Og skjød og ladte, sigted' atter,
 Og skjød og skjød, og Paf i Paf,
 Hvis Skuddene kun rigtig traf,
 Sank ned til Helvede med Latter —

Vil sige: før til Himmerig;
 Thi — brænde løs paa Engelfmanden,
 Hvor han ogsaa viser sig,
 Er udentvivl saa christelig
 En Sømandspligt, som nogen anden —
 Desuden har vi nu jo Krig.

Men, hvad jeg altsaa vilde sige —
 (Man ventelig forlader mig,
 Hvis Coursen ei er ganske lige,
 Og Stilen lidt uordentlig
 I dette Flaskebrev) — min Kummer,
 I det jeg her, som sagt, forgaaer,
 Er ei min Død. Det er en Slummer,
 Hvori jeg i det mindste faaer
 Hvad her mig fattes og i Livet
 Mig arme Knud blev sjelden givet:
 En Smule Mag og Rolighed.
 Nei! hvad mig piner, er, at ende
 Mit Liv saa langt fra Hjemmets Skjød;
 Omsonst af blodig Lyst at brænde,
 Min Kraft mod Albion at vende,
 Og nytte Danmark med min Død.

Og her, Børnlille! kommer Knuden,
 Som kvæler min medfødte Taal;
 Min Sømands sjæl gled, den foruden,
 I Dybet ned, glat som en Aal.
 D gid den gif itu, med Skuden,
 Her i mit sidste Skriftemaal!

Jeg har fortjent min Død. Vor Herre
 Beed hvad han gjør. Mig skeer min Ret.

Jeg har fortjent den; og, desværre,
 For længe siden! — „Hvordan det?“
 Hvordan det? Bee mig! o! jeg kunde
 Mig bore selv i Grund, mig Nar,
 Hvis det ei overflødigt var,
 Da jeg gaaer, uden det, til Grunde —
 Fordi jeg dumme Sjællandsfar
 Ei blev i Rolighed derhjemme
 Paa Holmen, med det tørre Brød,
 Og min sonore Hurrastemme,
 Der halvveis indtil Skaane lød.
 Sandt nok, det var kun lidt; men Nøden,
 Med Benner deelt, er næsten kjær;
 Og i det elskte Hjem er Døden
 Selv mere sød end Livet her.
 Med her jeg mener blot ei Stuben,
 Der synker, men hvert Land og Band,
 I hvor det er, der ligger uden-
 For Tvillingrigets søde Strand.

Men vee mig! Fanden mig forførte,
 Da Skipper Jan jeg snakke hørte,
 Ved sit tolv Gange tomte Kruus,
 Om China, Cap og Franske Kysten,
 Og Herligheder, som hans Kruus
 Multipliceerte med hvert Kruus,
 At jeg, beruset selv, blev lysten,
 At see mig om paa denne Jord
 I Øst og Vest og Syd saa længe,
 Til jeg fik samlet nok af Penge,
 For at bosætte mig i Nord —
 Med Rette siger jeg, at Fanden

Forførte mig, og ingen Anden.
 Den første Snog, hvormed jeg gif,
 Blev ført af Captain Hom'patrick —
 Den Gavy er endnu i Live.

J har vel Alle længst forglemt
 (Hvis ikke, mellem os det blive!)
 At jeg, for Skams Skyld, var bestemt
 Fra Bårnsbeen til den sorte Kjøle,
 Og gif i den latinske Skole —
 Men (vant til Søen i Korsøer)
 Jeg tyede tidlig alt til Bandet,
 Bestandigen i Hov'det ør,
 Søsyg og uden No paa Landet.
 Vel fussed' jeg, som Studios,
 J stille Veir; men, hvad jeg læste,
 Tog Fløiten strax, saasnart det blæste —
 Jeg var og blev en født Matros.

For Lysten til Seilads at styre,
 Jeg lod mig atten Gange hyre;
 Og gjorde nitten Aar i Rad
 Af Reiser henved fyrretive —
 Hvis J dem gjerne høre gad,
 Jeg kunde Jer dem her beskrive;
 Men Brevet blev til en Postil,
 Og Tiden er for kort dertil.
 Jeg nøies altsaa med at sige:
 De var, som Fleres Reiser var;
 Man allerede deres Lige
 J Albert Juliusfes har,
 Paa det alene nær, de endte

Just ei som hans. Men ellers hændte
 Mig næsten Alt, hvad hændes kan
 Paa denne Jord, især paa Land.
 Thi selv, hvergang i Middelalderen
 Jeg landede i min Høbestavn,
 Traf Noget ind i Kjøbenhavn,
 Der sjelden hændtes før og siden —
 Hvorved jeg mistede det Lidt,
 Hvorfor jeg havde svædt og slidt.
 Bestandig Noget sprang i Skyen,
 Et Krudttaarn, eller en Fregat —
 Bestandig antændt Noget drat,
 Snart Slottet og snart hele Byen —
 Bestandig mistede jeg min Hat,
 Kabus, Kavai og sligt, i Flammen —
 Til jeg omsider troede plat
 Mig Stakket Skyld i Alt tilsammen;
 Og at jeg var det Som, hvorpaa,
 Gud veed hvorfor, hver Ildens Baade
 Sin Hat bestandig hængte saa.

Til min, saavel som Landets Baade,
 Sligt meer og meer bestemte mig,
 Saa langt, som muligt, bort at fjerne
 Fra Hjemmet min fatale Stjerne,
 Indtil dens Hale vendte sig,
 Og blev et Riis lidt mindre liig —
 Saa længe, tænkte jeg, lad lide
 Hvert andet Landstrøg ved min Dvide!
 Og gif, med Sorgens tunge Fjed,
 Frivillig i Landflygtighed —
 Mig trøstende, ved hver Ulykke,

Hvergang jeg følte Stoen trykke,
 Med Haab: at Kjøbenhavns gif med —
 De Padder, som jeg hørte vanke
 Fast daglig ved min Rheders Bord,
 Som det var Silb fra Jøse-Fjord,
 Bestyrkte mig i denne Tanke.

Jeg saae mig endelig istand
 Mig selv en lille Brig at kjøbe,
 Hvormed jeg netop vilde løbe
 Tilbage til mit Fædreland,
 For der i Rolighed at smage,
 Med Jutta Paars, min drømte Mage,
 Den sidste Rest af mine Dage —
 Dg blot, ifald det kom til Krig,
 Igjen paa Vand at tumle mig —
 Da Brevet kom fra Paars — og Ræffen —
 Dg siden Uveir Nat og Dag —
 Dg Rorets Lab — og Mastens Rnæffen —
 Dg Bølgeslag paa Bølgeslag —
 Bestandig Sugem, evig Pumpen —
 Nu Stigenop, nu atter Dumpen
 I Havets Bruus og Stormens Brag —
 Dg endelig — med megen Rlynken
 Dmbord af Folket — Skibets Synken.

Alf Skjorbug Alle var frepeert,
 Saanerksom Tom og John og Gert,
 De tre, som halv om halv i Live,
 Blev', til i Morges, ved at hive —
 Da pludselig en Styrting kom,
 Dg tog dem, før jeg saae mig om,

Hvorved jeg ene blev paa Dækket
 Med Døden, som jeg komme seer
 Paa min sædvanlige Maneer —
 Ei blot frimodig, uforstrækket,
 Men selv med et Slags Munterhed,
 Der i den forteste Fortred
 Det Hvide mig at see tilsteder,
 Og, ihvor barst sig Skjebnen teer,
 Imens det ene Die græder,
 Beständig med det andet leer.

Og, virkelig, saa mørkt det synes,
 Naar roligen man stirrer lidt,
 Er i hver Sorthed noget Hvidt.
 I hvert et Tordenveir der lynes —
 I hver en Sult er Appetit —
 I hver en Undergang er Ende —
 Og hvadsomhelst der os maa hænde,
 Hvor slemt og Skjebnen det mon vende;
 I hvert et Kul er noget Kridt.

Paa min Forsatning (til Exempel)
 Er ogsaa trykt det gamle Stempel
 Af Lys og Skygge, Lort og Baadt.
 Af Smil og Graad, af Ondt og Godt
 Er selv min Synken her en Blanding,
 Endog naar jeg betænker blot,
 At jeg har mistet min Bemanding —
 Thi — det var Engelskmænd, min Bro'er!
 Og, Dagen før min Læf, jeg hørte
 Hvad de mod mig i Skjoldet førte —
 De vilde nemlig overbord

Mig slænge, for at gaae med Jutra
 (Saa hedder Briggen) til Calcutta.
 Men Læffen deri gjorde Streg,
 Og de gif overbord før jeg —
 Den første Fordeel! Nu den anden:
 Hvis her jeg ei tilgrunde gif,
 Gif snart dog, efter mit Bestik,
 Alt, hvad jeg har, til Engellsmanden,
 Da mellem Thy og Tranquebar
 Han tager, hvad han alt ei har. —
 Min tredje Fordeel her, paa Randen
 Af Ugterdæffet og min Grav,
 Er Enden paa det hele Jav,
 Hvoraf jeg længe, sandt at sige,
 Trods min medfødt Lystighed,
 Af Mangel paa bemeldte Pige,
 Var ubeskriveligen kjed.

Hvad angaaer ellers Undergangen
 Alene midt i Havets Skjød,
 Jeg siger til mig selv, at mangan
 Poet sig ønskede sliig en Død;
 Og ønskede han sig den ikke,
 Saa var han, som Poet, et Fæ —
 Meer skabt til, trygt at posefikke,
 Som andet lavt profaisk Kræ,
 End til at have stolt for Die
 Paa Farens Pynt det sande Høie.
 Saa Fætter Paars vist gjerne faae
 For hele Jord engang forgaae
 Med alle Væs'ner, onde, gode,
 For nye Billeder at faae

Til en alvorlig Ewaldst Dde.
 Jeg selv, endstjøndt min Lires Klang
 Er dæmpet af den megen Tang,
 Naturen villed' om dens Strænge —
 Stjøndt Dden er just ei mit Fag,
 Og intet Tragiskt er min Sag,
 Og stjøndt jeg aldrig mig lod hænge
 For noget Billed — finder dog
 En vis entusiasttiff Svimmel
 I dette Svælg af Hav og Himmel,
 Hvori jeg synker med mit Strog.
 Rundt om mig, nemlig, er det stille,
 Da Vinden har sig ganske lagt;
 Og Aftenrødens Straaler spille
 Paa Vandets Solo med selsom Prag.
 Spektaklet er saa stort, som muligt,
 Og i dets tause Herlighed
 Er Noget af den Verden skueligt,
 Hvorom vi ellers Intet veed.
 Den Verden, man i Verden kjender,
 Er næsten reent forsvunden her —
 Og, hvor jeg hen mit Die vender,
 Mig Evigheden synes nær.
 Hvis jeg var stolt, jeg kunde prale
 Ved denne skjønne Leilighed,
 Og Jer den anden Verden male
 Med temmelig Næiagtighed;
 Dog slikt er ei for mine Lige —
 Jeg, til jer Trost, vil ene sige:
 Min Undergang i Prag og Glænds
 Er ganske sikkert uden Lige
 Paa denne Jord til Lands og Bænds.

Men, hillemeænd! nu stiger Bandet
 Til Tønden, som jeg skriver paa —
 Og jeg maa skynde mig forbandet,
 Hvis jeg skal Brevet færdigt faae
 Med Pакten, og med Testamentet —
 Jeg, sandt at sige, havde ventet,
 En Smule længer her at staae,
 Og at jeg kunde rolig rime
 Endnu omtrent halvanden Time —
 Dog jeg har neppe tre Dvarteer
 At regne paa, saavidt jeg seer.

Til Texten altsaa, Landsmænd kjære!
 Foruden længer Compliment:
 Møgtager her mit Testament!
 Hvor gjerne vilde jeg forære
 Jer Skib og Ladning, Liv og Blod,
 Hvis Skjebnens Stivhed det tillod!
 Men — den tillader det nu ikke —
 Alt hvad jeg arme Knud formaaer,
 Mens jeg med Top og Tavl forgaaer,
 Jer med mit Testament at stifte,
 Er et Par Biser før i Aar,
 Af samme Slags, som de, jeg gjorde,
 Da jeg med Jer var inden Borde;
 Hvis ellers I dem ei forsmaaer,
 Som alt for gammeldags, da Moden
 I Poesien, som i meer,
 Vel neppe staaer paa samme Foden,
 Som før, i Gammelholms Dvarteer.

Men først i Hast jeg maa Jer sige,
 Jeg alt har tvende Gange sendt

Jer Glasseladninger af flige,
 Hvorom det er mig ubekjendt,
 Om de er' komne Jer til Hænde —
 Her er mit tredje Testament;
 Og dermed er det og til Ende.

Jeg veed, hver Landsmand rustet ud,
 For vores Sømagts Tab at hevne,
 Fra en Fregat til et Skud Krud,
 Hvad, efter rig og fattig Evne,
 Enhver formaaer. Jeg arme Knud
 Formaaer kun hevnopfyldte Sange
 Med aandelige Pileskud
 Mod Fienden, som Jer plyndred' ud —
 Og et Slags Moerskab i de lange
 Skibsastener ombord i Slud —
 Kun Lidt — det veed den søde Gud!
 Men velmeent; og, om intet Andet,
 Dog Yttren af mit Hjertes Slag,
 Der slog indtil min sidste Dag
 For Holmen og for Danmarks Flag,
 Skjøndt jeg var fjern fra Fædrelandet.

Hvis alle trende Flaster har
 Den Lykke, rigtig at spederes
 Af Extraposten, de leveres
 Syvhundred Miil fra Tranqvebar;
 Hvis underveis de ei skamferes
 Af nogen engelsk Flag-Corsar,
 Saa er det i det mindste Noget,
 Ei blot, som god Maculatur —
 Men for den skjønne Leilighed,

Det giver: uden Pral at vise
 Den offentlige Gavnildhed,
 Der i hvert Uheld skaffer Lise —
 Som ny Matros-Literatur,
 Og Bidrag til Trekrone-Sproget.
 Og danske Publicum, som greb,
 Og griber, til veldædig Hængen
 Af Armod's Eys, det mindste Reb,
 Udstrækker sikkert mod min Slængen
 Af dette her sin runde Haand —
 Ei for Bærdien, som er ingen,
 Naar man kun seer paa selve Tingen,
 Da det er intet Silkebaand,
 Men blot et Tvind af hine Traade,
 Hvormed der „gjøres Bers ombord,“
 I aaben Sø, i Bugt og Fjord,
 Paa Orlogsfibe, som paa Baade.
 (Man veed, at mellem Røg og Damp
 Vi Søfolk digte kun med Hamp;
 Det er nu engang saa vor Maade.)

Det være, hvad det vil — jeg har,
 I gode Benner! intet Andet
 At efterlade her paa Båndet:
 „Tre Flasker Skjemt med Alvor blandet,
 „I Biser af Knud Sjællandsfa'r,“
 Sendt' portofrie til Fædrelandet.
 Tre Flasker Dry-Madera var,
 Jeg veed det nok, en bedre Gave;
 Men den, som her just for mig staaer,
 Hvori jeg Brevet vil begrave,
 Er druffet ud til mindste Laar —

Det var min sidste. Da jeg klarlig
 Min Afstedstime komme saae,
 Jeg tog den op af Skrinet varlig,
 Og sagde: „Du skal ei forgaae!
 „Du blev mig ene tro tilbage
 „Til denne helligste blandt Dage,
 „Paa hvilken Frederik blev fød,
 „Og jeg oplevede min Død —
 „En fød og salig, vil jeg haabe!
 „Og, naar jeg til den sidste Draabe
 „Har tømt dig ud, du tjene skal
 „Den Deel af mig, som efterbliver,
 „Og som jeg mine Landsmænd giver
 „I sidste Suf — til Futteral.“
 Saa svor jeg hellig, og ved Siden
 Af Skrivertoiet satte den
 Paa Tønden — dyppende min Pen,
 Hvergang min Læbe kyste den —
 Og skrev og drak, og hele Tiden,
 Mens verelviis jeg drak og skrev,
 Streg: „Lev, o Fred'rik! længe lev!“
 Og „Hurra Danmark!“ muttersene
 Paa Dækket til den sidste Scene,
 Skjøndt kun af Himlen hørt det blev.

Jeg altsaa Vinen ei kan sende.
 Hvis ikke mine Bisers Kraft
 Jer røber noget af dens Saft,
 Er det med samme reent til Ende,
 Som snart med mig. Dog glemmer ei
 Den farlige, den lange Bei,
 Forbi saa mange Cap — blandt Starer

Af Haier, Hvaler og Corsarer —
 Forbi vor halve Jords Barbarer —
 Forbi al Verdens Roverser —
 Igjennem alle Havets Søer,
 Mit arme Testament maa vandre!
 Betænk, kjære Børn! især,
 At, hvis det havde mere Værd,
 Saa blev det indeholdt af Andre.
 Var Flasken, her jeg sender, fuld
 Af Diamanter eller Guld,
 Saa sei at tale om de Love,
 Der gjøre alle nye Forsøg,
 Man dem til Trods har villet vove
 I Svømmekonsten, reent til Røg)
 Lod sikkert ingen Engelfmand
 Den flyde hen til Danmarks Strand.

Af samme Aarsag har jeg kaud
 Indblandet i mit Brev lidt Flaue,
 Og ubeladt paa mange Steder,
 Expres, en Mængde Bittigheder —
 Paa det en Søtyv ei deri
 Opdage skulde stort Genie,
 Og fristes til, paa ægte Bengelft,
 At oversætte det i Engelft,
 Og fræk udgive det for sit —
 Hvad der i London hændes tidt.

Jeg haaber ellers, I vil finde
 Det Flaue paa Jer egen Haand —
 En Dansk kan skjelne sligt i Blinde
 Fra det, hvori der er lidt Aand —

Dertil behøves ingen Stregen;
 Og I behøver ei min Pegen
 Paa hvert et dumt og smagløst Sted,
 Der skyldes min Forsigtighed.
 Det, som mig gjør lidt meer forlegen,
 Er hvordan I vil støde paa
 Den skjulte Kløgt deri, som saa?
 Og mærke Jer til Punkt og Prikke
 Den Bittighed, som er der ikke?
 Jeg frygter, naar man seer sig til,
 At Fanden her har havt sit Spil
 Med Pudset, jeg ham spille vilde —
 At jeg har været alt for kaut,
 Og gjort det, meer end nødig, flaut?
 Ifald saa er — saa er det ilde;
 Thi, kjære Børn! det er for silde —
 Nu staaer det stedse stegne Band,
 Og spiller alt paa Tødens Rand,
 Jeg selv deri til over Maven —
 Jeg kan ei meer forandre Gaven;
 Og gif det, ved et Under, an:
 Skrev jeg det om, og noget Andet,
 Det sikkert nu blev alt for vandet.

Farvel da, kjære Folk og Land!
 Jeg føler, jeg er nær min Ende —
 Thi Bandets Stigen ikke blot,
 Som gjør mig Skriverbordet flot,
 Og truer, op og ned at vende
 Mig selv; men et, jeg veed ei hvad,
 Jeg gjerne Jer beskrive gad:
 En Følelse, jeg før ei kjendte,

Saa stærkt mig Tiden ogsaa rendte —
 En Følelse af Hastighed
 I alle mine Pulsens Surren —
 En fælsom Tanernes Forpurren —
 En svimmel Utaalmodighed,
 Og (skjøndt aldeles uden Knurren)
 En underlig Urolighed
 Bevise mig, jeg maa afsted.
 O Jutta! Jutta! — Goup! nu flyder
 Mig Vandet Tønden bort — den flyder! —
 Farvel, min sidste Herlighed! —
 Jeg skynder mig, at stoppe ned
 I Flasken det, jeg her har færdigt —
 Er det og ei jert Bisald værdigt,
 Er jeg dog værd Medlidenhed —
 Thi nu er Herligheden ude —
 Knud Bidfadm synker med sin Skude!
 Hurra! for Danmarks Kongeflag!
 Jeg dør paa Fred'riks Fødselsdag!
 O Jutta! lad en Taare rinde
 Paa Dvintuspidsen til mit Minde!
 Og syng den Vise til min Roes:
 „Han bøde som en dansk Matros.“

Knud Vidfadmes Endeligt,
 besjunget af hans Fætter.

Til Vennerne i Hjemmet.

(Begyndelsen mangler)

Paris, 1808.

Seg arme halv studeerte Røver
 Nu mærker hvert et Dieblif,
 At jeg Din sunde Sands behøver,
 Trods al min lærde Grammatik.
 Men ligemeget! jeg vil synge
 Dig her en Krands, saa godt jeg kan —
 Hver Fugl med eget Næb maa synge,
 Hver Cantor og med sin Forstand.

Saa hører da, studeerte Degne,
 Der tolke Pindar selv paa Jydsk!
 Som ingen Dde gjør forlegne,
 Den være nok saa himmeltydsk!
 Og I, som alle Tanker matte,
 Der ei paa Hofesofker gaae —
 Bestudser, hvad I ikke fatte,
 Og føler, hvad I ei forstaae —
 Mens jeg paa min Maneer betragter
 I dette lavt begyndte Digt,
 Med stedse mere høie Fagter
 Min Fætter Vidfadms Endeligt.

Som Digter, var hans Liv herneben,
 En lang og møisom Stigenop

Fra Lavt til Høit, fra her til heben,
 Fra Føds'lens Dyb til Dødens Top.
 Han kom til Verden i en Jolle,
 Alt efter gammel Fiskerskit,
 Dg spilled' dog saa godt sin Rolle,
 At han forlod den i en Brig.
 Han selv det vilde Jer, jeg vedder,
 Saaledes have trykket ud:
 Han fødtes som en sjællandsk Skræbber,
 Dg døde som en romersk Gud.

Jeg om hans Barndom ei vil tale;
 Selv om hans Ungdom tier jeg;
 For i min Flyven ei at dale,
 Jeg over begge flaaer en Streg.
 Der blandte sig saa meget Dyrift,
 Naturligt og Naivt deri,
 At mit Talent, som blot er Iyrift,
 Gjør bedst at springe det forbi.
 Kun der, hvor Stoffet sig fortynder,
 Dg undgaaer reent den ydre Sands,
 Hvor Knud, som blot Idee, begynder,
 Begynder mine Tankers Dands.

Hvor Antipoders Østerlide
 Befranser Perlens dybe Grav,
 Paa Støvplanetens anden Side
 Midt i det jordsforladte Hav —
 Paa denne nedadvendte Flade,
 Hvorom, man sige hvad man vil,
 End mangan Bisp paa trykte Blade
 Beviser, den er ikke til —

Paa denne underfulde, fjerne,
 Utrolig store, stille Dam,
 Der speiler hver nedgangen Stjerne,
 Dg Nattens Sol — der seer jeg ham!

Dg hvordan seer jeg ham? Alene!
 Ei blot forladt af Folk og Dyr,
 Men og af Planter, Træer og Stene,
 Ja selv af Bølger og af Sky'r!
 Alene, som før Evas Møde,
 Det aldrig var den første Mand,
 Dg som, naar vi er' Alle døde,
 Det ei den sidste vorde kan —
 Alene paa et Brag, som synker,
 I Himmelbuens klare Speil,
 Troer I, hans Eensomhed jeg ynker.
 Paa Dækket der, saa troer I feil!

O! var en Stilling at misunde,
 Var nogen sliq paa Kloden værd,
 At man for samme gif til Grunde,
 Saa var det hans paa Dækket der!
 Hvor folte han sig let, berøvet
 Alt hvad en Sjæl betynges kan,
 Indtil det mindste Gran af Støvet —
 Saa godt som alt i Frihedsstand!
 Hvor folte han med hellig Gruen
 I det Uendeliges Skjød,
 Sig hævet af Naturens Skuen
 Høit over Tidens Liv og Død!

Rundt om ham var kun Hav og Himmel
 Uadskilt i hinandens Favn;

Thi Stormen og dens Bølgevrimmel
 Bar' sagtned' om den sjunkne Stavn.
 Som lyttende til Dødens Luren
 Selv Solen syntes stille staae —
 Og rundt omkring i al Naturen
 Hans Puls han ene hørte staae —
 Havhimmels lyse Morgenrøde
 Kun blussed' til hans Tidsfordriv,
 Og Alt var stille, taust og øde,
 Som Graven, om hans ene Liv.

O, Støvets Farver ere matte
 Til denne Stillings Maleri!
 Hvor maatte han fuldkommen fatte
 Den nyeste Philosophie!
 Da hele Verden for hans Die
 Bar Nullet til hans ene Streg,
 Og alt det Bide, Dybe, Høie
 Blot syntes Skallen om hans Jeg —
 Da med sin Lyst og med sin Smerte
 Han paa den glandsomfyldte Pæl
 Sig følte stolt det Heles Hjerter,
 Naturens Legems ene Sjæl!

O, som i disse Dieblifke
 Du Herliggjorte for mig staaer!
 Al Verdens Kongers Glimmer ikke
 Med din at maale sig formaaer!
 Saa længe Bagcastellet kneiser,
 Saa længe til det er fuldbragt,
 Du byttede med ingen Keiser,
 I Glands og Majestæt og Pragt!

Du paa den hele Klobe rider
 I det uendelige Flud,
 Med Himmelen paa alle Sider,
 Skjult og alene, som en Gud!

Men nød han disse Herligheder
 Saa nær sin Ende? Spørger I?
 Mon sligt et Dieblit tilsteder
 En Sjæl abstract Philosophie?
 Spurgt hen i Taaget! Var han ikke,
 Trods Støvets Tragten, Digter fød?
 Blev han ei rolig ved at drikke,
 Og raabe Hurra til sin Død?
 Blev han ei ved endog at rime
 Til Eder selv sit Flaskebrev?
 Og sørged' han i Dødens Time
 Ei for at bjerge, hvad han skrev?

Den Visshed, at den ei kan vare,
 Forhoier hver en voldsom Lyst!
 Vi trykke Bruden i en Fare
 Kun mere heftig til vort Bryst.
 Og, troer mig, hvis man har det første
 Blandt Livets Goder, Sjælens Fred,
 Er ei blot Belyst i det største,
 Men hele Himlens Salighed!
 Og det er skjönt, naar man har prøvet
 Alt paa det Grønne, paa det Blaa,
 Med Visshed at forlade Støvet!
 O! det er saligt at forgaae!

Thi tørrer, Venner! alle Taarer,
 Som flyde over svunden Nød!

Det Stød, som mindst af alle saarer
Det trufne Bryst, er Dødens Stød!
Hvis Eders Hjerter mindre bløde,
Bed Styrtning af en Taareflod,
Saa græder ikke for de Døde,
For dem, som Livet overstod,
Men for de Sorgende, som bleve
Tilbage her i Trængslers Land,
Kort: for de Lidende, som leve,
Og som Jer Medynk hjælpe kan!

Paars.

Den portative Himmel.

Til Hendes Høihed, Prindsesse Wilhelmine, Hertuginde af
Württemberg.

1809.

Frankfurt.

Den elffeligeste blandt Fyrstinder
I Fromhed, Ynde, Bid og Aand,
Den skjønneste blandt Jordens Huldgubinder,
Som Himmelen bandt til en Hertugs Haand,
I hvis Gestalt og Stemme, Gang og Mine
Sig aabenbarer allerede her
Den Trylleglands, som straalers der,
Hvor hvert et Liv er Lyst, hver Lyst en Himmel er:
Den Gratier-ombandste Wilhelmine
Skal jeg, paa denne mig til Afsked huldt
Af hende Selv forærte Pult,
Fjern fra de søde Ni, fjern fra de hulde Trende,
(Som først i Stuttgart ret jeg lærte kjende)
Fjern fra min egen Muse, fjern fra hende,
Paa Dansk — og i et eget Rimeri,
Fra Prosa lige langt og Poesie —
Lilstrive,
Hvis ei mod hendes Bud jeg vil ulhdig blive.

O du, hvis Stjerneblit*) — hver Stift en Tryllepiil —
Forklaredes i Glands af hendes Smil,
Du hellige, hvis Gjemmer jeg oplukker,
Fylt af de Minder, hun velsignede dig med,

*) Pultlaaget var indlagt med Stjerner af sunkende Staalstifter.

Mens fuldt af Beemod, af! mit Hjerte sukker,
 Erindrende sin sidste Salighed —
 Laag, sande Klenodhvælving! som jeg hæver,
 Imens hver Finger mig af Belyst bæver,
 Bed at berøre hvert et Sted,
 Som hendes Hænder rørte ved —
 Som end den Huldes Affedsblik omsvæver,
 Og alle Gratiernes med —
 Du mig i Sorgens Nat og mørke Skyggers Brimmel
 Forærte, lyse, bærebare Himmel,
 Hvis Indre gemmer min Gudindes Aand
 I hulde Træk af hendes egen Haand —
 O søde Pult! besjæl mig med din Fylde,
 Bed Synet af hvert Ord mig skrev
 Den Himmelske, som alle Muser hylde,
 Til et Cytheres Smil ei reent uværdigt Brev!
 Lær mig de Bendinger og Toneløb, som snige
 Sig ind i Helligdommen, hvor hun boer,
 Og lyse, muntre, lette, livelige
 Bevinge hvert et Nyn i Gratiernes Chor!
 Lær mig hvad skjønt jeg føler, skjønt at sige!

To Stile — Sjælens Uttringer i Ord —
 Forskjellige fra det almindelige
 Meddelingsprog i Pøb'lens store Rige,
 Bar' hidtil brugelige paa vor Jord
 Blandt dem, som ikke snakke blot, men tale,
 Og ikke løst betegne kun, men male
 Hvad der er Liv og fuld Betydning i:
 Chariternes og Musernes i Grunden;
 De førstes: let og frie — de sidste: let og bunden —
 Men begge dansende til Aandens Melodie

Med Orden, Takt og Harmonie —
 Den første, Haaret løst henflagrende deri,
 Den anden Lokkerne med Roser let ombunden:
 Hiin Prosa — denne Poesie.
 Den første flyder, med Undinens Trylleri,
 Af Sevigné's og Wilhelminers Penne —
 Og havde jeg en flig, paa Stand jeg valgte denne.

Den anden flyver med Sylphidens Luftmagie,
 Og Salamand'rens Ild høit over Jordens Bjerge
 I Schillers Sommerfugl og Göthes Bi;
 Skjøndt ofte, Gnomen liig, blandt underjord'ste Dverge,
 Den og i Jordens Huler skjuler sig.
 Naar Vandet daler i sin Flugt og stiger
 Imellem Livets Pole, Castor liig
 Og Pollux, snart i Mørkets dybe Riger,
 Og snart i Lysets høie Himmerig;
 Naar Hjertet i sin Andagt taber sig;
 Naar Tanken knæler og tilbeder;
 Naar Konsten bryder frem guddommelig
 I Spil og Klang for Evigheder —
 Den ene denne sidste sig tilsteder.

Den første Stil er for naturlig nem,
 For jordisk og for ligefrem,
 Naar lidt af dette kildrende Naive,
 Det Kjønnets egne Trylleri,
 Vi andre vel maae lade blive:
 Lidt pirrende, lidt — hvad, jeg ikke kan beskrive —
 Lidt Wilhelmineligt — er ei deri;
 Den anden er for kunstig slynget,
 Og for høitidelig i Flugt og Gang,

For gjennem Lufsten sig at svinge
 Paa Sendebudets lette Binge,
 Og ikke fuldt saa hurtigt som en Piiil,
 Et Bud om min Uvigtighed at bringe
 Til Würtemberg, med Postens Jil.

Derfor, o Pult! besjæl mig til en tredie,
 Der, ei for lav, og ei for høi —
 Paa Sokker ei, som Blæst i en Comedie,
 Paa Stylter ei, som Storm i en Tragedie —
 Fuldkommen lige langt fra Hviſten og fra Støi:
 Fra Stilen i de franske Mode-Blade,
 Og Stilen i den tydske Messstade —
 Mens hist den ene krøb, og her den anden fløi,
 Paa zephyrlette Fødder kunde løbe
 Til Maalet: Wilhelmines Smil,
 Og kort og tyndklædt, noget i sin Jil
 Af Atalantas Ynde røbe.

Fra Stuttgart (hvor — ifald min Lyst, min Hu,
 Min Længsel, min Erindring, mine Tanker,
 Og det jeg veed ei hvad, som i mit Hjerte banker,
 Udgjør mit sande Jeg — jeg er endnu)
 Foer jeg om Natten, ene, lidt foroven,
 Igjennem store, sorte Skoven
 Ned af det kongelige Grændsebjerg
 Til Heidelberg,
 Hvor hver en Rjæmpe paa den flade Neckarslette
 Mig forekom i Førstningen en Dverg,
 Saa fuldt var end mit Blik af den uhyre Jette,
 Jeg i det sidste Vertshuus ovenpaa,
 Deroppe, havde seet og saae

Og seer endnu — og hvis stormsvangre, graae
 Brobeerte Tordenvest med Lynildsknapper paa,
 Jeg af mit Dies Himmelblaa
 Kan aldrig, troer jeg, meer udslætte.
 Her jog imidlertid en Lugt
 Af „den fuldbendte Faust,“ jeg bar i Kommen, *)
 Strax ved min Kommen
 Den hele Hær af Faustlinger paa Flugt —
 Jeg mener nemlig Arniminerne, **)
 Som havde deres Reder i Ruinerne,
 Men pludseligen, liig en Trop
 Af Flaggermuus og Ugler og Harpyer,
 Saasnart jeg nærmte mig, fløi op —
 Og tabte sig tildeels i Styer,
 Tildeels i andre tydske Byer,
 Især i Landshut, hvor en Mængde sagde Stop —
 Og (som jeg hører) nu den underfulde Krop
 Bed Hjælp af nye Jægerhorn fornyer,
 Ad hele Verden blæfende i Løn —
 Den eneste, som blev tilbage
 Af disse Rislinger i vore Dage,
 (Hvad dem i Reden hist vil ikke lidet plage)
 Var netop Götthes egen Søn:
 En Yngling, livfuld, aaben, mandigstjøn,

*) En i Lybfland — kjendt hidtil utrykt — temmelig beljendt komisk Tragedie,
 i tre Dramer, af Danwaller. Den er stilet imod de samme, som min
 Rlingkingelalmanak paa en lidt lemsældigere Maade angreb — Litteratur-
 Sanceslotterne paa det tydske Parnas nemlig, hvis poetiske Jakobinerklub
 dengang var i Heidelberg.

**) Baron v. Arnim, beljendt især af en Samling gamle tydske Viser, under
 Navn af Drengens Underhorn (des Snaben Wunderhorn) var vel hver-
 ken hiin poetiske Revolutions Marat eller Robespierre, men i visse Maader
 dens E. Just.

Dg elskelig; kort, som en Faders Hjerte
 Sin Søn — og som en Datters stille Bøn
 Sin Elfter nogentid begjerte —
 Som og jeg ofte, med en Faders Lyst,
 Paa Heidelbergs ruinbestrøede Toppe,
 Hvor jeg hver anden Dag med ham var oppe,
 Forynget trykte til mit Bryst.

Jeg blev kun fjorten Dage dennelunde
 Hos min *Homer i det romantiske Athen,
 Dg foer derfra, saa magelig jeg kunde —
 Bed Hjælp især af mine egne Been —
 Til et Slags Hovedstad, hvor jeg var ikke seen,
 Paa Slottet op at gaae, af gode Grunde.
 Mig nemlig laae paa Hjertet, som en Steen,
 Den nye Tragedie, man kaldte Taffelrunde:
 Jeg længtes meget efter, selv at see'n;
 Dg der blev netop givet saadan een
 Af Hunde.
 Med stor Forundring og med stor Respect,
 (Da den blev opført just, som sagt, paa Hoftheatret,
 Der til den Ende var lidt omkalfatret)
 Jeg saae den — og tør sige kjætt:
 Jeg ingensteds ved Syn af tragisk Pantomine
 Var nærmere ved at besvime —
 Selv aldrig i Paris! — „Das nenn' ich ein Gefecht!“
 Udraabte Cavalleren ved min Side —
 Dg maatte, for at hemme sin Affect,
 Da han blev alt for varm, sig selv i Munden bide;
 Thi Hans Durchlaughtighed maa klappe først,
 Før Cavallererne tør slutte
 Den bravoffrigende brutale Tørst;

Og før han gi'er Signal, tør Ingen muffe,
 Blev han og nok saa rørt og skrækt.
 Jeg selv mit hvide Tørklæd' stak i Munden,
 Bed en Grimas især af Dverhunden,
 Der lod, som om et Been han havde brækt
 I Faldet ned fra Taarnaltanen,
 Hvorpaa han stormende steg op og svinged' Fanen,
 Men af! nu laae deruede gruusbedækt.
 De smaa Krabater i de nette Hosser,
 Indfødte veldresserede Franzoser
 Tilfammen, spillede perfect —
 Og gjorde, hvad de store Kammerater
 Har gjort, og gjøre paa vor Jords Theater:
 Effect.
 Men det er ikke hvad jeg vil berette —
 Hvad denne Pantomine gjorde mig
 Uglemmelig,
 Og værdt, Prindsesser at fortælle den, er dette:
 Den gamle Hertug i sin Loge sad og saae
 Med megen Majestæt og Andagt taus derpaa,
 Og lod, som om han ei det ringeste til Krybet
 Omkring ham mærkte, reent i Hundene fordybet —
 Det hele spilhenrykte Personal,
 Parterre, Loger, kort: den hele Sal,
 I Stilhed ventede, som sagt, paa hans Signal —
 Og maatte meget længe vente;
 Thi Klap ham sjelden, Raaben aldrig hændte.
 Paa eengang raabte han, i det Infanternes,
 Prindsesse-Niecernes, Prindsesse-Tanternes
 Og Statsministrenes og selv Gesandternes
 Parykker, Haar og Glas etcetera
 Sig vendte —

Mod Stedet, dette Raab kom fra:

„Haha!

„Sind also noch die fremden Prinzen da?

„Ich glaubte sie verreist schon lange —

„Bah!“

Jeg ei bestribe kan, hvor mange
Frugtsommelige Damer, der kom ned
I Logerne ved denne Heilighed —
Af mangen Hofmand sprang den kolde Svæb —
Parterret selv blev angst og bange
Ved denne pludselige lange
Forunderlige Tale ned fra Thronen —
Dg frygted' alt, ved Revolutionen
I Hans Durchlauchtigheds Gemyt,
For Hertugdømmet og for Kronen,
Dg for dem selv og deres Afkom — Pyt!
Det blev ved det, det var — Geheimeraaden
Ved Siden af mig løste Gaaden:

En Hoben Prindsen, bittesmaa,
(Hvoraf i Tydskland der er ikke faa)
Var efter et Besøg, der havde varet længe,
For nylig reist; den gamle Herre, svag
Paa Synet, skuffet af Forklædningens Bedrag,
Dg af de Velopdragnes Takt og Smag,
Som han saae klavre med besynderligt Behag,
Indbildte sig endnu at see de vakke Dreng.
Den skjønne Holding i den hele Legion,
Smaasablerne, Halvstøvlerne, Rabatterne,
Polletterne, Guldkorsene, Stjerneflatterne,
De høie Hatteskær og selv Kravatterne
Bestyrkte hans Illusion —
Jeg selv var længe halv i Tro'n.

Men med et Torbenbrag, som intet Dre fatter,
 Der ikke selv har hørt dets Stral,
 Brød hele Salen ud i længe hemmet Latter,
 Da Knuden løstes Knald og Fald,
 I det den første Hunde-Laffelridder
 Med en utrolig net Credenz
 Treen frem i Ordensdragt foran de tre Gelidder,
 Og gjorde, Næsen høi, men Munden lens,
 Aldeles som en liden Excellenz,
 Sin Reverenz.

Jeg ønske, Taarer i mit Die,
 O! var Prindsesse Wilhelmine her,
 Som hvert et komiskt Træk i Livets stive Færd
 Skatterer i dets hele Værd,
 Tak hendes fine Sands for Livets sande Høie —
 Hvor vilde hun af Hjertet lee!
 Thi sliq en Scene, hvis den ret skal røre,
 Man maa med eget Dre høre,
 Man maa med eget Die see.

Bed Hoffet, i' hvert Huus, paa Gaden,
 Og rundt om Staden,
 Hvor denne tragiske Begivenhed
 (Et Thema, hver Fortæller varierende)
 Fra Mund til Mund saa længe cirkulerede,
 Til den i Handling, Tid og Sted
 Blev til en reent forskjellig fra den sande —
 Fandt hver politisk diplomatisk Pande
 Hiint Udbrud af Hans Høihed et Beviis
 Paa Modenhed til Paradiis;
 Og at — da Hundene han tog, forkeert, for Dreng,
 Istedet for at tage, ligefrem,

De sidste (Drengene) for dem —
 Han ikke meer herneiden gjør det længe.

Prindsesse! hvad jeg her fortæller, er af Alt,
 Hvad paa min Reise hidindtil er hændet,
 Det eneste, hvori lidt Suffer og lidt Salt
 Jeg fandt Dem værdt at blive sendet.
 Det Salte har jeg alt fortalt,
 Det Søde sparer jeg til Slutningen af Brevet. —
 Thi, at jeg ellers meer har lidt end levet,
 Da Veien er for slem, og Veiret alt for fælt,
 Sær for en Muse, der i Stuttgart lidt forfjælt,
 Lidt kuldfjær, og lidt lækker selv er blevet —
 At det bestandig regner, hagler, sneer —
 Og at vor Verden (som maaskee hver anden)
 Gaaer avet om og ganske fra Forstanden —
 At Bankerotter blive fleer og fleer
 I Mynt, i Mod, i Mening og i meer —
 At Tropper overalt marschere,
 Og alle Tydslands Fyrster, store, smaa,
 Med franske Kors, og franske Hatte paa,
 Sig efterhaanden her i Frankfurt indlogere —
 At Jord og Himmel græde Blod og Graad
 Ved hvad den store Mand, som conscriberer
 Hvorhen han peger, requirerer —
 Og at Fyrst Primas selv er ganske vaad
 I sit utætte Forbunds Celle —
 Mig synes, deels for lidt bevendt,
 Deels af Aviserne for vel bekjendt,
 Til en Prindsesse saadant at fortælle.

Om mit Besøg ved Hoffet her maaskee
 Jeg kunde melde Noget (hvis ei Brevet

For langt var allerede blevet)
 Der kunde faae en Engel til at see —
 Thi ingensteds paa Jorden har jeg fundet
 Et Huus til gammel Etiquette bundet
 Saa fast —

Jeg troer hvert Baand, hver Snor, hver Strikke,
 Som furrer Barmen her i Evangens Bast,
 Trods Barmens Fylde, brister ikke,
 Hvis og Europas hele Snorliv brast.
 Hvor meget Liv, hvor megen Aand og Ynde,
 Hvor megen Kundskab, Fromhed, Dyd —
 For ei at tale om uskyldig Fryd —
 Gaaer her ei tabt af Angest for at synde
 Mod Gud,

Der var' i Middelalderen retfærdige,
 Og ere, som Ruiner, end ærværdige,
 Men stride nu mod dem, som gav os Gud!
 Dog, jeg er bange, lod jeg mig forføre,
 Marschallens Pragt, Hofdamernes Frisur
 Og Kaffelets og Pagernes Cultur
 Lidt at berøre,

Jeg aldrig kunde meer igjen ophøre.
 Fra Kjøbenhavn vil snart mit *Skyndebrev
 Ryk, Wilhelmine værdigt, indeholde,
 Hvis ikke Hessens Dyrer turde volde,
 Jeg paa min Fart derhen lidt standset blev.

Forinden, hulde, søde Hertuginde!
 Er jeg endnu bestandig der,
 Hvor Musens udenlandske Himmel er.
 Hvis ei til Nektarbordet meer derinde,
 Hvor een af de velsignte Tre,
 Der dagligen ombaadse min Gudinde,

Hver Aften stjenker Thee,
 Den lykkeligste Gjest sig synlig kan indfinde,
 Er i det mindste dog hans Aand
 Tilstede der usynlig allefinde
 I sagte Kys paa deres Haand.
 Den svæver end i Sinarosenluft
 Beruust af sin Erindrings Nektarduft,
 Fra Strængene, Charlottes Fingre slaae,
 Til Divanbolsteret, De sidder paa —
 Den hører liflig snakke, lee og sukke,
 Mens hiin Cicilias Brystfløitetoner flukke,
 Fortryllelsernes Dronning der,
 Usynlig hendes Throne nær —
 Seer og bevarer i det stille Hjerte
 Hvert Udtryk af en Engels Fryd og Smerte,
 Hvert Smil, hvert Blik, hvert Dientrylleri,
 Og hver en Perle, Himlen drufner i —
 Den føler dybt, hvad aldrig Dem har talet
 Min Læbe — mine Blik Dem aldrig malet
 Med halv den Ild, som sødt fortærer den,
 Og hvad end mindre skildre kan min Pen:
 At der, hos Dem, den fandt, hvad Digteren
 I Livet, overalt, hvor han kom hen,
 Har søgt og søgte, søgt og søgt igjen,
 Og didindtil kun fandt i Idealet —
 Seer, hører, føler og forkynder det mig sødt
 I salig Zittren, som mig gjennembæver,
 Hvergang et Blik paa Mindepulsten hæver
 Mig til den Himmel, hvor den svæver,
 Naar rundt omkring mig Alt er dødt.

Anmærkninger

til femte Bind.

1. **S**kjemtsomme Riimbreve og poetiske Epistler. Første Samling. 1784—1809. S. 1. Samtlige „skjemtsomme Riimbreve“, som Forf. udgav i 1807, samt en Deel af de i 1814 udgivne „poetiske Epistler“ ere optagne i denne Samling, foruden nogle enkelte Digte, der, efter Udgiverens Formening, meest passende fandt deres Plads i samme, og som i det Efterfølgende nærmere betegnes. Udgaven af de „skjemtsomme Riimbreve“ ledsagede Forf. med en Fortale, hvori han fremhævede, at disse „lette, spøgende“ Riimbreve for det meste ikke vare bestemte til Trykken; at en Samling af saadanne var „maaskee eneste i sit Slags“; „at han i disse skjemtsomme Forsøg intet Mønster har havt for Øie“, og „at dette Slags Epistler aldeles tilhøre ham, som Opfinder.“

2. **T**il Frue Bindesbøll, S. 9. Dette lille væffelste Digt findes foran i et Exemplar af Holger Danske, som er bleven Udgiveren velvilligen meddeelt.

3. **R**eisen til Korsøer, S. 19. Dette Riimbrev, samt det nærmest foregaaende og de tvende paafølgende Riimbreve, ere skrevne paa Forfatterens første indenlandske Reise i 1787—88.

* **D**ronning, S. 22. Denne, som Løvenborgs Dronning betegnede Dame, var Frue Geheimeraadinde Løvenskjold. *Sov-*

rigt henhører den i dette Riimbrev optagne Episode, i Anledning af det behagelige Ophold paa Løvenborg, til en Beskrivelse af Tilbagereisen; men Forf. har ved Udgaven af Riimbrevene, undtagelsesviis, tilladt sig denne lille poetiske Licenz paa den historiske Sandheds Bekostning.

* Ludvigslund, S. 27. Saaledes betegnede Forfatteren oftere Trolleborg, efter dette Slots ædle Besidder, Grev Ludvig Reventlov.

4. Alperne, S. 36. Dette og de fem paafølgende Riimbreve ere skrevne paa Forf.s første udenlandske Reise i 1789—90.

5. Patriotisme, S. 56. Er i den ældre Udgave optaget iblandt "Blandede Digte."

* Carl's, S. 56. Carl Gustav opholdt sig i Korsøer under Slaget ved Nyborg, i 1659.

6. Affslaget, S. 63. Tidligere iblandt den ældre Udgaves "Lyriske Digte."

7. Til G. Becker, S. 66. Velvilligen meddeelt Udgiveren og hidtil utrykt.

8. Stambogen, S. 79.

* "Søn, som fyldte tvende Aar", S. 81. Forf.s endnu levende ældste Søn, Carl, Præst i Bern.

* "Rose, visnet paa Louises Bryst," S. 82. Findes endnu iblandt Forf.s efterladte Reliquier.

9. Vers for Prosa, S. 91.

"Director=Navn". Ved Justitsraad Bugge modtog Forf. den første Underretning om hans Udnævnelse til Theaterdirecteur.

10. Rom og Paris, S. 118. Forf. forlod i Sommeren 1803 Paris, for at bringe sin ældste Søn til Bern, og derpaa at reise til Rom, i Selskab med sin Ven, Gjerlew (død

for faa Dage siden, som dansk Generalconsul i Christiania); men, efter at være kommen over Mailand til Florenz, og derfra at være reist videre med sin Ven, Grev A. Moltke, vendte han i Nærheden af Rom pludselig tilbage til Paris, paa Efterretningen om, at hans elskede Kone, Fanny, var bleven syg. Da dette var anden Gang, at Digterens længselsfulde Forventning efter at komme til Rom blev skuffet (thi i 1793 vendte han ligeledes tilbage fra Florenz, paa Efterretningen om hans første Kones Sygdom), saa forklares derved saameget mere Stemningen, hvori dette Riimbrev, samt de tvende paafølgende: Tilbagegangen over Rubicon, S. 123, og Romerering, S. 132, ere skrevne. I et Brev til Gjerlew, fra Bologna i October 1803, skriver Baggesen: "I min Stjerne staaer skrevet: Rom aldrig
 "til Rom! Og dog har jeg passeret Tiberen did og Rubi-
 "con tilbage. Det har gjældet mere end eengang for mig i Livet:
 "at være Mand; men aldrig var jeg det maaskee kraftigere, end
 "i det Dieblit, jeg med Soracte for Diet, og Tiberen under
 "mig, henrevet af alle de mod Syden stedse stigende Fortryllelser,
 "rev mig løs af min Moltkes Arme, for at vende tilbage, og
 "reise alene Dag og Nat, uden Kappe og næsten i Sommerklæder,
 "over Apenninerne fra Foligno herhid" (Bologna), "opgivende
 "Tanken for evig, nogensinde at see Verdens egentlige Hovedstad.
 "Men Følelsen over, at have handlet nordisk, trøster mig over
 "Tabet af alle Sydens Herligheder. Rom har Sydlinger kunnet
 "bygge; dens Helligdomme har en Sydling kunnet male, men hvad
 "jeg har gjort, kan kun en Cimbrer gjøre. Mine Forfædre
 "rev Capitolium ned; jeg vendte dets Ruiner Ryggen."

11. Satansengelen, S. 149. Under Forf.s Ophold i Paris, 1802 — 1806, var den derværende danske Minister, Generalmajor v. Walterstorf, ikke alene hans Belynder og ved flere Leiligheder hans Protector, men tillige hans fortrolige Ven.

12. Forespørgselen, S. 170. Da Forf. vendte tilbage til Kjøbenhavn i 1806, og der var i Begreb med at udgive sine „Skjemtsomme Riimbrev“, skrev han, med Hensyn til Udgaven af disse, hiint Riimbrev til Danmarks store Jurist, som var hans personlige Ven.

13. Min Skygge, S. 173. Dette Riimbrevs Tone staaer i Samklang med den Stemning, hvori Digteren samtidigt skrev sin „Gjenganger“, der meddeles i det Paafølgende.

14. Afskeds-Rosen, S. 188. Denne poetiske Epistel fra Digteren, da han i 1807 paany forlod sit Fædreland, er i den ældre Udgave optagen iblandt de „Lyriske Digte“; men Forf. har selv udgivet dette Digt i 1814 som en poetisk Epistel.

15. Runen, S. 190. Dette Riimbrev bliver først forstaaeligt ved flere af Forf.s Arbejder i det tydske Sprog, navnlig ved hans „Klingklingelalmanak“ og „vollendeter Faust“, som polemiserede imod den skjønne Litteratur og det politiske Livs daværende Tilstand og Retning i Tydskland.

* „Underhornets Herlighed“, S. 192. See Noten paa Side 295.

16. Vor Frues Fald, S. 203. Den her meddeelte versificerede Afskrift af Digteren Dehlenschlägers fortræffelige, gamle Faders Brev er en i Sandhed paafaldende tro „Riim-Copie“ af Originalen.

* Svogeren, S. 208: Physikeren H. C. Ørsted.

17. Beddelsøbet i det Lave, S. 211. Digteren Dehlenschlägers til B. skrevne Riimbrev (som endnu forefindes in originali iblandt B.s efterladte Papirer) vidner unegteligen om, at Forf. til Riimbrevene og de poetiske Epistler var ved samme fuldkommen berettiget til at bestyrkes i sin Formening, at det just ei er at løbe til, at gjøre Jens Baggesenske Bagateller,

i „lette Vers, saasnart man vil“, samt berettiget til at give det Raad: „Bliv ved at være stor; men vov Dig sjelden til det Mindre.“

18. Havfrusukket, S. 254. Knud Bidfadmes Hjemvee, S. 256 og Knud Bidfadmes Svanesang, S. 259, ere i den ældre Udgave optagne iblandt de lyriske Digte, men henhøre rigtigere til de poetiske Epistler, hvoriblandt Forf. ogsaa selv har optaget det førstnævnte Digt.

19. Den danske Matros eller Flaskebrevet, S. 264.

* „Møster“ eller Morterøen N. for Stavanger Fjord ved den Norske Kyst.

20. Knud Bidfadmes Endeligt, S. 285. Dette Digt, hvis Begyndelse mangler, er forefundet iblandt Digterens efterladte Papirer og optaget i den ældre Udgave iblandt de „senere samlede Digte af blandet Indhold.“

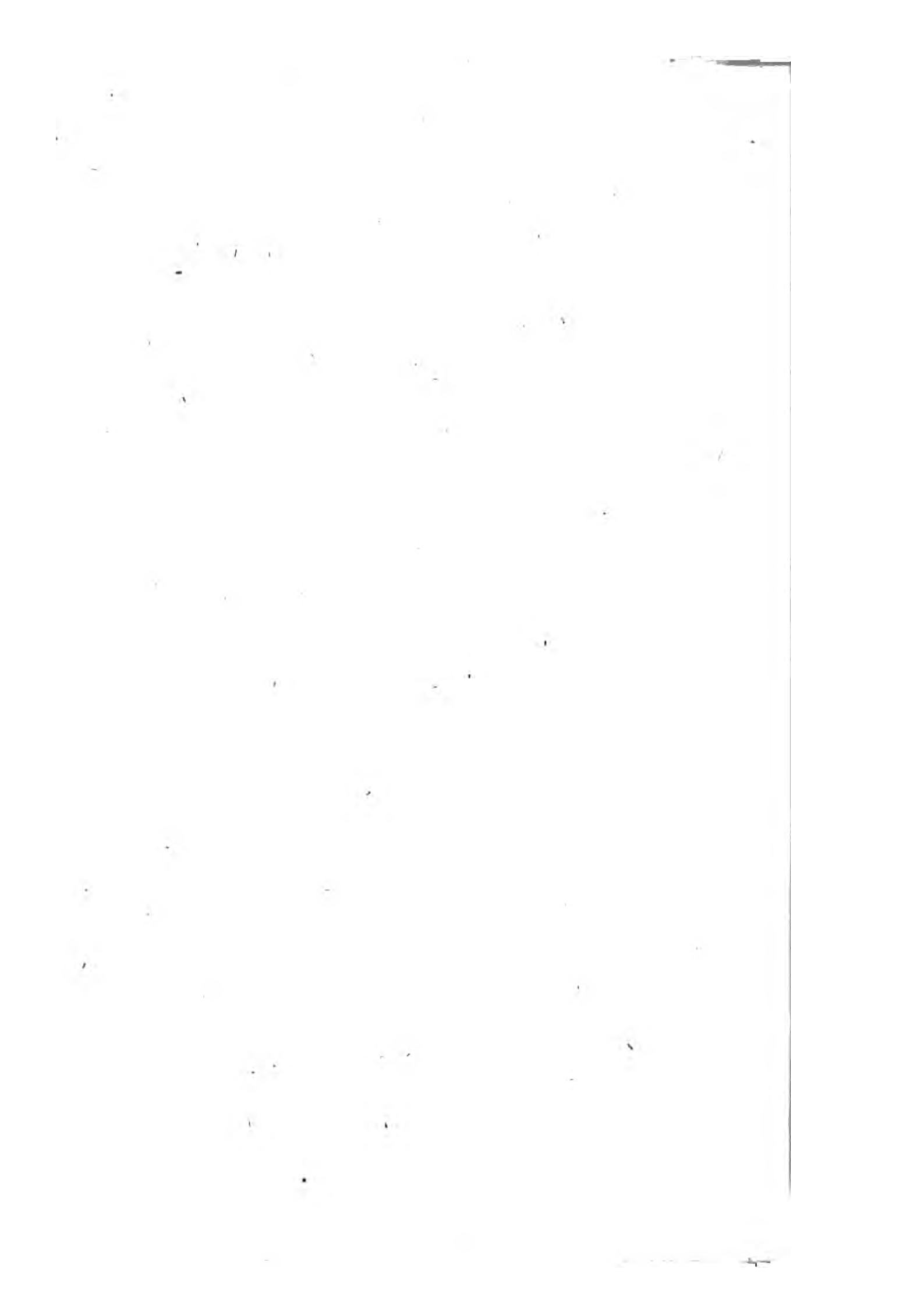
21. Den portative Himmel, S. 291. Dette Riimbrev er skrevet paa en af Forf.s Reiser igjennem Tydskland, ved en ham af Hendes Høihed, Prindsesse Wilhelmine af Württemberg, foræret Reisepult.

* „Homer“, S. 296. Digteren J. H. Bøß, der var bleven Professor i Heidelberg.

* „Skyndebrev“, S. 301. Istedetfor det fremmede Ord: Depesche.

☞ Alle Noterne under Texten ere af Forfatteren.

Jens Baggesens
Danske Bærker.

Anden Udgave.

Ved

August Baggesen.

Sjette Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler E. A. Reigel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

Poetiske Skrifter.

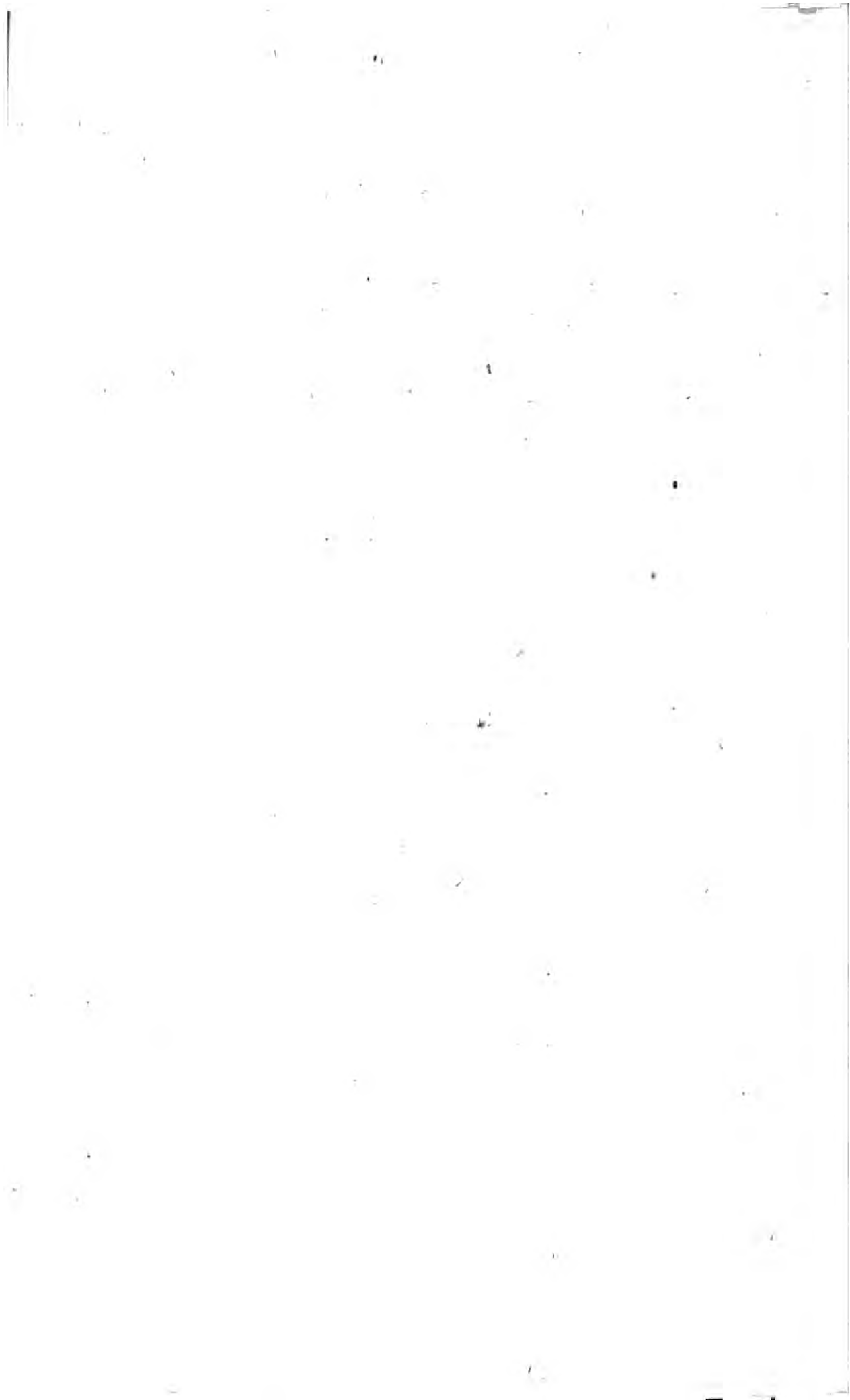
Sjette Deel.

Skjæmsomme Riimbreve

og

Poetiske Epistler.

Anden Samling.

I n d h o l d.

Skjemtsomme Niimbreve og poetiske Epistler.

Anden Samling. 1812—1823.

	Side.
Den danske Naso i det tydske Lomi. Til Professor Oluffen, 1812	1.
Nytaarsmødet. Til Generalkrigscommissair Astrup, 1813	14.
Tilegnelse. Til Statsraad Olsen	18.
Elleskøvs Mysterier. Til Frue Conferentsraadinde Fr. Brun, født Münter	23.
Brudevielsen i Fjor. Til Frøken v. Astrup	30.
Den forgjæves Anraabelse. Til Frue v. Astrup	34.
Den mistænkelige Tandpine. Til Samme	36.
Sertendedelen. Til Jomfru G***	43.
Hjerte-Parcellerne. Til Frøken v. Astrup	44.
De atten Eller. Til Samme	49.
Uglerne i Ellemrosen. Til Samme	53.

II

	Eide.
Min egentlige Genialitet. Til Kammerjunker J. v. Benzon	57.
Det slette Skrivertoi. Til Frue v. Astrup . .	67.
Hilsenen fra Hovedstaden. Til Samme . . .	70.
Den betydningsfulde Taushed. Til Fruen v. Astrup	74.
Mit Lunes gamle Gjæld. Til Theater-Instructeur Schwarz	77.
Poesiens De. Til Professor Wenster	79.
Alpe-Kjærmindet. Til Statsraad Quistgaard . .	81.
Til Grosserer Nathanson, 1814	82.
Sendebrev fra de tre Gratier. Til Udgiveren af Bladet Søndagen	84.
Til de tre Gratier. Svar paa Sendebrevet . .	94.
De Himmelskes Afskedsbrev. Efter Opførelsen af "Uglspil"	101.
Advarselen. Til Jens Kragh Høst	104.
Særsynet. Til Kammerherre Berndt Anker . . .	108.
Remmen af Huden. Til Cancellieraad Laurrup .	111.
Hesten Abildgraa. Til Grosserer Nathanson . .	117.
Min Gjenganger-Spøg. Til Statsraad Stoud .	125.
Horn-Concerten. Til Gen.-Krigscommissair Astrup	138.
Ode til Kammereer v. Harbou	148.
Ode til Statsraad v. Holten	153.

III

	Sibe.
Sophienholms Grindring. Til Musen. Paa Frue Conferentsraadinde Bruns Fødselsdag, 1815 . . .	156.
Paradiisfuglen. Til Frøken Adelaide Brun . . .	159.
Anakreon til Psycharion. Til Samme . . .	161.
Immanuel til Ida. Til Samme	163.
Til Frue Professorinde Karen Margarethe Kahbek, født Heger, 1816	165.
Den døende Harpeklang. Til Adelaide, Grevinde af Bombelles, født Brun	167.
Til Rosen imellem dens Sødsfende, om Mor- genen den 22de August 1816	171.
Til Svoger Pan	173.
Til Broder Dannemand, hvem han ellers er, i London	176.
Kiim: Trøstebrev. Til Conferentsraad Blicher- olsen	186.
Til Antigone Juliane Marie Jessen	193.
Til Frue Leonore Hedscher	201.
Til Frue Majorinde v. Lüzau i Korsør	203.
Til Frederikke v. Lüzau. Med en lille Parasol	206.
Til en ukjendt Dannems 1818	208.
Til Augusta Frydendal	209.
Til Generallieutenant v. Walterstorff	211.
Afskedsbrev. Til Kammerherre v. Raas, 1821	224.

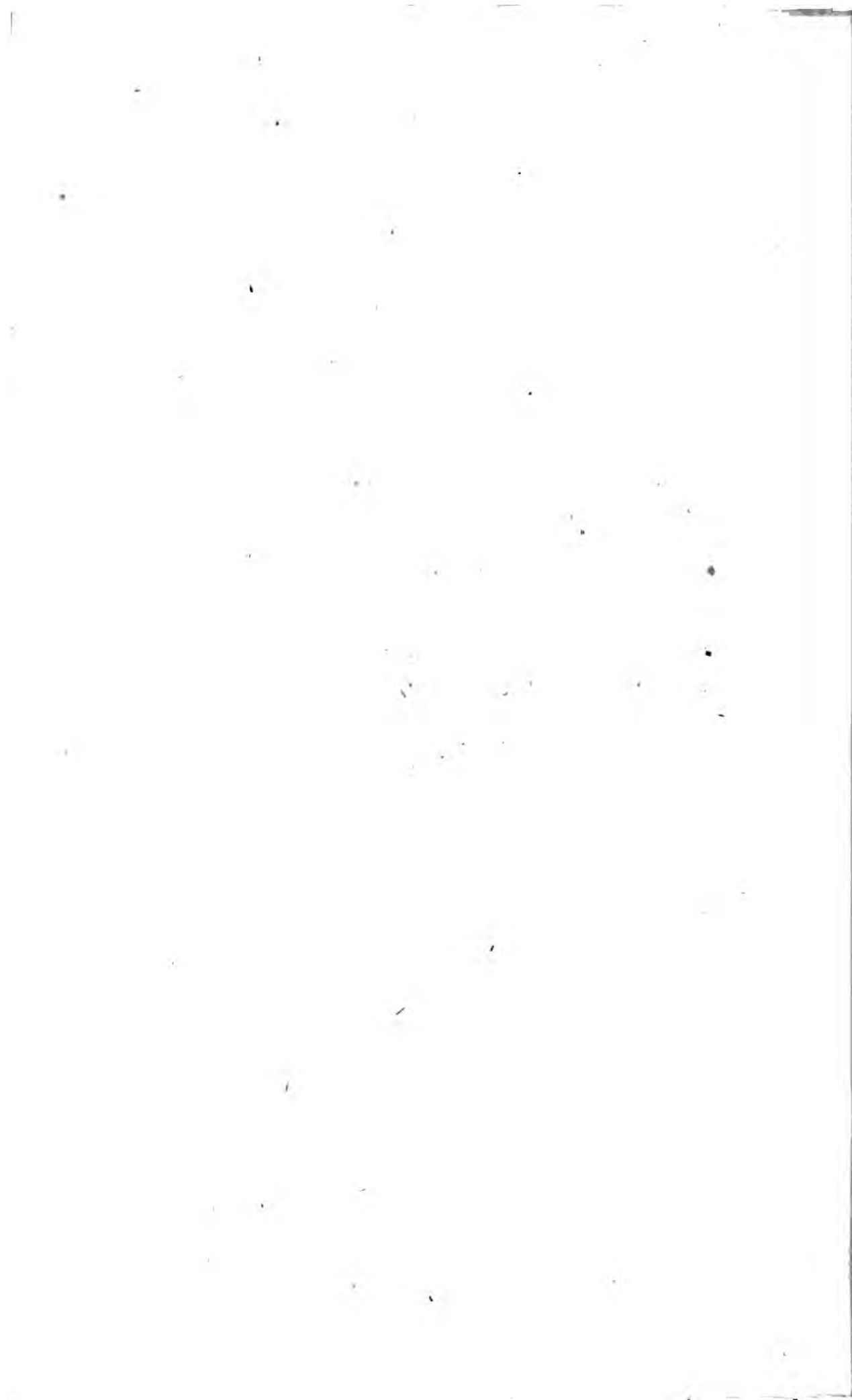
IV

	Sibe.
Til Hs. Kongl. Høihed Prinds Christian Frederik af Danmark, Nytaarsdag 1822	236.
Til Samme Bern, i Decbr. 1823	241.
Til Cabinets-Secretair Adler. Bern, i Decbr. 1823	247.
<hr/>	
- Bemærkninger til sjette Bind	255.

Skjæmsomme Niimbreve

og

Poetiske Epistler.

Anden Samling.

1812—1823.

Den danske Maso i det tyske Comi.

Til Professor Oluffen i Kjøbenhavn.

Kiel, 1812.

Sex Uger — naar jeg seer tilbage
Paa hvad jeg i den Tid har gjort,
Sex grønlandskforte Vinterdage,
Og, naar jeg mig erindrer Smaat og Stort
Af Kieler-Tidsfordriv, sex lange — Evigheder —
(Saa lange, at, i gabende Copie
Af samme, Carstens strenge Theorie
Om Euphonie
Et Gab imellem E-erne tilsteder)
Sex, syv og fyrretive Døgn og fleer
Jeg i min danske Skriv-Kalender seer,
Som sande Livs og Levnets-Buxehuller,
Antegnede med store Blyants-Muller —
(Jeg siger: Buxehuller, ligefrem,
Fordi man pleier meest at skamme sig ved dem —
Og blyant-tegnede, fordi paa Trækket
Jeg ei gad spille Pennen eller Blækket)

Een Dag i Kjøbenhavn var mere værd —
 Hvad siger jeg? i mangen Kant af Staden
 Især i skønne Kronprindsesse-Gaden,
 Een Time blot, end alle disses Færd.
 Den ene gif saa længe paa den anden,
 I Sorg og Sygdom og Fortred,
 At jeg omsider, reent af Kjede kjed,
 Gif ikke meer, som fordem, fra Forstanden —
 (Gud give, jeg end kunde det, min Ven!
 Hvor lykkelig er den, som gaaer fra den!)
 Jeg gif ei selv, som ellers før, igjen;
 Nei! men jeg gif, som gaaer i Graven hver en Anden,
 I Skuddermudder, og tilsidst i Staae;
 Ei blot min Tankes og mit Hjertes Klokke,
 Men Skrogets selv holdt op at slaae;
 Jeg lytted' til mig selv, om hist og her jeg ikke
 Dog skulde mærke Noget pikke,
 Hvis ei som Liv, saa dog som Tegn derpaa —
 Omsonst! jeg hørte knap paa Hosesofke
 Et lille Gjensærd af et Dnske gaae.

Saa døde jeg i Kiel — hvor Alting snorker
 Alt hvad det evner og formaaer og aarfer,
 Paa Tydsk, saa høit, at Søvnens Skraal og Strig
 Hver anden Død vist havde vaft end mig,
 Der ikke blot er død, men døv og dum og doven,
 Og som jeg har beffrevet mig foroven.

Trods denne dovne, dumme, døde Død
 I Hersomsgravens kolde Skjød,
 En Tanke paa min Duffen tilbage
 Og paa hans elstelige hulde Mage,

Paa hvad jeg ei fra dem at stille veed:
 Punsch, holbergst Bittighed og Julefage,
 Samt alskens huuslige Lyksalighed,
 Igjennemfoer i Morges her min Dvale
 Saa levende, saa liig et Hjertesting,
 At jeg af Leiet opfoer i et Spring,
 Greb Pennen — dypped' den — og, Sving i Sving,
 Mig øved' i, Bogstaver først at male —
 Saa Staveller — saa Sammenskrift — saa meer —
 For endelig at faae mit kielske Mudder
 Bragt paa Papiret i en skriftlig Sludder,
 Saa jydsk, om ikke sjællandsk, som du seer.
 Thi hvad jeg meest har glemt, af hvad i Live
 Jeg havde lært, er noget nær — at skrive;
 Min yngste Søn, som fylder otte Aar,
 Skjøndt han det ei har lært, mig overgaaer —
 Jeg ønskte hjertelig i Purkens Sted at være,
 For lettere den Ting igjen at lære;
 Men jeg har fyrretive fleer end han,
 Og frygter, det gaaer ikke længer an,
 At bringe det til Stil, som kunde worde taalet
 I Modersmaalet.

Du seer og foler, hvor jeg piner mig,
 Sørgmodig-lattermild og vranten-øvergiver,
 For, i vidtsøgte Riim, at more dig
 Med tvungen Lethed — med en lystig Hiven —
 Og med en kort og veber Flugt paany
 Bed Hjælp af lange Binger støbt af Bly.

Saa hist Metamorphosernes Forfatter,
 Hvis Synd i Rom for megen Lethed var,

Man faae (ham selv til Graad og Romerne til Latter)
 Geligst tungt at gjøre sig til Nar,
 Dg tvinge sig til muntre Klagebreve,
 Der flæbe meer end lee, og sfrante meer end leve.
 Saa pryglede sig selv en Ducis i Paris
 Til høi Rothurnegang paa Shaf'spearst Biis.
 Saa pidfter sig en Tydsk af alle Kræfter,
 Dg vrænger Mund, og seer ei sjelden ud
 Som En, der sig vil skjære Struben ud,
 For i det Romiske, ved Hjælp af Hovedbrud
 Dg Brændeviin og Ol og Svineri, næst Gud,
 At gjøre det vor Holberg efter.
 Saa stjar et gallisk Ksel Haar og Hud
 Sig af engang, samt Næse, Mund og Dre,
 For sig, af Lyst til Frihed, om at gjøre,
 Trods Trælnaturen, til en engelsk Stud.
 Saa plager Fanden Verden i det Store,
 Som i det Smaa, paa denne Jord: Man vil
 Hvad egentlig man ingen Lyst har til,
 Dg Hullet vil bestandig Pinden bore —
 Død vil man være, falig! — Dersom slikt
 Er ikke morsomt (nemlig til at more)
 Saa er det i det mindste latterligt —
 Dg virker artigt nok i Fjællehytter
 Paa revolutionerede Geuytter.

Dog af! hvad nytter mig at more reent forkeert
 En Ben, der ei engang er øftnet i 'en,
 (Saa hedder jo paa Dansk orienteert)
 Den nye tydske Morstabspoesien,
 End siige, rigtig revolutionneert?

Hvi blev jeg ei Sprogmeester i det Danste
 Hver andensteds, end netop her,
 Hvor jeg fra Jensehjemmet længer er
 End fra Trudvanger Thor i Jettens Handske!
 Hvad gav jeg ikke, for at kunne flye
 Til Ebeltoft, til Grenaae, selv til Thy,
 Fra denne laudervelske Kræmmer-Kule,
 Hvor der er Intet af det gamle Thule,
 Og Intet af det nye Kjøbenhavn,
 Undtagen mit utrøstelige Savn!
 Hvor lykkelig var Naso mellem Geter
 Mod mig blandt disse stive Mod=Poeter,
 Bank=Troubadourer og Omflags=Propheter,
 Hvis Aand er evig Damp af Røgtobak,
 Hvis Liv er Spil, hvis Lyst er Pengesnak,
 Hvis Dyd er til det Skjønne hollandsk Led,
 Og hvis Lyksalighed er holsteenskt Kjede!
 O! gjerne bytted' jeg med hans mit Savn!
 Thi hvad var Tomis Bugt i Gru mod Kieler=Fjorden?
 Og — naar man, nemlig, dog er født i Norden,
 Og vant til skandinavisk Ynde vorden —
 Hvad var i Skjønhed Kom mod Kjøbenhavn?

„Men — er det da saa slemt i Kiel?“ udbryder
 Din Studsen — „gives der da lutter Lyder?
 „Er denne Lillehimmel af en By
 „Bag høie Düsternbrookerflinten,
 „Hvoraf du gjorde selv, i Labyrinthen,
 „Ifald jeg husker ret, saa megen Ry,
 „Da bleven virkelig til Punkt og Prikke
 „Saa skrækkeligt et Hul, at den i Alt,
 „Hvad du om Kulb og Kjede har fortalt,

„Endog vort kjære Kjøbenhavn kan stikke?
 „Har man i Kiel da flere braadne Kar
 „(Jeg mener forholdsviis) end her vi har?“
 — Nei! langt fra! kjære Ven, aldeles ikke!
 Jeg turde næsten sige: tværtimod!
 I Kiel er Alting godt, og Hver for sig er god!
 Hvis jeg en lille By, som Ideal af Byer,
 Mig, i en Omkreds af tre fire Tusind Miil,
 Vil forestille værd, at løstes op til Skyer
 Af en fornuftig Mand (Priester eller Lhyer)
 Jeg tænker mig en By, som Kiel:
 Med et Dorfgarten, Eden opad Dage,
 Og med en Søndermark mod Norden uden Mage;
 Med et Erindringsflot, og et Academie,
 (Som, med Respect, jeg selv er Doctor i)
 Hvor Aand og Hjerte sig forædler og beriger
 I Omgang med en Nestor af en Kriger. *)
 Med Newtoniden Pfaff, og med en Sokrates
 Som Reinhold, der i Visdom Ingen viger —
 Og endelig (for reent at læsse af mit Læs
 Af skyldig Roes til dette Trylle-Næs)
 Hvor der er, troer jeg, færre fede Gjøes,
 End smukke Koner, Frøkener og Piger.
 Kiel er i Grunden en elskværdig Stad,
 Og i sig selv, saa god, som nogen anden,
 Hvor jeg til evig Tid og gjerne leve gad,
 Hvis hun var ogsaa han, og Konen og var Manden;
 Hvis Alting var deri for Resten, som det er,
 I Gæt og Alt, til Punkt og Prikke —
 Og bare, jeg kun var der ikke.

*) Saltig General Ewald.

At jeg nu eengang er der, det desværre!
 Er ikke Byens Skyld — uagtet Skylden
 Er heller ikke min, naar jeg skal sige sandt —
 Jeg mig i Byen vel, og den i mig sig sandt,
 Hvis jeg kun var der; det er ikke Bylden!
 Gif jeg der kun paa mine egne Been,
 Jeg neppe stødte mig paa nogen af dens Steen;
 Dg stødte jeg mig og, det vilde lidt mig smerte.
 Men ah! jeg gaaer paa sex til otte Fødder her,
 Dg med et i det mindste dobbelt Hjerte:
 Hvad ikke her mig bløder, bløder der.
 Hvis derfor denne tydske Plet af Jorden,
 Een af de skønneste herne den i vort Norden,
 Beskrives som et Helved af min Pen,
 Skyd Skylden ei paa Pletten, men paa den
 Dg paa den altsfor bittre tykke Sværte,
 Hvis fulde Blæthorn er mit eget Hjerte! —
 De sande Kilder til vor Dabels Elv
 Er' overalt, min Ven! om ei just egne Brøder,
 Dog egne Bræk — hvert Spøgelse, der møder
 Os paa vor Bane med et rædsomt „Skjælv!“
 Bort Gjensærd — og Enhver, som Andre støder,
 Har, naar man ret seer til, hvor Saaret bløder,
 Et Horn i Siden paa sig selv —
 Det veed jeg alt for vel. Især med mine Læber
 Man ikke let i Næstens Feil slaaer Tand,
 Hvis og jeg gennem dem at bide stræber,
 Det bliver til et Kys, hvorved jeg arme Mand
 (Lad skee de kjæle, svulmende, for syldige)
 Faaer Biddet selv, som om jeg var den skyldige.
 Dog jeg vil her i disse Vers,
 Hvormed mit Lune bryder overtværs.

For et Par Dieblil min Rummer lidt at dysse,
 Satiriff hverken bide eller kysse —
 Langt mindre (som en gammel Formand i
 Den brevelige Poesie)
 Pathetiff klage mig, og flæbe.
 Naar man i Sammenskrift, etcetera,
 Som jeg, igjen begynde maa forfra,
 Er Elegien ei hvad man bør efterstræbe;
 Jeg meer end nok desuden klaget har
 Til Tid og Sted, da jeg lykkelig var.

Viid altsaa, kjære Ven! for lidt at høde
 Paa hvad der kunde synes sørgeligt
 I den Omstændighed, at her, som sagt, jeg døde:
 At denne Død og blev mit Endeligt —
 At Skjebnen, som tilforn mig pleied' at fixere,
 Sig her i Kiel har viist som ærlig Ven,
 Og at jeg aldrigen behøver mere,
 Som ellers fordem, at døe om igjen —
 Viid, at jeg virkelig ei længer lever;
 Endskjøndt jeg under Jorden gjør et Hop;
 Imens et Gjensærd af min Længsel svæver
 I denne tvungne Spøg af Muldet op,
 For dig og dine smukt at lade vide,
 Jeg tænker paa Jer, selv i Gravens Skjød,
 Og elsker Jer, i Tide, som Utide,
 Ei blot i Live, men endogsaa død.

At jeg er død, bør ikke Jer fortryde,
 Skjøndt Sanchø holdt det for den største Lyde,
 Og fandt det den utvætteligste Skam,
 Hvis nogensinde slikt blev sagt om ham;

Men Sancho var, hans Klygt og Bid for Resten
 I al Respect, hans Dømmekraft til Trods,
 Hvori han slog Spar To til Doctoren og Præsten,
 I Grunden dog en høist uphilosophisk Klods,
 Der vidste neppe meer, hvad Liv og Død betyder,
 End andre spanske eller danske Jyder.

Jeg haaber, at min Død vil ikke blive seet
 Med Haand for Dine blot paa hans Autoritet,
 Som om det var det værste Stød i Livet
 Mig havde kunnet bleven givet.
 Hvem der i Lyffens Spil, som jeg, er bleven Beet,
 Ham kommer Liv og Død saa godt som ud paa Tæt.
 Net levende jeg har desuden aldrig været:
 Naar rigtig jeg mig tænker om,
 Mit Liv var allerede halv fortæret,
 Da jeg den første Gang til Verden kom.
 Det næsten alt var ude med mig Staffel,
 Før det begyndte — jeg blev døbt til Nød —
 Fik siden meget Vand og lidet Brød —
 Og endelig, som ved et Slags Mirakkel,
 Et Navn, hvorved jeg tidt bli'er bleg og rød,
 Fordi jeg gode Venner seer forlegne
 Med det og mig paa Poesiens Begne.
 Jeg meget lidt af Livets Gøder nød,
 Endskjøndt min Nøisomhed var disse værdig;
 Formodentlig — da Skjebnen er retfærdig —
 Jeg levet har for høit, før jeg blev fød.

Hvis det er Faldet, takker jeg vor Herre,
 At jeg har ganske glemt mit Forlids Herlighed:
 Slemt gaaer det; men det gif dog endnu værre,

Hvis jeg erindred' mine Himmelfjed.
 Skjøndt Klopstocks arme Djævel opad Dage
 Jeg ligner i Melancholie,
 Han mere dog, end jeg, var at beklage;
 Thi Mindet af hans Englemaskepi
 Forsviinte ham i det uendelige
 Hans Gergesenersvineri —
 Det kan jeg arme Djævel ikke sige.
 Vel slog jeg nysfens paa et Sted,
 Dg paa en Tid, da jeg var, saa at sige,
 Lyksalig mellem andre mine Lige;
 Men, Gud skee Tak! der var dog Maade med.
 Vel kom jeg her og der i Maskepi med Engle,
 Saa godt, som hiin, og andre Helvedbengle;
 Men — altid maatte jeg paa Rippet bort,
 Dg Maskepiet varede kun kort —
 Saa kort, at, hvis fra Tid til Tid en Strimmel
 Af Salighed fortryllede mit Syn,
 Jeg den ei meer erindrer, som en Himmel,
 Men som et Lyn —
 Den Forstjæl er paa mig og nysbemeldte Fanden,
 Hvis ellers der er ingen anden.

Men apropos om Fanden og om mig!
 Det Træk, hvori jeg meest er arme Djævlens liig
 (Et Træk, som faaer mig selv i Graven til at skjælve)
 Mig synes det, som her jeg viser dig:
 Jeg snakker, nemlig, alt for meget om mig selve —
 Det mener noget nær, og siger vel iblandt
 Enhver, der skuer ei blot egne Dyder,
 Men Andres Lyder
 Lidt grandt;

Og det er uidentivl og sandt!
 Jeg har i hvad jeg tænker, taler, skriver,
 Og selv i hvad man hidtil trykt har seet
 Af min poetiske Meddelings-Iver,
 For megen Subjectivitet.
 Det Musiske, det Phoebosapollonlige,
 Det Ideale, som i hvert et Himmel-Træk
 Bør ligne Nummets Bjerg og Tidens Bæk,
 Hos mig seer ud som bare Pen og Blæk
 Paa Skriverbordet af det blot Personlige —
 Istedet for at tabe mig i Alt,
 Bed at omslaae mig Kappen af det Hele,
 Jeg trækker det til mig, som dog er kun en Pjalt,
 En Traad, et Fnug, blandt Verdens andre Dele.
 Istedet for at groe paa Kjæmpelivets Rod,
 Udbredende min Top blandt Underlivets Ege,
 Jeg danser paa min egen lille Fod,
 I overgivne Børnelege —
 Hvorved naturligviis min Snak og Sang,
 Naar jeg vil gode Benner gotte,
 Bli'er mindre liig Allivets Orgelklang,
 End Snurrelyden af en Kumlepotte;
 Jeg er (især i Brev-Rim) det er vist,
 Vel meget Jens, om ei just Egoist —
 (Thi Jeg og Jens er dog, som Speil og Kamme
 Vel sammenhængende, men — ei det samme)
 Som sagt, jeg ligner Satanas heri,
 Og er for Selvhed ikke ganske fri,
 Desværre!
 Dog — da min subjective Snakksomhed
 Ei nogen anden Djævel gjør Fortræd,
 Men kun mig selv ret lystig river ned

(Jeg aldrig gjør mig tyf, det veed vor Herre!)
 Saa haaber jeg, at baade han og du
 Tilgiver mig et Apropos endnu —
 Saameget meer, da det, ved Bladet om at vende,
 Paa dette lange Brev gjør Ende.
 Det lyder nemlig saa: Min Lands luslidte Frat
 (Jeg mener den nærværende trefløvrige:
 Min Krop, min Sjæl og alt det Dyrige)
 Er her i Kiel ei værd en Priis Tobak.
 Hvis jeg min Skjebne kunde paa Gebærden
 Aldeles troe, naar den mig sagde: „Ven!
 Giv mig den hele Herlighed igjen!“
 Jeg svarte med et Smil: „Høibaarneste! der er den!“
 Jeg agter den saa lidt, som hele Verden;
 Man veed, hvor lidt jeg agter den.

Min Duffen! Mon dette Riimforsøg,
 Alvorligen at pine mig til Spøg,
 Som man saa tidt i gamle Dage
 Mig saae ret løierlig til Sorg mig plage,
 Ei vil — naar her du seer min spildte Svøb,
 Og Blodet selv, som mig i Panden flyder —
 I det jeg, af en evig Snue kjød,
 Med convulsivisk Boldsomhed
 Mit komiske Talents den lange Næse snyder —
 Dpvække din Medlidenhed?
 Og røre dig, til Pen i Haand at tage,
 For, i en lille venlig Passiar
 Til den forkjælede Knud Sjællandsfa'er
 At seile deels og deels at age?
 Lad see! det kommer an derpaa!
 Jeg Brevet, som det eengang er, la'er gaae.

Efterskrift.

Hils vor Frue Lotte med et Kys paa Munden
Fra Baggehunden!

Hils med et Haandtryk, hvis du møder ham,
Vor gamle Pram!

Hils med et Kys paa Haanden hver en Frue,
Vi begge hve!

Men hils især med meer, end alle Kys,
Din egen — Tys!

Nytaarsmødet.

Til General-Krigscommissair Astrup,
paa Aarets, hans Kones, og hans Søns Fødselsdag.

Anderskov, 1813.

Naar jeg lidt dybt paa det, jeg sidder i —
 Jeg sidder nemlig midt i Poesie
 Til over Dyrerne — min Broder Haagen! grunder,
 Der maa dog, troer jeg, stikke Noget under
 Den Ting, man kalder Sympathie —
 Thi neppe havde jeg faaet Nytaarsønsket færdigt
 Til min Familie, som lever slet i Kiel,
 Og et begyndt til din, som Lyffens Smil
 Dog skjenked', Gud ske Lov! et Lod lidt mere værdigt,
 Før, i det samme, som jeg saae mig om,
 Din Tjener mig imøde kom
 Med dit,
 Hvoraf jeg klarligen kan see, forstaae og rime,
 Dit Hjerte slog for mig i een og samme Time
 Med Dnskeslag i Sort paa Hvidt,
 Som slog for dig i samme Takten mit.
 For nu, min gode Ven! i samme Takt at blive,
 Jeg i de samme Riim og samme Vers
 Paa langs og tværs
 Det Dnske, du mig gav, dig vil tilbage give —
 Forstaae mig vel, beholdende for mig
 Hvad jeg ei ganske kan gjengive dig.

Den Nytaars-Karpe jeg dig har at byde
 Til Gjengjæld for din Digtersnaps idag,
 Lad dig, min Ven! som tørre Jyde,

Paa denne Trillingseftdag ei fortryde!
 Bliv ei for flau derved! til Takke tag!
 Den være som den vil, i Hippokrenes Kilde
 Jeg fiftede den op i Aar;
 Gud skjenke dig, hvad jeg mig selv og ønske vilde,
 Herneden, af! men hvad jeg neppe naaer —
 Den bedste Lar, som Livet har at byde,
 En heel Snees Aar saa vever, som i Dag,
 Den: intet Skridt i Verden at fortryde —
 Og hvis — at glemme det i Favnetag!

Jeg Intet veed hertil at lægge —
 Kun, som Postscriptum, nok en lille Bid:

I fordums, som i vores Tid,
 Der fandtes inden de Jerusalemske Bægge —
 (Jeg kalder Hellig Anders Konge-Hjem
 Det danske nye Jerusalem,
 Da i en Nad af Aar, saavidt jeg hører,
 Det ikke Christne Konger meer tilhører,
 Men kongelige Jøder ligefrem;
 Tilgiv, hvis her jeg tæller dig blandt dem,
 For Successionens Skyld — desværre!
 Vi er' vel alle Konger for vor Herre)
 Der fandtes, siger jeg, hvad findes her endnu,
 Barmt inden Bægge
 En vis Person,
 Bencævnt den rige Salomon,
 Den gylone Lykkes store Rjæledægge —
 Det veed du; men hvad du vel neppe veed,
 Derom jeg nu vil give dig Bessed:

Mig forestaaer i Aar en gylden Lykke —
 Hvo veed, om jeg dog ei tilsidst opnaaer
 Hvad du mig ønsket har i dette Stykke?
 I Morges tidlig, Kjære! som jeg gaaer,
 I Mørke halv endnu, min Gang til anden Gangen,
 I min Ustyldighed, paa Trængselens Forlangen —
 Om hvilken Gang jeg det kun sige vil,
 At Kongen selv maa stundom gaae dertil,
 Hvis ei til den, saa til en anden —
 En Dør sig aabner — og, med kruset Haar om Panden,
 Og kruset Duun paa Hagen, i en Frak,
 Med vevert Nie, krum og fiin i Næsen,
 Udtræder et belevent artigt Bæsen,
 Mig bydende, med Smil, en Priis Tobak
 Af Erikens, hvorefter jeg er kræsen —
 Og som i Forgemakket der
 Min Kræsenhed blev dobbelt kjær —
 Med Smil — o! hvilket Smil! — som det af Josephs Fader,
 Da han i Labans Pebringe*) paa Luur
 Til Jomfru Rachel gjorde Tour —
 Med de Kong David egne milde Lader,
 Naar foran Arken, i de hellige Parader,
 Han dansede paa Sions Gader —
 Og sigende: (jeg kunde fælde Graad
 Af Glæde) „Herr Justice-Raad!
 Et glædeligt Nyt-Aar!“ — „Iligemaade!“
 Var Alt, hvad jeg i største Hast formaaede
 At svare den mig huldt lykønskende Person,
 Der ingen anden var, imellem disse Bægge,
 End høistbemeldte Lykkens Kjæledægge,

*) Et forbums Annex til Anderskov.

Din Eftermand paa Thronen, den Patron,
 Som ei blot Slagelses og Slottets Skjalde,
 Men alle Bønderne her rundt i Egnen kalde
 Kong Salomon.

O! ter beata matutina hora!

Mig hilste Lykken selv! dens Yndling bød
 Mig et lykfsaligt Nytaar for min Død!
 Guld fik i Mund til mig for første Gang Aurora!
 Mindst havde jeg, før Solen brød,
 Mig ventet slikt et dobbelt Glædesstød;
 Jeg trodser nu herefter Frue Pandora.
 Bespiist i Aftes af din Kones røde Grød,
 Bestjentet af dig selv, beruust af Indigheder,
 „Som den maa være blind, der ei kan see hos Eder“
 Lykønst af Salomon, misundt af Povl og Peder —
 Hvor skulde jeg, med slikt en Stjerne fød,
 Herefter kunne lide Nød
 For det, hvorom den hele Verden beder?
 Jeg sidder alt, i Tanker, rosenrød,
 Pluskævet — af en mager Digterstængel
 Forvandlet til en fuldtudsprungne Engel,
 Fuld af Medlidenhed med Næstens Nød —
 (Jeg mener Længslen efter Vand og Brød
 Paa tørt Papiir) — og dypper ned min Finger
 I Noget, som du hører nok, der flinger —
 Liig salig Lazarus i Abrams Skjød.

Tillegnelse.

Fortsættelse af: da jeg var lille.

Til Statsraad G. H. Diksen.

Anderskov, den 15 Febr. 1813.

Der var en Tid, da jeg var meget lille,
 Da jeg i Sloitjol paa en Raalstok reed,
 Mens ofte løbst foran mig løb en Trille
 Til Stræt for Kjøkkenhavens Ertebed —
 Da Taarnborgs Bredde var mig fjerne Kyster,
 Dg Halskovs Lygte*) var mig Jordens Pol;
 Dg jeg „Kom fremmed“ legte med min Søster
 I samme Bærelse fra Stol til Stol —
 Da vi gik samme Vej, paa Gaafestien,
 Bag efter Gjæslingerne Par og Par;
 Dg tog os vel i Agt for Welling-Lien,**)
 Dg Randen af det sænkte Bryggerkar —
 Da jeg til heldig Fangst var tidt paa Rippen,
 Med Faldehat, paa Sommerfuglejagt;
 Dg ofte fik en Smule Salt paa Tippen
 Af mangan deilig Spurv og Svale lagt —
 Da mig min fromme Moder lærte stave
 Guds Ord med en beundret Pegepind;
 Dg, trods min Andagt, jeg blev reent af Lave,
 Naar i det samme Kringlemoer kom ind —

*) Tjret paa Pynten udenfor Korsøer.

***) Handelen dengang paa Norge har ubentvivl bragt denne Benævnelse paa den Deel af Fæstningsgravene, Wellingerne pladside i, til min Søebø.

Da mig i Verden Intet syntes være
 Saa skjønt og lysteligt at skue til,
 Som paa sin Dvift en gylden Sommerpære,
 Og Snittets Gulb paa Brokmans Huuspostil —
 Da Synden vel, og Døden noget kyste
 Mig i min Uskylds ellers trygge Ro;
 Men Djævelen, for hvis mørke Magt jeg gyste,
 Forstyrrede den meer, end begge to —
 Der var en Tid (jeg mig i Dag den minder)
 Jeg var, blandt Blomsterne paa Livets Eng,
 Naar jeg mig husker om og ret besinder,
 En meget ung og meget lille Dreng.

„Naar,“ spørger du, min Dilsen! der kun kjender,
 (Skjøndt maaskee meer, end mangan gammel Ben)
 Imens jeg surr fra Huus til Hove render,
 Gjengangeren af salig Baggesen —
 Der, skjøndt af ingen Baand du seer mig broget,
 Og kun mit eget Kors mig bære seer,
 Som Mand, og Ridder selv, af Dannersproget,
 Mig hilser fremfor mangan Povel og Peer —
 Du, som kun et Par Gange hos de Store,
 Hos dig lidt meer, og aldrig hos de Smaa,
 Med Miner, som vel neppe kunde more,
 Mit høie Livs velbaarne Gjenfærd saae
 Justitsraadsfat og taus, professorstille,
 Med Doctorstoe og Provstestrømper paa,
 Og med et taaget Blik, skjøndt uden Brille,
 Sortklædt og sørgelig fra Top til Taa —
 „Naar var den Tid, da jeg var glad og lille?“
 (Thi du vil sikkert ikke spørge: „hvor?“
 Du veed, hvor min parnasfiste Pernille,

Riimbrevenes og Emmas Moder, boer)
 „Naar var den Tid, da Baggesen var liden?“
 Den var, saavidt jeg husker, veed og troer:
 Aar Syttenhundred og Halvfjerds — og siden;
 Den var Aar Attenhundred — og i Fjor;
 Den var i Gaar — den er — og, paa min Tre!
 Særdeles mellem Engle ved dit Bord,
 Den være kan endnu, naar det skal være;
 Thi jeg er aldrig bleven meget stor.
 Jeg er, min Ven! bestandig meget lille;
 Jeg er bestandig Barn og meget ung;
 Og hvis og stundom mine Taarer trille,
 Naar Livets Byrde falder mig for tung,
 De falde dog, som Skyens Draabepile
 Blandt Solens, under Diets Bue ned,
 Og verle Kummerens og Glædens Smile,
 Som Barnets Graad, med et Slags Munterhed.

Jeg leger end „Kom fremmed“ her paa Jorden
 Med hver en lille paradisisk Lyst —
 Jeg trykker end hver Engel i vort Norden,
 Som om det var min Søster, til mit Bryst —
 Jeg gaaer endnu, med lette Sving af Hatten,
 I mangen Eng paa Sommerfuglejagt —
 Og lurar ofte paa en Spurv, som Ratten
 Paa Musen, med lidt Salt, og megen Agt —
 Jeg venter uophørlig end paa Dratten
 Af Sommerpæren, og paa Svalens Fangst —
 Og er endnu, som før, især om Natten,
 Naar det er mørkt, for Spøgelses lidt angst;
 Kun med den Forfjæl: at de søde Glutter
 Mig ere nu, hvad Sommerfugle var —

Og at mig nu er' blevne store Putter,
 Hvad paa min Gaafesti gif Par og Par —
 At nu er' knipste Muser og Chariter
 For Saltet i min Stræben, i min Lands,
 Hvad dengang var, paa Plankeværk og Gitter,
 Ustandselige Stjerte for min Haands —
 At nu er' lutter Sole, hvad deroppe
 Jeg kun som lyse Prikker tindre faae —
 Og nu en næsten uregjerlig Hoppe
 Den grønne Raalstok, der gif tidt i Staae —
 At nu mig er lidt Vand og Brød med Ære,
 Her i mit Hjem, i Fredens trygge Læ,
 Hvad da mig var den gule Sommerpære,
 Der hang mig alt for høit i Livets Træ —
 At nu mig er en let ustyldig Bævlen
 For Evigheden, for engang at faae
 Parnassets Poge til at holde Rævlen,
 Og mig, som lille Barn, at lade staae,
 Hvad dengang var mig en ustyldig Spillen
 Med Spindekonens Æbles vevre Snurr,
 Med Toppens Springedands og Tridsens Trillen
 Og Rumlepottens løierlige Knurr —
 At nu, hvad dengang var mig Jule-Rage,
 Er det: at være glad og vel tilfreds,
 Som du, ved Siden af en elsket Mage,
 Min DIsen! i en hjemlig Englekreds.
 Paa denne Forstjæl nær — som er fast ingen,
 Naar man begynder Livet at forstaae,
 Og seer en Smule mere dybt i Tingen —
 Er jeg det samme lille Barn, som saa.
 Riis faaer jeg og endnu — og Bussemanden]
 Er: Frygt for Drmen i mit Rifajon];

Og, hvad mig dengang Synden, Døden, Fanden,
 Gjæld — Kieler=Omflag — og Napoleon!
 Jeg er med Alt, hvad her mig krøller Panden,
 Et Barn i Kjøbenhavn endnu, som før;
 Og, troe mig, trods Fornuften og Forstanden,
 Et større selv end fordum i Korsøer.
 Jeg er det ikke blot i hvad jeg skriver
 Her, paa min Fødselsdag, til dig og Fleer;
 Men bliver det, nu jeg lidt gammel bliver,
 Pubseerlig nok, bestandig meer og meer.
 Vil du, min Ven! for Børnene, som leve,
 Ja selv for deres Børn Beviis derpaa,
 Læs følgende da jeg var Lille=Breve,
 Blandt hvilke dette skal i Spidsen staae —
 Hvis du, hvem alle Livets Huldgudinder
 Indvied' i Apollos Chores Dands,
 Den egne Muses Smil dem værde finder,
 Forsmaaee de glade hver en mindre Krands.

Elleskovs Mysterier.

Til Frue Conferentsraadinde Brun.

Med en Afskrift af de syv følgende Breve.

Kjøbenhavn, 1814.

„Hvilken Najas tør sin Skaal vel gyde
 „Med i Helikoniaders Elv?
 „Hvilket Blomst tør Engens Hyrde byde
 „Blomsterbreddens Dronning, Flora selv?
 „Hvilken Sang tør Dalens Digter stamme
 „Alpebardernes Egeria?
 „Hvilken Tone har min Cithars Gamme
 „Værdig Harpens Polyhymnia?
 „Jugen! — Vækken standser, Rosen blegner,
 „Skjalden tier, lyttende til Dig!
 „Med for Alt'ret i Din Lund jeg segner:
 „Hvad jeg byder, selv Du skjenkte mig.“

Saa for atten Aar jeg mig kan minde
 Bæved' tvivlsom alt mit Digtermød,
 Nogen Gave værdig min Veninde
 Mellem mine Sangforsøg at finde —
 Og jeg gav den søde Sangerinde
 Syngespillet Erik Eiegod.

O! men, Hulde! hvad skal dennesinde
 Musen byde Dig af nye Forsøg,
 Danmarks Sprog en værdig Krands at binde
 Af sit Lunes Alvor eller Spøg?
 Hvad er af det sidste, jeg har levet
 I de sjældne Livets søde Blun,

Drømt og digtet, sjunget eller skrevet,
 Bærdigt Musen Frederikke Brun?
 Atten Aar er Digt'ren æltre blevet,
 Ingen Roser, som i Sangens Vaar
 Danmarks Piger fletted' om hans Lokker,
 Ak! men Vinterliljernes Flokker
 Krandsse hyppig alt hans brune Haar;
 Og af Roserne fra hine Dage,
 Meer, end alle Laurbærkroners Bram,
 Dyrebare Kjærlighed og ham,
 Ere nu kun Tornene tilbage.

Eigemeget! Torne selv, hvis Stik,
 Medens vore Fingerspidser bløde,
 Minde om de duftende, de røde,
 Nektarfulde, friske, kjæle, søde
 Salighedens Smil og Himlens Blif,
 Vi paa Livets første Bane nøde,
 Hvergang Længsel imod Længsel gif —
 Og hvert Nyn, som qvalt paa Munden døde,
 I et Suk sin søgte Mage fik —
 Hver Gang Læbe Læbe kom imøde
 Med Ustyldighedens Trylledrif,
 Og i Elskovs Rosenmorgenrøde
 Jeg til hende heldet, hun til mig,
 Evende Duggens klare Perler liig,
 Aand i Aand vi begge sammenfløde —
 Disse Rosers Torne saare sødt,
 Trods hvert Sting af dyb veemodig Smerte,
 Hvert et evigunt ustyldigt Hjerte,
 Som for Livets Liv er ikke dødt.

Altsaa, trods det gamle Sprog af Tode,*)
 Trods min Alder og min Stand,
 Som i denne Pakte la'er formode
 Klagesang og Læredigt og Dde,
 (Hvad man af en sat alvorlig Mand,
 Som en Prøve paa hans sidste Mode,
 Rimelig i Niim end vente kan)
 Trods vor Verdens Stemning nuomstunder,
 Trods den Cours, jeg selv og suffer under,
 Ewig unge Sangerste velan!
 Sender jeg Dem denne lille Pakte
 Fuld af overgiven Ungdomsfjerts
 I lidt meer end læselige Vers.
 Tag med, hvad jeg Arme har, til Takke!
 For imidlertid at vie Dem ind
 I mit Lunes egentlige Mening
 Med mit Giftermaal og nye Forening,
 Kort: med hele Paktens Sands og Sind,
 Maa jeg Dem i Korthed først berette
 Fristelsen til dette Rimeri,
 Det historisk grundede deri,
 Skjemtets ramme Alvor, nemlig dette:

For omtrent halvandet Aar,
 (O! det er mig, som det var i Gaar)
 Kom jeg, ene, som jeg gaaer og staaer,
 Med mit lille Hul i Hagen,
 Med bemeldte Lilier i mit Haar,
 Og en Støyle paa, samt Magen —
 I en ludslidt Frak, (hvormed jeg gaaer

*) Hvorlænge vil Forfatteren af Ungdomsarbejderne vedblive at være ung?

Endnu hjemme hele Formiddagen,
 Endstjøndt Fløilet er af Kragen)
 Med et Hjerte, som i Bryttet slaaer
 End for Alt, hvorefter i dets Vaar
 Det var snagen —
 Og med syv og fyrretyve Aar,
 Af! paa Bagen —
 Paa min Reise gjennem Dvins De
 Til et Slot, paa Bredden af en Sø,
 Rundt omkrandst i Aftenrødens Lue
 Af Naturens grønne Herlighed,
 I fortryllende Beliggenhed
 Næsten som Sophienholm at stue:
 „Hør, Farlille, med Forlov!“
 Spørger jeg en Bonde ved sin Plov
 Midt paa Marken,
 „Hvad mon Gaarden hedder der bag Parken?“
 Ellekov!
 „Ellekov?“ Til Punkt og Prikke
 Navnet paa en Herregaard,
 Hvor en rig og fornem Ven, jeg ikke
 Havde seet i atten Aar,
 Boede med sin nye Frederikke!
 Pludseligen Lyst jeg faaer,
 Ham i Slottet mellem hine Bøge
 At besøge,
 Og — jeg gaaer.

Ved min Indgang kom imøde mig
 Slottets Herre — Slottets Frue —
 Herrens Datter — Fruens Søn —
 Første, som hver anden af mit Kjon,

Anden, som Frue Venus Aphrodite,
 Tredde, som den yndigste Charite,
 Fjerde, som Cupido, skjon.
 Mod'ren mig med milde Lader
 Bød velkommen — Sønnen sprang —
 Datt'ren smilte — begges Fader
 Kjærlig mig om Halsen hang.
 Ingen Sky vor Himmel dækked' —
 Ellestovens Echo klang —
 Ellemosens Frøer kvækked' —
 Ellenattergalen sang.
 Dette Gjenfyn fulgte glade Dage,
 Trods vor Østenvinds Natur,
 Der os kaldte Vinteren tilbage,
 Midt i Baaren inden Slottets Muur.
 Til Sophienholm jeg her fandt Mage:
 Leved' flot i Sang og Viin og Rage,
 Og i Alt, hvad, som De veed, kan smage
 Godt en stakkels Troubadour.
 Datteren, som Rimet kalder Lotte,*)
 Da den Indiges Bestedenhed,
 Hvis jeg hendes Navn Dem vilde blotte,
 Sikkert min Muse blev lidt vred —
 Datteren især var, maa De vide,
 Net en Lilievand i Skjønheds Vaar:
 Slank i Væxt, med lysebrune Haar,
 Hals og Skuldre liliehvide,
 Næsten ganske som Abelaide,
 Himmel! og kun atten Aar.
 Paa min sidste Reise dennesinde,

*) Det kalder hende ogsaa *Lina*, som man vil see

Hvor, Drestes liig, jeg halv i Blinde
 Jagedes omkring, min Stjebnes Rov,
 Kom jeg nok engang til Ellefsv —
 Tanken spidsset paa at vinde
 Det, hvortil mit Giftermaal derinde
 Gav mig egentligen Lov:
 Nemlig de bekjendte Rettigheder,
 Gratiers og Musers Egteskab
 Elskeren i Vers tilsteder,
 Uden allermindste Tab
 For den blot profaiske Tilbeder;
 Disse hver reel Gemal, som saa,
 Hver Forpagter af de store, raae
 Giftermaalets Brutto-Herligheder
 Næsten alt for fine, lette, smaa
 Frie fortryllende Fortroligheder —
 Al, som, selv blandt Digterne, kun saa
 Vide ret at skjønne paa —
 Sande Smuler af de Saligheder,
 Der fra Kjærlighedens Himmel-Bord
 Falde ned paa dette Gulv af Jord —
 Og som Ellefsvs Engel der nedspreder,
 Raldende paa mig og paa mit Kjønns
 Kyllihaner blandt vor Herres Høns:
 (Nipperne til Fryd, mens Andre rutte)
 „Putte! Putte! Putte! Putte!“

Meer at sige har jeg ei Behov
 Til Forklaring for en Læserinde,
 Der, som attiff yndig Digterinde
 Høit ophøiet over al min Lov,

Musa selv — det kolde Nords Musarion —
Ak! og Moder til min Sangs Psycharion —
Selv om Gratiernes Juleleeg,
Alle Pieridernes Mysterier,
Dg deslige himmelske Materier,
Udentviol veed meer end jeg.

Brudevielsen i Fjor.

Til Frøken Ellina v. Astrup.

Ellešov, 1813.

Min elskede — (bliv ikke bange!
 I Vers, især i dem, som er lidt lange,
 Der kommer tidt en Parenthes,
 Hvoraf den hele Mening først kan sees) —
 Min elskede, som sagt — (nei! bryd ei ud i Datter!
 Hør med Taalmodighed Begyndelsen dog ud
 Af Verset, som tør blive godt, vil Gud) —
 Min elskede Herr Bens livsaligsøde Datter!
 Tillad, at jeg paa denne Foraarsdag,
 Da Skjønhed selv blev født i Deres anden Moder,
 Og Elskovsguden her, den skjønneste blandt Pøder,
 Et Dnsfe bringer Dem i den mig egne Smag,
 (Den muntre nemlig og den parenthetiske)
 Der synes mig, naar man i Vers
 Med Dit og Dat vil bryde overtværs,
 Den artigste, om ei den meest poetiske!

Det Dit og Dat, min elskede — (De veed
 Nu engang Resten af Titulaturen) —
 Hvorom jeg vilde give Dem Bested,
 Er netop noget af det bedste i Naturen,
 Om ei det allerbedste: Kjærlighed.
 Bliv nu igjen ei bange! — Kjærligheden,
 Jeg taler om, er uden Fare, fri
 For al Slags Hestighed og Raseri,
 Ja selv for mindste Jalousie,

Dg anden slem Melancholie —
 Min Kjærlighed er, saa at sige, næsten
 Aldeles modsat den, der kaldes saa af Præsten —
 Skjøndt den er derfor ingenlunde Had;
 Den nemlig ta'er med meget lidt til Takke,
 Har Støvler paa, gaaer i en simpel Frakke —
 Er egentlig et Barn, og bær sig ad
 Ret som den lille Bro'er, naar han faaer Mad.
 Skjøndt jeg er bleven stor i ydre Væxten,
 Indvortes er jeg bleven, som jeg var
 Paa Skjødets af min Mo'er og Knæet af min Fa'er.
 Men nu min elskede — (De veed nu selv) — til Texten!

Mit Dnske nemlig er paa denne Fødselsdag,
 At Kjærligheden mellem os en Sag
 Af noget større Bigtighed maa blive
 End den, jeg her i Hast Dem kan beskrive —
 Dg at der virkelig maa komme noget ud
 Af Brudevielsen i Fjor, hvis Følge
 Jeg ikke kan og ikke vil fordølge,
 Mig gjør en Smule Hovedbrud —
 Thi Følgen var — at en høibaaren Junker,
 Baron og Ridder, og hvad veed jeg? maaskee meer —
 Med femten, sexten Ahner, eller fleer —
 Der venteligen og har flere Grunker,
 Dg færre Koner, end jeg har — sit — om
 Just ikke Ja — saa dog ei Nei — og som
 Jeg ei, som sagt, min Line kan fordølge,
 Mig synes en ret selsom Følge.
 Jeg meget bedre lide gad,
 At denne Vielse til Følge maatte have
 Lidt overgivent (om just ikke reent af Lave)

Lidt snurrit, kjælent, hvad man kalder Mad
 For Maans, imellem os, kort sagt: jeg veed ei hvad.

Lidt skeer det rigtig nok, naar man skal sige Sanden,
 At man bli'er viet til En, og ta'er en Anden —
 Men det er Gistermaal derefter saa —
 Hvad bindes blot af Præster nuomstunder,
 Der spille paa Fiol, er lidt at stole paa.
 Hvis slygt et verdsligt Baand kan brydes som et Straa,
 Bed første Leilighed, er intet Under;
 Men Baand, som bindes ved en Moders Haand,
 Saa godt, som næsten af den Helligaand,
 Dog burde, synes mig, en Smule længer holde,
 Særdeles Frøkener, der er' lidt kolde,
 Og som dem gjerne lade binde med
 Den alleryderste Forsigtighed.
 Jeg regnede just paa, Du Hulde,
 Tak skee den overmaade store Kulde,
 At Baandet, som os bandt saa kjøligt fast,
 Dog i det allermindste vilde holde
 Til Isen overalt i Bæltet brast.

Det være, som det vil — Baand, hede, eller kolde,
 Ja løse, brustne selv, er' altid Baand!
 Din Haand — (jeg siger Du til alle Mine)
 Din Haand, min lille, søde, kolde Line,
 Blev eengang knyttet i min Haand
 Høitidelig, ved selv din Moders Egtevien:
 Gift Dig engang, ved Hjælp af Præst, med hvem Du vil!
 Mig plager aldrig Jaloussien —
 (Der er for meget kjedsomt i'en)
 Mig hører Du eengang for alle til —

I det Slags Giftermaal og Ægteskab at sige,
 Der blot bestaaer i Spøg og Sang og Digt,
 Dg Kys paa Haand og Kys paa Mund og slygt,
 Som i en Juleleg forstrækker ingen Pige —
 Som ingen Klosterjomfru gjør Kortræd —
 Dg ingen Landsbyfrøken rødmer ved —
 Dg som i al Ufskyldighed
 Som Engle lege med hver Søndag i Guds Rige.

Mit Brudgom-Duskes Slutning er:

Lykkelig, som livsalig vær
 I denne Vaar og mange, mange flere!
 Gift eller ugift hav bestandig kjær
 Den Sanger, som Dig nynnede' dette her,
 Dg som Dig snart vil nynne noget mere.

Den forgjæves Anraabelse.

Til Frue v. Astrup, paa hendes Fødselsdag.

Ellekov. Formiddag.

Tre Gange jeg i Morges anraabt har
 Den yndigste blandt alle skjøne Muser
 (Næst dem, som Slottet selv, hvori jeg sidder, huser)
 Om en tredobbelt Gyne til et Svar
 Paa hvert et Himmelvink, som her min Aand beruser —
 Jeg vilde nemlig svare paa det Smil,
 Som Foraarsolen skjenkte her mit Dje,
 Skjøndt det, desværre, varede kun foie —
 Jeg vilde svare paa din Lilles Piil,
 Som traf mig her, og paa de smukke Moder,
 Han har tilfældes med sin skjøne Moder,
 Naar han er ikke alt for vild —
 Især jeg vilde svare paa de søde
 Huusmoder-Bers af Vblegrød med Fløde,
 Der rakktes mig af Deres hvide Haand,
 Og fast saa sødt fortryllede min Gane,
 Som Deres Smil fortryllede min Aand —
 Tre Gange raabte jeg, som sagt (imod min Bane)
 Paa Musen, der ved saadan Veilighed
 Gemeenlig kommer, før jeg selv det veed —
 Omsonst! Der ingen Muse kom! — En Stimlen
 Af alle Ni jeg havde ventet mig
 Paa Deres Fødselsdag, selv upaakaldt. Ved Himlen!
 Ved Deres Blik og Kinder! ved hver Flig
 Af dette Tørklæd' heit paa Panden bundet,
 Og selv for Munden rundt om Hov'det vundet —
 Ved dette Tørklæd', som er Himlens liig,

Naar Solen eller Maanen skjuler sig
 Bag hvide Skyer — sligt unaturligt Under
 Fortjener, at jeg ret i Mag,
 (Endstjøndt jeg haster lidt hver Fødselsdag)
 Paa sammes Ubegribelighed grunder.

For mig at give desto bedre Stunder,
 Dg Kraft til Grublen, vil jeg spise først,
 Dg slutte denne Morgens lange Tørst — — —
 Hvem veed — maaskee naar den er sluffet —
 Naar jeg har først lidt Nektar druffet,
 Dg styrket mig med lidt Ambrosia —
 Om det mig ei lidt museligt indgiver,
 Hvis Musen selv og udebliver?
 Der er dog meer end eet Kastalia!
 Hvor fik de mange lykkelige Skjalde,
 Som aldrig nogen Muse kalde,
 Det ellers fra?

Den mistænkelige Candpine.

Til Samme.

Eftermiddag.

Nu har jeg spist og slukket Tørsten efter —
 Hvorefter troer De? — Vin og Vand maaskee? —
 Nei! efter hvad der styrker mine Kræfter
 Som Digter og som Forster: Dem at see.
 Nu kan jeg grunde med lidt Held paa Tingen,
 Hvorfor jeg trende Gange matted' mig
 Med Bøn til Musen i mit Morgenfrig,
 Og hvorfor trende Gange der kom ingen.
 At mene, det gif til med Trolddoms Kunst,
 Forbyder mig Naturens Orden —
 Der Intet hændes uden Grund paa Jorden,
 Og Intet skeer i Himmelen omsonst —
 Især gjør Musen Intet hen i Taaget;
 Med Jngenting endog de meene Noget.

Naar jeg betænkter den Elskværdighed,
 Som sand og skøn, og uidentil som inde,
 Naar jeg seer op, naar jeg seer ned,
 Til Deres Blik, i Deres Fjed,
 Og selv paa Deres Børn, udmærker Dem, Veninde!
 Jeg kunde fristes til at troe for dennesinde:
 At hvis man negted' mig til Dem lidt Poesie,
 Som der var meer end kunstig Rimefrost i,
 Det skeete blot af bare Jaloussie.
 Men det er Sludderfladder, sandt at sige!
 Skinsyge fremmed er i Musers Rige;
 Den findes ei hos nogen af de Ni,

Med hvem jeg har en smule Maffepi.
 Maaskee de Musegjæslinger og Ullinger,
 Der staae de ganske nye Poeter bi,
 Derfor er' ikke ganske frie —
 Men det er ogsaa lutter gamle Kjællinger,
 Skeelsiede, rød næse, genie-
 fordrufne, blinde, skjæve, lamme,
 Som deres Oldemoder, Maren Amme:
 For Muserne, der ned fra hine stamme,
 Der lærte Jordens Børn for første Gang
 Lidt Englelighed, Kjærlighed og Sang,
 Er: elske disse selv og elske Dem det samme!

Nei, søde Frue! Sagen er nok den,
 At alle Ni har fundet mig uværdig
 Til deres Hjælp, for med min ringe Pen
 En lille Sang til Dem at gjøre færdig,
 Fordi — fordi — fordi — fordi — —
 Desværre! der er sikkert noget i —
 Jeg noget nær har endeligen funden
 Grunden

Til dette Muse-Muleri —
 De holde strengere paa visse Pligter,
 Og visse Rettigheder, end man troer,
 For den jomfruelige Digter,
 De lemmed' ind i deres Chor! —

O Kys! de rene Toners kjæln, milde,
 Melodisk-klare, søde, sande Kilde!
 Kun eders Druers Biin til Trylleklang
 Opliver Digt'rens ellers døde Sang!
 Forgjæves Liv og Aand den Sanger efterstræber,

Der ei om eders Nestarruus sit Nys;
 Thi hver en Honning fra Catullers Læber
 Er Dug, som paa de lyffelige klæber,
 Af hulde Lesbiers Aurorafys.

O! hvis det danste Sprog, i Riim, hvis Sølvflud ruller
 Med lette Bover, Bækkens Rislen liig,
 Mens gjennem klare Hvirvlers Smilehuller
 Hver Tankes Steen paa Bunden viser sig,
 Mig lyffedes, i Rappen med Tibuller
 Og med Virgiler, uden synlig Evang,
 At hæve til den livelige Klang,
 Vort Nord i Sydens Tonevæld tilbeder,
 O søde, kjæle Kilder til min Sang,
 Ustyldige! det skyldes eder!

Beninde! bringer Dem ei her paa Spor
 Samvittigheden, som dog aldrig svigter?
 Og mærker De nu ei, hvortil jeg sigter? —

De er, blandt alle Fruer paa vor Jord,
 Den eneste, som — i det mindste her i Nord —
 Har negtet Emmas og Selines Digter
 Et Nys, hvorom han bad i Bers,
 Det være sig for Alvor eller Skjerts.
 Han bad nu rigtig nok derom just ikke mange;
 Han kom med sliig en Bøn alene frem
 Til de Belsignede, der ligte Dem
 I Skjønhed, Ynde, Vid og Sands for det Slags Sange,
 Som barnlig og ustyldig Munterhed
 Begavede hans kjæle Læbe med.
 Men af de faa ham blev og aldrig negtet
 Den lille Gunst, hvorom jeg talte nys:

Den ægte Sangbegeistring af et Kys,
 Foruden hvilken han var længst forsmægtet,
 Trods alle Muser, som Poet. — Han bad
 Nu rigtig nok ei heller, sandt at sige,
 Dem hidindtil om det Slags Englemad
 Og Gudedrif i sine Vers, saa lige —
 Den Bøn: „Giv mig et Kys!“ flød aldrig af hans Pen —
 Men tusind Bendinger, som hver Seline fatter,
 Der eengang læser gjerne Baggesen,
 Dem gjentog ofte nok den Bøn, jeg ta'er igjen:
 „Giv mig, Seline, tusind Kys, og atter
 „Titusind paa titusind immerhen!“
 De havde kunnet tidligen og silde
 Den læse tydeligen, hvis De vilde,
 I hver en Loddel, hver en Prik
 Til Dem i mine fordums Elegier.
 Selv naar jeg taug — og naar jeg tier —
 I hver min Mine, hvert mit Blik,
 Min Læbe Deres Læbe kom imøde
 Bed hver Bevægelse, med Kys
 Om hvad jeg vilde, hvis og Ordet døde,
 Før det blev døbt, og fik sit Navn. — Men tys!
 Der kommer Musen! — (Ak! den fromme, søde!
 Hun kommer, naar jeg taler blot derom,
 De nektarsyge Læber alt imøde!)
 Kom paa mit Skjød, du Sangens Engel, kom!
 Siig mig, hvad jeg i Dag, og hvordan jeg skal skrive!
 Du maa mig noget Engleligt indgive! —
 „Til Frøken Line — til min Søster? — ikke sandt —
 „Der nys i Dands dit hele Hjerte vandt?“ —
 Naturligviis — men og — til hendes Moder,
 Som jeg tilønster alle Livets Goder,

Og som jeg Duffet gjerne synge gad
 Med lidt Begeistring og — jeg veed ei hvad.
 „Det kan du ei!“ — Det veed jeg nok, min Engel!
 Men det kan du! — „Jeg ikke heller; thi —
 Du veed nok selv, at der til Poesie,
 Foruden Kunstens Hjælp, er nødigt lidt Genie?“ —
 Har jeg da intet? er jeg reent en Bengel? —
 „J hendes Dine, troer jeg“ — Himmel! Jord!
 Saa er jeg det maaskee! — „Jeg vil dig noget sige,
 (Men mellem os, og ikke mine Ord)
 „Hun gjør kun lidt af dig og dine Lige;
 „Hun elsker Bers maaskee, men ikke Bersets Elv,
 „Den arme stakkels Bersemager selv,
 „Naar det er ikke Hendes Mand, der baade
 „Gjør Anlæg til et Paradiis,
 „Dg til adskilligt meer paa digterviis,
 „En ægte plastisk Digter paa en Maade —
 „Den eneste Poet, som Hendes Naade
 „Ret hjertelig har kjær. Dig er hun ikke god,
 „Det veed jeg!“ — Men hvoraf (hvor isner alt mit Blod!)
 Hvoraf — fortæl mig alt du søde Putte! —
 Hvoraf har du det kunnet slutte?
 Du troer, fordi hun negtede mig et —
 „Det ogsaa vel; men ikke blot for det!
 „Du veed, at hun har havt et Slør for Munden
 „De otte Dage, du har været her,
 „Dg troer, Tandpine Skyld i den Jndhylling er;
 „Men jeg, imellem os, veed Grunden“ —
 Den være hvad den vil, er den ei smertelig,
 Saa skal den inderligen glæde mig! —
 „Glæd dig kun ei for tidlig! Hun misunder
 „Dig ikke blot et Kys af denne søde Mund;

„Men selv at see den! er det saa et Under,
 „At din Begeistring falder lidt i Blund,
 „Om ikke daaner, døer — af hvad forgjæves
 „Du skjuler for dig selv — af Skamfuldhed,
 „Bed dagligen, isteden for at hæves,
 „Saa haanligen at trykkes ned?
 „Vil du indbilde mig, det ei dit Indre smerter,
 „At see saa haardt mod dig det sømteste blandt Hjerter,
 „Saa grusomt haardt, at selv det foretrak
 „En Krydderposes Kind- og Mund-Compresser
 „For dine Læbers og dit Bliks Caresser?
 „Hun ynder dig saa lidt, som din Tobak,
 „Det kan du vide!“ — Muse! grumme Muse!
 Du dræber mig! — „Du vil mig sige Tak
 „Engang for min Advarsel! Saae du ikke
 „Forleden Dag de hadefulde Blikke,
 „Hun lynte dig?“ — O Muse, hendes Kulb
 Er ligegyldig kun, ei hadefuld! —
 „Saa elsker du da meer det ligegyldige?“ —
 Gud frie os nei! — jeg veed ei hvad —
 Naar galt skal være, heller hendes Had!
 Jeg er og bliver, hvor det gaaer, den skyldige.
 Hvi bruger jeg Tobak? hvi blev jeg ikke fød
 Lidt meer elskværdig, og lidt længer for min Død?
 Hvi lod jeg ikke først mig blinde,
 Før jeg mig vovede saa nær,
 Som her,
 En umodstaaelig Dietryllerinde?
 Som Tithon dog maastee jeg blev Aurora kjær? —
 „Bliv den du er!
 „Alt dette la'er sig vel med Tiden finde!

„Jeg lidt igjen vil trøste dig:
„Hvad du end ei har vundet, kan du vinde.“ —

D siig mig, naadige Veninde!
Før jeg bli'er Lithon alt for liig,
Om Musen lidt for from og venlig dennessinde,
Kort af Medlidenhed, som sømmer en Gudinde,
Med blotte Ord har smigret mig?

Sextendedelen.

Til Jomfru C***.

Da hun i en Juleleeg havde skienket mig Sextendedelen af hendes Hjerte.

Ellestov.

Sextendedelen kun af en fortryllende Maaned
 Skjenkte mig sildigen her i Glædernes Til,
 Ak! da mig mangan et Haar paa Hov'det alt graaned',
 Indige Pige, dit venlige lidende Smil!
 Men i de flygtige Glimt paa Livets natlige Veie,
 Klart, som et Speil, for hver himmelsk Gestalt,
 Samled' mit Die dog nok det sjeldne Værd af dit Cie,
 For at misunde den Mand, du vil skjenke det alt.
 Sextendedelen i Spøg du skjenkte mig kun af dit Hjerte;
 Men af en Himmel, i Skjemt selv, er en Sextendedeel
 Meer for en Digter, end hver alvorlige Skat ham forærte
 Lykkens den jordiske Gud, vægtig og holden og heel.
 Hvad kan dig skjenkes igjen, dit Hjerte værdt, af mig arme?
 Sextendedelen af mit, ak! som ei længer er ungt,
 Lynget af Smerter og Savn, og fuldt af elskende Barme,
 Synes mig mindre for lidt, Spøg imod Spøg, end for tungt;
 Men naar du læser paa ny, hvad alt i smeltende Toner
 Mynnedes, Musen og selv Gratier værdigt, af mig
 Danmarks yndigste Møer og Danmarks ædleste Røner,
 Tag i det mindste deraf Sextendedelen for Dig.

Hjerte-Parcellerne.

Til Frøken Ellina v. Astrup.

Da hun, Isteden for en Sertendebedel, skjenkede mig sytten Dele.

Ellestov.

Hvis nogeninde var i noget Huus
 En fuld begeistret gammel Sanger,
 Der paa en Sofa sad i salig Ruus,
 Som aldrig sad paa nogen vinget Ganger,
 Imellem Trapezunt og Thy,
 En Elfkovs-Digter, gammel eller ny,
 Saa er det mig forfælte, her i Stuen,
 Imellem Frøkenen og Fruen,
 Den ene hvid, den anden sort,
 Imellem begge Sangens yngste Muser,
 Hvis Snak og Rynnen om mit Dre suser,
 Hvis Smil og Blik omstraale mig — og fort
 Hvis Ynde jager al min Rummer bort.

I denne min Begeistrings danske Have,
 Hvor friske Liliers og Rosers Duft
 Tilvifter mig paa frogne Grave,
 Trods Baarens Slud og Taager, Edens Luft,
 Af Digterglæde jeg blev reent af Lave,
 Hvis jeg den i et Niimbrev ei gav Luft.
 Men o! til hvilken af de tvende,
 Som her lyksaliggjøre mig
 Med Stikken, Prikken og hvad let kan hænde,
 Naar man sig ikke ret kan snøe og vende
 I fire smukke Hænders Sofa-Krig:
 Som, for Exempel, Kneb i Drets Flig,

Lidt Knips paa Næsen, Smæt i Smæt paa Munden,
 Og andet saadant kjælent Pilleri,
 Som der er rigtig nok lidt Peber i;
 Men som dog smager sødt i Grunden
 En Mand, som mig, der lod sig vel,
 Naar det kom an derpaa, slaae reent ihjel
 Af Gratiernes egne Hænder —
 Til hvilken af dem begge, spørger jeg
 Mig selv, mon du dig bedst i denne Stemning vender
 Med dine Tankers Klang i Rimets Strængeleeg?

Til Dig, min Line — da Du, som min Kone,
 Har første Ret til hver en kjælen Tone,
 Til hvert et Nyn, til hver en Sangens Duft,
 Hvori mit Hjerte gi'er sin Fylde Luft.
 Viid da, der skjuler sig i dette Hjerte,
 En Fryd, der kunde blive let til Smerte,
 Hvis ikke sammes Lyst til noget meer
 Sig inden Aften noget stille seer:
 Den Fryd er nemlig den, de sytten Dele,
 Du gav mig af Dit Hjerte, skjenkte mig,
 Hvis Næse rigtig nok har aldrig spidsset sig
 (Da jeg er aldrig næsviis) paa det Hele;
 Men som den Nykke har imidlertid:
 At Alt, hvad der er halvt — selv halve Piger,
 Og halve Koner — halve Himmeriger —
 Mig er imod, især i denne Tid,
 Da næsten Alt er halvt — og alle Ting paa Jorden,
 Halv Erter og halv Bønner i Kaffe —
 Halv Jordbær og halv Haisan-Løv i Thee —
 Halv Islandsk, kort, og halv Rapee
 (Som min Tobak og dette Brev) er vorden.

Naar i bemeldte Fryd lidt dybt jeg nemlig seer,
 Dg den omtalte Medgift overveier,
 For ret at vide hvad jeg eier,
 Er sytten hverken mindre eller meer
 End Halvten af de tredive og fire
 Smaa Elletræer, som i Din Elskov spire —
 Thi Skoven selv, dit Hjerte nemlig heelt,
 Blev jo i fir' og tredive Parceller
 Ved første Plantning af Naturen deelt;
 Dg sytten kan man, skjøndt det lader mange,
 I fir' og tredive dog have tvende Gange —
 Jeg deraf slutter, at en anden Mand
 Med Tiden var engang i Stand,
 Ja maaskee strax, at vinde lig'saa meget:
 Den anden Halvpart nemlig, der maaskee
 Den bedste turde være, skal man see —
 Dg dette, synes mig, er noget eget —
 Det reent forstyrrer min Speculation
 Paa lille, spæde, grønne Skoven,
 Dg Alt hvad mig tilkommer efter Loven,
 Nu strax, og siden, af din blomstrende Person.
 For nu at ende dette Bryderi,
 Dg Hjertet mig i denne Punkt at lette,
 Du, som min Capital af Rimeri
 Nu eengang, til min Lykke, stikker i,
 Du søde Gjenstand for min Plan i Poesie,
 Til et betydeligt og sikkert Skoveri,
 Som Elskovseier! — er mit Forslag dette:
 (Jeg haaber, før Terminen er forbi —
 Jeg mener: dette Foraarsfrieri
 Til din Besiddelse, vi komme vel tilrette)
 Du har mig sytten Eller alt

Med Rod og Top i Hjerte-Lunden givet,
 Hvorefter her paa Ellefkov,
 Naar jeg var vaagen, naar jeg sov,
 Min Digteraand saa længe havde hivet,
 Reent ude af sig selv, til i min Lod de faldt —
 Eet til endnu gjør atten, rigtig talt;
 Og atten vilde jeg saa gjerne have.
 Jeg efter atten overalt
 Fra Barnsbeen af var reent af Lave.
 Hvoraf det kommer, veed jeg ei;
 Men atten — jeg vil ikke lyve —
 Mig gaaer for nitten selv og tyve;
 Da sytten derimod er af min Bei,
 Undtagen for saa vidt de nærme sig til atten —
 For disse ta'er jeg af bestandig Hatten
 I Prosa, som i Poesie:
 De synes, at fordoble mine Glæder,
 Min Nydelse, min Rigdom og min Hæder,
 Bed at fordoble mig de Ni —
 Særdeles mig i Grønt, som staaer paa faste Fodder,
 Hvert andet Tal for Hov'det støder:
 Hvad i mit Eden loffende skal staae,
 Og lysteligt at see, og værdt at smage paa,
 Bestandig atten være maa,
 Og var det og kun atten gule Rødder:
 Mig synes dette Tal kan aldrig blive lens
 I Skjønhed, Bid og Smag og hvad jeg ellers ændser —
 Maaskee det kommer af, jeg hedder Jens,
 Og inden Digterparadisets Grændser
 Der blomstred' netop atten Jens'er.
 O! søde Line, som paa mine Knæ
 Jeg her i fem Gang atten Niim credentser,

Afflaae dog ei Din Jæns, Din lille Stræ — —
 Hvad siger jeg? jeg særbdig er at græ — —
 Paa jydffranzøst, i Besfelfte Sententfer,
 Som om jeg var et tragiff Kræ,
 En Strompeløs, en Hjerte-Lyv, et Fæ,
 Som hiin, hvis Kjærlighed gif over alle Grændfer —
 Afflaae mig ikke Nyet til mit Næ:
 Det ene lillebitte Hjertetræ,
 Som mangler til mit Eden — og som kunde
 Saa deiligen min Eiendom tilrunde —
 Som vilde ffjenke mig det bedste Læ
 Mod Tidens Storm — og som, mig eengang givet,
 Skal vorde Livsens Træ mig her i Livet!

Efterfkrift.

Hvis Du mig ikke fkriftlig gi'er det snart —
 Syg var jeg alt i Gaar — faa er det klart
 Med mig, Din halve ffakfels Egtemage:
 Du aldrig meer i Dine Dage
 Faaer Brev fra mig, som dog for Dig blev fød —
 Som fpifte dog engang Din Ribsfraftgrød —
 Som ftemte selv Din Cithar paa Dit Skjød —
 Og kyfte Dig, Du Lilie, rofenrød;
 Thi for at gjøre Noget, maae man leve,
 Og man kan selv ei fkrive ret til Nød
 Smaaabitte løierlige Jænsbreve,
 Naar man er overmaade død.

De atten Eller.

Til Fruen Ellina paa Ellestov.

Som Niimsvar paa det søde Prosabrev,
 Du mig, min Elskovs Egtemuse, skrev,
 (Hvori Du gav mig Ellen: Nummer atten,
 Paa hvilken her saa længe lurte Ratten,
 Der under Navn af Musers Maans fik Lov
 At gaae paa Ellejagt i Ellestov,
 Og som ved sine Træer ret at tælle,
 Fik hvad han vilde færdig faae, sin Fælle)
 Modtag den sidste Sang, hvori min Pen
 Blev meer end nogeninde, langt fra Hove,
 Blandt andre Binge-Noer i Ellestov
 Til overgivent lille Barn igjen.
 Min Seierssang om Musfættens Svimmel
 I min og Musernes og Attens Himmel.
 Den lyder til den gamle Melodie,
 Den første Barne-Dands begynder i,
 Naar ikke Foden blot, men Hjertet hopper
 Ved søde, kjæle Juleleegs-Spilopper,
 For Dig og alle Sangens hulde Smaa
 I atten overgivne Vers, som saa:

Ellevisen.

Atten Elletræer, atten Elletræer, atten!
 Atten Eller gjør en Stov!
 Hvad har en Digter mere Behov?
 Muser i Fællen, o Muser i Fællen om Ratten!

Atten Ellersøder, atten Ellersøder, atten!
 Atten Spirer i hver Rod,
 Alle paa god og paa sikker Fod!
 Muser i Fællen, o Muser i Fællen om Ratten!

Atten Ellestammer, atten Ellestammer, atten!
 Atten er to Gange ni —
 Det er dobbelt Elskoveri!
 Muser i Fællen, o Muser i Fællen om Ratten!

Atten Elleqviste, atten Elleqviste, atten!
 Atten Fugle paa hver Dvift!
 Hør, hvor de quidre nu her, nu hist!
 Muser i Fællen, o Muser i Fællen om Ratten!

Atten Ellereder, atten Ellereder, atten!
 Atten Englenoer i hver,
 Kjærlighedsengle med Næb og Fjær!
 Muser i Fællen, o Muser i Fællen om Ratten!

Atten Elletoppe, atten Elletoppe, atten!
 Atten Guder paa hver Top!
 Elskovsguder tilhobs, hop! hop!
 Muser i Fællen, o Muser i Fællen om Ratten!

Atten Ellekilder, atten Ellekilder, atten!
 Atten Kilder gjør en Bæk —
 Den fylder al min Bekymring væk!
 Muser i Fællen, o Muser i Fællen om Ratten!

Atten Rettigheder, atten Rettigheder, atten!
 Atten Eller i min Skov!
 Bed I hvortil jeg med dem fik Lov?
 Muser i Fællen, o Muser i Fællen om Ratten!

Atten Herligheder! atten Herligheder! atten!
 Atten hele Skatten spaaer!
 Hører, I Muser, hvori den bestaaer:
 Muser i Fællen, o Muser i Fællen om Ratten!

Atten Fingerbøller, atten Fingerbøller, atten!
 Atten Bøller er en Skat,
 Naar man faaer ret paa Fingrene fat!
 Muser i Fællen, o Muser i Fællen om Ratten!

Atten Guldringe, atten Guldringe, atten!
 Atten Ringe spundet Guld!
 Tag, hvo der vil, det øvrige Muld!
 Muser i Fællen, o Muser i Fællen om Ratten!

Atten Silkesløifer, atten Silkesløifer, atten!
 Atten Sløifer gjør et Baand!
 Gjet hvor det løses af Amors Haand!
 Muser i Fællen, o Muser i Fællen om Ratten!

Atten Drefigen, atten Drefigen, atten!
 Atten Drefign Smæk i Smæk!
 Naans er i Musernes Klapkrig tjæk!
 Muser i Fællen, o Muser i Fællen om Ratten!

Atten Pillerier, atten Pillerier, atten!
 Atten Piller er min Nands!
 Sukker og Peber er Mad for Maans!
 Muser i Fællen, o Muser i Fællen om Ratten!

Atten Venligheder, atten Venligheder, atten!
 Atten Gnister gjør en Glød!
 Snart bryder ud den Lue saa rød!
 Muser i Fællen, o Muser i Fællen om Ratten!

Atten Billigheder, atten Billigheder, atten!
 Atten Smaanss gjør et Kys —
 Ni Gange sødt, og ni Gange — tys!
 Muser i Fællen, o Muser i Fællen om Ratten!

Atten Bildereber! atten Bildereber! atten!
 Atten Ellers Elskovsild!
 Himmel! hvor bliver jeg ellevild!
 Tæmmer mig Muser! I Muser i Fællen om Ratten!

Atten Snurrepiber, atten Snurrepiber, atten!
 Atten Pibers Harmonie!
 Salige Snurrepiberi!
 Danser, I Muser, I Muser i Fællen om Ratten!

Uglerne i Ellemosen.

Til Frøken Ellina v. Astrup.

Elstov.

Nys freg jeg ud min Glædes Kaseri,
 Og tømte Salighedens Pose
 I overgIVEN Poesie,
 Med atten Dele Spøg og sytten Alvor i,
 Til Svar, Ellina, paa Din Engle-Prose.
 Men dermed er det ei forbi!
 Jeg maa endnu berøre (for at frie
 For mulige Chicaners Bryderi
 Mit nys specificceerte Skoveri)
 De mig tilkommende Parcellers Ellemose,
 Som der er, troer jeg, Ugler i.
 Du spørger mig hvad der vel bli'er tilbage
 Til Frieren? Jeg kunde svare Dig:
 Fast Alt, hvad hos en Brud, i vore Dage,
 En nogenlunde god, antagelig,
 Fornuftig Mads, som Brudgom, ønsker sig.
 Du har jo meget meer end Skoven,
 Jeg fik Parceller af; Du har jo Jord
 Rundt om den, der tilkommer efter Loven
 Den Mand, som eier Godsset, og som boer
 Paa Stedet, for saa vidt jeg troer —
 Du har jo meer end disse Indigheder,
 Som den, der lever halv af himmelsk Luft,
 Og halv af Liliens og Rosers Duft,
 I sin Ustyldighed tilbeder —
 Du har jo meer end Elstovs Saligheder,
 Meer end poetisk Rigdom, meer end Skov,

Og hvad i den jeg har Behov,
 For mig paa Sangens lette Binge
 Lykkelig op og ned at svinge —
 Du har jo Agre, som lidt meer indbringe,
 Og hvor kan fjøre Profaistens Plov —
 Du har jo udenfor de Enemærker,
 Hvor mine atten Træer staae,
 Hvor mine Nattergale staae,
 Og hvor dirrlirre mine Lærker,
 En Grund, som man kan bygge paa —
 En Bang, hvor man en Hoben Hø kan staae —
 En Mark, hvori man kan Kartofler saae —
 Og selv en artig lille Rjøkkenhave,
 Der, hvis man holder den i Aave,
 Til Huusbehov kan yde rigelig
 Hvad Grønt en Mand af oeconomist Skjønne,
 Der ikke gjør for meget af det Grønne,
 Kan ønske sig —
 Du har desuden jo en mægtig Hoben
 Løssøre, Meubler, hvoraf sikkert eet
 Er fuldt af Linned — hele Garderoben
 (Hvoraf jeg knap har femte Parten seet)
 Med hvad Du har af Seng — om ikke Senge —
 Samt hvad Du gjemmer alt, og arve kan i Penge:
 Din Klosterfrøken-Capital,
 Der bliver større hvert Dvartal,
 Og som formodentlig vil stige
 Med vores danske Cours i det Uendelige,
 Foruden mangen anden Eiendom,
 Som jeg vil ikke tale om —
 Du er og bliver jo for Resten (hvad man statter,
 Naar man er ikke ganske fra i Gaar,

Og selv i Statskalend'ren staaer)
 Din adelige Faders Datter,
 En Herlighed, som ei kan røves Dig,
 Om nok saa meget end Du skjenker mig!
 Ellina! Du har meer end nok tilbage
 For en solid prosaist Egtemage;
 Og, skulde det og være en Poet,
 Nu Herre Gud! saa har man før vel seet
 For Amors Alter paa Parnassets Skammel
 En Ung at blive stukken af en Gammel —
 En Ung er overalt gemeenligen lidt gal
 (Jeg var og selv engang) og som Gemal
 Han neppe saa nøiagtig tæller,
 Hver Nytaarsdag,
 Som jeg, med fyrretyve paa min Bag,
 Sin Elstovs sytten eller atten Eller —
 Desuden er jo det aldeles ikke heller
 Min Linas, men kun min og Herr Rivalens Sag.

Nei! hvad der er mig Tornen til min Rose,
 Er ikke den Betyrning hidtildags;
 De Ugler, som jeg finder i min Rose,
 Er' — uden just mig selv at rose —
 Uroligheder af et andet Slags.
 Stik overalt mit Hjerte let ei saare
 Af Larver, som først blive Bier ad Aare;
 Min Hjerne blev for længe siden fri
 For Grillen, som der kun er Grillen i —
 Nei! hvad der ikke ret vil i min Hue,
 Og hvad mig synes ikke meget due,
 Er, at Du af min Kjærlighed
 I disse Dage, som Du veed,

Isteden for lidt Feber, fik lidt Snue,
 Der trods min Sang bestandig varer ved,
 Og meer og meer ta'er til. Den Biomstændighed
 I Hovedet har sat mig mangen Flue —
 Som om Du havde (trods det Nys,
 Jeg gav Dig om min Elskovs hele Varme)
 Faaet Trækvind af mit Blik, og — det sig Gud forbarne —
 Forkjølt Dig reent i mine Nys?
 Hvis det er sandt — jeg ikke blot af Glæde
 Maa synge, pibe, fløite, klukke, græde,
 Og Dvalme, Sting og Slag og Krampe faae —
 Hvis det med Birkningen af mine Hestigheder,
 Som Din og Dine Gratiers Tilbeder,
 Sig virkelig forholder faa,
 Jeg ikke blot af alstensk Fryd, min Hjerte!
 Men selv af alstensk Sorg og alstensk Smerte
 Maa ganske fra Forstanden gaae.

Min Lina! tag i Dag en lille Pennepose,
 Og stjær deraf en venlig lille Pen,
 Og skriv mig et Par Trøstens Ord med den,
 Der kunde jage bort de Ugler af min Nese,
 Og trække Tornen ud igjen!
 Hvis Du den trækker ud og Uglerne fordriver,
 Skal vorde meer end muntert Rimeri,
 Skal vorde meer Dig værdig Poesie,
 Med sytten Dele Spøg og atten Alvor i,
 Hvad Musen Dig herefter skriver!

Min egentlige Genialitet.

Til Kammerjunker Jacob v. Benzon, i Odense.

Copenhav, 1813.

Du, som blandt alle Nordens Mænd
 Har meest af Sydens hulde Barme,
 Og frit endog fordobler den
 I Elstovs, som i Venstabs Arme —
 Der, altid god og altid glad,
 Gjør uophørlig vel mod Næsten,
 Næstinden, og jeg veed ei hvad,
 Foruden først at spørge Præsten
 (Hans ellers gode Ven for Næsten)
 Hvordan man dermed bær sig ad?
 Der, snart i Østen, snart i Vesten,
 I danskt og fransk Belgjørenhed
 Dig binder ei til Tid og Sted;
 Men i en Hytte, nær en Throne,
 Hvorhelst Du seer en Leilighed
 Til Folk med Livet at forsone,
 Gjør for en Pige, for en Kone,
 Ja selv for en Parnas-Coureer,
 Som i Forlegenhed Du seer
 For Mattely, for Hat, for Frakke,
 Og Vinterpels ombord paa Smakke,
 Alt hvad Du kan — om ikke meer —
 Min gode gjestfrie Jacob Bendsen,
 Hvis von og zøn og Junkeri,
 Som der er bare Navnstads i,
 (Stjøndt selv en Mand af Navnværdi,
 Der ikke just er ganste fri

For Titel-Snurrepiberi)
 Jeg springer over uden Endsen!
 Her har Du endelig det Brev,
 Du burde havt for længe siden,
 Hvortil mig alt mit Hjerte brev
 Strax efter Din Tilbageriden
 Fra Ddinstovens Dverdbrev.
 Erindrer Du, af Dig jeg blev
 Ei blot til Trolleborg henaget,
 Men og paa Bei til Hest ledsaget?
 Her har Du, siger jeg, det Brev,
 Jeg siden Dig, ombord, i Pelsen,
 Du havde laant mig til min Helsen,
 Taknemmelig i Tanker skrev. —

Det nemlig ikke sjelden hænder,
 At jeg til een og anden Ven,
 Hvis Hjertes Sympathie jeg kjender,
 Epistler skriver — uden Pen —
 Især i disse dyre Dage,
 Da Blæk, Papiir og Sand og Liim
 (End sige Lak og Alterfage,
 Og Fjær af Svane, Gaas og Krage,
 Samt hvad paa Posten man vil tage
 For Spørgsmaal hen og Svar tilbage)
 Kan ikke veies op med Riim,
 De sidste sjællandske Couranter
 Jeg har — og som har alt begyndt,
 Med holsteenske Repræsentanter,
 At falde nær til Nul af Mynt.
 Hvis derfor Skriften udebliver
 I mit Epistel-Rimeri,

Og jeg kun drømmer, at jeg skriver,
 Steer det af blot Deconomie.
 Af samme Grund man og de Bøger,
 Jeg gjør af Kjærlighed og Sult,
 Og som jeg Dag for Dag forøger
 Med Pungen tom, og Hjertet fuldt,
 Ei blot omsonst hos Brummer søger,
 Men selv forgjæves i min Pult.
 Thi, skjøndt fra Morgen indtil Aften
 Jeg trækker i mit skønne Fag,
 Og, som jeg aldrig havde havt 'en,
 Kalfatrer paa den gode Smag —
 Endskjøndt jeg ikke blot mig morer
 Med løse Tegninger af Kul,
 Men med Kritikens Bridt den borer
 I Sprogets Bræder Hul paa Hul —
 Endskjøndt jeg daglig hele Timer
 Med ufortrøden Flid og Sved
 Smaaapinde hamrer ind og limer
 I Kisten til min Evighed —
 Endskjøndt jeg uophørlig høvler
 Min Sang, min Latter og min Graad —
 Har jeg til Handsker og til Støvler
 For Kroppen dog engang ei Raad,
 End sige, til de mange Særker
 Og Skjorter, med der vilde gaae,
 Hvis jeg min Sjæls nyfødte Bærker
 En Smule skulde klæde paa.
 De ligge, hellige, som søgne,
 Nar ud og ind af Frygt for Kuld
 I Himmelsengen ganske nøgne,
 Som dækkes af min Hattepuld —

Af Din, min Ven! jeg vilde sige —
 Thi, hvis jeg mindes ret, blev min,
 Da ned igjen jeg maatte stige
 Fra Musens syenske Himmerige,
 Paa Trappen byttet om mod Din —
 Til Held for de bemeldte Spæde,
 Der tidt af Kulb for maatte græde,
 Men som nu ikke længer knye;
 Thi min var gammel, Din var ny —
 Og man maa nu det Gamle statte
 Saa høit man vil i hvert et Fag,
 Jeg holder meest af nye Hatte —
 Nye Hov'der er en anden Sag.

Din og saa luunt har Reden dækket,
 At mangen Unge siden der
 Er bleven lykkelig udklækket,
 Stjøndt uden Duun, end sige Fjær.
 Hvis Grenen ei mig bliver knækket,
 Hvis hele Brimmelen engang
 Udflyver, som den vilde gjerne,
 Af Reden i min trange Hjerne,
 For under Fredens milde Stjerne
 At fylde Fred'riks Skov med Sang,
 Er Vren Din; thi uden Hatten,
 Du mig for den, jeg glemte, lod,
 Da jeg med blottet Hoved stod,
 Det ude var med hele Klatten.
 Og skal — saasnart den hele Klat
 Bli'er færdig — mellem mine gode,
 Fremflyve, som den bedste Dde,
 Min Sang til Jacob Bendsens Hat.

„O du, hvis hele holdne Himmel
 (Min egen var der Huller i)
 „Et Aar har døkt den spæde Brimmel,
 „Jeg fik paa Halsen med de Ni,
 „De Børn, som, uden al den Barme,
 „Dem skjenkede din runde Puls,
 „I deres nøgne Mødres Arme
 „Var sikkerlig frepeert af Kuld —
 „O Krone du for alle Hatte,
 „Som fløi fra Hov'det af en Mand,
 „Der eier alle Livets Skatte,
 „Og nyder alle med Forstand,
 „Paa Hov'det af en stakkels Digter,
 „Der Intet eier paa vor Jord;
 „Og, hvis ham Grundtvigs Forbøn svigter,
 „Løt selv ei gaae til Herrens Bord!“ —

Saaledes Dden skal begynde
 (Thi jeg begynder tyndt og plat);
 Men disse Vers er alt for tynde,
 Og Riimbrevs sproget alt for mat,
 Til om, hvad siden efter følger,
 At give Dig en fuld Bested;
 Jeg Enden derfor her Dig følger,
 Især, da jeg den ikke veed.

Men nok, min Ven! for dennefinde
 Om min Epistel fra i Fjor —
 Jeg skynder mig dertil at binde
 Hvad Parcen har begyndt at spinde
 Mig for i Aar, med et Par Ord.
 Af! var det Blaar, hvad før vor Herre

Til Spindet gav, nu er det Hamp —
 Hvis det saa varer ved, desværre,
 Mit Liv tilsidst bli'er til en Lamp;
 Der kommer Kurrer efter Kurrer,
 Enhver saa stor fast som en Tot,
 Skjøndt Tenen ganske sagte snurrer,
 Og Konen spinder ganske godt,
 Kun sjelden nikkende ved Rokken;
 Og, hvis hun slumrer ogsaa lidt,
 Dog purret strax igjen af Klokken,
 Der ringer i mit Sort paa Hvidt —
 Jeg mener nemlig ei Medusens,
 Der sidder mørk paa Smagens Grav,
 Og lader, som hun græd, men Musens,
 Der leer af Livets hele Fav —
 Saasnart Frue Lachesis vil blune,
 Og Traaden bliver alt for tør,
 Hun vækkes af mit gode Lune,
 Og væder den igjen, som før.
 O, hvor det deiligt vilde blive
 (Fast Muselin jeg sige tør)
 Hvad hun mig spinder her i Live —
 Hvis kun for Hamp hun havde Hør!

Thi sandelig jeg blev til Leven
 I Lykkens vellystfulde Skjød
 Saa godt, som Nogen det er bleven,
 Med alle slags Talenter fød —
 Med, for Exempel, det: at strække
 Mig paa en Sofa nok saa blød;
 Og lade mig med Roser dække
 Paa Græsset bag en Blomsterhække,

Ja selv i en Hyrbindes Skjød —
 Som og med det Talent: at lade
 Mig Hjertet træffe, Piil paa Piil,
 Af Tit igjennem Bustens Blade,
 Naar Nymphe her, og hist Dryade,
 Paa lette Fod, med flygtig Sil,
 Alene, med hverandre glade,
 Halv nøgne, lege Skjul og bade
 Mit Blik i Gratiernes Smil —
 Som det især: at kunne taale
 Den største Livets Perial,
 Hvor fuld man ogsaa vilde maale
 Mig hver Lyksaligheds Potal —
 Og aldrig, som en Engellænder,
 At hænge mig omsider, blot
 For, baaren paa min Lykkes Hænder,
 Jeg altid havde det for godt;
 Men tvertimod, at kunne døele,
 Hvorhelst man stræber selv med Flid
 Mig her i Livet at forkjæle,
 Taalmodigen til evig Tid.
 Jeg netop er, som i mit Esse,
 Naar jeg paa Hænder baaren bli'er,
 Og var det selv af en Prindsesse,
 Sit Hof's Juvel og Kjonnets Ziir —
 Jeg kan mig, inden fire Vægge,
 Som var jeg født i Paradiis,
 Utrættet lade kjæledægge
 Paa hver en nok saa kjælen Biis.
 Af hvilken Charis det skal være,
 Der skjenker Nektar, eller Thee,
 Jeg taaler slikt, og, paa min Ære,

Gad taalt det af dem alle Tre.
 Ja, var det selv af en Gudinde,
 (Skjøndt det er intet Børnespil
 Sig i en Himmel ret at finde
 Og i Alt hvad der hører til)
 Jeg kan mig lade fradse, nappe,
 Forkrølle, ruske, pusle til,
 Og kille, kildre, kysse, flappe,
 Saa stærkt og længe, som hun vil —
 I alle slige Herligheder
 Jeg mig kan stikke, som en Gud;
 Og gad nok see den Povel og Peder,
 I Eden og paa andre Steder,
 Der i en Ruus af Saligheder
 Sit Himmerig holdt længer ud,
 Endog, hvis det blev ikke blandet
 Med mindste jordist Bryderi —
 Nei! har jeg og til intet Andet —
 Saa har jeg dog til det — Genie!

Men, siger Du, hvormed beviser
 Jeg de Talenter? hvoraf veed
 Jeg hos mig selv den Kraft, jeg priser,
 Til Nyden af Lyksalighed?
 Hvad sikrer mig, jeg kunde holde
 Jordlivets Herligheder ud?
 Og at de aldrig vilde volde
 Mig mindste brittist Hovedbrud,
 Da der saa lidt af samme vanter
 I Livet, som jeg lever i? —
 Jeg svarer: Sniksnak! Lapperi!
 Jeg holder dem jo ud i Tanker

Tilhøbs, multipliceret med ni!
 Jeg tømmer Heltenes Pokaler,
 Og drikker selv med Guder Duus,
 Omringt af Smagens Idealer
 I Digtersalighedens Ruus —
 Jeg taaler alle Tidens Druer,
 Som Venus gød sin Nektar i,
 Røgt ud til Evighedens Luer
 I Solen af min Phantasse —
 Jeg taaler Oceanets Strømme,
 Hvis Væld er indbildt Trylleri,
 Og Paradiser, selv i Drømme,
 Som der er ingen Slanger i!
 Og jeg — jeg skulde, troer Du, møttes
 Af al den Jordens Fryd og Fred,
 Mig kunde bydes her? og trættes,
 Hvis der var ikke Maade med?
 Nei, kjære Ven! det Liv, jeg fører
 I Himlen, jeg Dig skriver fra,
 Der har hvad til en Himmel hører
 Af jordiff Fryd etcetera —
 Hvor jeg imellem alle Muser
 Og Gratier, i Venstabs Favn,
 Hver Dag mig ud i Cret beruser
 I Trylleries uden Savn —
 Frydbæger paa Frydbæger tømmer
 I Rolighedens stille Skjød,
 Og hver en Nat fordoblet drømmer
 Hvad jeg om Dagen tryllet nød —
 Bevise mig det overflødig,
 Hvis nødig var et nyt Beviis,

At jeg har ingen Slange nødig
 I noget Livets Paradiis.

Dog i al Fald bliv ikke bange,
 Hvis og det her gaaer lidt vel vidt
 Med Saligheden, som saa Mange
 Besynge, men kun kjende lidt —
 Der nærmer sig mig alt en Slange,
 Som den, jeg i det Eden fandt,
 Du skjenkte mig alt tvende Gange,
 Hvis Timer alt for snart forsvandt —
 En Slange her i Himmelborgen,
 Min Bendsen, ak! og det er den:
 Jeg maa desværre alt i Morgen
 Herfra til Kjøbenhavn igjen.

Det flette Skrivertoi.

Til Fruen v. Alstrup i Ellestov.

D Du, Dit Kjens, det elsteliges, Ziir!
 Du, blandt de hulde Danneqvinder,
 Min Sang indvied', og skal vie, og vier,
 Til vor Idunas Helligdoms Præstinder,
 Den huldeste! Dig skulde jeg et Vers,
 Som det af hver en anden Pen kan flyde,
 I største Hast, og ikke blot for Skjerts,
 Men selv for Alvor, uden Blusel byde?
 Et Spil, som det, hvortil en Gaas i Vand
 Med lige Held og Ynde var istand —
 Et Dffer, liigt de Karper, man os byder,
 Hvor Næsen spidsset var paa tørre Jyder,
 (Jeg elsker nemlig tørre Jyder meer
 End Karper, som af Lignelsen De seer)
 En Røgelse, som den af brændte Binger,
 Naar Klopstock alt for nær en Claus sig svinger
 I Dufte, Dampen liig af jordist Tak,
 Der stiger op til Himlen i Tobak —
 Et Digt, som det af Hamp ombord paa Skude —
 En Poesie, som den paa Banko-Klude —
 Den fletteste blandt mine Poesier —
 (Som upaatvivlelig det vilde blive,
 Hvad her med Vand for Blæk jeg kunde skrive
 Paa dette Bedesteds Karduus-Papir.)
 Dig, Ellestovens Freia, skulde jeg,
 Bed Hjælp af denne dypte Gaasevinge,
 Et faa gemeent og usselt Dffer bringe

For al den Rødgrød, al den Haresteg,
 Den Biin, den Punsch, den Porter og deslige,
 Der, Alt tilsammen, dog vil Intet sige
 Mod den Ambrosia, tilsidst jeg nød
 I Dit Huusmoderdigt af Ublegrød!
 Med Fløde paa? — Nei! sande Digterinde!
 Nei, søde, blide, huuslige Gudinde,
 Der ikke blot gjør Vers med Blyant saa,
 At Fader Bragur selv gad svart derpaa;
 Men Vers af Ubler, som hans Gemalinde,
 Udsødeligheds ypperste Præstinde,
 Hvis hun dem fra sit Himmeltempel faae,
 (Ufald en Søster det en Søster kunde)
 Dem sikkert vilde, rødmende, misunde —
 Nei! heller vil jeg takke, ganske stum,
 Med den Beltalenhed, som er mig egen,
 Naar jeg er lidt undseelig og forlegen —
 Og — heller end uartig — synes dum.

Paa slikt Papir, med saadant Blæk, som dette,
 Med sli en Pen, der ei engang kan sprætte,
 Min Muse, skjøndt paa Straaet just ei høi,
 Dog — alt for vant til andet Blæk, end Regnens,
 Til finere Papir og Pen, end Degnens,
 Og andre Svanevinger, end just Egnens,
 Ja selv engang (hvis Rygtet ikke løi)
 Til Gratiernes eget Stribertøi —
 Kan ei faae mindste Tak-Epistel færdig,
 En Huldgudinde nogenlunde værdig.

Jeg altsaa maa til Sjællands store Stad,
 Hvor, haaber jeg, man, trods de dyre Læder,

(Særdeles dyre paa — jeg veed ei hvad —
Paa næsten Alt, hvad Digt'ren gjerne lider)
Kan faae saa meget Skrivpapir og Blæk,
Som jeg behøver til tre fire Træk
Af hvad jeg føler for de søde Muser,
Jeg midt om Natten, medens Alle sov,
I Dvergaars forlod i Ellestov,
Hvis Minde vovelviis min Aand beruser,
Og næsten kvæler i en salig Duft,
Som min taknemmelige Sangs Aarifter,
Af Mangel paa tilbørlige Behifter,
I sød Uddunsten ei kan give Luft.

Hilsenen fra Hovedstaden.

Til Samme.

Kjøbenhavn.

Skjøndt fjernet fra min Sungs Elysium,
 Og, paa sin Kjøbenhavnst, saa halv om halv i Slum,
 Jeg kan umulig her, ved Herr Gemalens Side,
 Trods al min Lyst til Magelighed, lide,
 At see ham skrive Dem, min søde Frue! til,
 Med Miner, som forraade kjælent Spil
 I Tankerne, (dem ellers Gud maa vide!)
 Og sidde midlertid med Haand i Skjød,
 Som om jeg ei var døsigt blot, men død. —
 I et Par Linier jeg dog vil give
 Et Slags Beviis, at jeg er end i Live,
 Det blive, som det kan, til Nød.
 Hvis om mig selv jeg Noget vilde melde,
 Der ei forvinde kan i Hovedstadens Tav
 Det Stod, mig mine Musers Afsted gav,
 Jeg maatte meer end bittre Taarer fælde;
 Men græde — sær i Bers — det vil jeg ei;
 Nei, søde, vakkre, muntre Hulde, nei!
 Jeg heller over mig vil snakke.
 Tag altsaa med en Hilsen blot til Takke,
 Fra — gjet engang —
 „Fra Greven, skal man see!“ — Hvad drømmer De, min Søde?
 Nu skal man see, jeg, selv i største Trang
 For noget Dierligt til Dem i Sang,
 Faldt paa, at hilse fra de Døde?
 Nei! fra en levende og vel saa fornem Mand,
 Den høieste netop i Rang og Stand,

Næst den fornemste her i Staden —
 Som overordentlig Gesandt,
 Og virkelig Repræsentant,
 Af ham, der i Europa-Kongensgaden
 Nu eier ganste vist det største Huus,
 Som nogentid blev bygt paa denne Verdens Gruus:
 Af Alexander, der nu har det paa det Tørre —
 Og som, hvis han gaaer frem, som hidindtil,
 I alexanderstort omvendt Erobrerspil,
 Om nogen Tid man falde vil den større —
 Fra denne Ruslands Herres Tolk,
 Naar han med Danmarks Herre taler,
 (Men deres Tjener og, naar De befaler)
 Mit Brev skal hilse Dem — en Mand, som andre Følk
 For Resten, mild og blid, i Gjøren og i Læden —
 Saa simpel, som jeg selv — paa hans Dinéer nær,
 Hvoraf eet eneste vist kunde, naar det vilde,
 Og hvis det ellers ikke var for silde,
 Med det, som Tjenerne dog spillede,
 Bespise den napoleonske Hær,
 Paa sammes Generaler nær —
 Fra ham jeg hilse skal. Han høit sig undreb' over,
 At jeg paa Landet kunde more mig
 Om Vint'ren, skjøndt han selv om Sommeren det hover;
 Men han holdt op at undre sig,
 Da jeg fortalte ham, til hvilken Hytte
 Jeg havde ladet mig fra mit Palads
 Paa min bekjendte fordums lille Plads,
 Deels i en Bogn og deels i Tanker, flytte.
 Hans evig unge Phantasié,
 Hvor end (skjøndt Ald'rens Vintre nu begynde)
 Beständig, under Sneen, brænder i

Den gamle Kjærlighed til Skjønhed og til Ynde,
 Blev efterhaanden meer end ung
 I Gaar, ved blot om Dem at tale — —
 Men af! Afstedden ligger mig for tung
 Paa Hjertet, og min Sjæl for dybt i Dvale,
 Til, halv i Søvn, Dem at male
 Den Fyrighed, den Ild, den Aand, det Liv,
 Hvormed man hæver høit til Skyen,
 Fra den Tid af man saae Dem her i Byen,
 Min Vens fortryllende vidunderstjonne Liv.

Bliv kun ei rød, og kald det ikke Smiger,
 Hvad en Gesandt i Prosa, jeg i Vers,
 Den første lidt paa langs, den anden lidt paa tværs,
 Om Dem, naar De det ei kan høre, siger;
 Endstjøndt det Dem dog lidt fornøie bør.
 Vi have begge to seet smukke Fruer før
 Fra Marcuspladsen til Versailles,
 Og mellem Florenz og Korsøer:
 Les plus charmans contours, les plus parfaites tailles,
 Les plus superbes yeux, les plus beaux néz,
 Saa smukke, som man vel kan see;
 Men Een er ikke To, og To er ikke Tre!

Jeg veed, Gemalen selv det Alt vil underskrive,
 Og føie til: at denne Skjønhed kan
 Med alt det dog ei bære Vand
 Mod Deres Fromhed og Forstand —
 Hvori jeg gjerne ham vil Bisald give;
 Kun holder jeg mig i Billetten her,
 For Flygtighedens Skyld, til Skjønheden især.
 Den vil Dem stedsse frie for Rivalinde,

Hvis man det andet og hos Andre kunde finde —
 Den trodse vil enhver Misunderinde,
 Og Tiden selv, min naadige Veninde!
 (Jeg siger det i Sandhed ei for Skjerts)
 Den i det mindste vare skal, og blive,
 Saa længe danske Sproget er i Live,
 Som Blomst, uvisnelig i mine Vers.

Kys Fruen Ellinor fra hendes Mage,
 Den stakkels Tvilling-Enkemand,
 Der lod paa Ellestov tilbage
 Lidt mere, frygter jeg, end sin Forstand —
 En Bagatel i vore Dage,
 Hvis Tab, især i et kjønt roligt, stille Land,
 Er ikke synderligen at beklage.

Den betydningsfulde Caushed.

Til Fruen Ellina v. Astrup i Ellestov.

Umulig kan jeg lade reise
 Papa tilbage til vor Skov,
 Og ikke selv en Smule deise
 Den samme Bei — da jeg har Lov.
 Hvad Lov paa dette Sted vil sige,
 Jeg haaber, at Du strax forstaaer;
 Jeg taler til en lille Pige,
 Der selv i Livets Skole gaaer —
 Endskjondt i en lidt meer elskvaerdig,
 End min, hvis gamle Rector Rud
 Vil, at man alt skal være færdig,
 For man er gaaet rigtig ud.
 Jeg har i tredive Minutter
 Lov til at gjøre hvad jeg vil —
 Og medens Skolens andre Glutter
 Benytte dem til deres Spil,
 Jeg ud i Ellestoven smutter,
 Hvis sytten Træer mig høre til,
 For der, hvor, førend de blev' mine,
 Det gik i Prosa, sidste Juul,
 Med Dig, min yngste Sangs Seline,
 Paa Vers, i Riim, at lege Skjul.

Du siger mig i sidste søde
 Billet, Du venlig skrev mig til,
 „At Du forgjebes Dig maa nøde
 Til vort i Riim begyndte Spil —

Og at det gaaer Dig med Portrættet,
 Dig min Erindring efterlod,
 For ei at blive reent udslettet,
 Paa samme Buis og samme Fod,
 Som med Dit Vers til Punkt og Prikke,
 Ei blot aldeles ikke nemt,
 Men selv endog aldeles ikke!"
 Og, Line! det er meget slemt!
 Vel veed jeg paa Papir at tale
 Med Pennen fast, som med min Mund,
 Og selv forstaaeligen at male
 Til Huusbehov mit Hjertes Grund;
 Men at beskrive dette Hjerte —
 Hvor underlige Sting det fik,
 Af Ebiol og Frygt og Sorg og Smerte —
 Og Alt, hvad deri foregik,
 Da jeg af sødt bemeldte Brevet
 Begyndte Læsningen — og saae
 Af Lines Haand deri mig skrevet:
 „Det vil aldeles ikke gaae!"
 Dig male, hvor jeg blev til Mode
 Ved dette Syn — det kan jeg ei,
 Jeg ulyksalige, som troede,
 Det gik, som smuurt, paa samme Lei!
 Dog jeg vil haabe, hvad jeg ønsker!
 Jeg hører dog en Engels Røst;
 Naar jeg paa hele Brevet pønser,
 Saa er der dog en lille Trøst:
 Du overlader mig i Enden,
 Hvad Gangen angaaer, som jeg vil,
 (Der egentlig er et Slags Kenden)
 Skjøndt skjult, „at slutte mig dertil" —

Og, uden just mig at forjætte
 Hvad jeg min Læbe spidser paa,
 Tillader Du mig dog: at gjætte
 Hvad muligviis jeg kunde naae!
 Hvem veed om denne Stilletien,
 Hvem veed om denne Standsen i
 Din ydre Gang paa Ellestien
 I vort Epistel-Striveri
 Betyder ikke meer i Grunden
 End fuld og fri Correspondents?
 Jeg selv paa nogen Tid i Munden
 Er bleven noget mere lens.
 Jeg føler, at jeg stammer næsten —
 Jeg Dit Exempel følge vil:
 Læs hvad jeg alt Dig skrev, og Resten,
 Min søde Line! slut Dig til!

Mit Lunes gamle Gjæld.

Til Theater-Instructeur Schwarz.

(Da Kunstnerinden Frue Schüz havde bedet mig skrive paa et Blad ved Siden af hendes i hans Stambog.)

Kjøbenhavn.

Hvis man i dem af mine Vers,
 Som jeg har helliget i Stjerts
 Til Sangens muntre Huldgubinde,
 Har fundet noget af den Aand,
 Som veed i alle Konstens Baand
 Nye Binger til sin Flugt at finde,
 Det turde skyldes mindre mit,
 End Andres overgivne Snille.
 Mit Lune, som, da jeg var lille,
 Var meget mere sort end hvidt,
 Lod maastee heller Taarer trille
 Den Dag i Dag, om Hver tog sit. —
 Hvis, trods en medfødt Appetit
 Til ædel Graad, lidt efter lidt,
 Mig lykkedes en ædel Latter —
 Hvis Glædens Huldgubindes egen Datter
 Er nu omstunder gjerne, hvor jeg er,
 Og under mig en Plads sig selv saa nær —
 Det turde skyldes hin Tyrolerinde,*)
 Hvis Ungdoms overgivne Tryllepiil
 End sidder mig i Hjertet, og hvis Smil
 Udslettes aldrig af mit gamle Minde —

*) Forfatteren af Alimbrevene saae, paa een af sine første Reiser, den dengang attenaaertige Kunstnerinde i en yderst munter og natv Tyrolerindes Rolle.

Det turde skylbes den Omstændighed især,
 At i den Tid, da hjemme her,
 Mens Evalds Enke, Melpomene,
 Sad i sin dybe Sorg, forladt og ene,
 Paa Bautaftene
 Saa langt fra Hoffets Borg, som fra min lille Braa,
 Privatelendigheder, smaa og store,
 (Trods Harpen med de gyldne Strænge paa,
 Som i mit Hjertes Indre laae)
 Mig bød en lille Hummer flaae
 Med Pennefjæren saa, som saa,
 Og tvang mig til i lette Riim at more
 Saavel de Store, som de Smaa —
 At, siger jeg, paa samme Tiden,
 Da jeg endnu var meget ung og liden,
 Jeg paa den yndede Thalias Tillie saae,
 Med alle Smil og milde Lader
 Af Glædens egen hulde Fader,
 Af Gratierne selv klædt paa,
 Den unge danske Comus staae og gaae,
 Som ham ei længer see vor Nutids Masterader:
 Livagtig i Bevægelse, Gestalt,
 Gebærde, Gang og Blik og Mine,
 Kort sagt, i Lystighedens Eet og Alt:
 Den overgivne Søn af Erycine
 Med Hud og Haar, fra Top til Fod
 Som han i Paphos gif og stod.

Af dette Mønster, som min Muse søgte,
 Hvergang den Nød- og Mode-tvungen spogte,
 Sig ønskende til Spøgens Perial
 Et let og skjønt og ædelt Ideal,

Var Schwarz, som Figaro, jeg aldrig glemmer;
 Og hvis paa dette Blad jeg slutter noget seent
 Min Stemme til de mange Bifaldsstemmer,
 Som denne Stambog har foreent —
 Det kommer af, jeg gjerne tier
 Med hvad jeg tænker, til engang
 En Muses Bink mig huldt indvier
 Til at udføre det i Sang.

Poesiens Ge.

Til Professor Wenster i Lund.

(Efter en fortryllende Phantasi paa Fortepiano.)

Kjøbenhavn.

Der er et Land, hvor Vid og Uskyld boer,
 Hvor alle Dyder, alle Glæder trygge,
 Beskyttede mod Avinds lumste Mord,
 I Musernes og Gratiernes Chor
 Til evig Sammenkomst Pauluner bygge
 For deres Indlinger i Syd og Nord —
 Et Land, hvor Evighedens Stjerne tindrer,
 Og ingen Tid og intet Rum erindrer
 Om det Forgængelige paa vor Jord —
 Det Land, vi saa veemodig længes efter,
 Hvergang en grusom Skjebne stiller ad
 Et enkelt eller dobbelt Kløverblad
 Af elskende, harmonisk stemte Kræfter.

Det er en De, min Ven! som ligger i
 Sydhavet af vor Lands uendelige,
 Af Konsten blot besejlede, Forderige:
 Erindringens og Haabets Poesie.
 Du trylled' i Din Afstedes Phantasie
 Mig og den Sanggudinde, mig indgiver
 Hvad Danst jeg værdigt Evigheden skriver,
 Med Beemods hele Belyst ind deri.
 I dette Land, hvor Alt er Harmonie,
 Hvor ingen Livets Storme meer fornæmmes,
 Hvor Sorg er Sang, og Smerte Melodie,
 Og Visdom Lyst, og Fryd Philosophie —
 I dette Land, hvor blot det Edle gjemmes,
 Og alt det usle Jordiske forglemmes,
 Trods Tid og Rum, Du Gode! samles vi —
 Lev vel, imidlertid, til Livet er forbi!

Alpe = Kjærmindet.

Til Statsraad Quistgaard, hvis Bekjendtskab jeg gjorde
i Schweiz, 1789.

Kjøbenhavn, 1813.

Der, hvor, imens af Fryd mit Hjerte bæved',
Fra Fjeld til Fjeld jeg undrende steg op;
Hvor Almagts Hænder greb min Aand og bæved'
Til Lysets Kilde den fra Støvets Top;
Der, hvor jeg fandt den Engel, som mig skjenkte
Hvad jeg i Drømmen til Seline sang;
Der, hvor jeg salig tilbad, elskte, tænkte,
Der saae jeg dig, min Quistgaard, første Gang!
Erindrer du, hvor gjennem Taarer smilte
Den Himmels Fryd, som tryllede min Sjæl,
Da, neppe hilst, du atter fra mig iilte,
Med Moderssprogets venlige Farvel?
En Yngling selv, i et mig fremmed Eden
Kandt jeg den Yngling, som gjenkaldte mig
I hvert et Træk mit Hjertes Hjem herneben,
Bestedne, stille, blide Danmark! dig.
Du var mig langt fra Barnets første Himmel,
Paa min fra dettes Blomster fjerne Bei,
I Alpe=Liljers og =Rosers Brimmel,
En hjemlig Herthadals Forglemmigei.
Fem Lustrers Baar og Sommer ere rundne —
Og Høsten rinder nu, vi sees igjen —
O! gid os Vint'ren finde, trods de foundne

Lykkeligens Savn, som mørkner den,
 Med lyse Blik, og varme Hjerter, bundne
 Bestandig til den bedste blandt de fundne,
 Her i vor fælleds Havn, som Ven og Ven!

Til Herr Grosferer Mathanson,

Kjøbenhavn, d. 4 Jan. 1814.

Min Fanny, hvis for fine Sands
 Kun sjelden trylles her til Lands,
 Fortryllet af den Nytaarsgave,
 De hende nys har venlig sendt
 Med en elskværdig Compliment,
 Befaler mig i Hast at trave
 Paa Niimbrevhoppen, uden Graf,
 Og uden Hat, end sige mere,
 For Dem en Blomsterkøst af Lat
 I bunden Stiil strax at levere —
 Fra hende selv udtryffeligg —
 Til Gjengjæld for de smaa, men nette
 Bidrag til hendes Toilette,
 Der ogsaa har fortryllet mig.
 Jeg traver altsaa. Her jeg bringer
 Paa nysbemeldte lette Binger
 Et Vers, som hedde skal, uroft
 For Gud, en lille Blomsterkøst.
 Gid den var smuk, som den er lille!
 Gid den var halv saa nysfellig
 Som Naalepuden, jeg seer spille

Med Roserne, Cythereas liig!
Gid den, for Børsten, kunde give
Tilbage Spor af Smagens Fiil
I reen og glat poleret Stiil!
Kort sagt: Gid jeg i Laffens Jil,
Min Ven! Dem havde kunnet skrive
Til Gjengjæld blot min Fannys Smiil!
For Saren havde De tilbage
Da faaet sendt dens sande Mage:
Jeg mener: Amors egen Piil.

Sendebrev fra de tre Gratier.

Til Udgiveren af Bladet Søndagen.

Kjøbenhavn, 1814.

Du, som Apollo negtede maaskee
 Paa Daniens Parnas det ærefulde Sæde,
 Som, efter Bessels Død, vi undte dig med Glæde,
 Og som endnu vi stedse ledigt see;
 Du, som han afflog ganske vist den Ære,
 Det Tvilling-Spiir, Skjaldungen Ewald har
 (Hvis Norge Hakons Digter arvet har)
 Endogsaa blot som Medregent at bære;
 Du, for hvis Alvor, blandet med lidt Skjemt,
 I Sang, man fordum af og til gad høre,
 Vor fædrelandste Nutids Smag og Dre,
 Til Runeqvæder vant, er reent forstenit;
 Hvem derfor og, af os alene gjemt,
 I det Balhalla — som dem lidt beruser,
 (Imellem os!) — de norske danske Muser
 For lang Tid siden alt har glemt;
 Du, hvem dog ingen Haan og ingen giftig Pille,
 Selv ingen Bagframyrden af dit Navn
 (Endskjøndt vi leve selv i Kjøbenhavn)
 Ved vor Beskyttelse kan stille;
 Du, som saa ofte fik os til at lee,
 Som tidt fik vore Taarer til at trille,
 Hvis Sang enhver af os nu vorne tre
 Alt nynnede, da hun var ganske lille —
 Hvis Spøgelse, da sidst du gif igjen,
 Der indjog en naturlig Stræk i Mange,
 (Skjøndt vi for Spøgesler er' vel saa bange,

Som den og den)
 Mens alle Dagens store Helte gyste,
 Os tre smaa Piger dog aldeles ikke kyste,
 Men ordentlig fik til at løbe hen
 I Søndermarken, og den næste Have,
 Hvor man lod Smagen kort tilforn begrave,
 Som om vi selv en Smule gif igjen —
 O du — hvad skal vi kalde dig? — vi ville
 Saa gjerne, mellem store Navne, dit
 I vores eget Sprog udmærke lidt,
 Og uden dog at frænke Nogen sit —
 O du — ja det gaaer an! — o du, vor Lille!
 Modtag i dette Brev, vi Søstre har med Jil
 Tilskrevet dig, ved Hjælp af tre smaabitte Fjædre,
 Som i en Snup, fordi vi havde ingen bedre,
 Vi trak i Flugten ud af Amors Piil —
 Modtag i — Mønst'ret for din egen Stiil,
 Den Hilsen, som vi alle vide,
 Blandt alle Hilsener du bedst kan lide:
 Bort Smil!
 Vi har til dig en lille Bøn. Paa Hjertet
 Os ligger Noget meget svært,
 Som har os længe destomere smertet,
 Da Moderømaalet er os alle tre saa kjært,
 Som i dets rene friske Kjærne værdt —
 Ja, Baggesen! saa kjært som Haab og Minde,
 Som Kjærlighed, af begge nært —
 Som Taagens Flugt for Morgenvestenvinde,
 Som friske Liliers og Biolers Duft,
 Som Duggens Taarer, der paa Rosenblade rinde,
 Som Lærkens Dirren i den morgenrøde Luft —
 Som Ynde, Bid og Dyd og Dannemarks Fyrstinde.

Vi har til dig en lille Bøn, som sagt,
 (Er du den gamle, sikkert en Befaling)
 Paa hvis Dpfylbelse, der taaler ei Forhaling,
 Os Søstre ligger megen Magt.
 Altsaa i Sprogets elskte Navn til Sagen!
 Det er i Landsculturens Romarchie
 Den Livsprovinds, vor Dyrkning blomstrer i,
 Der ikke kan bestaae ved blot Tiltakketagen.

Og vores Modgangsstaal i Dannemark er fuld —
 Og, skjøndt vi hade Klynken, Graad og Klagen,
 Vi tidt har ønsket os dybt under sorten Muld.
 Hver Nat, trods Drmens Bæv og Lammets Uld,
 Der bolstrer rundt de tæt omsvøbte Lagen,
 Vi rystes af en næsten russisk Kuld,
 Til hvilken knap Bellona selv fandt Magen —
 Er Natten slem, er endnu værre Dagen!
 O, den betager med Forfølgelser af Smagen,
 Af Konsten og af Sproget — med en Plagen,
 Hvortil man aldrig saa og aldrig hørte Magen,
 Os Huldgubinder alt vort Huld —
 Vi hverken kunne eller ville,
 Trods den nu halv om halv forkyndte Fred,
 Udholde det at blive her, du Lille,
 Hvis den Forfølgelse skal vare længer ved.
 Siig! vil du? kan du? tør du os berede
 Et nok saa lille sikkert Tilflugtssted,
 Hvis ei mod Nattens Kuld, saa dog mod Dagens Kjede?
 Et Hul, en Krog, en Braa, som Hytten ved et Led,
 Run reen og net og peen — og varm af Kjærlighed,
 Hvori vi smaa, mod hvem de Alle er' saa butte,
 Os kunde putte,

Hvori vi Søstre sammen kunde boe,
 Saalænge Vint'ren varer, lidt i Ro —
 Hvori vi Gratier, som ingen modens Muse
 Vil længer huse,
 (Maaskee ei heller kan) dog kunde faae lidt Ly,
 Dg trives halv om halv, som smaa Violer
 I Solens første tarvelige Straaler,
 Om ikke faae vort hele Hulb paa ny? —
 Du eier dog endnu vel inden Muren
 Af skandinaviske Literaturen
 (Det er at sige, denne Hovedstads)
 Saa megen — bedre sagt: saa liden Plads,
 Som der behøves til et Søndagsgilde
 For de To, Tre, der gjerne til os kom,
 Dg til en lille Springenom,
 Ifsald vi os lidt lystig gjøre vilde? —
 Vi mene nemlig saa: den gode Smag
 Har vel Høihelligdage, Kroningsfeste,
 Samt store Pølsegilder, trods den bedste,
 Men ingen stadig ugehellig Dag —
 Kort: ingen Søndag. Siden flere Døgne,
 Som sees af Pilestrædets Almanak,
 Der egentlig bestaaer af bare Snak
 Om indenlands og udenlandske Løgne,
 Om Salgues, om sig selv, og alt det søgne Pak,
 Hvorfor vi sige mange Tak,
 Er egentligen alle Dage søgne. —
 Ulykken er: Penia kom herind:
 Der blev om hende gjort saa megen Bind,
 At han, der paa Parnassets lyse Lind
 Knap skjelne kan en Pindar fra en Pind,
 End sige neden om, i alskens mørke Tøiten,

En Muse fra en Muus, en Dvinde fra en Dvind —
 I Dagens Hurlumhei sig giftede med Tøiten.
 Fra den Tid af hver Uge gif forbi
 Foruden Sang og Klang og Dffring til de Ni.
 I en bestandig Hverdags-Industrie
 Gif al Religion fra Musetempet fløiten.
 Og bort naturligviis gif ogsaa vi. —
 Nu maa man lutter Gavn derinde virke,
 Kulør de Lu, Kulør de Lar,
 Hver Muse sidder uden mindste Far,
 Tilskjærende med hjemmegjorte Sax
 Grovt hjemmegjort Kattun, paa Bænk af egne Birke —
 Gjør Nogen mindste muntert Spring, saa — Paf!
 „Skaf!“ raaber Kosifleng derinde, „skaf!“
 Til hver en Cornifer og Tragolaf, *)
 Til hver en Riimsmed, der kan blive Noget af,
 Fordi han i en Ruf hans Mening traf,
 Ved Helligdommens Laas, hvis lukte Dørre knirke,
 Med Pædagogens rustne Søm at dirke,
 Og ved at bruge dem, som Navler, i en Raf
 Til Hesteskoe for Konstens Hippograf. **)
 „Skaf flere Bers, som dem, min Bro'er, kun! skaf!
 „Din Skaal! det er kun tyndt, men du har godt deraf!“
 Saa syes og smedes der i Templet, Klif i Klaf,
 Imens Daglønnerne til Finkelflasken lirke —
 Paa Taget midlertid, for og lidt Nytt at virke,
 Man spille seer en Telegraf
 Som paa Korsøvers alt længe søgne Kirke.

*) Stomisse og tragiske Udyr.

**) Hippogryph fortjener den Pegasus, de ride paa, ikke at kalbes.

D Holberg! Evald! Bessell! i hvis Huus
 Var Salighedens Hop og Flugt til Himles Himle,
 D! saae, paa Soffens og Cothurnens Gruus,
 I Herrens, i Apollos eget Huus,
 Fært Die denne lave Suus og Duus
 Af alle søgne Dages Træskoevrinle!

I see den ei! — Men du har seet den, du!
 Dg seer den dagligen, den Dag i Dag, endnu:
 D tag af Bæggen ned, og stem din muntre Lire,
 Dg syng mod Dagens Roes en ugentlig Satire,
 Saa længe til vor Fiende holder op,
 Som Klotter og som Klemter og som Rimer,
 Paa det omrodede Parnassens Top
 At udbasune hver en Sjaur, som stimer,
 Til Fods, til Hest, paa Træskoe og med Grimer,
 Derop —

Dg rose, rose, rose, rose, rose
 Snart rundt omkring den hele Trop,
 Snart nedem om den hele Mose,
 Hvert Stubkars Trillen, hvert et Springgaashop,
 Hvert Løb i Rende, hver en Fod i Hose,
 Sin egen skjæve Gang, og selv — dit Stop!

For første, som for sidste Gang
 Vi tre, som ellers helst i Rosenlunden
 Tilhviiste Digteren, ved Amors Blunden,
 Den hemmelige Bækkesang,
 Har næsten glemt os selv i en lidt heftig Klang
 Af Udraab, som os foer af Munden —
 Men ak! vor Taalmod var paa Bunden,
 Vor sidste stille Taare var nedrunnen —
 Bort qualte Suk blev til et Skrig —

Vi lod os længe nok taalmodigen mishandle;
 Men en Medbryden, disse Dages liig,
 Af Sproget, af vort sidste Himmerig,
 Kan Gratier (mellem os og dig!)
 Et Dieblif til Furier forvandle —
 Dg Intet lignes kan i Harmen, som du veed,
 Med Fromhed selv, naar først den bliver rigtig vred!

Men lad det sidste Gang, som og den første, blive,
 Vi vore kjæle Fingre smaa
 Tilblods paa Dagens Dre flaae,
 Dg reent itu paa Dagens Næse rive —
 Dens Dine blive ei, kun vore Hænder blaae;
 Til Døgnets trommespilte Kjæver
 Der hører berlichinske Næver
 Med meer end Alunshandsker paa.
 Vi ville, det er egentligen Sagen
 (Vil du, som vi)
 Hver Søndag i det mindste ganske frie
 For alt det søgne Bryderi,
 Fra nu til evig Tid aldeles glemme Dagen. —
 Satiren i vor Søndags-Harmonie
 Skal egentlig bestaae deri,
 At, naar vi spille, dandse, synge, drifte
 (Som, efter Messen du bør holde, skader ikke)
 Det lade skal, som om vor Spil og Dands
 Var hverken inden- eller udenlands —
 Som om vor Sang og Drik i munter Suus,
 Var hverken Allets eller Vinens Ruus —
 Som om vor Spil og Dands og Sang og Drik
 Var ikke Gnomers, men Sylphiders Pikenit,
 Hvortil selv Ustylds Engle kiffe —

Som om nærværende var med sin Ætherfrands,
 Dg tusind Dines rene Himmelblikke,
 Den lyse Nat i al sin Glæds,
 Dg — som om Dagen var der ikke.

Mens altsaa Nordens mørke Melpomene,
 Som Natten høi, som Kampens Morne vred,
 Dmtont af Lurer, stolt, med tunge Fjed,
 Hver Dfferfest i al sin Herlighed
 Medstiger paa den blodbestænkte Scene,
 Som inden Kredsen af opdyngte Bautaftene
 Den store Blotmand hende frandsset har
 Med alle Fjær af Helas røde Haner,
 Dg alt det sorte Løv af Yduns Haves Graner,
 Som er, som kommer, og som var —
 Mens stundom end Minerva, som Athene,
 Forsamler Nordens Muser af og til
 I sit Museum under Asten Ygdrasil,
 (Der ikke længer breder sine Grene
 Ud over Skandinavien alene)
 Men hvor der kun er sjelden Sang og Spil —
 Mens alle Bragurs Børn deslige store Feste,
 (For store næsten for os Smaa)
 Bed Aarets tolv og fire Tider gjeft,
 Med gyldne Harper, og med Kroner paa —
 Mens rigtig nok og tidt af Muser een og anden
 Forlader Dagens Flikkeri,
 For ugentligen at besøge Manden,
 Der maler Hovedstadens Skilderi —
 Dg ham, der i Dannora kjæf og fri
 La'er værre fat, end paa Hollænderen tog Fanden,
 Paa Skuepladsens nye Hollænderi —

Mens alle de, som sagt dog varme sig — og gysse
 Paa Demantillier under Tag af Guld
 Af i det mindste meer end Ruld —
 Vi tre, som Bragur, just (især naar han er fuld)
 Bar, er, og bliver aldrig ganske huld,
 Vi tre, som skjæbne, naar vi bare hører nyse
 Sexarmen, eller ham, der er saa stor,
 Som tre Giganter, hvad han hedder, Thor —
 Vi tre, hvem Freia selv, den skjønneste Dyse
 (Som hun i Dfferlunden staaer)
 Med hendes mindste Blik kan kysse —
 Vi tre, dog Børn endnu, hvordan det gaaer
 (Den ældste fyldte femten først i Aar)
 Maae, Stakler, gaae omkring og fryse.

O laan os Huus, vi bede dig,
 Hver Hviledag, hvorpaa bestandig iulte
 Til Jorden ned lidt Himmerig,
 Fra den Tid, selv derpaa Naturens Herre hvuilde —
 O laan os Guld, o laan os Tag
 Hver, alle Børn især, saa kjære Søndag-Aften,
 Hvorpaa man gjerne glemmer i lidt Mag
 Hver Ugens søgne Hverdagsdag;
 Hvorpaa man glemme kan i nogen Leeg
 Hver Dydens Priis, som faldt — hver Lastens Cours, som steg —
 Hvorpaa man glemme vil i ædel Spas
 Alt fjaset Alvor og alvorligt Fjas —
 Hvorpaa man glemme bør i Poeste
 Det flauere Prosa-Liv, man lever i —
 Hvorpaa, mens hist et Smil og her et Rys
 Hver Modgangs-Storm og Torden byder Tys!
 Man drukner al sin Sorg i Druesaften,

Og er, som En, der aldrig havde haft 'en —
 Og bliver, hopfasa! du gamle gode Ven,
 (Hvad der er bedst) et lille Barn igjen!
 Flet os, med Smule Konsten, dig blev givet,
 Heroppe — langt fra Sumpen og fra Sivet —
 Af Modersmaalets Ewiggrønt
 Et Søndagstempel ei, men blot en Søndagshytte,
 Hvor der kun er lidt reent og peent og kjønt,
 Og ei for megen Stads, der os kun lidt kan nytte!
 Det norske Huus, du veed, er alt for mørkebruunt —
 Og kan os spæde tre mod Kulden ei beskytte —
 Indret det, om du kan, lidt hyggeligt og luunt,
 Saa ville vi paa næste Søndag flytte.

End Tæt: Vi komme, som vi staae og gaae,
 Medbringende den Smule, vi har paa,
 For Resten Intet. Da vi dog maa hvile
 Hver Søndag-Nat, saa maae — (nu vil du smile!)
 Saa maae vi bede dig, see til,
 Os med en Seng — en Himmel, om du vil —
 Og Omhæng, Teppe, Piin og Underdyne,
 Lidt understrøet med Blomster — at forsyne —
 (Kun ei med Vinterblomster, eller: Sne!)
 Een Seng er meer end nok til alle tre;
 Kun maa du see at skaffe til den ene
 Tre kniplingbræmte, tynde, fine, rene,
 Nye, lette, lunefulde Pudebor —
 Det Dvrige skal vi nok sørge for.

Hist og her i Kjøbenhavn, den 5 Marts, den 27 October og
den 28 December.

Aglaia.

Thalia.

Euphrosyne.

Til de tre Gratier.

Svar paa Sendebrevet.

Kjøbenhavn.

Udrust mig du, som jeg har end tilbage
 (Trods alle Livets andre Glæders Savn)
 I din af mig utrænkte Moders Favn,
 Erindring af min Barndoms første Dage!
 Udrust mig med det lyse Skjold,
 Som, engleholdt, Ustyldigheden dækker,
 Naar de smaa Hænder den mod Himlen strækker,
 Befalende sig Gud i Bold!
 Udrust mig med det blide, rosenrøde,
 Duftmilde, friske, linde, torneefrie,
 Kun Barne-Paradiset egne, søde,
 Forunderlige svundne Trylleri,
 Hvorom kun de, som Ustyld trænkte, klage,
 Det er for evig med de første Dage
 Forbi!
 Og du, som før min Tankes Flugt blev fri —
 Før Hjertet vidste hvad det var at synde —
 Sin første Bøn, sin første Poesie,
 Sin første Kjærlighed min Andagt stammed' i,
 Du Himmelske med Ustylds Melodie,
 Omfavn mig, Modersmaal, i al din Ynde!
 Gjenkling mig, som paa Skjødets du mig klang,
 Hvor salig jeg omkap med Engle sang,
 Alt nynnende, som henrykt i Guds Rige,
 Hvad Hjertet følte, Phantasien saae,

Men hvad endnu jeg ikke kunde sige -
 Og hvad endnu jeg ikke kan forstaae
 Det Høie, Dybe, Himmelunderlige,
 Som i din Kingos Jule-Psalme laae!
 Omsuus mig med de nordlyslette Binger,
 Hvorpaa du lige høit og tonesuldt,
 Men mere hjerteligt og mere huldt,
 End dine Søstre, dig mod Himlen svinger!
 O! fyld mig med din Aand, du danske! du!
 Som var før Danmark var, som er, som bliver,
 Naar Hjemmet taber nok en Stavn endnu,
 Og Folket selv sit Navn, som Folk, opgiver;
 Du, som da lever end, dets Aand, med hellig Klang
 For andre Herthas Hytter, andre Throner,
 I dine store Søners Heltetoner,
 Og i din Lilles kjæle Hyrdefang!
 Tryl mig idag med al din Velklangs Søbme!
 O lær mig, velberuset af den Kraft,
 Du gjemmer i din Honnings milde Saft,
 Lüg Amor, naar i Ustylds første Rødme
 Han dypper Spidsen af sin Piiil,
 Med Zittren, som i salig Fare —
 Og dog med Elskovs egen Jil —
 Ei reent uværdig at besvare
 De danske Huldgudinders Smil!
 Men I — hvorefter alt min Stammen leder —
 Men I, velsignte selv især,
 Hvis Trillingguddom jeg tilbeder!
 Omsvæver mig, fra hist og her,
 I Tryllefredsen meer og mere nær!
 Hvad er — hvad kan jeg — uden Eder?

Med ingen Fryd paa denne Jord,
 (Fær paa dens luslidte Side,
 Og mindst her i vort kolde Nord,
 Hvor Faa sig rigtig fryde gide)
 Kan ligned den navnløse Lyst,
 Den Salighed, hvormed jeg trykte
 Til mine Læber, til mit Bryst,
 Det Brev, som — aabnet, læst og lyst,
 Saa zittrende, saa tidt, saa tyft —
 Mig egentlig af Fryd forrykte,
 Saa reent — at hvis jeg aldrig før
 Var Digter, blev jeg det, I Hulde,
 Af Glæde sviml, af Vellyst ør,
 Af Saligheder fuld tilfulde,
 Ved — glemt og lille, som jeg er —
 At faae det hvide Baand af Jer —
 Hvad siger jeg? — det blaae! det blaae! hver Strimmel
 Af Eders Baand er danneblaa;
 Thi danske Pigers Dine, Nordens Himmel,
 Og Glemmigikkens Blomst er saa! —
 Ja! hulde Gratier! seer mine Taarer trille!
 Ja Digter føler jeg mig nu!
 Seer mig min sidste Sorg med Tæt at stille!
 Seer mig med Himlen i min Sæbeboble spille!
 Jeg er saa ganste, Søde! hvad I ville —
 Jeg er et lille Barn endnu!
 O! kalder mig bestandig Eders Lille!
 Til denne Hæder stod just al min Hu.
 Stor eller lille — den, Jer aldrig svigter,
 Stor eller lille — hver en ædel Digter,
 I huldt beskytte, sidder uden Gru
 Paa Toppen af det Bjerg, hvor Helte svimle —

Dg er, som født dertil, i Himles Himle
Med høie Guder Du og Du.

Ja! hulde, søde Smaa! jeg vil berede
Jer Ustylds Dvergivenhed
Midt i den store Byes stedmoderlige Kjæde,
Saa godt jeg kan, et lille Tilflugtssted!
Ja! jeg vil bygge Jer et Tempel ei, men frandsø
Den Hytte, jeg Jer alt har bygt;
Dg i den lille Sal derinde skal vi dansø,
Trods Vint'rens Sneer derude, trygt —
Dg, oplyst, i en Huulning dybt i Grunden
Skal Dannersprogets Støtte staae,
(Med friske Blomster hver en Helligdag ombunden)
Med Holbergs, Evalds, Bessels Navne paa —
Men foran Støtten skal, af tre Gestalter,
Som baaret, hver min Elskte liig,
Af sneehvidt Marmor hæve sig det Alter,
Hvortil J kaldte mig —
Hvorpaa med Myrrha-Drys jeg festligen vil nære
Den Jld, der, mildt oplysende vor Lyst,
Skal lue reen, Urania til Ære,
Som Flammen i mit Bryst! —
Dg jeg vil stille mig for Alt'ret hen, og messe
For mine søde Smaa:
Hvordan Naturen er, naar den er i sit Eesse —
Dg hvordan Troen kan, trods Kirkens Presse,
Dg Konsten, trods Naturen selv, bestaae —
Dg stundom skal jeg, i en hellig Tale,
Naar vi har spøget længe nok og leet,
Som hurtig Bladet vendende Prophet,
Trods Udbys Bender-om, andægtig Eder male

Bort forte Livs evindelige Hale —
 (Dog mindre fort, og mindre ud i Eet)
 Hvorledes, for Exempel, Evigheden
 Kan altid anbefales, ubeseet,
 Dem, som i Tidens Kortenspil herneben
 Blev Beet —
 Da just, naar det er Vinter, det, som kommer
 Og forestaaer,
 Er, tidlig eller sildig, Vaar og Sommer,
 I hvor det gaaer —
 Og vise skal jeg paa den Livets Scene,
 Herr Ingemann har malt saa fuul,
 At der er ei saa fort, som Mange mene —
 At der er og lidt grønt — hvis og Athene
 Derover skulde blive guul: —
 Hvorlunde vi, med Besset, vel maa sande,
 (Der dog af Landet aldrig drog)
 At der er brodne Kar i alle Lande,
 (Som Bommerter i hver en Bog,
 Og sikkert ogsaa Fluer i hver Pande)
 Men ikke — lige mange dog; —
 At man kan Perler finde, naar man leder
 Paa Bunden af hvert Hav; —
 Og — at man altid ligger, som man reder,
 Selv i sin Grav; —
 At, har man altid just ei Julefage
 Hver Søndag at tractere med,
 Tvebakter og, til Thee, ret artig smage —
 Og fort og godt — i al Gensøbdighed:
 At selv det Maadelige kan behage,
 Naar, vel at mærke! der er Maade med —
 Særdeles vil jeg Eet og Andet sige,

Ved denne høitidsfulde Feilighed,
 Om Veien, som man end kan gaae til Himmerige
 Med nogenlunde Sikkerhed:
 Hvordan, blandt Andet, og vi skulle dysse
 Vor Kummer, til vi komme der —
 Og elske, lege, skjemte, synge, kysse,
 Saa længe vi er her!
 Ja! jeg vil tage, naar I vinke, ned af Væggen
 Den Kuth, som taus saa længe hang,
 Og under Favntag, Kys og Kjæledæggen
 Hver Søndag-Aften synge Jer en Sang —
 Og hvis med hulde Blik I til mig smile,
 Lidt styrkende mit Mod,
 Jeg sværger høit ved Amors gyldne Pile,
 Skal Sangen blive god —
 Hver Søsterlilie til dens Klang skal dandse
 Sig varm og rosenrød —
 Og ikke mig, men Støtten skal I krandse,
 Hvergang min Sang er sød!
 Thi hvad er jeg? — iblandt Anakreoner
 Den mindste! — dog —
 Fra mine kyste Læbers Bæven toner,
 Som Vestvindsfusen gjennem Stovens Kroner,
 Henhviret af sig selv, det danske Sprog!
 Det synger — ikke jeg — som lader ene
 Mig gjennemklinge heel
 Af hvert et Englepust, som blev dets rene,
 Halvaabne, runde Mund til Deel.
 Som, for Exempel, her — i det jeg skriver
 De danske Huldgubinder til —
 Hvis Stilen Sang, og Brevet Bise bliver,
 Det Modersmaalet er, som Bærket driver —

Og Pennen danser, som det vil.
 Selv Intet, tør jeg derfor ogsaa vove,
 Som Alt'rets Præst,
 Min Hyttes himmelske Besøg at love
 Den ønske Fest.
 Alt hvad jeg har af Herlighed i Livet,
 I hulde Tre!
 Blev mig i denne lille Hytte givet,
 Som her I see —
 Dens Indgang nemlig. Kommer ind at stue:
 Hvor Alting staaer
 Som blæst derinde! Seer dens rene Lue,
 Hvis spidse Tunge høit mod Alt'rets Bue,
 Som brændte selv deri mit Hjerte, staaer!
 Seer Sengen opredt! seer de fine Lagen!
 I putter Jer deri,
 Naar Natten kommer! glemmer, glemmer Dagen
 Og Dagens Bryderi!
 Betragter Teppet! føler paa de bløde,
 De lunefulde Pudebor!
 Men glemmer ei, livsalighulde, søde,
 Ved dette Syn — med Gæt saa rosenrøde —
 Hvad I har lov't, at sørge for!

De Himmelskes Affskedsbrev.

Efter Opførelsen af "Uglspil" paa den kongelige danske Skueplads,
den 5 Marts 1814. *)

Til vor Lille.

Du seer — maaskee før næste Sol er runden,
Alt visnet, som af Lynet rørt,
Den friske Krands, os Haabet havde bunden —
Du seer i Hytten her, hvor Morgenstunden
Dig tidt med Sundheds Smil og Guld i Munden
Til vort forladte Leie havde ført,
Bag Støtten, som vort Suk nys havde rundt omvunden
Med blye Violer, ubønhørt,
Den neppe tændte Lampe slukt — forsvunden
Den høitidsfulde Glands i Vinter-Lunden —
Dg Støtten selv beslørt:
De skjule sig dit Blik de rene Navne,
Du nylig stirred' paa,
Hvis Dfferværdighed ei længer blot de smaa,
Men selv de store Temples Præster savne:
Du seer tilhyllet rings din Hyttes lille Chor,
Dg Alteret bedækt med Flor —
Dg — næste Søndag — af! hvorhen du og vil stikke,
Løb du og selv fra Dør til Dør,
I Huse, hvor du fandt os før —
Os trende Søstre seer du ikke.

*) Morgenen efter denne vor danske theatricalke Blufærdigheds sicilianste Vesper, fandt Søndagens endnu rødmenende Opvarter, Støtten „med Holbergs, Ewalds, Messels Navne,“ fra øverst til nederst besløret; og paa det med et sort Flor bedækte Alter ovenstaaende Brev.

Thi flygtede vi ere, bange, flye,
 Forfærbede, med Zittren uden Lige,
 Med Rædsel, med en Skræk, vort Sprog kan ikke sige*) —
 Og flygte maae vi, flygte, flygte, flye
 Bestandig, Dag og Nat, og aldrig standse,
 Hvor der var ellers Tilflugt, eller Ly
 For os, og Altene for vore Krandsse,
 Og Drer for vort Spil, og Blik for vore Dandsse,
 Af Frygt for at fornærmes der paa ny.
 Omsonst dit Suk, omsonst din omme Klage,
 Omsonst din kjælnæ Længsels Strig,
 Til Skuepladsen kalder os tilbage,
 Hvor paa Paradeseng, for Pøblen at behage,
 Bor nøgne Moder ligger Liig.
 Vi flygte, skjændt uvidende hvorhen?
 Fra Byen bort — i Natten — vildt — i Blinde —
 Tyndklædte, frysende, som ingensinde,
 Med Hænder strakt mod Himmelen,
 Med Haaret flagrende for barske Binde,
 Forfulgt af søgne Furier derinde,
 I hvilke Gorgos Døttre gaae igjen —
 Forfulgt af (o! hvordan bencævne den?)
 Fritimernes og deres Yngels Muse,
 Forvandlet til en Fastelavns-Meduse,
 Forfulgt endog — (kast bort din danske Pen!
 Hold op det mindste Bink om os at give,
 Hvor selv en Frænde vil os grumt aflive!)
 Forfulgt af selv — vi kan dig ei beskrive
 Bor Dval! — af selv en elsket Søsters Ven!!!

*) Det Løbske har: Entsegen.

Vi flye; men hvor skal Gratierne hen,
 Paa vakke Eumeniders Krigstheater,
 Paa Tummelpladsen for mod Bold og Mord
 Til blodig Hevn fremstyrrende Soldater,
 Som nu er bleven selv i Mord
 Den rings paa Land og Hav fredløse Jord?
 Hvorhen, hvor Fiender skyde, stikke, hugge,
 Slaae, rive, styrte, trampe ned
 Hvad Benners Dvergivenhed
 End nogenlunde lod med Fred:
 De sidste Blomster i vor Haves sidste Bed,
 De sidste Spirer af Blufærdighed?
 Hvorhen? hvorhen? hvorhen? — Til end et Sted,
 Som her paa Jorden vor Treenighed,
 Saa helligt og saa trygt, som selv i Himlen veed:
 Til Dannerdronningen Marias Bugge —
 Til Englesalighedens Thrones Fod —
 Der skal vi Rosenleiet, Hun forlod,
 Med vore Taarer smilende bedugge!
 Der skal vi danske rundt i Hendes første Fjed,
 Der skal vi høre hver Naturens Stemme,
 Som Hendes spæde Hjerter rørtes ved —
 Der skal vi tryllet i Ufskyldighed
 Os føle Noer endnu, os føle hjemme,
 Og hver en Braad, hvis Nag vi nu fornæmme,
 Hver Torn — der er og Torn i Hendes Krone — glemme,
 Tilbagedrømmende vor første Salighed.

Advarselen.

Til Jens Kragh Høst.

Kjøbenhavn, i 1814.

Hvad tænker Du, min ædle, brave Høst!
 Forfulgt alt længe selv af lyse Hov'ders Stjebne,
 Mens Du Dig burde taus mod egen Modgang væbne:
 For mig endog at hæve kjæf Din Røst!
 Vil Du da bringe dem, der noksom alt mistyde
 Saavel Dit aandelige Værd,
 Som al Din legemlige Færd,
 Til ganske Staven over Dig at bryde?
 Gaaer Du fra Biddet reent? hvor vil Du hen?
 Med Din dog intet mindre just end tykke
 Jens Kraghske Lykke
 Tør Du Dig lade mærke med, som Ven,
 Ei blot at kjende, men endog i Fare
 Med Mund og Pen
 At være selv istand til at forsvare
 Jens Baggesen!
 D'ør mig! lyd mit Raad! Ifald Din Rest af Ære,
 Din Rest af Guds, Din Rest af Liv,
 Din Rest af mulig Tidsfordriv,
 Du har en Smule kjær, lad dette Galstab være!
 Tag, hvis det alt er sagt, Dit Ord igjen!
 Anmeld, som Trykfeil, i Dannora
 Hvad Du har yttret om min Pen —
 Og gjør det snart! — thi den og den
 Har hvistet mig i Dret (trods min Thora)
 Der er Periculum in mora;
 Da, hvor jeg mig nu vender hen

I Nu-Kritikens Morgenrøde,
 Parnassets Borgervagt marscherer mig imøde,
 Til hvilken (siger man) der snart skal støde
 Et dobbelt Vægter-Corps af Levende og Døde,
 Der vist faaer Bugt med mig, om ei med den —
 Da jeg i Roderiets nye Rige
 Har mod mig alt det Borgerlige —
 Ei blot for Foden Bækken; men
 Lidt længer ude Strømmen og Passaten:
 Borgmest'ren nemlig selv og Magistraten —
 Og endelig tilsidst — om ikke hele Staten,
 Dog i det mindste Statens Ben,
 Om hvis til Sprøiten rede Pen
 Alt Morgenstjernerne staae samtlig i Gelidder!

Sadl altsaa hurtig om — dog nei!
 Det veed jeg, brave Sandheds-Ridder,
 Det kan Du ei —
 Sadl af! og sæt Dig ned, hvor mangen Ben alt sidder,
 Bag Gjerdet, skjult i denne Hurlumhei!
 Lad mig — som dog ufrelselig — alene
 Mod deres Morgenstjerner, Dynd og Stene!

At jeg min Undergang imøde seer,
 Og leer,
 Bør ikke friste Dig til lige rolig Svømmen
 I denne Tidens usle Flod mod Strømmen.
 Hvad skader det, ifald en Digter seer
 Lidt Uret af og til i virkelige Livet?
 Ham blev i Nydelse, som Ingen seer,
 En rigelig Erstatning givet!
 Hvad skader Almeenvællets Povel og Peer,

Om der er hist og her en Jens, som synger,
 I Landet mindre eller meer?
 Poeter har man dog i hele Rhynger!
 Desuden, var' de nok saa faa,
 De store har nu engang, som de smaa,
 Til alle Tider og til alle Steder,
 Blandt andre glimrende Forrettigheder,
 Den: at forgaae — *)
 Og endelig: Decretum stat in curia:
 „Volenti nulla fit injuria!“ **)

Jeg klager ei, som Digter, hvis min Krands
 Mig koster Liv og Guds og Ære,
 Hvis i det mindste her til Lands,
 Saa længe varer Døgnets Heredands,
 Jeg maa deslige næsten reent undvære.
 Hvi stod, som om Parnassets Bloksbjerglære
 Kom ikke hende ved,
 Min Muse stille paa sit gamle Sted?
 Hvi vil hun ei sig ad, som Andre, bære?
 Hvi gaaer hun ikke smukt i Troppens Fjed?
 Hvi svinger hun sin Lilie, liig en Svøbe,
 Mens hine med al Verdens Krandsse løbe
 Did, hvor der regner Kroner ned?
 Hvi vil jomfruelig til Fods hun ene vandre,
 Mens hele Verden sætter sig til Hest?
 Hvi ta'er hun ei et Koftefast, som Andre,
 Og rider med, som hun kan bedst?
 Løn, som forskyldt, har jeg, som Digter;

*) — Sit jus, liceatque perire poetis!

Hor.

**) Ham skeer sin Ret, der vilkig ferurettes.

Dg aldrig falder det mig ind,
 Alvorligen, ved mine fulde Sind,
 At anke paa, mig Lykken svigter.
 Jeg vidste meget godt, da jeg paa den Gallei
 Ved Fødslen gik ombord, som salig Herr Cervantes
 Dg andre smukke Folk, at denne Bei
 Til Lykken her paa Jorden var Peer Gantes.

Men Du, der ei, som jeg (skjøndt yndet af de Ri)
 Ved Himmeltaftet alle Dage
 Kan leve høit af Suppe-Phantasie
 Med drømte Marveboller i,
 Dg indbildt Haresteg og digtet Mandelfage,
 Veruust af den Parnassets Drueslim,
 Hvoraf Du her en lille Dryp kan smage —
 Paa Riim —
 Du, der kun holder aandig Huus i Prose,
 Dg gav, som Dyrker af Minerva, Slip
 Paa Spiisning i Apollohoffets Rose,
 Du, synes mig, bør sikkre Dig mod Glip
 Af al optænkelig Belsignelse herneben,
 Ved klogelig at holde Dig
 I denne Krig
 Paa sjællandst Grund, saa langt Du kan, fra mig —
 Indtil min Død har sluttet Freden.

Sær synet.

Ode til Kammerherre Berndt Anker.

London, 1808.

Jeg saae — men end det for mit Die Iyner
 Med blendende, med alt for himmelft Glands —
 Jeg saae det saligste blandt alle Digt'rens Syner:
 Den Sangens Ven, jeg flettede min Krands.

Jeg skued' — neppe troede jeg mit Die
 Saa tidt bedraget af heroist Svig —
 Den sande store Sjæl, den ædle, skønne, høie,
 Den herlige, mit Hjerte drømte sig.

Dg hvor? Blandt hine glimmerstrøete Grave,
 Som Marats Yngel dyngede med Blod,
 Hvor Kamuls Aftom ny har plantet Easters Have,
 Med Krigens Boa-upa trindt begroed —

Hvor Dverge throne paa Pygmæers Skuldre
 Høit over Brimmelen af mindre Kryb —
 Dg Kroner mellem Kors og røde Huer smuldre
 I lige Glemsels lige fule Dyb —

Hvor Borger-Friheds sidste Spire pluktes,
 Halvvisnet, af en halv ægyptist Gud;
 Dg hvor det sidste Glimt af Fredens Lampe sluktes
 I Frækheds Storm og nedrig Feigheds Slud —

Der saae jeg ham! Dg naar? Da, vant til Stuffen,
 Mit Blik mistroede, hvad mit Hjerte fandt;
 Dg Hjertet selv, af Himlens Straale truffen,
 Mit Hoved tvivlsomt spurgte: var det sandt?

Ei meer en Yngling, der i Boblens Skimmer
 Fortryllet skuer alle Stjerner's Dands;
 Men prøvet moden Mand, der selv i Solens Glimmer
 Dpdager Pletter og formørket Glands.

Jeg saae ham! Med min Ungdoms Trylleries
 Var næsten glemt mit Hjertes Ideal,
 Alt neppe kjendt igjen i digtede Copier —
 Dg nu — nu saae jeg dets Original.

D! tør jeg troe det, tør jeg troe mit Hjerte?
 Skal Glæden end udvide dette Bryst?
 D! tør jeg bygge paa min Glemsel af hver Smerte?
 Tør jeg slaae Lid til disse Taarers Lyst?

Har jeg en Ven, en virksom Ven paa Jorden?
 Som mig erstatter hvert et andet Savn?
 Dg kom den ædle, den mig frelsende fra Norden,
 Med hele Sydens Varme til min Favn?

Fandt jeg i ham, hvad, trods en Trop Joiler,
 Dg dækte Gruber med Fodangler i,
 For Huller og for Steen Horazer og Virgiler
 Udødeligheds Bane gjorde fri?

Forjog Dit Smil, min ædle Bernhard Anker!
Det Gjenfærd, som mig ofte standse bød
Paa Banen, hvor jeg vinkte af hine vanter,
Skækbilledet af Danmarks Ewalds Død?

Efterskrift, 1814.

Nei! store Skygge! du forjog det ikke!
Dit Lynet svandt — da kom igjen dets Gru;
Af! aldrig stod det fælt for mine Blikke,
Mens du herneiden straaede, som nu.

Remmen af Guden.

Til Cancellieraad Laurup.

Kjøbenhavn.

Du melder mig, angaaende de Klæder,
 Jeg i de Bærelser, hvor jeg i Winter laae,
 Lod i Forvaring, og, som saa,
 Til Foraarsstads og Sommerhæder
 Her, ved min Gjenkomst, gjorde Regning paa,
 Men ikke mere fandt, trods hele Husets Ledn —
 Dg altsaa troede stjaalne bort — skjøndt Smeden
 Os gjorde klart, som to og tre gjør fem,
 At Ingen havde kunnet tage dem,
 Med mindre det var skeet med Fandens Konster,
 Som, hvor det gjælder om at liste ud
 Af uopluffet Gjemme mindste Klud,
 Mit eget Skjonne finder lutter Dunster —
 Du melder mig, at hiint Mirakel nu,
 (Der alle Dine Folk har voldt saa megen Gru)
 Som næsten alle nye Mirakler,
 Naar de belyses af Koldfindighedens Følger,
 Har intet andet Underligt
 End det, at have kunnet synes sligt —
 I det Din Tjener, efter megen Svøiten
 Om Klæderne, der dog var engang fløiten,
 Dem endelig har fundet i en Braa,
 Som mindst af alle Nogen tænkte paa:
 Hos nemlig Skrædderen, der havde syet dem —
 Dg hvem jeg selv, engang jeg sad og syede paa
 Den Munkeskappe himmelblaa,
 Hvori jeg vil til Efterverd'nen gaae,

Forsigtigviis tilbage havde flyet dem;
 Men som (hvad hændes let, skjøndt det er slemt,
 Naar Strædderen for Evigheden
 Sig gi'er i Kæft med Broderen heneden)
 Var neppe gjort — før det var glemt.
 En Mand, som Dig, hvis Blod er altid roligt —
 Hvis Sands er aldrig fjern, hvis Sindighed
 Om hvad Du selv har gjort bestandig veed
 Et Slags Bested,
 Maa saadant forekomme fast utroligt.
 Og dog, min Læutrup! Tak den Broderpart,
 Du tidlig fik i mange sære Stykker
 Af mine Lykker og Ulykker,
 Du kjender jo den Hoved-Årt,
 Der, skjøndt den Nøglerne forvarer
 Til Alt, hvori sig Hoved aabenbarer,
 Er selv i Hov'det ikke vel forvart!
 Du har vist tidt, ved Ågten paa min Gjemmen
 Af denne Verdens Stads, bemærket Remmen —
 Men da Du let, ihvor det gaaer,
 I Fjerdeparten af et hundred Aar,
 Hvori vort Bo var skilt, har kunnet glemm' 'en,
 Vil her paa ny jeg kortelig
 Lidt meer om samme Rem fortælle Dig.
 Dengang vor Herre, nemlig, til det Gilde,
 Han hele Verden gjøre vilde,
 En Dre slagtede, saa stor
 Dmtrent, som vores hele Jord,
 Blev alle Stænder inviteerte
 Til Taffelet om Livets Teg,
 Hvor de blev rigelig tracteerte
 Med høistbemeldte Drefteg —

Poeten kun, der ogsaa var indbuden,
 Kom lidt for silde, da han ei,
 Som Andre, gif den næste Bei
 Til Bordet, hvor serveertes Studen;
 Men løb, med sin Gudfrygtighed,
 I al Naturen op og ned,
 Betragtende dens Herlighed
 Saavel for inden, som for uden —
 Adspørgende, ved hvert et Led,
 Ved hver en Bom, ved hvert et Bedested,
 Guds Rige først og hans Retfærdighed,
 Isteden for at slaae paa Snuden
 Alt hvad der staaede hans Fjed —
 Som ventelig de Andre gjorde
 Der i det mindste, hvor de turde.
 Han kom for silde, siger jeg,
 Og mens de Andre rundt om Livets Teg
 Fortærte deres Dresteg,
 Den Staffel maatte staae foruden,
 Og fik til Nød en lille Rem af Huden
 I denne Leeg.

At Chaos her med Dren jeg betegner,
 Jeg haaber, Dig vil ikke synes søgt:
 Naar Alt, hvad fornemt er af Stof, Du medberegner,
 I Vignelsen Du finde vil lidt Kløgt —
 Endstjøndt maaskee Du heller vilde,
 Jeg kaldte dette Gjestebud,
 Da Lys og Orden sprang af Chaos ud!
 Tilværelsens Skildpaddegilde —
 Jeg ei tør sige Dig imod —
 Den Vignelse mig selv og synes nok saa god;

Men, hvorom Alting er, Skjønaanden kom for silde
 Til denne Fæst for Kjød og Blod —
 Man ikke mindste Bid ham Iod,
 Det være sig nu af Skilbadden eller Studen.

See, kjære Lautreup! det er Knuden!
 Fra den Tid af er hver Poet
 Udsat for i hvert Spil i Livet,
 Naar Lyffens Gjestebud bli'er givet,
 At blive, hvad man kalder Beet —
 Og ikke nok med det alene,
 Men ved enhver deslige Scene
 (Som i hvad nylig mig er skeet)
 At blive selv for alle Dyder,
 Som Evangeliummet byder,
 Og for sin Viisdom selv, beleet!
 Vi Digt're har en lille Rem af Huden,
 Mens Andre spise Steg af Studen.
 Men Spørgsmaal, om i denne Byld
 Vor Herre selv har ei lidt Skyld?
 Og om han ikke burde vide,
 Naar han gjør Skabningsgjestebud,
 At Digt'ren til den stegte Stud
 Kan aldrig komme ret i Tide?
 I Faldet, som har fundet Sted
 Med mine Klæ'er, som, trods min Skraalen,
 Og al Din Benden op og ned
 Paa Huus og Gaard, jeg selv har stjaalen —
 (Et Under af Forsigtighed,
 Som jeg endnu maa studse ved,
 Og ei begribe kan, desværre)
 Er Du, min gode Ven, vor Herre!

Du havde, som det sommer sig
 En sund Alvidenhed i Prose,
 Da der kom Ugler i min Nøse,
 Strax burdet lade stævne mig,
 Som Digter — og, for ei at lyve,
 (Særdeles i et Lyveri,
 Som der var et Mirakel i)
 Som den sandsynligste blandt Lyve!
 Fornæmmende mit Straal og Skrig,
 Da jeg var Klæderne foruden,
 Du havde burdet sige Dig:
 „Han selv har vist bestjaalet sig!
 Den Staffel kom for seent til Studen,
 Og har den gamle Rem af Huden.“

Jeg haaber, Du herefter vil,
 Naar stjæles hvad mig hører til,
 I stedet for at lede længe
 I Dine Bærelser og Senge,
 Mig selv i den bemeldte Rem,
 Der burebinder mine Fem,
 Paa Diebliffet lade hænge.
 Og troe mig! selv med Struben flemt
 Af samme Remmen nok saa flemt,
 Forlængt i Hals og lang om Næse —
 Klynget op af Dig i egen Port —
 Mit sidste Suk Dig end skal hvæse
 Den Lovsang, som Du her kan læse:
 „Hvad Lautrups gjør, er rigtig gjort!“

Tag midlertid (næst Tørreveiret,
 Som Phoebus, efter meget Jast,

Mig til Din Kones store Bæst,
Dg til Din Høbst har bestjæret)
Til Takke med min Afbigtsang,
Indtil jeg synder næste Gang.

Hesten Abildgraa,

eller

Loven er ærlig.

Til Grosserer Nathanson i Kjøbenhavn.

Kiel, 1814.

Min vakkre Nathanson, der (som jeg troer,
 Paa Grund af allehaande Spor
 I virkelige Livet, og i Gavnet,
 Og ikke blot paa Grund af bare Navnet)
 Med Ahner, som er' ikke fra i Fjor,
 From som en Engel, klog som Satan,
 Medstammer sikkert fra den gamle Nathan,
 Den Bise nemlig, Lessings Mand,
 Og Mendelsohns, og min, og Hvers, der veed at hædre
 Med Skjønksomhed og Smag og sund Forstand
 Hvad der er stort og skjønt og ædelt i hvert Land —
 Min lykkelige Ven, hvis Lod er endnu bedre,
 (Om ellers ret jeg skjønne kan)
 End hans, og hvissomhelst blandt Dine Fædre —
 Rig, ikke blot i Bærd, som Pøblen agter paa,
 Men selv paa hvad den Bise skatter,
 Og jeg, som Digter, maa forstaae,
 Der havde selv engang en Datter,
 En Biv, og een endnu — gjør tre:
 Paa Pigebørn at sige — med en Moder,
 Og, endelig, nu ogsaa med en Broder —
 Der, Alt tilsammen, gjør, at man hos Dig kan see
 Den hele hellige Familie
 Fuldstændig, og saa skjøn, som Ingen end den malte!

Tilgiv mig, at jeg Svaret paa det Brev,
 Du mig om Sonnens Fødsel skrev,
 Forhalte.

Forhaling — ah! det er nu engang saa —

Forhaling hedder Hesten Abildgraa,

Jeg gjennem Livet rider paa:

Jeg sjelden gjør i Dag hvad gjøres kan i Morgen;

Dg hvad i Morgen angaaer, synes mig

Den Tænkemaade prifelig:

At Himlen overlade Sorgen.

Naar af Nødvendighed en Anden gjør en Dyd,

Jeg min gjør blot til Mulighed, til Længsel,

Til ivrig Stræben — høit til et Slags Trængsel —

Dg selv min Nyden af den timelige Fryd

Er et Futurum uden Præsens,

Langt mindre Mundens, egentlig, end Næsens.

Jeg lugter nemlig hver en mulig Lykkesteg

I det Tilkommende, fast uden Mage,

Saa delicat, som Noget den vil smage;

Men — hvem der aldrig smager den, er jeg.

Det gaaer saa vidt, min Nathanson! at Mange,

(Blandt dem jeg selv) der see, hvor lidt

Jeg hidtil var og er, endog i Sort paa Hvidt,

Begyndte halv om halv at blive bange,

Mit eget Jeg er endnu ikke mit;

Dg at endog den Smule Appetit,

Jeg har til Dit og Dat, er tagen paa Credit —

Saa, hvis man ta'er det strengt, man virkeligens nødes,

Bed i min Existents at see sig om,

Til den besynderlige Dom:

Jens Baggesen endnu skal fødes.

Nu, Herre Gud! hvis Alle synes saa,

Jeg ved sit Værd det vel maa lade staae.
 Man alt har dømt mit Ophold her i Landet,
 Min Professur i Kiel, min danske Riimpøstil,
 Mit Skrift om Jøderne, med hvad der hører til,
 Mit Samtlige paa Prent aldeles intet Andet
 End blot et Spil.

Man klager uophørlig over,
 At jeg, Gud veed hvad Alt, i denne Verden lover —
 Og, sandelig! mig lidet undre vil,
 Hvis En og Anden, der har aldrig lovet Noget,
 Tilfældst aldeles rykker ud med Sproget:
 „Han loved' os engang at være til.“

Du, som i fjorten Dage nu har biet
 Paa Svar med næste Post, og sikkert ikke faaer
 Nærværende, før der er Noget i'et,
 (En Anden biede hele fjorten Aar!)
 Istemmer alt, maaskee, bemeldte Litaniet. —
 Istemmer Du det ogsaa, saa god Nat!
 Saa ta'er mit ældste Løfte selv sin Hat,
 Og gaaer sin Vej — saa lover jeg herefter
 Aldeles Intet under mine Kræfter,
 End sige hvad dem overgaaer —
 Saa gjør jeg, hvad jeg virkelig formaaer
 I Digten, Tragten, Stræben til min Ære,
 Hvad jeg har aldrig gjort, det sidste, hvor det gaer —
 Det sikreste maaskee — kort sagt: jeg la'er det være;
 Thi naar de andre Herrer rykke mig
 Mit løfterige holdentomme Bæsen
 I Næsen,
 Saa leer jeg, som Matrosen loe,
 Hvis Humpen om, da ham var tabt i Slaget

Et Been, af Kammeraten blev beklaget,
 Der havde mistet begge to.
 Men naar Du, Ridder Kap, for hvem hver Morgen
 Er et umiddelbart i Dag —
 Der aldrig kjendte mindste Sorgen —
 Der nyder Alt; kun ikke mindste Mag —
 Der aldrig Himlen overlader Sorgen
 For hvad der er Din egen Sag;
 Naar Du, der tidt Dig selv i Farten iler
 Forbi paa Virksomhedens Bei —
 Dg, hvis i Søvn virkelig Du hviler,
 Dog i det mindste døser ei —
 Naar Du, der holder hvad Du aldrig lover,
 Det være lidt, det være stort,
 (At sige, naar det Dig en Smule hover)
 Fordi, før det er sagt, det alt er gjort —
 Naar — Punktligheden selv til Punkt og Prikke —
 Du skulde finde Tid og Sted
 At lægge Mærke lidt til min Upunktlighed,
 Saa er jeg om en Hals; saa veed jeg ikke
 Hvordan jeg Boldten skal tilbage stifte;
 Thi naar det gjælder, i det Promte mig at stifte,
 Du fyldest Ære har at tale med.

Mit Haab om Din Tilgivelse sig grunder
 Imidlertid netop derpaa.
 Min Digter-Ladhed er Dig neppe noget Under,
 Du Dagens egen Gud lidt oven finde maa;
 Dg synes Dig, isald Du gi'er Dig Stunder
 At føre mig til Bogs med Haar og Hud,
 At jeg ei blot har faaet, hvorpaa der subscriberes,
 Men selv den hele Fond, hvormed der skal præsteres,

Forud —

Mit Navn, min Pen, min Aand, mit Alt — Du tænker
 Formodentlig som saa: „Vor Herre skjenker
 „Vel fleer end ham det lidt, de har!
 „Den Digter, (Kieler, eller Sjællandsfa'r)
 „Som løfter første Steen imod ham, er en Nar.
 „Gjældbunden ligger nu den hele Jord i Lænker,
 „Og hvis den endnu ruller lidt,
 „Hvis den til Jis ei ganske sammenfryses,
 „Hvis den af Solen end til Nød oplyses,
 „Da er det sikkert paa Credit!
 „Os Solen selv i Nar har truet med Fallit;
 „Naturen alt seer ud, som om den var forslidt.
 „I Profalivet, som i Poesien,
 „Det efterhaanden kommen er saa vidt
 „Af Mangel paa Finantsoeconomien
 „I Reentumuligheden af Profit,
 „At nu, Nar attenhundrede og fjorten,
 „Den hele Verden gaaer i bare Skjorten
 „Med overmaade lidt af Buxer paa,
 „Der er endda kun saa som saa!
 „Ifald vor Herre Sit af samme vilde tage,
 „Der blev saa godt som Intet meer tilbage!
 „Betragter man usiagtig, med lidt Flid,
 „I Krøniken om Verdens Liv og Levnet
 „Hvad Menneffenes Børn i al den lange Tid
 „Har digtet, tragtet, stræbt og evnet:
 „Hvad — Lidet eller Stort, Fiint eller Grovt —
 „(Gad jeg vel spørge Læsere, som klage,
 „Dem Baggesens Forjættelser bedrage)
 „Har i al Verden holdt hvad det har lovt? —
 „For ikke længer om Exempler her at lede,

„Jeg blot vil nævne ham, vi samtligen tilbede,
 „Den upaatvovlelige Jordens Gud,
 „Der lader til at gaae sit Skud!
 „Hans Gjæld (trods alle Napoleoparder,
 „Napoleoner og Napoguineer
 „Beløber sig til nogle Milliarder;
 „Og, hvad han lovte, lover han ei meer.
 „Hvis med det grønne Træ deslige skeer:
 „Hvis han, som Byer, Lande, hele Riger,
 „Med Alt, hvad er deri, tog til sig i en Ruf,
 „Til sidst har maattet tage, som man siger,
 „Sin sidste polske Pels paa Puf —
 „Hvad kan man vente nuomstunder,
 „Af Smaafolk, og af Digterfolk især,
 „Som man vil neppe finde noget Under,
 „Ifald jeg ligner dem i min Parabel her
 „Bed tørre Træer?
 „Den Ting os i det mindste burde hove,
 „At Baggesen dog bliver ved, at love!
 „Han har dog en Maneer at love paa,
 „Som (da man intet Andet hidtil saae)
 „Dog — underholdende hos Flere
 „Bestandig Appetit til mere —
 „Maa ikke være ganske at forsmaae;
 „Jeg i det mindste tænker saa.“

Tak, bedste Mathanson, for denne Tænken!
 Hvis jeg ei regnede paa den,
 Du saae mig neppe meer igjen;
 Thi jeg kan taale godt mit Firmas Vres Krænken
 Af Firmaløses Avindsot;
 Men blev jeg og af Dig en blot Anmelder

Af hvad der i min Verdenshandel gjælder:
 En Rødvinsfabrikør — en Lotto-Patriot —
 En Handelspeculant paa Moden troet,
 Af Dig, der med det ene Die
 Seer Verden, som den er, og med det andet meer
 End mangan lærd Pedant i Andres Bøger seer —
 Blev jeg lidt bange for mit Firma selv med Føie —
 Tog Skiltet ind, og luffede min Bod,
 Trods al min Løfterigdoms Dverflod.

Dog jeg ta'er neppe fejl, naar jeg formoder,
 At Du den Bod, hvori jeg stykker ud
 Den Masse, som jeg fik paa Puf af Gud,
 Aldeles skjælnes fra de simple Høkerboder,
 Hvori man sælger attist Salt af Tang,
 Nye gamle Kirkeklokker uden Klang,
 Smaa kolossalste Romerske Ruiner,
 Og hjemmegjorte Mallaga-Rosiner —
 Og at, ifald Du seer mig af og til
 Den prompte Holden falde lidt besværlig,
 Du dog bestandig finde vil
 Min ikke reent gemene Loven ærlig.
 I dette Haab jeg sender, hvad jeg har
 Dog endeligen faaet færdigt,
 Ideen nogenlunde værdigt:
 Miim=Løftet nemlig om et Svar,
 Hvori, hvis Liv og Helsen bli'er mig sparet,
 Det Brev, som meldte mig Din største Lyst:
 Den førstefødte Søn ved Din Madonnas Bryst,
 Engang skal vorde virkelig besvaret.
 Hils midlertid de hulde To,
 Hvis Gruppe (Konsten ellers ufortalet)

Naturen vel saa tryllende har malet,
Som Rafael, og som Antonio
Allegri da Correggio —
For hvem jeg knæle seer i Tanter allerede
De hellige Tre-Konger, og tilbede —
Mens det mig ærgrer, jeg er ei tilstede,
Og at jeg ei derved en Rolle spille kan —
Om ei, som Darbes just og Eichel og Delbanco,
Saa dog (da denne Plads er, troer jeg, end in blanco)
Som Morian.

Min Gjenganger: Spøg.

eller

den søde Kniv.

Til Etatsraad Stoud i Kjøbenhavn.

Stel.

Der er, min Stoud, en Ven i Kjøbenhavn,
 Med hvem jeg blev bekjendt, til mit og Landets Gavn,
 Paa Reisen, som blev, troer jeg, gjort og prentet,
 Imellem Juul og Fastelavn,
 Sidstleden, Aaret før Bombardementet — *)
 En Ven, der sladdre kan for Ti — og lyve
 For Tyve —
 Saa godt, som Nogen i min Fødestavn:
 Han boer paa Slottet, midt i Christianshavn,
 Ved Østerport, paa Nørrevold, i Gaden,
 Der gjennemkrydser hele Staden,
 Og Fimbulklafter er hans Navn.

Det er en snurrig Fyr, den samme:
 Han veed, hvad der er aldrig hændt,
 Og har, blandt andre, det Talent,
 Som Sire havde, Barselkonens Amme:
 At kunne gøre, naar ham Tiden falder lang,
 Sig flere Røster paa eengang.
 Og lade, skjøndt alene, somme Gange,
 Som om han ordentlig var mange.

*) Med denne saakaldte Reise mener Niimbredskriveren den berøgtede Gjenganger, som blev skrevet og trykt 1806, og opbragte alle Parnassets Hofere, Bryggere og Brandeviinsmænd imod ham.

Den samme gode Ven var allerede vred
 (Kod i det mindste, som han var 'et,
 Hvorved jeg virkelig blev selv lidt narret)
 Dengang jeg gif igjen, med lette Fjed
 Paa Kirkegaarden, hvor ved høilys Dag
 Bor gode Smag
 Af et Par Døgnemænd blev sænket ned,
 Og fik, „i Mangel af anstændig Følges Havelse,
 En meget fattig christelig Begravelse,“
 Som den imidlertid var vel fornoiet med.

Bred var han dengang alt, og sagde meget slemmt
 Om mig og om mit Gjenfærd og om Næsten,
 Som jeg af Frygt for Gud og Kjærlighed til Næsten
 For længe siden alt har glemt.
 Af Arrighed, som sagt, han dengang næsten
 Sprak,
 Fordi jeg gav ham Leilighed til Snak,
 Hvorfor han burde have sagt mig Tak;
 Da han nødvendigen maa reent krepere,
 Naar han kan ikke flidderfladdre mere.
 Nu er han, siger man, som Recensent
 Og Rygteridder, mere consequent:
 Nu gøer han høit, fordi jeg tier stille,
 Snydvred, fordi jeg ingen Pille
 Har givet ham i den langsommelige Tid,
 Jeg ligger i min Grav, med min Pernille,
 Saa taus, som en forstenet Fisk, med Flid.
 Nu vil han mig for Alvor drille —
 Nu vil han ride mig til Bands,
 Fordi jeg ingen Kleppert mere rider —

Nu vil han bide mig, saasnart han seer sin Kands,
Fordi jeg Ingen længer bider.

Jeg (skjøndt jeg vel til Tid og Sted
Tillod mig lidt satyrisk Munterhed,
For ei de smaa Guds Gaver reent at spille,
Jeg havde nu engang i min Ustyrbighed)
I Grunden ingensinde bed —
Jeg kan det ei, hvis og jeg vilde.
Naar Baggehunden i mig bliver vred,
Den gamser rigtig nok (der klæder den ei ilde)
Men Gamsen bliver, som De veed,
Et Kys, formedelst den Omstændighed,
Hvorom jeg i en anden Kiliade*)
Paa et Par Sider eller Blade,
Hvis jeg ei huffer feil, har givet alt Bested.
Jeg overalt i Grunden ei kan hade —
Naar jeg undtager det Uelskelige Elv:
Stolt Dumhed, Fanden og mit blotte Selv;
Men dette Trillingvæld er, som vi alle vide,
Et Kløverblad, der ikke la'er sig bide,
Som Græs paa Bredden af en Dam,
Just af det første bedste Lam;
Det nytter lidt, derpaa med Gummerne at slide.
Med bare Mund kan ingen christen Sjæl
Slaae Dumhed, Fanden og sig selv ihjel —
Til at faae Bugt med dem behøves der, desværre!
En Samson, stærk, som selv vor Herre,
Med en satyrisk Uselfkjæft i Haand
Af Størrelse, som Jorden — fuld af Vædste,

*) See Nimbrevet til Professor Oluffen, S. 1.

For efter Kampen Heltens Tørst at lædffe,
 Saa styrkende, som Livets Aand —
 Man kommer ikke langt med simple Bittigheder,
 Som mine, mod det Ondes Magt;
 Jeg bider derfor aldrig, ingen Steder,
 Hvor vred jeg ogsaa bli'er, som sagt.

Men, naar man mig for grovt vil bide,
 Det kan jeg heller ikke lide:
 Slaaer mig en Vefselkjæst, en Tunge eller Pen,
 Jeg slaaer — og var det blot for Kviers Skyld — igjen;
 Deels og, for Styrken at forsøge noget
 Af søde bløde danske Sproget
 I dette vanskelige Fag,
 Hvori de Gamle fandt et synderligt Behag;
 Deels og, for lidt at øve mig i Stilen,
 Som fordrer alle Gratiernes Smilen
 I lunefulde satyrisk Skjemt,
 Der, siden Holberg Isen brød 'en,
 Fros ind igjen, blev kold, som Døden,
 Og endelig aldeles glemt;
 Men i Særdeleshed, for at faae Smagen stemt
 En Smule mod den alt for grove
 Bestpreussiske Litteratur-Moral,
 Der længe var lidt fuld og lidt fatal;
 Men, efter Schlegelernes Perial,
 Blev bindegal —
 Brød alle Belansthændighedens Love —
 Og, Tak den genialste Fløsefie,
 Naturposfie,
 Samt andet Pusfenmækkeri,
 Blev paa Catheder, i Alkove,

Paa hvert Studerekammer, selv til Hove,
 Et Udtryks-Sansculotterie —
 Hvis Løileløshed hver en Dreng med lidt Genie,
 Der gjerne vil sig til en Laurbærkrone sove,
 Som simpel Kaffelovnsstudent,
 Paa Prent,
 Met godt kan hove —
 Fordi den gjør hans stærke Phantasie
 Aldeles fri
 For Smagens og Fornuftens Slaveri;
 Og sparer ham pedantisk Bryderi
 Med Læsning af de Gamle, med Metriken,
 Med Modersprogets Dyrkning, med Kritiken,
 Og selv med al Ortographie.

For denne Mode, som den tamme Sti
 Hos os her hjemme gjerne gad indføre,
 Og af hvis vilde tydske Svineri
 Mig mangt et Grynt paa Dansk kom alt for Dre —
 For denne, siger jeg, og sammes nye Fabrik
 Af yderlig gemene Penneposer,
 (Bestemte til en Polemik,
 Ved hvilken vilde blues selv Matroser,
 Med bare Klak og lutter Klif
 Paa Fiskerkjællingers og Gadedrenges Stif)
 At gjøre dog lidt Afbræk, ved at vise:
 Hvordan
 Bag Selfstabsvisten Musen smaalee kan,
 Foruden overlydt at fnise —
 Hvordan,
 Naar endelig skal stjertses, stikles, stoses,
 (Da her i Verden dog vel ei gaaer an,

At der kan altid elstes, smigres, roses)
 Man stjertse, stikle, stose kan,
 Foruden først til meer, end Hikke,
 Sig fuld at drikke
 I den bekjendte gamle Njød,
 Der i det store Kar — jeg siger ikke
 Hvorledes — af Gud Dvins Fylde flød;
 Foruden just med spiste Smørrebrød
 Af franske Borgere, som alle Trumfer stikke,
 Det smukke Rjon saa skamløst at beklikke,
 At selv Greccourt derved blev rød;
 Foruden Tjorn i hver en Krands at flette,
 Historien har sat paa en lidt hedenst Hætte;
 Dg hver en Hædersmand, der, førend vi blev fød,
 Alt Agtelse blandt vore Fædre nød,
 I Gravens, eller Alderdommens Skjød,
 De hvide Been og Loffer at beplette —
 Dg ved at vise, endelig, hvordan,
 I Ordnes og Landens Rige,
 Man kan
 Selv i de morderligste Pennekrige
 Lidt Suffer i sit Salt og Peber — og derved
 I Stridens allerstørste Hestighed
 Et Slags Betingelse til Fred —
 Indsnige.

Jeg altsaa gjorde mig en lille Plan, som saa,
 Til et Slags Forsvarskrig i muntre Biser
 Dg Epigrammer, bitte smaa,
 Hvis Peber dog var strøet lidt Suffer paa —
 Besluttende med Fiinhed blot at slaae
 De grove Bagfraklifferes Sottiser.

Jeg sagde til mig selv: hvis ikke lykkes dig
 At lære dem, at skjøtte sig,
 Du dog skal lære dem, at føre bedre Krig —
 Hvorved Culturen i det Hele vinder,
 Og du dig Ven og Fiende ganske vist
 Til sidst
 Forbinder.

I Følge denne Plan jeg hvisted' Muses min,
 Saasnart jeg saae den hele Hær i Marken
 Imøde komme mig med Spanten og med Sparken:
 Tag vel i Agt
 Din hvide Dragt
 Af Musfelin!
 Og sæt dig ned paa disse Roser
 Bag Tjørnegjerdet, som adskiller Engen din
 Fra hiin Meduses Lørvemoser!
 Jo meer den teer sig grov, jo mere viis dig fin!
 Lad Smile, Pile, Rosentorne tørne
 Mod Kuglehagl af dens Infanterie,
 Og Bomber af dens Dyns Artillerie!
 Fremstiller den i Marken vilde Bjørne,
 Send mod hver store Bams en lille Bi!
 Gaaer man dig endeligen ind paa Livet,
 For paa dig Kjælne reent at gjøre Raal
 Med Grovhed uden Maade, uden Maal,
 Snoe dig, som Slangen, bsi dig myg, som Sivet,
 Glat, som en Aal!
 Hver Tip, hver Treol, hver Tasse, dig blev givet,
 Da vorde pludselig, af ædel Harmes stivet,
 Til Staal!
 Bliv spæret, spydig, spids — og i din fine Skose

Bliv af en rød benaalet Rose
 En tornet Aloë — bliv lutter Knappenaal!
 At man af Studsen ved Metamorphosen,
 Hvis og den haarde Hud hvert Stik
 Kun føler som et lille Prik,
 Maa tumle baglænds ned igjen i Mosen!

Den Maade blev jeg tro, min Ven!
 Den hele Tid, hvori jeg gik igjen;
 Og brød mig lidet om den tydske Mode,
 Paa kryds og tværs kun at slaae ned for Fode,
 Foruden mindste Kunst og Stik,
 Med hvad man først i Haanden fik.
 Jeg troer bestandig, hvad jeg dengang troede,
 Min Mode burde være hver Mands Mode,
 Og at der selv i Polemik
 Maa spores nogen Æsthetik.
 Mig synes, at det meget Grove,
 Der bryder sig om ingen andre Love,
 Blot ogsaa, for at have rigtig Klem,
 I bunden Stiil dog burde føres frem —
 At slige Pensler, naar de ret skal snerte,
 Bør skildre reen æsthetisk Kjærlighed
 I nette Træk af et æsthetisk Hjerte,
 Om ikke just paa et æsthetiskt Sted —
 Jeg troede, naar man vilde slaae paa Dre
 Den mindste Digter selv, at man lidt Euphonie,
 Hvis ikke just en udført Melodie,
 Naar Smækket kom, i Smækket burde høre;
 Og at et simpelt: „Gid du faae en Skam!“
 Var intet ægte bittert Epigram —
 Saameget meer, da selv sig mødende Matroser

Dem ei tillade den gemene Raas
 I Prosa ligesfrem, naar de med Munden flaaes,
 Men i det mindste pynte deres Stoser
 Med Riim, som „Kastelavn“ og „Hallingsaas.“
 Jeg troede, naar især det kom til Skjalde-Rampe,
 Det være sig med Klinger, eller Tampe,
 Der burde spores dog et Slags Musik,
 I alle Puf og Stød og Stik,
 Af den Natur, ihvor det gif,
 At, hvis man en Tryk-Serten fik
 Saa djærv, at man derved naturlig maatte dumpe
 Paa sin udødelige Digter-Rumpe,
 Man dog, trods Faldets virkelige Gru —
 Fortryllet af det Træffende, det Fyndige,
 Det Rette, Rette, Lette, næsten Indige —
 Gad dumpe nok engang endnu.
 Saaledes gjordes Skjønheds Love gjældende
 Hos Bønder selv i Slagsmaal mellem Fjeldene:
 Hiin Balris, for Exempel, der i Riv
 Alt havde skilt ved Lemmer eller Liv,
 For bare Moerskabs Skyld og intet Andet,
 Lo-tredde Parten af hans Bennetreds i Landet,
 Blev, da han selv engang til Tidsfordriv
 Faldt for en Bennehaand, begrædt af alle Helte,
 Der havde havt det Held med ham at spænde Bælte —
 Hvorfor? — Fordi han suur og stum og stiv
 Og strunk og stolt og studlig Kammeraterne,
 Han skar til Stamme, gif paa Liv? —
 Nei! — men fordi, blandt samtlige Krabaterne
 Paa Halling, Ingen „skar saa sød en Kniv!“
 Retop den uforlignelige Lethed,
 Hvormed han Kniven svang, og listet' ind og ud

I sin Modstanders Skind og Hud —
 Den Præcision, den Eleganz, den Nethed,
 Hvormed hvert Smit foer ud og ind,
 Liig fine Træt af Sommeraftenvind,
 I Contrapartens Hud og Skind —
 Den Rigtighed i Blik, den Sikkerhed i Rammen —
 Den Taft, den Gratie, den Rundhed i
 Hvert Staar — og den fuldendte Harmonie
 Af Skjæring i dem allesammen —
 Hvorved naturligviis blev til et Maleri,
 Værdt at betragtes og beundres, Skrammen —
 Det Alt — som lignes kan ved gode Vers
 I lunefuldt polemisk Skjerts —
 Var Aarsag, at man sørgede saa saare
 Ved denne morderlige Flængers Baare,
 Som om man under Svøben af hans Kniv
 I Sognet havde ført et Honningliv.
 Ved blot at tænke paa den Saliges saa søde
 Manerer, flød i Taarer hen Enhver,
 Der havde seet dem kun — og Een især,
 De havde kildret ofte halv til døde,
 Var (siger man) ved det begrædte Liig
 I Sørgeffaren reent utrøstelig.
 Saaledes burde hver en Stand paa Jorden
 For Alvor og for Spøg hinanden slaae;
 Thi Krig er engang i Naturens Orden,
 Og Fred kan Ingen være sikker paa.
 Særdeles burde, synes mig, Poeten,
 Hvis skønne Fag er Objectiviteten,
 Slaae med et Slags Maneer. I hvert et Slag
 Paa Maven, Brystet, eller paa Maneten
 Af det han kalder Subjectiviteten,

Der burde være Ziirlighed og Smag —
 Om ei med Hensyn paa Humaniteten,
 Saa dog med Hensyn paa hans eget Fag.
 Saaledes slaes Einherier i Valhalla —
 Saaledes Kampens Engle selv om Allah —
 Saaledes ogsaa min Gjent ganger slog,
 Da den i Kamp mod Konstvenner drog —
 Saaledes slaer jeg end til Sprogens Ære
 Med god Samvittighed, naar det skal være —
 Saaledes — at! men det er Verdens Nød —
 Saaledes slaer man kun, naar man er død —
 Død for de mange Forhold her paa Jorden,
 De mangehaande, mangeslags,
 De ordensfestlige, de dagligdags,
 Ei Dannebrogens blot, men hvert et andet Flags,
 Der nødiggjøre den gemene Morden,
 Af Mangel paa behørig Tid
 Til paa sin Myrden at anvende mindste Flid,
 Naar man maa følge Dagens Orden.
 Saaledes slaer man kun, naar man er kold og stiv,
 Død for Nutidens egentlige Liv,
 Død for Materien, for Stoffet,
 Død for Parterret, død for Hoffet,
 Død for hver Herlighed, der gjør lidt tyk og but,
 Og hvad man kalder fornem mut —
 Død, borte, glemt — i Graven vel forvaret —
 I Skærild udbændt reent til Aand —
 Og fri for alle Kjødets Baand,
 Som Gjenfærd af sig selv, forklaret —
 Tilintetgjort,
 Som Perlefarven paa en gammel Port,
 Som Vintersneen i en Sommer-Rende,

Som Rhodos Sol-Colos, der siger ikke stort,
 Nu den er falden overende —
 Kort sagt: som jeg, halvtredsfindstyve Miil
 Fra hver en Plet, hvor jeg var meget lille,
 Fra danske Pigers Bliit og danske Koners Smiil,
 Her i det Dronninghof=forladte stille,
 Svindsyge, melancholske Kiel.
 Hvad Under, jeg tilsidst i Tone, Sprog og Stiil,
 Selv naar jeg spænder Bælte mod en Bengel,
 Aldeles bliver liig en himmelsk Engel,
 Og min Satires Kniv fød som en Elstovspiil?
 At jeg er ikke grov i Sang, i Skrift og Tale,
 Dermed jeg ikke kan, og vil ei heller prale;
 Thi, hvis jeg gjorde det, med haanligt Smiil
 Imod mig Fimbulklaffer turde knobbe:
 „Det er jo ingen Konst, du Halvveis-Gubbe,
 „Dig var jo Livet selv en Fiil!“

Konst, eller ei, min Stoud, jeg vil tilbagevende
 Med søde Kniven, som jeg svang
 Mod Fimbulklaffer sidste Gang;
 De feige Bagfraklit faaer ellers aldrig Ende.
 Desuden mig et Brev er kommet her tilhænde,
 Der melder mig: hvorlunde selv den Skjalb,
 Der steg engang saa skjont, gaaer ned af Bakke,
 Fordi med Alt fra ham man ta'er tilstafte —
 Og at vort Pindus bli'er tilsidst en Ase-Stald,
 Hvis ingen Muse meer med Aserne tør snakke:
 Hvorlunde man gaaer om med et Triumvirat,
 Der, siden mit Par Ord om Jøderne,
 Paa Forslag af en bureløs Krabat,
 Skal ordentlig permanentere Møderne —

Hvorlunde, hvis jeg ikke svarer snart
 Paa Faderens Forsøg i Prose,
 Selv Sønnen tænke vil, at det er med mig klart,
 Og Manden i Parnassets Mose
 Med grønne Høse
 Forsikre (for sin Broderpart)
 At det er Alt tilfammen grumme rart —
 Hvorlunde man har aldrig seet Mage
 Til Stilen i de sidste Dage:
 Hvorlunde, da hvert Glimt af kritisk Lys forsvandt,
 Ei blot i Støvets Land, men selv i Anders Rige
 Det Edle maa for det Gemene vige —
 Hvad jeg, desværre! selv derhjemme fandt
 Kun alt for sandt —
 Og endelig: hvorlunde reent vil synke
 Parnasset i et Svælg af Dagligdagseri,
 Naar denne Sommer er forbi,
 Hvis ingen Curtius sig over det vil ynke,
 Sig styrrende med Skjold og Spyd deri.

Horn-Concerten,
 eller
 Skjertsildseventyret.

Til General-Krigscommissair Astrup.

I Anledning af Benefice-Forestillingen paa Theatret, den 10 December 1814.

Taf, kjære Ven! for al den Lummel,
 Min Aand og Sands i Aftes nød
 I Horn-Concerten, til hvis Rummel
 Du Plads mig i Din Loge bød!
 Jeg paa vor Stueplads til Himmel
 Og Helved alt var længe vant;
 Men Mage til saa tydst en Svimmel
 Min jydske Sjæl der aldrig fandt.
 Dit Indbud havde mig kun lovet
 En Prøve paa den store Dag,
 Da Hver, som sover og har sovet,
 Skal vækkes af Basuners Brag;
 Men Gildet selv, jeg ikke følger,
 En Forsmag ogsaa skjenkte mig
 Paa Alt, hvad foregaaer og følger:
 Paa Graven og paa Himmerig.
 Naar jeg betænker Engle-Neden,
 Hvori jeg stod og sad og laae,
 Samt Rædselen og Herligheden,
 Jeg ikke hørte blot, men saae,
 Den Aften skjenkte mig herned
 Hvad Folk gemeenlig først kan faae,
 Naar de tilgavns er vandret heden,

Naar Verdens-Uhret gaaer i Staae,
 Og Tiden ikke meer kan gaae —
 Kort: Døden, Dommen, Ewigheden.
 Tillad mig, pærefuld endnu
 Af disse Ting (som de, der vidste
 Dem førend jeg, har kaldt de sidste)
 Paa Niim at komme dem ihu!
 Da mig i Aftes kom for Dre,
 Strax efter jeg var sovnet hen,
 Du gad derom min Mening høre,
 Hvis jeg engang stod op igjen,
 Jeg Dig med Ærlighed vil sige
 (Men heller Ingen uden Dig)
 Om denne Tummel uden Lige
 Hvordan den virkede paa mig.

Basun-Concerten i det Hele,
 Med alle dens Trompeterstød,
 Afdelinger og Underdele,
 Som den i Musefængslet lød,
 Der, velbeseet fra alle Sider,
 Især i vore sidste Tider,
 Vel lignes kan ved Gravens Skjød —
 Deels for de brune Fjælle-Bure,
 Med Støv og Sod og Muld bestrøed' —
 Deels for de skumle høve Mure,
 Hvis Bægge lidt man burde skure
 Med Aften af den gamle Nød,
 Hvorpaa de nye Taarer flød —
 Deels for den Rolle, Hel nu spiller
 Paa Knokler mellem sammes Piller —
 Deels for den Barme stundom der,

Som og et Tegn paa Graven er —
 (Chi, som en Ven af Huset melder,
 Er lummert i Mo'er Helas Kjelder)
 Deels for det meget Spøgeri,
 Som ellers gaaer i Svang deri —
 Concerten, siger jeg, den hule,
 Hvis Brag og Brusen gjennembrød
 Den tause Nat i denne Kule,
 Mig forekom en hørlig Død,
 I hvilken Søvnens Broder snorked'
 Saa høit omtrent, som han det aarked',
 Mens Sønnen selv sin Næse suød.

Begyndelsen i denne Slummer
 Mig syntes sammes bedste Nummer*)
 Næst Midtens skjønne Melodie,
 Der klang mig, som en Drøm deri,**)
 Skjøndt legemlig jeg stod, i Aanden
 Jeg laae ret mageligt og blødt,
 Og sov og drømte selv, med Haanden
 Bag Dret, længe ganske sødt.
 Jeg drømte, Nektar blev mig buden
 I Himlen af en ureen Aand,
 Men tilrakt af en deilig Haand,
 Saa blød og fin og stær i Huden,
 Som den, hvormed Alcides = Bruden
 Sin Brudgom løste Dødens Baand.
 Men denne jydsk Drøm fik Ende —
 (Jeg kalder her det Søde jydsk,

*) Herr Gersons Overture,

***) Depuls Harmonie-Concert.

For efter Niim ei gal at rende,
 Hvortil min Muse er for kydst.)*)
 Jeg i min Grav mig maatte vende,
 Dg stod, som paa den anden Ende,
 Da man begyndte paa sin Lydst,
 Som af en sexten, sytten Stjerte
 Trompetende med Kynd at snerte
 Min Dretrommes fine Skind,
 Dg gjore næsten meer end Wind.
 Jeg negter ei, jeg blev lidt bange
 For denne Blæst — det blev vist Mange —
 Sær da jeg saae, hvad alt tilforn
 Mig havde tidt forstrækt daraussen
 In Schwarzenburg und Sachsenhausen:
 Smaadrenge med sit Underhorn —
 Gud frie os, tænkte jeg, nu tube
 Riflungerne! nu er det ude!
 Jeg vaagner vist med Sjæl og Krop
 I de Fordømtes Bolig op!
 Som af sig selv ved denne Blæsen
 Min Haand fra Dret soer mod Næsen —
 For Himlen, den var spidset paa,
 Jeg hede Helved for mig saae
 Med Alt, hvad En deri kan ramme;
 Men da jeg saae mig om, paa Tæer,
 Dg fandt mig Synder ganske nær
 De Søde, som kom med mig der,
 Saa tænkte jeg: det er det samme —
 Dg nynnede: „under deres Skjold,
 Befalende mig Gud i Bold,

*) Sær da Niimene paa ydst ere masculine.

Lad hvo, der vil, min Sjæl annamme!
 Lad gaae til Helved! I en flig
 Dmgivelse maaskee det mig
 Endogsaa ganske godt vil hve,
 Om det og bliver nok saa hedt,
 Jeg sikkert ei vil føle det
 I Heden af min egen Lue."
 Thi, kjære Ven! min Kjærlighed
 I Logen mellem de Belsignte,
 Der alle meer og mindre lignte
 Din egen Kone, som Du veed,
 Hvad angaaer egentlige Heden
 Saavel foroven, som forneden,
 Gik allerede fast til Sved.
 En Digter, af Naturen heed,
 Paa hvem først hele Hjertet brænder,
 Naar engang alt saa vidt det kom
 Med Branden, lidt sig bryder om,
 Hvis der gaaer Ild i Verdens Ender.

Det blev med alt det ei saa slemt,
 Som Puslingen dernede trued' —
 Og Skrækken snart blev ganske glemt,
 Da man de Horn, hvorfor jeg grued',
 Fik ordentlig en Smule stemt;
 Thi lille Drengen reent lod være
 (Som var særdeles rigtig gjort)
 Indlæggende sig noksom Væ
 Med dette store Horn at bære,
 Der var saa tungt, som det var stort —
 Og hver Hornist saa konstig blæste,
 At alle sexten Horn perfect

Tilfammen gjorde den Effect,
 Som om et enkelt Posthorn hvæste —
 Hvorfor hvert Dre, som ei sprak,
 Dem siger sexten Tusind Tak.
 Thi, skjøndt man elsker at bedøves,
 Som det er engang Mode nu,
 Naar Dretrommen gaaer itu,
 Naar Hørelsen os reent berøves,
 Kan jo Musik paa den Maneer
 Stofdøve Folk ei døve meer.
 Hiin Miaars-Baldhornist for Næsten
 Mig synes at bevise lidt,
 At man nu driver Konsten næsten
 For tidlig her, om ei for vidt —
 Sandt nok, hvad gode Tude skal blive
 Maa tidlig tudes — og for Stød
 Tilgavns med visse Horn at give,
 Maa man med samme være fød —
 Men Tude er Eet, et Andet Tuden —
 Til Blæsen er fornøden Bind,
 For meer end blot at stramme Huden
 Paa en uskyldig Barneskind.
 Jeg troer, vi Nordiske begynde
 Med Konstflidbyrkningen, som saa,
 Lidt mod Naturen selv at synde,
 Naar Drengene knap med Buxer paa,
 Før deres Horn de ret kan bære,
 Fast Alt, hvad dertil hører, lære;
 Jeg tvivler om, vor By vil faae
 Ret Peder-Dre-lige Tyre
 Af alt for spæde friske Fyre,
 Der stange, førend de kan staae —

Jeg troer, det er et farligt Barsel
 For vore Konster store, smaa,
 Naar spæde Muser gjøre Barsel,
 For de har rigtig lært at gaac.

Isteden altsaa for at vækkes
 Ved Bristen af en Tordensky,
 End sige dombasun=forstrækkes,
 Man sødelig sov ind paa ny.
 Jeg ikke veed hvad Andre drømte,
 Mens varte denne Pusten i
 De sexten Horn, og Konsten tømte
 Sig ud i snorkende Copie;
 Men mig kom for, som om catholisk
 Foyeren luttredes i Skjerts,
 Dg, som om Hornene symbolisk
 Sprang ud deraf paa langs og tværs —
 Det gif saa vidt, at jeg i Aanden
 Rundt om mig, hvor jeg saae tilforn
 Kun Haar paa Hov'der, efterhaanden
 Saae Intet uden lutter Horn —
 Dg strunt i Spidsen Jldens Ronning
 Som Sextenender malet ud
 Med Skjertsens evig unge Dronning
 Ved Siden, pyntet som en Brud.
 Jeg følede mig selv paa Panden
 I denne Skjertsildsherlighed;
 Men uden Pral at sigе Sanden,
 Sprang Intet af den uden Svæd.
 Dog glædte jeg mig, trods den Bedste,
 Ved den almindelige Bram —
 Man ei misunde maa sin Næste,

Fordi man ei kan stange ham —
 Desuden trøstet' mig den Tanke,
 Ved denne Lur af Horn at see:
 Hvem veed hvad der for dig kan vante,
 Naar du staaer op igjen maaskee?
 Hvem veed, om Lykken ei sig vender
 For dig, naar endt er Gravens Slum?
 Maaskee du bli'er en Sertenender
 Trods Nogen — i Elysium?
 Saa blev jeg rolig ved at drømme,
 Til Hornelegen var forbi —
 Og uden selv at mig berømme,
 Foruden mindste Jalousie.
 Men pludselig, som Solen falder
 Engang fra Himlen, fort som Kul,
 Faldt ned med gyfseligt Rabalder
 En Modestol bag Scenens Hul —
 Den styrted' ned paa døde Brimlen,
 Der vakktes nu fra Pol til Pol
 Med Skræk og Angst, som om i Himlen
 Var bleven væltet Raadens Stol.
 Gud veed hvor mangt et Horn blev rammet
 Og knuust i dette bratte Dvag,
 (Der uanmeldt i Hornprogrammet
 Kom bag paa Folk, som Dommegang)
 Jeg, i min Grav, hvori paa begge,
 Med Dydens lange Buxer paa,
 Jeg inden Logens Ristevejge,
 Som sagt, langt mere stod end laae,
 Var tumlet om, hvis ei ved Straldet
 Lyksaligviis en Dames Arm
 Mig havde støttet midt i Faldet,

Paa Næsen mod en Andens Barm.
 Mig syntes derfor, mens de Bengle
 Dernede jordskjælv Liig paa Liig,
 Som om jeg hævedes af Engle
 Bed Stødet op til Himmerig —
 Vel vendte samtlige mig Bagen,
 (Hvis Dammers man tør kalde saa)
 Men, Kjære! hvad gjør det til Sagen,
 Naar der er Englevinger paa?
 Naar trinde Skuldre, hvide, bløde,
 Trods Kniplinger om Halsens Snee,
 Den Skjønhed blotter, som de Søde
 Gemeenlig selv kan ikke see?
 Skjøndt Ingen af dem til mig stotted',
 Skjøndt de kun lidt om dem mig brød,
 Jeg veed nok selv, hvor jeg mig gotted'
 I alle Huldgudinders Skjød —
 Jeg veed nok selv hvad Fryd mig stabte
 Hvert Puf i denne Himmelfart,
 Og at jeg intet Rygstød tabte —
 Gid det kun havde længer vart!
 Det var saa himmelsk, sandt at sige,
 At jeg har næsten ganske glemt
 Det hele tydske Himmerige,
 Som fulgte det — og det er slemt;
 Thi man er kjed nu af det Tydske —
 Du selv, min Ven! som bød til Gjest
 Paa denne Hornvidunderfest,
 Begynder maastee selv at tydske? —
 Det være, som det vil, min Sang
 Om Døden, Dommen, Evigheden,
 I Skjerts og Ild og Horn herneben,

Er bleven næsten evig lang —
Hvad om jeg selv holdt op at tude?
Belan! jeg siger Snip Snap Snude:
Mit Skjertsildseventyr er ude
Paa Jydff og Tydff for denne Gang.

Ode til Kæmmereer v. Harbou.

(Med en tilbagesendt Snusstobaksdaase.)

Tak, ædle Mand! som selv til Hove,
 Hvor Faa kun holde, Mange love,
 Meer holdt, end lovet mig! — Dog tys!
 Giv ingen af de Smaa beroppe
 Paa Høflighedsparnasfets Toppe
 Om Parenthesen mindste Nys —

Den blive mellem os! mens Taffen,
 Jeg her Dig synger for Tobaffen,
 Du gav mig med Din Daase der,
 Du frit blandt dem og mange flere
 Privat kan lade circulere,
 Nu jeg har publiceert den her!

Af ægte patriotisk Glæde
 Jeg næsten færdig er at græde,
 Mens Pennen gaaer af Fryd i Staae —
 Jeg drømmer kun om Held for Landet,
 Og glemmer næsten alt det Andet —
 Jeg strax skal sige Dig, hvi faa:

De Danstes Handlinger af Malling
 Har, fra jeg var en lille Gnalling,
 Fortryllet og forundret mig
 Som i vor Tid fast uden Lige —
 Nu veed jeg ei hvad jeg skal sige,
 Bed Tanken blot paa den af Dig.

Den Handling: mig i Næfens Vaande,
 Da jeg var uden Liv og Aande
 Der, hvor jeg gad havt idel Aand,
 Med al Din Forraad at forstrække,
 Bed hele Daafen mig at række,
 Endog i Løn, med egen Haand —

Om den — blandt dem, som nu er Mode,
 Bør til de store, eller gode,
 Hensøres, eller begge to?
 Den Ting moralsk at undersøge,
 (Da man med saadant ei bør spøge)
 Jeg la'er til bedre Tid berøe —

Men stor — men god — men begge, Kjære!
 Hver afgjort dydig Daad i Ver,
 Mig kan sig ingen ædel Hu
 Meer stor og god i Gjerning vise —
 Den gi'er mig Aand, der gi'er mig Prise —
 Og, ædle Mand! det gjorde Du!

Derfor skal ogsaa til Dig drage
 Med Daafen, atter fylbt, tilbage
 Min Taks bevingede Merkur,
 Og smukt sin runde Hat Dig svinge,
 Bed Hilsenen fra mig at bringe,
 Med al en Hofstafes Cultur.

Han var saa god — for Dig at sige
 Min Tak — fra sit Olymp at stige
 Til mit *Brolæggerstræde ned;

„Ehi,“ lod hans Ord, „med hvad der sendes
 „Til det Palais — til Hans og Hendes —
 „Bør følge lidt Bøttalenhed!“

Han selv dicterer, hvad jeg skriver —
 Og Du formoder let, hans Jver,
 For som et Bud at tjene mig,
 (Da Guder ellers affkye Pressen)
 Meer gjældte Prindsen og Prindsessen,
 Min gode Ven! end mig og Dig.

Tak altsaa, Tak, fordi mit Dje
 Deroppe faae det Edle, Høie,
 Det Skønne, Store, taagefrit.
 Der fuldt sig ei det aabenbarer
 Med alle Solens Straaler, klarer
 En Priis imellem det ei lidt —

Tak, for at der jeg uden Brille
 Fra Maanen Solen kunde stille:
 Fra Psyche selv Amalia,
 Fra Billedet Originalen —
 Og fra hver anden Glands i Salen
 Den, som direct kom himmelfra —

Tak, for at Nektaren mig smagte,
 Som om mig Hebe selv den bragte —
 For selv Ambrosien hav Tak!
 Ehi hvad er Viin, hvor skøn den straalers,
 Og Ananas i gyldne Skaaler
 For den, der savner sin Tobak?

Tak, for at der, hvor intet Lune
 Og blot et Dieblik gad blune,
 Mit ikke ganske faldt i Slum!
 Tak, for at der, hvor jeg gad være
 Petrarck, om muligt, og Voltaire,
 Jeg ei var døv og stum og dum!

Tak — uden meer bevinget Snakken —
 Tak, bedste Harbou! for Tobakken!
 For tusind Støvgran, tusind Tak!
 Tak for hvert Stænk af Aand, som gjorde
 Mig mindre kjedsom over Borde!
 Tak, nok engang, for Din Tobak!

En Lovsang jeg derfor dig loved' —
 Gid, som Tobakken selv mig hoved',
 Den ogsaa kunde høre Dig!
 Den er kun ligefrem den danske —
 Din var ei heller af den spanske
 Til Lykke just — det trøster mig.

Er denne Lovsang just ei Mage
 Til dem paa større Høitidsdage,
 Til disse Thor- og Tordenstrald,
 Som uden stort sig at genere,
 Hvor Kjæmper selv sig moderere,
 La'er stundom gaae den store Skjald —

Er den og ei som den, vi hørte,
 Da Lykken os tilbageførte
 Hiin stive, „stærke Kraftens Gnist,“

Der „svingende sin Farvebue,
 Blev dobbelt stor, i Regn, at skue,
 Der sammenføiedes „med Ligt“ —

Er den og ei, som Urte-Bisen,
 Som nylig ærtes i Avisen,
 Kort: er den ikke „stærk og fri“ —
 Har den ei „baade Sværd og Hammer,“
 Som Thor i Konstens nye Rustkammer —
 Er der lidt Mening dog deri.

Er' alle Toner i min Dde
 Just hverken store eller gode,
 Er Sangen selv dog ei forslidt —
 D! maatte den en Liighed have
 Med den af Dig mig rakte Gave,
 Ved med hver Priis at pirre lidt!

Ode til Statsraad v. Holten i Odense.

I Anledning af hans Ode til Kammerherre v. Harbou.

Hvad begge Dverne forstode
 Bed store Handlinger og gode,
 Derfor har Danmark Sort paa Hvidt:
 Og, hvis man kan paa Grundtvig lide,
 Faaer menig Mand det snart at vide,
 Tak Snorros Kul og Saxos Kridt.

Mig forbeholdtes det, min Næste
 Blandt største Handlinger og bedste
 At skildre Perlens sande Træk,
 Og, Holten! Tak Din Ddes Ode,
 Hvad hine fem umuligt troede,
 At gjøre klart med Pen og Blæk.

Den bedste Handling, for det første,
 For mig, som saadan, og den største,
 (Thi mig er Godt alene stört)
 Er den, der fremmed Priis forsægter,
 Og egen Adkomst til den negter,
 Naar den har selv det Bedste gjort.

Den største Handling, for det andet,
 I Verden, ei blot her i Landet,
 Er den, som Heltens overgaaer:
 Den, hvortil Klygt og Mod og Styrke,
 Og al den Fromhed, Engle dyrke,
 Med alle Dyder ei forflaaer.

En saadan Handling her i Stovet
 Har Du, min ædle Holten! ovet
 I Dden over Dden min;
 Og gives der en Priis herneben,
 Der overlever Ewigheden,
 Som Du mig skjenker, er det Din!

Beviset ligger hver for Næsen,
 Han være nok saa logisk kræsen,
 Der læser Din pindarste Sang,
 Hvori — det kalder Du en Tomme! —
 Høit over Fredriksbergste Bomme
 Din Pegasus fra Jorden sprang.

Høit over ham, der øverst sidder
 „Paa Bjergets Lind, som slagen Ridder,“
 Og tommer Hestekildens*) Elv,
 Du svang Dig; og den Himmelhvie,
 Du straalet saae med stuffet Die,
 Var ene Skyggen af Dig selv.

Hiin Majestæt, endstjøndt den stifter
 Kronions, naar den naadig nisser,
 Dog kommer imod Din tilkørt;
 Thi, medens den for Tabet gyser
 Af mindste Priis, Din Almagt nyser
 Besseden stolt den største bort!

Naturligviis jeg her kun taler
 Om Digterhandlings Idealer;
 Alt Størst er her paa Jorden Digt;

*) Hippokrene.

Dg, naar man leder om det Bedste,
 Saalidt hos sig, som hos sin Næste,
 Profaisk talt, man finder sligt.

Men i det store Digtterrige,
 Hvor Alt er himmelsk, uden Lige
 Det allersjeldneste, jeg veed,
 Naar afgjort man Genie besidder,
 Dg engang slagen er til Ridder,
 Er udentviol — Beskedenhed.

Hos mig, der ikke har den Ære,
 Som Digter mindste Krands at bære,
 Til Dækken af de hvide Haar,
 Er denne Dyd saa Fod i Høse,
 At den er ikke værd at rose,
 Hvis selv til Ydmyghed den gaaer.

Men, ædle Holten! hos en Sanger,
 Der sadler den bevingte Ganger
 Saa net, saa let, saa ret, som Du,
 Der, som Statsraad, om ei Ridder,
 Endog paa vingeløse sidder,
 Er denne Dyd selv meer endnu.

Dig altsaa kan jeg ene gieste
 Med Hilsenen af Største, Bedste;
 Fra Dig mig kom for Sagen Syn —
 Jeg tænkte rigtig nok alt længe,
 Naar Musen slog paa slige Strænge,
 Det Største, Bedste var i Fyen.

Sophienholms Erindring.

Til Musen.

Paa Frue Conferentsraadinde Bruns Fødselsdag.

Kjøbenhavn, d. 3 Juni 1815.

Du, som fangen, under Tag,
 Inden Kongestadens Mure,
 Fra min Ankomst til i Dag
 Hjertesyg og hovedsvag
 Læs har maattet kuffelure,
 Mig og dig til lidt Behag —
 Til paa Sangens Høitidsdag,
 Paa den skjønne Fest i Baaren,
 Da fra Pindus hid blev baaren
 I Chariters Favnetag
 Dannemusernes Veninde,
 Nordens bedste Sangerinde!
 Flyv, med Gryets første Blink,
 Paa den Huldes Søstervink
 Udløst af dit skumle Fængsel,
 Did, hvor lys og mild og varm
 Tilflugt mod min Skjebnes Harm
 Venter dig med aaben Arm —
 Did, hvor alt din første Længsel
 Flygtede fra Byens Larm,
 Modens Baand og Livets Trængsel
 Til Naturens stille Barm —
 Hvor dens rene Blikke tændte
 Skjønheds Lys i din Fornuft —

Hvor i hvert et Bist, som sendte
 Dig imøde Vaarens Duft,
 Edentryllet du gjenkjendte
 Himmelhjemmets rene Luft —
 Hvor du natlig glemte Sorgen,
 Dysset i en salig Slum,
 Dg opvaagnet fandt hver Morgen
 Atter dit Elysium —
 Hvor en søsterlig Veninde,
 Trykt til min Sophies Bryst,
 Ofte saae din Taare rinde
 Af en alt for himmelsk Lyst —
 Hvor de høie Skovens Kroner
 Tidt i hellig Tempelklang
 Gjenløb af din Schulzes Toner
 Dg din Frederikkes Sang —
 Hvor den glade Moders Dre,
 Bliffortryl't af Lottes Syn,
 Engles Sang alt kunde høre
 Lyttende til Idas Nyn —
 Hvor de tvende Søster-Engle,
 Dalens modne Roser nu,
 Blomstrede paa spæde Stængle
 Knop og Knop kun Børn endnu —
 Hvor med dem, og af! med hende,
 Som til deres Hjem hos Gud
 Maatte først tilbagevende,
 Du gif tidt i Skoven ud —
 Hvor i Maanstin-Nætter ene
 Med Teutonas Liv-Gamene
 Tidt du vandred' Haand i Haand,
 Dg i Ustylds Hippokrene

Sødt berusede din Aand —
Dit paa lette gyldne Binge
Flyv, min Muse! flyv med Til,
Lig din Elskovs første Piiil,
Dagens Dronning taus at bringe
(Mens Lykønsnings-Klokker ringe)
Meer, end Ord, som høit sig svinge,
Meer, end Lyd, som lifligt klinge,
Blot — en Taare og et Smil!

Paradiisfuglen.

Til Frøken Abelaide Brun.

Kjøbenhavn.

Du med Edens rene Melodier
 I det lille, kjæle, spæde Bryst;
 Du, hvis Flugt og Svæven, naar du tier,
 Tryller Diet med en Himmels Lyst!

Stjønne hovedlyse, hjertevarme,
 Bingesavre Fugl fra Paradiis!
 Siig, hvordan forvilled' du dig Arme
 Ned til Støvets Dst og Livets Gis?

Hvordan kunde du det Ly forlade,
 Hvor i Ætherdufte du dig svang
 Mellem Lysets Rosenlundes Blade,
 Mens omkring dig Søsterengle sang?

Hvor din Ustylds søde Dromme spilled'
 Med sig selv i Salighedens Favn,
 Og hvor ingen Beemods Taare trilled'
 Paa din Kind ved Idealets Savn?

Greb en Hvirvel dig paa hine Toppe,
 Hvor du først slog dine Binger ud?
 Af! saa stormer det og selv beroppe
 Mellem Straaler nærmere ved Gud?

Sommerfugle flagre, glimre, brænde,
 For i Venstabs Keeg at fange dig —
 Venner de? — som ganske dig misstjende,
 Ved at troe din Flagren deres liig!

Mandfolk er det! — Flygtning fra dit Eden,
 Bogt dig vel, de Falttes Hegn at troe!
 Kun i Elskovs Helligdom herveden
 Kan du flagre frit og rolig boe!

Hvor det lyse Hoveds Idealer
 Og det varme Hjertes favne sig
 I et Trylleri, som toner, maler,
 Og henspæver, din Erindrings liig —

Kun i denne Lund, hvor Skjønhed bygger,
 Hvælvet om af Evighedens Teg,
 Kan i Lilieduft og Rosenskygger
 Du gjentage her din fordums Keeg.

Spørger du, hvor den paa Jorden findes?
 Fløi saa gjerne did fra Sværmen her —?
 Over Skyer høit dens Tempel findes;
 Og den er, du Engel! hvor jeg er.

„Hvem er jeg da vel?“ — Os begge fatter
 Sværmen ei, din Ustyld flagrør i;
 O! men elst mig trygt, du Himlens Datter!
 Jeg er din Veninde — Poesie.

Anakreon til Psycharion.

Til Samme.

De Toner i din Sang og Spil,
 Du hentede' himmelfra,
 Som i sit Tempel lyttede' til
 Selv Roms Cicilia —
 Det Edens Spirers Trylleri,
 Du røbed' alt, som Noer,
 Og dets nu modne Harmonie,
 Hvorpaa du selv ei troer —

Hvad hvert et Blomst og Smigerblad,
 Som strøes i dit Fjed,
 Dig daglig lærer udenad,
 Og som du dog ei veed —
 Den Hellas Kunst, som hæved' sig
 Til Idealers Rang,
 Og som er dansk Natur hos dig —
 Fortier Harpens Klang.

Det Liv, dit hele Væsen fit
 I Mine, Bæxt og Gang —
 Den Aand, som lyser i dit Blik —
 Fortier og min Sang.
 Hvis let og frit i Konstens Baand
 Og den bevæger sig,
 Hvis den har mindste Liv og Aand,
 Saa har den det af dig.

Hvis, bølget om af Melodie,
 Svøbt i en Tankes Liin,
 En Guddom bader sig deri,
 Saa er det ene din —
 Ei, Psyche! hvad min indre Sands
 Fortryller, dig saa nær,
 Men blot dit Legems ydre Glands
 Afstygger jeg dig her.

„Som Hebes, blød og hvid og trind
 Dg kjælen er din Arm —
 Dg Rosen falmer ved din Kind,
 Dg Liljen ved din Barm —
 Den Perle, du beundred' nys,
 Imod din Hals er graa —
 Dit Smil er Morgenrødens Rys —
 Dit Die Himlens Blaa.“

Saa sang jeg, og du raabte: „Lys!
 Hvor tør du smigre saa?“
 Dg negted' mig det søde Rys,
 Jeg havde ventet paa —
 Med halvfortørnte Blikke ned
 Du paa din Sanger saae —
 Dg trued' selv, hvis jeg blev ved,
 Mig paa min Mund at slaae.

Men, Psyche! men, bliv ikke vred,
 Jeg synger det endnu —
 Jeg bliver uophørlig ved,
 Saa længe du er du!
 Det nytter ikke, mig at slaae —

Hvis du vil aldrig smigres saa,
 Du ikke blot paa Munden maa
 Din Maler, som din Sanger slaae,
 Men alt for skjønne Psyche! du
 Maa slaae dit Speil itu!

Immanuel til Ida.

Til Samme.

Slaae det itu, Naturens hulde Datter!
 Slaae mit, slaae hvert et andet Speil itu,
 Med den Ustyldigheden egne Latter,
 Der vilde dræbe dette Blads Forfatter,
 Hvis Smiger havde været her hans Hu!

Et Speil for alle Livets Indigheder,
 Meer eller mindre klart, er Digt'rens Bryst;
 Viid, naar det samler, hvad Naturen spreder,
 Det elsker Skabningen, men det tilbeder
 Kun Skaberens i dets Beundrings Lyst.

Dog, naar deri sig maler uden Lige
 Den Gjenstand, Mandens Hjerte meest har kjær,
 Den Elsteligste i Guds hele Rige:
 En aanderig, ustyldig, yndig Pige —
 Det kommer let Afguderens for nær!

Tilgiv den gamle Sanger, hvis hans Hjerte,
 Paa hvilket Livets Hammer tidt faldt tungt,
 I Hvirvlen, dine Toners Flugt det lærte,
 Og Flammen, som dit Smil uskyldig næerte,
 Af Glæde over dig blev alt for ungt!

De Blomster visne snart, hans Sang dig strøede,
 Din ydre Glands vil visne selv engang;
 Men Psyche! selv bag Livets Aftenrøde
 Vil skinne, lue, flamme, blusse, gløde
 Det Indre, dig fortaug hans Harpes Klang.

Naturens yndte Datter! i det Mindre,
 Bliv Idealet tro, du valgte dig!
 Lad alle Konstens Stjerner om dig tindre!
 Men helligst, helligt blive dig det Indre,
 Som ene gør din Glands uvisnelig!

Til Frue Professorinde Rahbek, født Heger.

(I Anledning af en mig fra hendes Haand for Die kommen Afskrift af mit tydske
Afskebsdigt til Grevinde Adelaide Bombelles, født Brun.)

Kjøbenhavn, 1816.

Seer mit Hjerte jeg i dette Speil?
Smile mine Tanker mig imøde?
Opstod, himmelluttret, uden Feil,
Deres Aabenbaring fra de Døde?
Bragte fra Teutona Hjemmets Aand
Hid tilbage til mit Danmarks Have
Mine Runer, i en Engels Haand
Skriftforvandlede til Tryllestave?

Drømmer jeg? er end ei visnet reent
Kransen, mine danske Sangveninder
Huldt mig bandt af smilende Kjærminder?
Blomstrer her den tidlige mig seent?
Har, trods Storm og tordenlumre Dage,
Dybt i Skjaldens Floras Efteraar,
Friske Blade den endnu tilbage,
Sødt erindrende den svundne Baar?

Er mig Nordens Himmel meer ei vred?
Hader Afers Væd mig længer ikke?
Smiler Freya selv i disse Bliffe
Fra sin lyse Stol mig atter ned?
Tør jeg troe mit Die, troe mit Hjerte,
Stirrende paa disse Staves Lyst?
Deler end min Belyst og min Smerte
Nogen Hjemmets Afsynnes Bryst?

Hulde Bink af Nordens Indes Aand!
 Glimt af fordums fædrelandske Smile!
 Herthalundens Amors kydske Pile —
 Træk af Charis Margaritas Haand!
 Skrift, hvori sig Dannisheden maler,
 Som den svæver for en Engels Sandt,
 Med Kjærminde-Kuners Idealer!
 Du har laant min Beemod huld din Glands!

Haanden, for hvis kjæle Krystens Favn
 Rosenknappe selv er' ei for omme —
 Som jeg tidt i Venstabs bittre Savn
 Elskovssyg har kyst i søde Dromme —
 Den har værdiget et Blomstersuf,
 Som i den forladte Sangers Smerte
 Rosenblodigt udsprang af hans Hjerte,
 Meer end blot et fingerflygtigt Pluf!

Den har nektarbægerrundet sig
 For det Spæde moderømt at vugge,
 Let berørende dets mindste Fnugge,
 Morgenrødens Rosenfingre liig!
 Den har foldet ud hvert Blad, med Dvælen,
 I dens Lilievistens Zephyrluft,
 Og for Diet selv udpyntet kjælen
 Rosenduffen i sin Barneduft!

O! nu først min Sang mig synes færdig,
 Indemoden, elskelig og skøn,
 Som jeg ønskte den saa dybt i Løn
 Engles Engel, Sangens Ida, værdig!

Du, som aldrig glemt jeg eengang saae!
 Du, hvis Rose duster i mit Hjerte,
 Lindrende de gamle Toners Smerte,
 Du har lagt den sidste Haand derpaa!

Den døende Harpeklang. *)

Til Adelaïde, Grevinde af Bombelles, født Brun.

(Ved hendes Afreise, den 6 Mai 1816.)

Om en Yngling i en Dal hernelen
 Svæved', som om Ustylds Par i Eden,
 Huldt en Tryllefugl i Blomsterham;
 Sang ham, midt i Floras stumme Brimmel,
 Med til Jorden født den hele Himmel;
 Var saa munter, vever, from og tam.

O! hvor elskte han dens underfulde
 Dybe, rene, milde, søde, hulde
 Hjertetoners inderlige Klang!
 Af! men neppe var hans Vaar udrunden,
 Før den Himmelste ham var forsvunden,
 Og ei mere lød den elskte Sang.

Med sin lille Hjrdestav i Haanden
 Vandrede han ud saa mod i Landen,
 Søgende sin Sangfugl overalt;

*) Efter det lille tydske Afstedsdigt, som en dansk Muse bearbejdede med egenhændig Afskrift; see det foregaaende Riimbrev.

Men, forgjebes! ingen Stemme svarer!
 Ingensteds sig for ham aabenbarer
 Meer den bliffortryllende Gestalt.

Vee mig! vee mig! raaber han forvildet,
 I en Labyrinth af Torne hildet
 Midt i Orkens uveifomme Krat —
 Ak! omsonst, af Eden ude, leder
 Efter Paradisets Herligheder
 Ustyld, af sin Engel selv forladt!

Ingen Bæk i Sandets Tørke rinder,
 Taaren standser selv paa mine Rinder,
 Neppe føler jeg mit Aandedrag;
 Rundt omkring mig Orken sig fordunkler;
 Ingen Stjerne meer paa Himlen sunkler,
 Og mit Hjerte slaaer sit sidste Slag!

Segnet hen, opgav sin Aand den Gode —
 Ida! — som den Segnende tilmode,
 Da sit sidste Suk han drog i Sang,
 Segner her, i din forladte Have,
 Mellem sin Begeistring's sjunkne Grave,
 Harpen, som af dig omsvævetklang.

Du, som der, hvor Ustylds Chor sig svinger,
 Høiere, paa dine Toners Binger,
 Over Pindus og Olympens Sal,
 End hver anden Tryllereft af Eden,
 Der bevinger Harperne herneben,
 Hævede mig Sangens Ideal —

Du, min Sjæls Tilbagegiverinde
 Her i Støvet af hvert Himlens Minde
 Fra den Tid, jeg var et Barn endnu —
 Fra den Tid, da paa sin Ustylds Stængel
 Blomsten, der nu visner, var en Engel,
 Elstet, from og elskelig, som du —

Du, som ubevidst, i stille Lunde,
 Medens mine tause Taarer runde
 Hyldende Naturen i din Kunst,
 Lønnede det yndefjælnes Hjerte
 For enhver opoffret Elstovs Smerte
 Med en Huldgubindes sidste Gunst —

Du, som, uden selv mig nær at drømme,
 Lød mig Livets Belyst-Væger tomme,
 Naar jeg henrykt aandede den Lust,
 Morgenrøden i dit Smil forgyldte,
 Og som dine Læbers Nyn mig fyldte
 Med Cytheres Kysfes Nektarduft —

Du, som himmelft foresang min Stemme,
 Hvad mit Dan engang vil meer ei glemme,
 Charis-Tonen i min Harpes Klang —
 Datter af min Ungdoms Erycine,
 Digt'rens yngste, sødeste Seline!
 Du forlod mig — og nu dør min Sang.

Dog i Døden selv, du Elskelige,
 Skal dens Beemod Ibs-salig stige,
 Som dens Glæde paa din Fødselsdag!

Hør det, Kjærlighedens lyse Stjerne!
Dg I Nattergaler i det Fjerne,
Slaaer igjen mit Hjertes sidste Slag!

Tryl den Hulde hist, Teutonas Eden!
Med et Venstabs Paradiis herneben,
Som den danske Haves, hun fløi fra!
Spirer, Himmel-Blomstre, hvor hun træder!
Signer hende, Jordens bedste Glæder!
Favner hende, medens Hertha græder,
Hymen, Amor og Cecilia!

Til Rosen imellem dens Sødskende,

som Ida's Moder sendte mig Morgenen, den 22 Aug. 1816.

Selv den Sanger, i hvis Hjerte
 Sluttes ei den Uskylds Kerte,
 Der paa Livets første Sti
 Viste ham i barnlig Haaben,
 Kjærlighedens Himmel aaben,
 Og den sande Gud deri!

Medens denne Kerte lyser,
 Selv i Ald'rens Vinter fryser
 Hjertets Gihon aldrig til;
 Med de søde Barnets Minder
 Ewig nyt han der gjenfinder
 Paradisets Englespil.

Selv mig, trods hver Dolk, som saarer,
 Der endnu kan fælde Taarer,
 Gjennembort af Elskovs Pii, l
 Kjælnø Rose, ved at skue
 Liighed i din milde Lue
 Med mit Edens Engels Smil!

Mellem dine Søstre søde
 Duffer du saa huldt imøde,
 Fuldeligen aabnet nys,
 Zittrenet paa mine Læber,
 Som til din Berøring stræber
 I tilbageholdte Kys!

Dg dog svinder disse hulde
 Hjerteblades himmelfulde
 Morgenrøde snarlig hen;
 Dg den Belyst, den udstrommer,
 Hvis jeg ei dens Bæger tømmer,
 Kommer aldrig meer igjen!

Edens Datter, ja! trods Sorgen
 For dit Rosenliv, i Morgen
 Er du alt, som aldrig fød;
 O! hvorfor da tør jeg ikke
 Nærme mig med meer end Bliffe,
 Blomsten, alt en Anden brød?

Ida's Billed, nei din Engel
 Paa sin Ustylds Himmelstængel
 Vispler i min Zittren: Nei!
 Visne maa, hvad her jeg skuer;
 Men, hvad i mit Hjerte luer
 Evtigt, visner evig ei!

Til Svoger Pan.

(Som Overbringer af den i Hast heftede Bog.)

Min store Skovtrod! du, der veed,
 Som Echo's Mage, lidt Bested
 Om hvad smaa Trolde just ei vide:
 Hvordan min Muse kommer ned
 Gemeenligen til rette Tide,
 Tak skee den Smule Hovedbrud
 I Bers ni Maaneder forud
 Saavel paa min som hendes Side!
 Tag denne lille Glut af Bog,
 Som nu just er til Lyset kommen,
 I Hast til Drdrup med i Kommen,
 Og undskyld, at den stakkels Pog
 Saa godt som nogen bliver stiftet
 Til Fødselsfesten der, hvorpaa
 Han alt i Moders Liv, som saa,
 Var overordentlig forpiftet.
 Hans Moder, Musen, har mig sagt,
 At han med Amors Bold og Magt
 (Endskjøndt der var endnu tilbage
 For Svangerskabet fire Dage)
 Til Berden vilde, Knald og Fald,
 Den Dag, hvorpaa blev født vor Schall.

„Selvsamme Dag“ (var Drengens Ord)

„Hvorpaa den letteste blandt Musen,
 „Som Die, Sind og Sands beruser,
 „Sprang ned fra Piudus paa vor Jord,

„Jeg have vil, Mama! den Ære,
 „(Hvis og for tidlig) født at være.“
 Som sagt, saa gjort! I Morges, Kjære!
 Hvor meget Musen peb og sang,
 Blev Thiele=Pressen ham for trang,
 Og (som Avisen dig kan lære)
 Han pludselig til Verden sprang.
 Men ikke nok med det engang!
 Knap var han der med Dien, Drer,
 Med Næse, Mund og Top og Tip,
 Og alt det Dyrige, der hører
 Til en fuldstændig Sperevip —
 Flux, som om Purken havde Binger,
 Med Gæt han fri for alle Baand,
 Før ret jeg fik ham i min Haand,
 Sig ordentligen fra mig svinger!
 Hvorhen min Dreng? hvad vil du da?
 „Til gamle Svoger Pan, Papa!“ —
 Men Dreng! du er jo ingen Pige!
 Hvad vil du ham? hvad skal det sige?
 „Jeg i hans Lomme hoppe vil;
 „Jeg veed nok, hvem han fører til!“ —
 Dreng! er du gal da med din Hoppen?
 Du har jo ingen Ting paa Kroppen!
 Nyfødt, upyntet, end ei døbt,
 Og knap i Hast en Smule svøbt;
 Bliv i din Bugge paa din Pude,
 Til du kan blive smukt klædt paa;
 Betænk, at der er Stads derude! —
 „Papa! jeg kan — jeg vil — jeg maa;
 „Lad du mig kun med Svoger gaae!
 „Man venter intet stivt Besøgen,

„Hvor man ham venter, troe du mig!
„Hvis Festen og er stadfelig,
„Der bliver sikkert dog lidt Spøgen.
„Du har desuden selv mig sagt,
„(I fald man og paa mig gi'er Agt)
„At Venus selv er uden Pragt,
„Og Amor ganske splitternøgen.“

Til Broder Dannemand, hvem han ellers er, i London. *)

Kjøbenhavn, 1816.

Min kjære Landsmand! (Birkelig —
 Jeg agter og jeg elsker Dig —
 Skjøndt jeg ei elsker Et og Andet
 Hos mine Landsmænd her i Landet,
 Med hvem desuden jeg har Krig —
 Forstaae mig vel — ei borgerlig,
 Men, tvertimod, i Aandens Rige,
 Der, som Du veed, kun lidt vil sige
 Nu, Coursen har forværret sig —
 Desværre! Konsten nuomstunder
 Tilfidsst dog lider meest derunder,
 At Alt, hvad der er ikke Konst,
 Gaaer op i Taage, Røg og Dunst;
 Thi, naar med Mynt det reent er ude,
 Naar Guld er blevet reent Papir,
 God Nat al Livets ægte Ziir!
 For Klude faaer man saa kun Klude.
 For Lapper, selv i Poesie,
 Man faaer kun lutter Lapperi:
 Men — det er Marsag og til Krigen,
 Jeg har med K — og D — og K —
 Og alt det aandelige Fæ —
 Der endes vil med Coursens Stigen.
 Gud frie hver ædel Aand for Fred,
 Saa længe Faldet varer ved!)

*) Aabent Brev med en Ven, der bad mig om en anbefalingskrivelse til een af mine Bekjendte i Engelland.

O Du — (tilgiv mig meer end Snefen
 Af Bers i første Parenthesen —
 Hvis ei, begynd forfra igjen,
 Og overspring vor Cours og den!)
 O Du — som nu mig foresvæver
 Paa Hjemstavnslængslens fjerne Top,
 Og smilende mig nærmte hæver
 Med rakte Hænder til Dig op!
 Du Kæde, som jeg fast tilbeder,
 Som man kun Himmelske det bør,
 Og, som jeg ingen Anden tør,
 (Med mindre det var een af Eder,
 I Hulde, der i Syd og Nord
 Til Himmel gjøre mig vor Jord)
 Du, om hvis Mage Skjalden leder,
 Hvis Brevet ikke finder Dig,
 Forgjeves vel evindeligt —
 Du, sjeldneste blandt Sjeldenheder,
 Hvis Perle reent fortryller mig,
 Fordi, saa langt fra vore Grændser,
 Og dog endnu bestandigt Dansk,
 I Dig det hele Dan jeg ændser.

Sæt og, Du noget engelsk var,
 Den lille Feil jeg selv jo har —
 Den havde selv de gamle Fædre —
 Hvis Du er dansk, som Svend og Knud,
 Der og til Engelland drog ud,
 Saa er Din Danskhed desto bedre!
 Det Baand, der binder os især,
 Bort Modersmaal dog altid er;
 Det kan Du, hvor Du er, ei glemme:

Det yttres sig med sund Forstand
 Endnu paa Themsens fjerne Strand
 I mangen kjæf og mandig Stemme —
 Det tæmmede selv Hingst og Horst,
 Og toner end i Windsors Forst —
 Kort sagt: det glemmes kun her hjemme.

Hvad altsaa, kjære danske Ven!
 I Landet, hvor vor Knud var Herre,
 Og hvor hans Søn, jeg selv, desværre,
 Trods Navnet,*) ei kan komme hen,
 Jeg portofrit Dig vilde bringe
 Ved Hjælp af den merkurste Binge
 Paa Brevets Overbringers Hæl,
 Er egentlig min hele Sjæl.
 Den føler Trang, sig at udgyde
 For Fyenbo, Sjællandsfa'er og Jyde;
 Og da den ingen finder her
 (Paa Digt'rens hele Verden nær)**)
 Saa danst, som jeg endnu det er,
 Den vil sig over Havet svinge
 Ved Hjælp af den nysmeldte Binge.

En Leilighed, saa stjøn som den,
 Var aldrig før, min gode Ven!
 Thi den Merkur, der bringer Brevet,
 Jeg kjærligen Dig her har skrevet,
 Er, om ei just mig selv, saa dog.

*) Knud Sjællandsfa'er.

***) Med hele Verden, notabene,
 Poeter i Særdeleshed
 Tre fire gode Venner mene.

Langt meer fra mig, end kunde være
 (Hver anden Ben og Bog i Ver)
 Den bedste Ben og længste Bog.
 Hvad Sjælen angaaer, smigrer sig
 Min egen, at den min er liig.
 Og naar Du Kroppen ret betragter
 Fra Taa til Top, og for og agter,
 Saa staaer der for Dig i Din Gal,
 Ei stakkels Knud med alt det Skjeve,
 Han har i Næse, Mund og Kjaeve,
 Men stakkels Knud, som Ideal —
 Ei, som han blev ved Koppers Nanen
 Af den oprindelige Stik,
 Hans femaars Digteransigt fik —
 Ei, som han blev ved stemme Nanen
 Til Slentren og til Snuustobak,
 Til gammel Hat og luslidt Frak —
 Men, som han sikkert var i Planen,
 Og, som han i det mindste troer,
 Han bleven var, hvis her paa Jorden
 Ham samme Fa'er og samme Mo'er,
 Som ham, Du seer, bestjæret var vorden.
 Merkuren altsaa, som Du seer,
 Er baade mig, og meget meer.
 Tal med ham, og Du snart vil finde,
 Han ude har, hvad jeg har inde;
 Men vil Du noget hjertelig
 Engang med ham iudlade dig,
 Saa vil Du ikke blot opdage
 Mit Hoveds og mit Hjertes Mage,
 Men noget Edelt, om Du vil,
 Som der er neppe Mage til.

Hvad nu paa Hjertet ligger mig,
 Bed ham, min Ven! at sige Dig —
 Hvorom min Tankes Binge svæver —
 Hvori jeg henrykt aander, lever —
 Er den antibarbariske Krig,
 I hvilken hist John Bull sig over,
 Som en honet fornuftig Tyr,
 (Der ikke stanger tamme Dyr)
 Mod Koberkystens vilde Løver —
 Den ligner i det Store min
 Imod Parnassets vilde Sviin
 Saa meget, at jeg tidt forlegen
 Ei veed, om det er ei min egen?
 Hist er det vel en Koberkule,
 Hvor Kroppe plages uden Skjel,
 Og her en lille Ludlamshule,
 Hvor ifkun Aander slaaes ihjel —
 Vel raabe Zahras Driks Chamiter
 Paa Islams mægtige Prophet,
 Og her vor fælleds Adamiter
 Paa Ludlams prægtige Poet —
 Vel løbe Fødder histet Fare
 Bed Bastonnadens Tyranni,
 Mens her man Hov'der kun maa vare,
 Som der er sjelden Noget i —
 Vel ligger hiin fordomte Rede,
 Saa brandguul, sortebrun og styg.
 I Middagssolens stærke Hede
 Hist oppe høit paa Klodens Ryg,
 Mens Koberborgen her i Norden,
 Mod hvilken jeg har rustet mig,
 En Smule neden under Jorden

Har efterhaanden sænket sig —
 Bel er dens sjunkne Udenværke
 Kliint op i Hast af lutter Dynd,
 Og hvis man sagde, de var stærke
 Fra Konstens Side, var det Synd —
 Bel er dens Middehavs en Kende,
 Dens Stræde blot en lille Bæk,
 Der neppe naaer sin egen Ende,
 Før Vinden den har tørret væk —
 Gud Nat saa Møllebatteriet,
 Endstjøndt det ei gaaer let i Brand,
 Da der er intet Andet i'et
 End Grums, saa godt, som bare Vand;
 Men med det Alt er begge Ruler,
 Den ene hist, den anden her,
 Som pestilentialste Huler,
 Gens slemme fast at komme nær.
 Bel modbombarder hiin, desværre,
 Saasnart paa den et Anfald steer;
 Men, hvis og Bomber her er' færre,
 Bam-Bim-Bom-Barder er desfleer —
 Man holder ud mod alskens Pile,
 Mod Ilds og Lufts og Jords og Havs;
 Men det er ei saa let at smile
 Til Stud paa Stud af bare Snavs —
 Hist kan en Kugle Deyen ramme,
 Der sikkert ikke skjuler sig;
 Og, ligger han der paa det samme,
 John Bull sig sparer mangt et Liig —
 Men Deyen her ta'er vel sig vare,
 Sam Fanden ikke træffe kan;
 Thi, hvor der er den mindste Fare

For Pen og Blæk, er ikke han.
 Jeg tør desuden ikke glemme,
 Ved Sammenligning af mit Tog
 Mod Barbaresterne herhjemme
 Med det, hvorpaa John Bull uddrog:
 At, hvis jeg og er Striden voren
 Mod Underlivets vilde Dyr,
 Jeg dog kun er en Flue moren
 I Ligning med en engelsk Tyr.
 Og sæt, man ogsaa vilde mene,
 Jeg kunde maale mig med den,
 Saa staaer jeg der dog muttersene
 Foruden mindste Baabenden —
 Mens to og tred've Havets Løver
 Lord Ermouth troligen staae bi,
 Jeg ene Mand at sægte prøver
 Imod et heelt Menagerie.
 Ja! havde jeg og paa min Side
 Blot Stadens to og tred've Mænd —
 Men af! jeg Stakkell ei kan lide
 Paa mindste Magistratens Svend.

Naar derfor Alt jeg overveier
 I begge sammenlignte Tog,
 Bli'er glimrende Lord Ermouths Seier,
 Saa bliver sikkert min det og —
 Kun med den lille Forstjæl, Kjære!
 Han sikkert Bytte gjør ved sin,
 Og jeg faaer Intet uden Ære,
 Naar jeg er død engang, for min.

Men hvad er da min Hensigt? spørger
 Du, hvor Du er, formodentlig —

Hvor man for det Solide sørger,
 Ei blot i Fred, men og i Krig —
 Hvor, naar der Noget var at vinde,
 Man bombardeerte Stud paa Stud
 Ei blot Algier, som dennesinde;
 Men sikkert rusted' Flaader ud
 Ei blot mod plyndrende Rivaler
 Og Menneſt'hedens Skumpelſtud,
 Men ſelv mod ſovende Neutraler,
 I Fæſtninger foruden Krud,
 I Hytter og i Høſpitaler —
 Ja ſelv mod Engles Idealer,
 Og, Gud forlade mig, mod Gud! —
 Min Henſigt? Netop den ſelvsamme,
 Hvormed I der i London bramme,
 Den ædle nemlig: at udfrie
 De mange fangne chriſtne Slaver,
 Som Deyen aandelig begraver
 I et barbariſt Slaveri.
 Her troer man, at jeg Anfer letter,
 Til Bombarderinger parat,
 At trykke Fanden og hans Fætter,
 Som hver almindelig Pirat:
 For ene Havet at beherſke,
 Parnasſets nemlig her, det ferſte —
 Man paaſtaaer, under fremmed Navn,
 At mindre den John Bull jeg følger,
 Der pløier Middelhavets Bølger,
 End den, der hærged' Kjøbenhavn —
 Og var det Sandhed paa det ſamme,
 Saa burde Bullen mig annamme!
 Men jeg kan trodſe ſaadan Snak,

Tak ssee det Sprog, de mod mig føre;
 Selv Døve kunne klarlig høre,
 Jeg kun gaaer løs paa lutter Pak.
 En Ære, som gaaer over Lykken,
 Med Deyens Tugten jeg attraaer,
 Og overlader ham i Trykken
 *Det Held, som over Æren gaaer.

Det er omtrent hvad jeg gad sige
 Til een og anden Londonst Ben,
 Der mindste Nys om mine Krige,
 Har faaet af en anden Pen,
 Især til ham, der alt har skrevet
 Min engelske Biographie,
 Før han er underrettet blevet
 Om Landet, som jeg lever i. *)
 Isald Du seer ham, læs ham dette,
 Saa haaber jeg den gode Mand
 Af eet og andet Træk vil giette
 Sin tydske Digters Fødeland.
 Nu, færre Stjerner i det tindre,
 (Jeg mener dem i Poesie)
 Nu, det er blevet meget mindre,
 Tak ssee dets fordums Colonie —
 Nu, det er voldsomt plyndret vorden,
 Trods al dets fredelige Taal —
 Nu, det har udtømt her paa Jorden
 Ustyldighedens bittere Staal —

*) I en i London udtommen, for Resten interessant Samling: Flowers of Literature betitlet, findes et Stykke, kaldet: Life of the german Poet Baggesen.

Nu, det kan, hvad det har, behøve,
Som patriotisk Himmerig —
Nu lader jeg mig ei det røve,
Selv, om det og fornægter mig.

Kiim = Trostebrev.

Til Conferentsraad Blicherolsen,

i Anledning af vor fælleds poetiske Stjebne.

Kjøbenhavn, 1816.

Du, hvem jeg, skjøndt jeg ei den Ære har
 At have legemlig den samme Moder,
 For Gud og hele Verden aabenbar
 I Skrivelse paa Kiim tør kalde Broder!
 Du, hvem jeg, trods din overlegne Rang,
 Tør butte, som min Eigemand, og uden
 At frygte min Pudseerlighed forbuden,
 Endog en Smule skjemte med i Sang!
 Du, som med Froniers Fronier
 Har reist mig en udmærket Æresteen
 I Dine lunelette Poesier
 Paa Side hundred og halvfems og een —
 Du, som desuden, troer jeg, før og siden
 Har mig til bedste havt paa sviftt Biiis,
 Hvad heller med, hvad heller uden Biden,
 I Din mit Digternavn tildeelte Priis —
 Du, hvis Satires Skjemt, trods alle Snerte
 (Der, hvor jeg meest er fillen, træffe mig)
 Jeg ei tilgiver blot af ganske Hjerte,
 Men her saa godt, jeg kan, gjengjælder Dig:

Du klager, trods det Bæld af gode Gaver,
 Der længe strømte til Dig ovenfra —
 Trods alle Dine babylonske Gaver
 Høit over mines Flora danica —

Midt i det mageløse Luxustempel,
 Som Din Erindring fører op deri,
 Hvergang Din egen Skygge, for Exempel,
 I Drømme gaaer Dig stadselig forbi:
 Hvergang Du seer Dit Forfærd, snart i Besten,
 Og snart i Østen, i sin fordums Pragt,
 Fortrolig med en Washingtons, og næsten
 Med Bonapartes Herlighed, som sagt —
 Du klager midt i denne svundne Hæder,
 Der sikkert dog endnu fortryller Dig:
 At Skjebnen ei til samme Tid tilsteder
 Dig een, der var en Yndlingsdigters liig —
 Vil sige: mere klar for Diebliffet —
 Meer blendende hvert Glas i Kjøbenhavn —
 Meer litterarisk nysfjøn — mere stiftet
 Til Herrens Vidstenop paa Fastelavn —
 Meer udbasuunt af vor Parnastrompeter —
 Meer sjauerproflameert paa Hallingsaas —
 Meer Met liig i Høpfners Abeceter —
 Og hver en Verdens Undergang, der spaaes —
 Kort sagt: lidt meer indlysende for Mængden;
 Ei blot for store Folk, men og for smaa,
 (Der hylde rigtig nok kun det i Længden,
 Som kan i Blinde ta'es og føles paa)
 Hvor meget vil Du da? Vil Du alene,
 Kron't af hvert Teg- og Palm-Lov, der er til,
 Den Første glimre paa hver mulig Scene,
 Gaavel i vaagne som i drømte Spil?
 Vil Du Din egen Digtning overflyve,
 Som ingentid er før paa Jorden seet —
 Som, mellem os, tildeels, for ei at lyve,
 Er meer end noksom i Din Prosa steet?

Du klager bittert, at Du kan ei mere
 Syn Blicherolsner os i een levere,
 Bed Alt, hvad Du har nynnet før med fransff
 Og tydsff og engelsff og hesperiff Tunge,
 Det døve Fædreland at foresjunge
 Paa simpelt ærligt sjællandff Bondes-Danff.
 Du klager i en Stil, der næsten græder,
 At Du, der syvfold flere Byer og Stæder
 Har seet, end Manden, som Homer besang,
 Ei gjøre kan den Odyssee, Du gyder
 I tvende Dages Læsning for os Jyder,
 Syn Gange saa behagelig og lang —
 Fordi ved Jlds og Bands og anden Baade
 Til Grunde gif, hvad Een Dags Læsning spaaede:
 Den største Forraad nemlig af Sang,
 Der nogenfinde henlagt blev in Mente,
 Beständig vorende med Renters Rente,
 Nu svunden ind til neppe det engang.
 „Hvor mange Hymner, Elegier, Oder,
 Undfangne, som sig hør og bør med Lyst,
 Af Musen, Du har noget meer end lyst,
 Gif floiten blot ved Savn af Jordemoder!“
 Udbryder Du. Jeg tilstaaer, slikt et Savn
 Er et Mirakel her i Kjøbenhavn,
 Hvor der er, troer jeg, færre Urteboder
 End Fødselsstiftelser — skjøndt det er sandt,
 Man sjelden seer en Trykkerinde-Godite,
 Fra den Tid døde salig Madam Godite —
 (Et Savn, som nu mig først i Tanke randt!)
 Man maa behjælpe sig med Jordefædre,
 Hvorom vel mangan Muse, mindre fin
 Og bly og sippernipff, end min og Din,

Desværre — maaskee siger: bestobedre!
 Men Moden bør dog og betænkes lidt!
 Mon Din, min Bro'er, i denne Punkt herneben
 Dog ikke drevet har Ustyldigheden
 Og Englebarsel-Blufelen for vidt?
 Jeg priser meget, at en Mø af Muse,
 Der i det Jomfrufald, her tales om,
 (Som hænde kan og bør den bedste) kom,
 Til hver Haandterings-Hjælper ei vil buse;
 End sige, naar det gjælder, tye til En,
 Der accoucherer baade Stof og Steen,
 Og hjælper, saa at sige, til at føde
 Hvad der begravet skulde strax: det Døde;
 Jeg priser meget Moden i Korsøer,
 Hvor Spørgsmaal aldrig var om Accoucheur,
 (Ehi, naar de hulde Koner eller Møer
 Kom der en Emule ned paa Barselranden,
 Den ene fosterligen hjalp den anden)
 Men Kongestaden, hvor vi her nu boe,
 Og hiint Korsøer er, for det første, to;
 Og Attenhundrede og sexten, Kjære!
 Kan, for det andet, neppe nogensteds
 Sig saa jomfrueligen ad dog bære,
 Som Syttenhundrede og fem og treds — *)
 Desuden gjælder eet for Pierider,
 Der første, anden, tredde, fjerde Gang,
 Endnu kun Børn, maae komme ned med Sang,
 Og Musen, der erindre knap de Tider,
 Hvori de kunde tælle per Dusin

*) Jeg er vel født 1764; men min Erfaring i Verden strækker sig ikke længer end til Aaret derefter.

De smaa, hvis og de store Barselsenge —
 (Som mellem os Tilfældet er med min,
 Der Tal paa sine reent har glemt alt længe)
 Selv Ingemanns ta'er i Betænkning ei,
 Skjøndt nok saa knibst som nogen ugift Frue,
 Med min dansanasvangre Maanedsbue,
 Saa snart det kniber, at gaae samme Vei —
 Til Boas *) nemlig, hvor hun nys med Tvillinger
 Kom ned (og hvor hun, som jeg hører, alt
 I Smug skal ligge der igjen med Trillinger.
 Hvis man kan ellers troe, hvad bli'er fortalt)
 Summa Summarum: Din jo selv omsider
 Har gjængse Moden fulgt i vore Tider!

Men, lad nu være saa, til Verden kom
 Kun Snesebelen af de vakkre Spæde,
 Hvis concipeerte Hob, Du taler om,
 Din Muse vilde have født med Glæde;
 Hvad skader det? Ulykken er ei stor!
 Hvor gjerne bytted' jeg med Dig, min Bro'er!
 O! gif det an, og vilde slikt tilstede
 De Kirkebøger, det optegnes i,
 Hvor gjerne overlod jeg Dig den Rebe,
 Jeg fik og faaer paa Halsen med de Ri!
 Troer Du da virkelig en Hersoms Himmel
 At see frepere for sig Dag fra Dag
 En Evigheden tiltænkt Børnevrimmel,
 Hvis Liv beroer paa Tidens bedre Smag —
 Paa, hvad dog sikkert Ingen mere venter,
 Der kjender det moderne Moerskabsfag,

*) Boas Bünnich trykte Dansana.

Dg veed hvor Smagens David Dlet henter?
 Ifald for Alvor Du misunder mig
 Det børnefulde Digter-Himmerig,
 Jeg, hvis jeg kunde, gjerne Dig gad skjenke,
 Saa veed jeg ikke, trods den Digterbarm,
 Du skildrer mig saa kjælen og saa varm,
 Hvad om Dit Faderhjerter jeg skal tænke.

Men, siger Du: „Jeg her i Fordebleer
 Hver anden Morgen stuer eet af mine!“ —
 Tungt nok! Dog hvad er det mod dem, jeg seer!
 Du kan dog i det mindste tælle Dine! —
 Forleden Dag, imens jeg laae og sov,
 Man nogle Hundred — allesammen næsten —
 Som om de vare revne bort af Pesten,
 Jeg gider ikke sige hvor, begrov.
 Du trøster mig med Sprog af Pauli Breve:
 „Alt Alt, hvad Aand var i, staaer op igjen;“
 Men, naar jeg seer, hvad der bli'er ved at leve —
 Saa tvivler jeg derpaa, min gode Ven!
 Hvad før var Sandhed, kunde nuomstunder
 (Forlad mig Ordet's Djærøhed!) være Løgn.
 Jo meer jeg paa Udbødelighed grunder
 I dette sidste dødelige Døgn,
 Jo meer mig synes Slottene, sig bygger
 En ægte Digter, lutter falske Skygger;
 Thi Sproget, som han boer og bygger i,
 Kan saa forøhlsenschlägres af de andre,
 At det og selv tilsidst maa heben vandre —
 Dg saa god Nat hver evig Poesie!
 Er det dog kommet alt saa vidt her hjemme,
 Hvis man skal troe den meest humane Stemme,

At de, der bombasune, kappes om
 I deres lethedrukne Digterdom:
 Hvem af os to de fuldeligst skal glemme?
 Hver paa sin Viis vi nemlig, kan jeg troe,
 Du, mere Sjællandsfa'er, jeg mere Jyde,
 Profaisk og poetisk ad dem loe;
 Og derfor smukt i een og samme Gryde
 Med megen Ret de putte begge to —
 Hvis Du mig agter, maa Dig saadant fryde.
 At mig, der længe, glemt, alene laae —
 Mig, der kun en Justitsraad blev herneben —
 Naturligviis det smigrer, at forgaae
 I Selskab med en Mand, saa høit paa Straa
 Som Du — der Conferentsraad blev forleden —
 Behøver jeg vel ei at sværge paa.
 Men fordrer Du alligevel dog Eden,
 Saa hør den her! Jeg sværger: ved den Mand,
 Der løste sig af alle Tidens Baand:
 Saa lidt jeg gjør af Rangens høie Raader,
 Og alle Verdens tituleerte Raader,
 Gad jeg dog heller i vort Titleri
 Som Conferentsraad ved Din Side skimre,
 End, som en Nutids-Indlingsdigter glimre
 Med Peer og Povl i hines Maffepi.

Til Antigone Juliane Marie Jessen.

Veninde! skøndt fra han var liden,
 Til han blev Ingen, neppe nogen Bleg
 Jens Baggesen i Blegghed veg,
 Dg heller ikke (troer jeg) før og siden —
 Bleg ikke blot, som Wessel, fød,
 Men bleg som En, der alt er et Par Gange død,
 Dg med Couleur saa svagt begavet
 Som Nogen, der er lige tidt begravet —
 Ifald De kunde her mig see,
 Nu jeg faaer Die paa de Complimenter
 Fra Dem til mig, man i Danfana prenter
 Med Brevet, min Ustyldighed
 I Trykkeriet sendte ned —
 Hvis Deres Blik igjennem Muren
 Nu saae mig her ved Correcturen,
 Saa blussende, saa panderød,
 Som Drengen Amor nylig fød
 Blandt Roser paa sin Moders Skød,
 I hver en Purpurkind en Glød,
 De vilde raabe — maaskee strige —
 Som hver en overrasket Pige:
 Den Mand er Pokker ikke død!
 Dg Excellentsen Warnstedt, eller
 En anden Musers Hofpatron,
 Der ta'er Notits af min Person,
 Bist vilde sige: Fanden heller!
 Thi til den Rødmen her med Get,

Fra Næsetippen ned til Hælen,
 Ei blot af Kroppen, men af Sjælen,
 Har intet Hofblif Mage seet!
 Dens Topmaal af det Blodigrøde
 Gaaer, føler jeg, saa blodig vidt,
 At der kun feiler meget lidt,
 Man, uden Sind og Sands at støde,
 Vel kunde falde det: at bløde.

Prindsesse! (Datter af Debip,
 For smukt at følge Kongedøttres Skikke,
 De kan og bør paa denne Titel ikke
 Gi'e Slip)
 Har De betænkt, hvor grusomt her de spilled'
 Med En, der aldrig Dem i Verden drilled'?
 Jeg Upoet Apolløs Søn?
 Saa kaldet af en Konges ægte Datter,
 Ei blot i Cenrum og i Løn,
 Men offentlig for Alles Latter?
 Jeg, som den hele Penneverden veed,
 Kun rime kan til Nød — ved Veilighed —
 Jeg, som har aldrig, selv i Urteboder,
 (End mindre paa vor Scene) slaaet ihjel
 Den mindste Gangerpilt, den mindste Træl,
 End sige: Konge, Fader eller Moder —
 Jeg, hvem hver Muse negtede hver Bøn
 Selv om de mindste Lunets ægte Smuler,
 Der under Borde faldt i Ludlamshuler —
 Jeg pindist Prinds? Ja saa? Nu staaer jeg der en kjen!
 Og — jeg har selv besørget Brevet
 Til Tryk, i hvilket det staaer skrevet —
 Og — ingen Redning i min Nød!

Danfana kommer dog for silde —
 Hvis jeg det og omgjøre vilde,
 Bogtrykkeren det nu forbød. —
 D! gid jeg var frepeert i Fjor af Kulde!
 D! gid jeg laae med hiint *berømte Kirsebærtræ
 Dybt i min Grav i Voldens Læ
 Bestemt aldeles under Mulde,
 Og saa tilgavns fuldkommen død
 Som En, der var det alt, før han blev fød!
 Krepere maa jeg dog omsider —
 Omsonst jeg som en Drm mig vrider —
 Det Kresstød jeg overlever ei
 Paa min bestedne Heldevei —
 Men — hvilken Død er tragisk ussel,
 (Næst den af Sang) som den af Blusel?

Hvis altsaa for den spille Streg
 De venter Tak, De maa Dem vende
 Til mine Fiender! Hver min Fiende
 Vil takke Dem; men ikke jeg.
 Dem har De skjenket, hvad de ledte
 Forgjeves om til deres Krig,
 Hvorfor omsonst de hidtil spædte:
 Lidt Aarsag at misunde mig.

Dog, Gudsteelov! i denne Tanke,
 Beninde! spirer mig en Trøst,
 Der, skal jeg troe Fornuftens Røst,
 Kan blive mig en Rednings-Planke,
 Den nemlig: at, ved selv at lade
 Birakken, som jeg seer med Skræk,
 Udblæse fra mit eget Stade,

Jeg blæser al Betydning væk.
 Ved ret at overveie Brevet,
 Det er en spydig Parodie:
 Det meget Smigrende deri,
 Nu, det ved mig er prentet blevet,
 Saa velmeent og maaskee det var,
 Mig gjør i Grunden reent til Nar,
 Thi, som jeg selv nu føler Sagen:
 Den Roes, hvorefter jeg var snagen,
 (Smellem os) i Poesie,
 Nu, jeg den selv har lagt for Dagen,
 Er Intet uden Ironie,
 Kun Bitterhed er nu dens Sødme;
 Mens corrigerer den min Pen,
 Tilintetgjør jeg selv jo den —
 Jeg frit kan holde op at rødme,
 Og blive bleg, som før, igjen.

Det vil jeg og, og rolig svare
 Paa Brevets hulde Vittighed,
 Som om det smigrende Tarare
 For Resten kom mig aldrig ved.

Hvorledes — læst nu, eller ikke —
 Det kunde falde blot mig ind,
 Et Brev fra Dem paa Post at stifte
 Med mine hen i Veir og Bind,
 Som om jeg troede min Danfane
 Bar en Stafet til Pythonsbane,
 Maa jeg forklare Dem, som Tolf
 Engang for mig hos visse Folk.

Jeg først henvendte mig til Manden,
 Der vel ei gaaer til Phoebus Bud,
 Men fast, som Potten og som Panden,
 Hos ham gaaer daglig ind og ud,
 Jeg mener Weyse — der kan stifte,
 Jeg veed ei hvad, især i Spil,
 Hans Majestæt, naar han kun vil —
 „Men,“ svarte han, „jeg gider ikke.“
 Fra ham jeg løb til Heiberg hen —
 Der, om jeg ellers rigtig skjønner,
 Imellem hans næstældste Sønner
 Er danste Kjæledæggen — men
 Han svarte: „Hvad De selv kan bringe,
 Dertil behøves ei min Binge!
 Forsikringen, om og ei sand,⁸
 Dog flædte godt den unge Mand.
 Strax efter kom den yngste, Thiele —
 Som om han kom deroppe fra —
 „Bring,“ sagde jeg, „men De maa ile,
 Smukt dette Brev til Herr Papa!“
 „Hvorledes?“ smilte han, „alene
 Jeg hidtil aldrig gif derop!“
 Han drak for dybt af Hippotrene,
 Til Boven af et Modens Hop. —
 Som jeg nu stod der lidt forlegen
 Med Keiligheden i en Hast,
 At mig tilsidst faldt ind min egen,
 Kan Ingen lægge mig til Last.
 Vel kjender jeg endnu en anden,
 Men den er Dem og mig for dyr;
 Curreren, en forvoven Fyr,
 Er, indtil Luxus, fra Forstanden.

Jeg altsaa lagde slet og ret
 Det sendte Brev i min Paket.

Hvis nu den halve Pakke gaaer til Grunde,
 Hvis Phoebus, (faaer han den omsider og)
 Den slænger hen i næste Himmelfrog,
 Jeg tro har gjort dog hvad jeg kunde.
 Men — neppe slænger han den ganske bort;
 Jeg øverst lagde Brevet med Adressen —
 Hans Blik vil stjæle Træk af Juliane Jesfen;
 Thi naar kom vel hans skarpe Blik tilfort?
 For Deres Skyld maastee han og vil læse,
 Veninde! mangt et lille Digt af mig,
 Hvoraf han ellers i sit Himmerig
 Deroppe sikkert vilde gjøre Næse.
 Thi sæt, jeg virkelig og var hans Søn —
 (Han har saa mange Slegfredunger, eller
 Hvad Fransken artig kalder Natureller,*)
 Med næstendeels det hele smukke Røn,
 At jeg, foruden alt for megen Ære,
 Vel deriblandt i Smug kan ogsaa være)
 Sæt, han og havde gjort lidt Cour til min Mama,
 Mod sine Sønner (notabene,
 Naar de for høit det mærke la'e)
 Han er en meget streng Papa —
 Man veed, hvor den, han havde med Klymene,
 Kom allerede slemmt derfra. **)

*) „Enfans naturels.“ — Apollo var, som man veed, ugift.

**) Phaëtons hele Ulykke reiste sig egentlig af hans Forsængelighed, ikke at lade sig noie med at være Solens Søn, men og at ville anses derfor af hele Verden.

For nu at sige Dem min heel bestedne Mening
 Om Gaaden i vor tegnte Pantheon,
 Og deres Løsning's artige Forening
 Af mig (sa'e Hunden) og Bellerophon —
 Da synes mig oprigtig paa min Ære,
 Hvis det er ikke det, saa burde det det være;
 Det Smigrende for mig tilsidefat,
 Hver anden Løsning, troer jeg, blev lidt plat.
 Dog gad jeg vidst, hvem Brod'ren er, De mener,
 Som jeg skal have flaaet ihjel,
 Poetisk talt, med eller uden Skjel —
 Jeg — som man rigtignok poetisk stener;
 Men som dog selv har aldrig dræbt enfin
 Endog den allerringeste Cousin,
 End sige nærmere poetisk Slægtning,
 I hvadsomhelst parnasisk Fægtning?
 Vel slog ei sjelden, for den gode Sag,
 Min Pen imellem ganske vakkre Slag;
 Men hvis og Fienderne imellem saaes at bløde,
 Jeg veed dog ganske vist, at ingen døde;
 Det lader tvertimod, man sige, hvad man vil,
 At jeg lidt mere Liv i disse Stillesiddere
 Fik bragt hver Gang, jeg lidt slog til —
 Slog mine Brødre jeg i dette Spil,
 Saa slog jeg dem formodentlig til Riddere;
 Thi hvad af Brødre jeg paa vort Parnas har kjendt,
 Fik jo, min Tro, paa mig, og jeg paa dem ei endt;
 See Broder Rahbek, Pram og Plum og Mynter
 Og Dehlenschläger selv, den yngste, som
 I dette Broderstab, med mig, poetisk kom,
 Mon hver af dem, naar ret man seer sig om,
 Ei lever vel saa høit og vel saa bom,

Som jeg, paa deres respective Punter
 Af det Parnas, hvorfra dybt under dem
 Hver Skolepog mig raaber nu: Gaae hjem!
 Nei, Frøken Jessen! naar De kommer frem
 Med sliq en blodig Krands, trods alle Krusemynter
 Deri til mig, saa siger jeg med ham,
 Der i Comedien og fik et Nam:
 „Min Frøken Søster er utrolig fuld af Punter!“

For Resten takker jeg for hver en Piiil,
 Der læger Hjertet, mens den Barmen saarer,
 For hvert et nok saa skjelmst ironist Smil,
 Og for den meest ironiske blandt Taarer,
 Den nemlig over Tabet af et Skjold,
 Der blot var noget værdt i Hedenold.
 Men hvad min hele Sjæl i Correcturen rører,
 Hvorfor jeg takker Dem alvorlig blød,
 Hvorved en Taare ned paa Kinden selv mig flød,
 Er *Bønnen — De til Dagens Gud fremfører,
 Jeg være nu hans Stebbarn, eller Søn,
 Jeg maa bag hvilket Skjold, man vil, og stikke,
 Bellerophon i Gaaden, eller ikke —
 Den er saa rørende poetisk skøn,
 At fra den Dag i Dag jeg den vil lære
 Lidt meer end udenad, og den skal være
 Herefter i mit Kammer og i Løn
 Min Mdrgen- og min Aftenbøn —
 Gud give, med et naadigt Dre
 Han selv beroppe vilde den bønne!

Til Frue Leonore Heckscher,
født Michaelson.

(Efter Tilsendelsen af en Blomsterflor for et Vers paa fire Linier.)

Kjøbenhavn, 1816.

For et lille Digt, saa stort
Knap som Enden af min Finger,
Som den lille Purk har gjort,
Deres eget Smil gav Binger —
Han, der nemlig i mit Bryst
Har, naar Veiret er lidt stille,
Intet andet at bestille,
Dg, der tidt gjør ganske tyft
Vers imellem, vel saa lange
Som min Arm tre, fire Gange,
Ene for sin egen Lyst —
For et saadant Intet, af!
Der fortjente neppe Tak,
Sender de mig, søde Frue!
Hid en Skof af Floras Smaa,
Hver, som hende selv at skue,
Hver med Amors Piiil og Bue,
Hver med Cypris Bælte paa?

Hvilken yndig Bellugthimmel!
Hvilken Blomsterbørnevrimmel?
Røde! gule! hvide! blaae!
For hans Fiirblads lille Farve
Deres store Haves Flor!

For hver Linie selv en Farve!
Og en Klynge for hvert Ord!
For hvert Bogstav fra den Bængel,
Der dog aldrig, som jeg troer,
Bliver, hvis han og bli'r stor,
Ret til Noget paa vor Jord,
Duster paa sin skønne Stængel
Med en yndig Blomster-Engel —
O! jeg er ei meer i Nord!

Til Frue Majorinde v. Lübau.

(Paa Korsøers Fæstning.)

„Der var en Tid, da jeg var meget lille!“
 Det hørte jeg af Engle mangen Gang;
 Men mere sødt nu mine Taarer trille,
 Nu, Frederikkens Moder selv det sang.

Jeg nu har glemt min Mismod, Grublen, Harme,
 Saa reent, som Penge, Græst og Galathe,
 Fra den Tid, i sin skjønne Moders Arme
 Jeg Ustylds Engles Engel fik at see.

For tredje Gang var jeg igjen berneede,
 Hvor jeg at elste lærte første Gang,
 Og evig elskende til Gud at bede,
 Som gav mig Liv og Kjærlighed og Sang.

Der saae jeg atter Jorden meget mindre,
 Og endnu meer, end meget mindre slem;
 Thi hun, med hvem jeg nu saae Priffer tindre,
 Gav og mig Binger til at fange dem.

Nu saae jeg Maanen der ved hendes Side,
 Og var i Himlen selv paa Den der;
 For første Gang jeg rigtig fik at vide,
 Hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor skjøn den er.

Nu saae jeg skjønnere Guds Sol at dale
 Lidt efter lidt i Havets gyldne Skjød;
 Thi glad og henrykt saae jeg nu den male
 Ustyrbighedens Rose mere rød.

Jeg tænkte paa den naadige Gud Fader,
 Som skabte mig og Rosen og dens Sol;
 Og gladere end jeg blandt Myriader
 Var Jngen paa vor Jord fra Pol til Pol.

Med barnlig Andagt bad min kyste Læbe
 Den Bøn, som hendes Smile lærte mig:
 O gode Gud! lad denne Engel stræbe,
 Sig selv til evig Tid at blive liig.

Jeg bad for hendes Fader, hendes Moder,
 For hendes Søster, glemmende min By,
 Mig selv og Alt, da Englens lille Broder
 Mig Himlen aabned' end engang paa ny.

De kom igjen de glade Barndoms Dage,
 Min Rolighed, min Fryd, kom sødt igjen;
 Jeg Kjærlighedens Perle har tilbage —
 Gud lad mig aldrig, aldrig tabe den!

Som Barn opkravlende paa Himlens Stige
 Jeg Himlen aaben saae, hvor jeg saae hen;
 Men den er midt i Himmeriges Rige,
 Der blev, som jeg, et lille Barn igjen.

Nu er jeg der, og har hvad jeg begjerte —
 Nu trodser salig jeg hver Skjebnes Piil;
 Thi aldrig sluffes ud i dette Hjerte
 Den yndigste blandt Nordens Døttres Smil.

O gode Gud, du skuer Alt, du kjender
 Min Sjæl og alle mine Tanker med —
 Jeg synder nu ei meer; min første brænder
 Nu luttret i min sidste Kjærlighed —

Modtag i Favn af Livets sande Goder,
 Hvis Bært er dette fulde Hjertes Bøn,
 Min Ustylds Sang, du Engles Engels Moder!
 Og und mig huld Ustyldighedens Løn!

Den største, som mig evig vil forynge
 Den gamle Harpes elstovsfulde Spil,
 Er: naar du sødt med Smil min Sang vil synge,
 Og sødt med Smil din Datter lytte til.

Til Frederikke v. Lühau.

(Med en lille Parasol.)

Korsøer.

S Fødelandets frygteligste Tørte,
 Jmens Betsignelfernes Konge selv
 Udtørre Livets Væld i Dal og Flo,
 Dg truer at forvandle dem til Orke —

Livsalligste blandt Paradisets Smaa,
 Hvis kjælnæ Bært vor Nutids Vande truer
 Med farligere Blus end Solens Luer, —
 Du, som min Hyldest alt i Drømme saae!

Du Eden-Rosentræets bedste Knop!
 Tillad, at jeg, som kun for Himlen brænder,
 Der med dit Hjerte snart vil luffes op,
 En Skjerm imod min Faders Blik dig sender.

Han smilte til min Kjæfheb selv i Løn,
 Dg sagde, da han saae mig fra dig ile,
 For dig at hente Værn imod hans Pile,
 Halv rødmende: „Jeg kjender dig min Søn!

„Du vilde sikkert,“ blev han venlig ved,
 „For denne Daphnes spæde Hulb at skaane,
 „Hvis du var Sol, forvandle dig til Maane;“
 Dg blifte signende paa Skjermen ned.

Med mine Taarer har jeg vædet den,
 At den dig, Engel, dobbelt ømt maa føle —
 O! kvæget sødt, gid hvert et Suf du føle,
 Den til dit Paradiis nu bringer hen!

See ei paa Stæng'len, ei paa Silkestrimlen!
 Dens ydre Glæds er ei min Engels Liig;
 Men af! min hele Sjæl er spændt i Himlen,
 Dens lyse Blaa skal hvælve over dig.

Dg hvergang ved din elskte Faders Side,
 Dg hvergang ved din skønne Moders Arm,
 Du gaaer mod Solen, der fra hvert sit Lide,
 Fordi den seer dig, straal'er dobbelt varm —

Hvergang din lille Himmel, du da hæver
 Imod den store, baaren i din Haand,
 (Skjøndt ei det mindste Løv sig rører) bæver —
 Da smil og tænk: "Det er min Sangers Land!"

Til en ukjendt Dannels.

(Efter en hulb Tilskrift.)

Kjøbenhavn, 1818.

Saae jeg dig paa Jorden nogensinde,
 Balders skjulte himmelske Veninde?

Kan din her paa Baalet lagte Ben,
 Naar hans knuste Barns forklarte Hjerte,
 Længseludbrændt i sin Flammes Smerte,
 Luttrek møder dit i Himmelen —
 Kan han, paa de Træk, hans Die skued',
 Mens herne den dette Hjerte lued' —
 Kan paa dem — paa Freyas Brysingmen —
 Paa det Fredens Bud, som du ham bringer,
 Og det fromme Blik, hvis Smil bevinger
 Sjælen, som sig dig imøde svinger,
 Han gjenkjende salig, som en Gud,
 Sin paa Jorden aldrig seete Brud?

Svar mig, Hulde, blot med tause Bliffe!
 Svar med Hjertets blotte Toner mig,
 Dig bestandig selv i Jnde liig,
 Som mit Jndre seer og hører dig:
 Svar mig evig — eller svar mig ikke!

Til Augusta Frønddal.

Kjøbenhavn.

Du, hvis Moders Himmelharpetoner,
 Mens den unge Digers Taare flød,
 Bar hans Aand til Thronen over Throner
 I hans Andagts Sang om Christi Død —
 Du, hvis Eden-Ustylds Englestemme
 Nys fra Støvet hæved' den igjen,
 Og i Klang, som Hjertet ei kan glemme,
 Bar den atter op til Himmelen!

Hulde Mø, som Tidens Rosers Skaber,
 I en Duft af Evighedens Vaar,
 Gav den indre, som sig aldrig taber,
 Til den ydre Skjønhed, som forgaaer —
 Du, hvis Ild og Aand og Ynde, Himlen
 I dens Æther-Morgenrøde liig,
 Skjaldens Blik igjennem Taage-Brimlen
 Over Jorden aabenbarte sig!

Du, som, medens hvert et andet Die
 Trylledes af dine Fingers Glans,
 Hævede hans Stirren mod det Høie
 Med den Flugt, som undgif deres Sands!
 Du, hvis dybe Suf i Tidens Latter,
 Englehjertets Hoben skjulte Skat,
 End eet Hjerte fyldt af Beemod skatter
 Her i Aandens slukte Stjerner Nat!

Mens omkring dig Brimlens Følger lued',
 Har du følt, hvor dette Hjerte slog?
 Har du seet, hvor dette Blik dig stued',
 Mens forbi dig Nattesværmene drog?
 Har du hørt, af vilde Phantasier
 Ombasunet paa din Somfrugang,
 Hvor i andagtstille Melodier
 Skjult, som din, en Aand din Ynde sang?

Har du følt det, o! lad aldrig glide
 Foden, Skjalden bar hans Himmels Lyst!
 Lad usynlig vandre ved din Side
 Hvad der vaager for dig i hans Bryst!
 Har du seet det — o! da flye hver Snare
 Paa din muntre Flugt i Livets Vaar,
 Og bands, her alt frandsæt, uden Fare
 Til det Alter, hist beredt dig staaer!

Har du hørt det — o! saa lad ham driffe
 Paa sin Digtervandring's sidste Gang
 Himmelbæg'ret ud i dine Blikke,
 Og Cherubers Nektar i din Sang!
 Og — naar saa han hviler — lad en Taare,
 Perlesyldt af Beemods Salighed,
 Rinde, min Augusta! paa hans Baare
 Fra dit Dies Ustyldshimmel ned!

Til Generallieutenant Ernst Frederik v. Walterstorff,

Kongelig dansk Gesandt i Paris.

Kjøbenhavn, d. 11 Aug. 1818.

Imens paa Mogens Givæs og salig Dreyers Buis,
 Til Kongehusets Tars og Fædrelandets Vre,
 (Naturlig og til Deres egen Priis)
 De lader al den Aand og al den Fis,
 Vi her i Livets Nydelse undvære,
 Recommandere Danmark i Paris —
 Imens De der, paa Gratiernes Scene,
 (Hvor Kronen kun er tryk i Deres Skjød)
 Nu Bogt er borte, Guillaumo er død,
 Og Deres Søn saa godt som nylig fød,
 Som udlært Amor, Alt bestyrer ene —
 Jeg vilde synde mod den hele Stat,
 Sær mod det Kjø, jeg aarle selv og silde
 Tilbeder efter Evne, hvis jeg vilde
 Dem en parisisk Tid paa sjællandsk spilbe
 Her, i et Brev med lang og kjedsom Prat,
 Min Walterstorff!

Som saa begyndte just
 Horaz sit sene Brev til Roms August —
 Der netop blev det længste mellem alle.
 Jeg lover vel, som han, at skaane Dem
 For kjedsom Snak om mig og om mit Hjem;
 Men holder jeg det ogsaa? — Tralleralle!
 Jeg frygter tvertimod nu, jeg (der længe tvang
 Besseden Hjertets Lyst) har først begyndt engang
 Min Muses Flugtbeføg til Walterstorff at vende,
 Den korte Compliment faaer aldrig Ende.

Som Kongelig Repræsentant
 Imidlertid Dem ikke let kan møde
 Hvad ved et slikt Besøg mig hænder selv iblandt:
 At kjedes nemlig reent til Døde.
 Vel veed jeg, at De, ædel og galant,
 Vil Musen sikkert Døren Selv oplukke,
 Og venlig bede hende sidde ned,
 Hvor nylig sad en vittig Indighed —
 Ja maaskee smile, naar den lille Duffe
 Gi'er Somfruhjertet Luft i et Par Sukke,
 Med mangt et venligt Klap paa Kind og Arm;
 Men — naar for høit Dem stiger hendes Barm —
 Naar Complimenten bliver alt for varm —
 Kan De staae majestætisk op, og bukke;
 Thi, naar De vil, trods alt mit Skriveri,
 Er Audientsen jo forbi.

Jeg skriver altsaa væk, som om, isteden
 For et Erindringsbrev til en Mæccen,
 (Maaskee jeg har i Dem endnu en saadan en)
 Jeg skrev et Mindebrev til Eviqheden —
 Der har til Høren paa min Smule Bid
 Naturligviis lidt mere Tid.

Men hvad gad den og De vel gjerne vide,
 Naar jeg betænker mig tilsidst,
 Om mig, og hvad jeg selv ei ret kan lide?
 Det gad jeg overmaade gjerne vidst!
 Hvis før jeg havde kunnet løst den Knude,
 For længe siden, skjøndt De mig ei skrev,
 De havde havt, min Walterstorff! derude
 Mit tredde hidtil ubesvarte Brev.

Hvad enten nemlig maaskee min er Skylden,
 Der ikke veed at slette det tilgavns,
 Der nu staaer øverst i vort Nytt paa Hylben,
 Hvad heller Besterbroes og Kjøbenhavns,
 Bist er det, at jeg mig lykkelig priser
 Midt i min Nutid og mit Hjem,
 Hvergang jeg titter i vor Hovedstads Aviser,
 At jeg ei er den Mand, der skriver dem —
 Jeg ta'er mig selv i Agt for, dem at læse,
 Saa lidt som vore Digt'res Kragemaal,
 Da jeg har meer end nok i vore hæse
 Strandkjællingers Brolæggerstræde-Skraal.
 Dg sæt, der hændtes endnu Eet og Andet,
 Som en Ambassadeur jeg gad fortalt,
 Saa veed det vidst, før jeg og hele Landet,
 En Post forud Ambassadeuren alt.

Saaledes vil jeg sværge paa, De vide
 Der i vor Verdens Hovedstad ret godt
 Klappjagten rundt om Søndermarkens Slot —
 Vor Rigsbanktegning — Enken A—s Dvide —
 Dg W—s og B—s Bankerot,
 (Paa hvilken sidste man dog ei kan lide,
 Da kun hans Søn har levet her lidt flot —
 Dg ved et dygtigt Giftermaal i Tide
 Med Dl og Brændeviin gjort Alting godt.)

Saaledes vil jeg døe paa, man har stultet
 Dem Falsens Reise til Paris herfra,
 Skjøndt intet Ord jeg Dem derom har muffed,
 Dg rigtig nok ei heller kunde da —
 Saaledes veed De sikkert med den næste,

Hvis ei med denne Post, ved Hjælp af denne Pen,
 Det søde Nytt (for mig, imellem os, det bedste)
 At Jomfru Frydendal kan gaae igjen.
 Kun Gæt maaskee end ei Dem meldt er blevet,
 Det kunde jeg maaskee berette Dem:
 At af en *Reiser anden Deel er skrevet
 Og trykket af „en Reise til sit Hjem“ —

Nyheder altsaa fra vor Hovedby
 At sende Dem er ikke blot unødigt;
 Men da kun mig, ei Dem, de ere nye,
 Kjedsommeligt og dumt og overflødigt.
 At jeg har vundet min Proces tilsidst,
 Kan Dem interessant umuligt være,
 Da Raadheden mod mig De ei har vidst,
 Og ei bør vide den — til Landets Ære.
 At jeg paa Dansk la'er Intet trykke meer,
 Men at man desto mere mig la'er trykke,
 Det er saa gammelt alt, at Povel og Peer
 Har glemt det, og jeg selv med, til min Lykke.
 Jeg lever overalt i Glemfæls Skjød,
 Og der er for en Danneven af Ære,
 Der veed, hvor ringe var, den alt han nød,
 Og den, hvorom sig videre han brød,
 Naar han er ingen Nar, ret godt at være.
 Jeg finder mig igjen i Bandet lidt,
 Nu ingen Marsviin om min Harpe svømme,
 Og drømmer først for Alvor Glædens Drømme
 Fra den Tid, jeg blev Lykkens Eremit.
 Kun Duften blæser mig for stærk i Næsen
 Af den mig fjerne Brimmels rørte Dynd;
 Thi selv min tredde Sands er alt for fræsen

For det nu modens Kjøbenhavnske Bæsen —
 Et Træf deraf jeg kun vil male med lidt Fynd;
 Det hele Jux at skildre Dem, var Synd.

Fra den Tid af, fra Fred'riksberg, med Brag
 Brandpile, Rugler og deslige Flyvebreve,
 (Saavel af Dehlenschläger, som Congreve)
 Nedbombardeerte Byen og vor Smag —
 Min Walterstorff! ja! skulde De det troe,
 I dette Fred'riksberg, vor Konges Bo,
 I denne Søndermark, vor Dronnings Skygge,
 Hvor Edens Nattergale sang saa trygge,
 Hvor lutter Ustyldsengle burde bygge —
 I denne Have, Paradiis saa liig,
 Hvor før den hele Verden fromt spadseerte,
 Den samme Verden — nemlig den forkeerte —
 Nu hænger eller skyder sig!

Det, synes mig, er Kronen paa vor Jammer;
 Og, var og jeg i Troen ei saa svag
 Som Bispen selv i sit Studerekammer,
 Jeg holdt det for et Tegn paa Dommehag,
 Hvortil i visse Maader høit vi trænge —
 Men — det vil uidentviol med den beroe
 Endnu et Par Aars Tid — vi kunne altsaa længe
 Formodentlig os uden Fare hænge —
 Jeg haaber anden Tro er Dvertro.
 Vor gode Konge, der, mens Alting bliver værre,
 Beständig er og bliver god,
 Gjør som Vor Herre,
 Der (da han Alting spildt paa vor Dplysning seer)
 Med al sin Almagt dog gjør ei Mirakler meer.

Gud være lovet! at jeg dem behøver ikke,
 For mig at holde til min Gud,
 Adlyde troligen hans Bud,
 Og til mit Brød i Vand min Konges Staal at driffe.
 Omsonst jeg altsaa i og om mig titter,
 Jeg finder Intet, Lykkelige hjært,
 End sige, Glæden selv at sende, værdt. —
 Den ene sidste lille Skat, jeg hitter,
 Er noget vist, som jeg alt længe veed,
 De eier Selv i Dverflødighed —
 Ifald jeg Staffel det Dem vilde sende,
 Jeg skiffed' Solen Ild og Skoven Brænde.

Her hvor det nemlig er saa reent forbi
 Med Musers, Gratiers og Amors Rige,
 At et Par Brødre — Jøder vil man sige —
 Paa Østergades Mode-Himmelstige
 Alene handle med Galanteri —
 Og, hvis og stundom een af Byens Jyder
 Af ulyksalig Kjærlighed sig styder,
 Da er det midt i Heden af vor Kulb —
 Af Kjærlighed kun til det pure Guld —
 Her, hvor man vel gaaer ogsaa fra Forstanden
 Af Elskov ligefrem som andensteds,
 Men, naar man seer sig til, er Hjernebranden
 Kun Lyst til Grønt i en Skilbpaddefreds —
 Her, hvor med ingen Jomfru meer, end sige
 Hvad vore Fædres Fædre kaldte Mø,
 Og i min Dpvært selv jeg kaldte Pige,
 Sig Musen boltre tør i Ustylds Hø,
 Hvor hun, som modne Frøkner maa behandle
 De mindste Glutter, hun vil lege med,

Og til et hedensft Fastelavn forvandle
 Da jeg var Lilles Jule-Salighed —
 Her, hvor en Glut, hvis Ynde selv jeg lider,
 Min næsten alleryngste Rosenbrud,
 Omkaps med Generalhusarer rider,
 Og sveder i det mindste Duften ud —
 Her, hvor ei blot i komiske Alføver,
 Men selv endog i mangt et tragisk Telt,
 Paa Scenen een og anden Dydens Helt
 Hartad sin Iphigenie besøver,
 Mens Alle sfrige Bravo til hvert Saar,
 Som en pedantisk Rødme fik, og faaer —
 Her, hvor man Gratiens saa lidet agter
 (Den nemlig, som vi hylde begge to)
 At man som hendes Helligdom betragter
 En Madam 3—s forslidte grønne Sko —
 Her, hvor man Amors Brud saa haanlig ændser,
 At Madam 2— hende spille kan,
 Og Amors Rolle selv saa over alle Grændser
 Beleer, at man den gi'er til hendes Mand —
 Her, hvor en Gaas, der aldrig, ufortalet,
 Dptræde turde paa et høvlet Bræt,
 Uddeler Rollerne til Personalet,
 Og selv til Directionen, hedder det —
 Her, kort, hvor Sandsen er saa ganske borte
 For Alt, hvad tryller kun den fine Sands,
 At Livet selv, og Tiden sig at korte,
 Er bleven Gæt i Glædens sidste Dands —
 Jeg bli'er dog ved endnu, trods al den Kulde,
 Trods al den Tørke, som omgiver mig,
 Midt i min Høst at sværme for de Hulde,
 Min Barndoms Baar som Engle drømte sig;

Dg Harpens Klang, skjøndt Beemod har forstemt'en,
 Til Guders Priis ved et olympisk Bal,
 Lovsynger end en lille Slut paa femten,
 Som alle sine Manners Ideal.

Thi — skjøndt jeg nu, jeg Verden har omvandret
 Tilbeels med Belyst, og tilbeels med Gru,
 Er overhovedet endeel forandret,
 I Grunden er jeg den, jeg var, endnu;
 Dg skjøndt jeg overhov'det har paa Bagen
 To Snefe Nar meer end min yngste Søn,
 Jeg bryder mig kun lidt om Hovedsagen,
 Da jeg i Grunden dog er hjertegrøn.

Men det, hvorom jeg selv mig intet bryder,
 Det bryder mangan Dame desto meer,
 Der ei saa meget paa den Stræng, der lyder,
 Som paa Pedalen under Harpen seer —
 Dg lyder denne Stræng nu ei om hende,
 Men om en yngre, hende nok saa liig,
 Hvis overhov'det da ei snart faaer Ende
 Dens Klang i Grunden, saa Gud naade mig!
 Spørg Falsen ad, der tidt har seet med Smerte
 Mig overhov'det af ham selv beleet,
 Fordi jeg har i Grunden end et Hjerte,
 Hvis sidste Blad han, flygtig, ei har seet —
 Et Hjerte, der endnu bestandig gløder
 For hver Seline, der kom drømt igjen,
 For hver Veninde, der mig venlig møder,
 Dg, iblandt andet, og for ham som Ven!

Af disse Vink fra Digt'rens Himmerige,
 Nu jeg har væltet af min Glædes Læs,

De seer omtrent, hvad om sig selv kan sige
 Den gamle Svane mellem unge Gjæs.
 Et Galstak maa jeg dog endnu tilføie,
 Et senere, som Falsen selv ei veed,
 Og som jeg haaber begge vil fornøie,
 Nu begge see med mindre sjællandst Die,
 Mit yngste Posthumum i Kjærlighed.

Jeg var, for tredde Gang, paa nogle Dage
 Reist til Bæltflottet ned, mit gamle Hjem,
 Da Kongen kom med Dronningen tilbage,
 For der paa Broen at modtage dem.
 Bestraalet der af Fred'rik og hans Mage,
 Fortrylt af lille Vilhelmines Smil,
 Foer atter i den Barm, der vilde vie
 Sin danste Harpe Hel — og evig tie —
 Den hellige Begeistrings Flammepil.
 Men — ingen Gjenstand var der, værdig Pilen;
 Thi Hoffet reiste, da vi havde spist —
 Og at jeg ei forlod mig paa dets Smilen,
 Fordi de Tre mig smilte, det var vist.
 Jeg ledte om en Engel rundt dernede,
 I hvert et Skuur og rundt i hver en Bod,
 Og fandt den — (Gud! og hvilken!!!) — i den Rebe,
 Hvor nu et Krudttaarn, før min Bugge stod.
 Min hele Himmel den alene fatter,
 Der i en Stemning, just som min, har seet,
 Og med mit Die, Commandantens Datter —
 Men det er sikkert didtil aldrig sleet.
 Hun kyste mig med Livets fulde Barme,
 Som Mø, den Nanna nu, der første Gang
 Som Barn, i hendes skjønne Moders Arme,

Indsmilte mig min første Balder-Sang.
 Alt dengang fandt jeg, Intet var i Norden
 Den spæde Rosenknop i Ynde liig —
 Dg, o! hvad var al Skjønhed nu paa Jorden,
 Da, halvudspringende, hun kyste mig!
 Jeg blev igjen, hvad alt jeg var i Eden —
 Hvad alt jeg kjælen var i Moders Skjød —
 Hvortil jeg ene duer lidt herveden —
 Dg hvad jeg bliver efter selv min Død!
 Satirens Dur gif over (som i Brevet
 Jeg skrevet har) til Kjærligheds B-mol,
 Dg Følgende blev til min Engel skrevet:
 „Med en parisisk lille Parasol.“*)

Paa denne Sang der fulgte siden flere —
 Dg, trods min gode Bens Qu'en dira-t-on!
 Min Herster Amor lod sig ei genere,
 Men overgav sin Digter tout de bon
 Til den fortryllende Schimære —
 Et Tros blev mig Dannemarks Abdera
 Dg jeg af Demokrit Anakreon.

Men — „elsker jeg da nu paa ny?“ De spørger,
 Dg „hvis jeg elsker, elskes jeg igjen,
 Hvorfor dog frem for Alt en Elsker sørger,
 Der har Skjelsaar og Alder?“ Ja! min Ven!
 Jeg elskes nu saa meget jeg behøver
 (Ehi jeg behøver overmaade lidt)
 Eet Kys, foruden dem, jeg blot i Tanker røver,
 Staaer — hvis jeg kommer ogsaa nok saa tidt —

*) See Digtet paa Side 206.

Hvergang jeg kommer — mig at tage frit;
 Og det er nok; thi stjenkte man mig flere,
 Var jeg i Live sikkert ikke mere!
 En Profasist — der aldrig trylles ret —
 Faaer aldrig nok, bli'er aldrig mæt,
 End sig, træt;
 Men en Poet, som jeg, kan overmaade let,
 Naar Gratier ham ei hans Belyst moderere —
 Naar han faaer hele Summen paa eet Bræt,
 Af alt for megen Salighed — frepere.
 Jeg noies, salig alt, med den, jeg har —
 Et Kys, som sagt, og venligt Smil tillige,
 Fra Tid til anden i mit Himmerige,
 Hvergang en lille Sang jeg digtet har
 Til Danmarks Indigste, den hulde Pige;
 Hvis jeg forlangte meer, var jeg en Nar.

De spørger, „hvem hun er?“ — thi (sandt at sige)
 Naar De formoder, at et Barn, trods Alt
 Hvad jeg om Engle nylig har fortalt,
 Knap gjør det, har De Ret! hun er lidt halt
 Paa venstre Fod — men det er svundet alt —
 For Resten er hun meer end i Gestalt,
 I Ynde, Vid og hvad man ei kan sige
 Med Pensel eller Pen, aldeles uden Lige.
 Maaskee hun har i Himlen, her og der
 En Søsterengel, ganske hendes Mage,
 Der ligner hende op ad Dage,
 Men det er ei i Himlen, hvor jeg er;
 Thi der forstaaer hun, sig saa smukt at snoe og vende,
 At man seer Ingen uden hende.

Det bliver mellem Dem og Falsen — som De vel
 Har bedt Dem hjælpe med at læse lange Brevet,
 (Jeg egentlig dog Dem har kun til Moro skrevet)
 For ei at læse Dem alene reent ihjel!
 Jeg i det mindste har, mens jeg lod Pennen løbe,
 Gjort Regning paa, han kjærligen tog fat
 Med friske Kræfter, hvor De selv blev mat.
 Men, hvor det gaaer, lad Ingen af dem røbe
 Min sidste Surren under Amors Svøbe
 Paa Riim=Epistlens gamle Kongevei —
 De maa nu have læst den, eller ei!
 Jeg vilde nødig, at den Spot mig skulde møde,
 Man fik et Nys derom i Deres Paradiis,
 Det Gratierne hellige Paris,
 At jeg, som der i Livets Morgenbløde
 Har offret Sangen Amors Priis —
 Dg i den vaade Tid, lyksaligviis,
 Trods Skjebnens Regn og Slud blev ved at gløde
 Ved hvert en enkelt Straales Himmel=Møde,
 At jeg, der (som De veed) selv i min Aftenrøde,
 Har der saa godt som elsket mig tildøde —
 Paa min uskyldige forunderlige Viis
 Gaaer nu igjen — i Kjøbenhavn — paa Fis.

Trods al den Gjengang her, og skjøndt saa fage
 Jeg trylles her igjen i Ungdoms Dage,
 Giv mig, min Walterstorff! et Nik,
 Som det, jeg engang af Dem fik —
 Dg med min trefold længsfulde Mage
 Gaaer jeg til Dem, Paris og Marly fro tilbage.
 Dg nu — spring over Brevets Salt og Sand —
 Spring over Spøg og Skjemt paa Gravens Rand —

Spring over Elven, som man let ei tømmer —

Dg læs kun Enden, som af Hjertet strømmer:

Mens, elsket af hver Lilievand,

Mens, æret af hver Rang og Stand,

Mens, savnet af mit Fædreland,

Den hele Verden Dem berømmer,

Modtag det Hjertes Hyldest, ædle Mand!

Som Intet uden Stort og Edelt elske kan,

Dg Intet uden Idealer drømmer!

A f s k e d s b r e v.

Til Herr Kammerherre v. Raas, Hofmarskalk hos S. K. S. Prinds
Christian Frederik.

Amalienborg i Paris,
Tirsdag Aften, d. 14 Decbr. 1821.

Du gaaer herfra, min elskelige Raas!
Dg lukker, nær vor oldenburgske Throne,
I den fordanskte Rue castiglione,
Den sidste Livets Dør for mig i Raas;
Bagdøren nemlig til mit Hippokrene,
Som Du mig hidtil aabnede alene,
Hvergang, med Kaffeanden i Din Haand,
Din Morgenhilfen vækkede min Aand —
Hvergang Du tændte Lys mig i mit Mørke,
Dg skjenkte mig af egen Flaske Vand
(At sige, blot i legemlig Forstand)
Imod min Tørsts besynderlige Tørke.

Du gaaer herfra — og nu det er forbi,
Foruden Frokost, med mit Digteri,
Trods al den anden overvættets Næring,
Jeg her — der nylig i Sanct Pelags Skjød,
Som stakkels Fange, sad paa Vand og Brød —
Faaer af mit Dans Apollo til Foræring —
Fra Dobbelt Viin og Meer end Risengrød
Til Steg af Harer, Selv Hans Høihed skjød —
Trods al den nye Begeistring, mig lod finde
Min Ungdoms Ideals foryngte Minde,
Bed Synet her af den Amalia,
Hvis Smil i Glands, som Guders Syn kun taalder,

Med hellig Ynde himmelft overstraaler
Hvert fordums Bli af min Urania!

Trods det Olymp — for Digt'ren uden Mage,
Hvori Din Bortgang lader mig tilbage,
Jeg frygter meget, nu Du reiser bort,
Min sjeldne Digter-Evne til at nyde
Hvad Musen her og Gratier mig byde,
Trods al sin Styrke, komme vil tilfort —
Dg at med Dig — indtil sit sidste Minde,
Indtil sin nye Dydstrings sidste Stud —
Min nys opstandne Digteraand vil svinde
Dg hver dens spæde Straale sluffes ud.

Ehi, hulde Digtervækker uden Lige!
For — selv paa høieste Parnassets Top,
I Paradiis, ja selv i Himmerige
(Hvis man beholder ogsaa der en Krop)
At holde min Opstandelse vedlige,
Er høist nødvendig, hvergang jeg staaer op,
Lidt Kaffe — var det ogsaa blot een Kop.
Men — at paa Taget af Olymp heroppe,
Høit over alle Kaffehusets Toppe —
Hvortil den varm, som jeg den ønsker mig,
Fra neden aldrigen kan hæve sig,
Jeg den hver Morgen, sukret, kunde have
Med Fløde, der blev aldrig suur —
Det, ædle Marskalk! mit Olymps Merkur!
Var ene Din guddommelige Gave!
Ubrunden med Din Bortgang er dens Elv,
Dg Morgenstyrkningen af Skjaldens Kræfter —
Jeg gysen, hvordan det vil gaae herefter,
Gud naade mig, skal jeg den lave selv!

I midlertid, hvordan det gaaer, i Nøden,
 Med Kaffeen, med Sukkeret og Fløden,
 Modtag, min Raas! i anden Gjengjælds Sted
 Min Tak paa Vers for alt det Vennehulde,
 Hvori Dit Hjerte viste mig tilfulde
 Sin ualmindelige Venlighed.
 D! gid til Løn Din Reise hjem tilbage —
 Hvor paa Du, mig og Andre til Fortræd,
 Desværre! tager Hoffets Psyche med —
 Dig smage maa, som mig den vilde smage,
 Hvis, mens den varer, jeg var i Dit Sted!
 Gid Du maa føle, med en Digters Glæde,
 Det Held: i fjorten Dage — fleer maaskee —
 At sidde, hos den yngste blandt de Tre,
 Tæt sluttet, Arm ved Arm, paa samme Sæde!
 D! næsten alt for salige Merkur,
 Med Psyche-Bilhelmine i eet Buur
 Indsluttet! Ved den blotte halve Tanke
 Begynder alt mit Hjerte heelt at banke
 Farvel! Farvel! — Jeg kan ei skrive meer —
 Jeg nu kun ene tænke kan paa Hende,
 Som, ak! jeg maaskee aldrig mere seer — — —
 I Morgen vil mit Afskedsbrev jeg ende!

Morgenen derpaa, d. 15 Decbr.

D! hvor en Digter kan bedrage sig!
 Naar blindt han troer en Skjebne paa Gebærden,
 Og hen i Veiret priser lykkelig
 En Hofmarskalk i Poesiens Verden!

Hvad har dernebe jeg med Studsen seet
 I Gaarden, hvor til Himmelfart holdt færdig

Den Bogn, jeg troede, natlig ubeseet,
 Cytheres egen paphiske Karreet,
 Og Amors phaëtonske Kjøren værdig!
 D! aldrig blev en Spaadom mere Beet!
 (Ehi hele Natten drømte jeg mig Sædet,
 Hvortil jeg mig i Tanker havde glædet)
 D! aldrig blev saa flau en Fryds-Prophet,
 Som jeg ved Himmelvognen at befige,
 Hvori jeg saae — lysvaagen nu med Gæt —
 Dig med Din Altonaske Psyche stige,
 Du Altonas Merkur! — D! „al to nah“
 Løb mig naturligtvis lidt om i Hov'det,
 (Som Hamborgs Jaloufie engang forstod'et)
 Saalænge jeg Dit Sæde saae langt fra —
 „Der,“ tænkte jeg (som inden fire Bægge
 Beständig tænker, uden Overlæg,
 En drømmende Poet) „der vil de sidde begge
 „Som Hviden og som Blommen i et Æg —
 „Den Kaas er dog en Lykkens Kjæledægge!“
 Men — da jeg, Himmelvognen ganske nær,
 Bed Hjælp af Jaloufiens Fakkelflamme,
 Og ikke meer i Drømme hen i Veir,
 Betragted' ret Indretningen i samme,
 Fandt jeg i Midten en chinesisk Bæg,
 Optaarnet, næsten uden Maal og Ende,
 Til Bognens Himmel op imellem Dig og Hende,
 Liig Skillebjerget, ovenfor Unspunn,
 Imellem Grindelvald og Lauterbrunn!
 En Vold, liig den, istand Giganter bragde,
 Da de paa Pelioner Døser lagde,
 Mig syntes den; og den (hvis end den flod)
 Imellem Persien og Tartariet,

Og den, som værner Chinas Mod,
 Og den (som Slien hjemme har forsliet)
 Imellem Rom og Thyra Dannebød —
 Let overstigelige, let bortffudte,
 Og, i det mindste, let igjennembrudte
 Naal-heftede Gardiner derimod.
 Saa tyk og tæt en Muur af halve Tylte
 Cartons, Badsække, Poser, Pakker, Bylte
 (Hvoraf jeg nævner dog det Halve kun)
 Saaes aldrig før imellem Han og Hun!
 Og nu Dit Sæde (det misundelige!)
 Jeg kunde fælde Taarer, arme Raas!
 (Min Muse græder alt, den stakkels Pige!)
 Det forekom os begge, sandt at sige,
 Meer lignende en snever Huusmandsbass,
 End et Hofmands Lukaf i Amors Rige!

Mig synes end, jeg seer derind Dig stige,
 Beemodig trykkende min Haand,
 Og pludselig — som om af Livets Baand
 Du rev Dig løs, opgivende Din Aand —
 At gribe, reent fortvivlet i Din Knibe,
 Til Din, før ind Du steg, alt ladte — Pibe.
 Der sad Du, stiv og maaløs i Din Krog;
 Og mens mit Affedsøie paa Dig glo'de,
 Blev mig, saa godt, som døende, tilmøde;
 Mig forekom det, som om alt Du drog.
 Jeg vendte mig til Bognens anden Side,
 For ikke meer at see paa slig en Dvide.

Da Hun nu og steg ind i næste Skuur,
 Paa høire Side af den taarnte Muur,

Da Hendes Dines Lys i Taarer sluttes,
 (Thi hvilken Engel sank ei Himmel-fra,
 Som Afsted tog med Dig, Amalia,
 Fløi den og til sin Længsels Altona?)
 Da begge Bognens Fængselsdøre lufkes —
 Mig syntes over Eders Reise-Buur
 At høre mumle lydt Gudinden Ate
 (Der sikkert selv Indretningen har gjort)
 Indskriften over Dantes skumle Port:
 „Lasciate ogni spiranza, voi che intrate.“

Den Bæg, saa gul og grøn og sort og graa,
 Jeg ogsaa nu fra Hendes Side saae,
 Hvor den, at skue, var end mere gruelig,
 Saa uigjennemtrængelig, som mulig —
 Min Raas! nei! jeg Dig det beskriver ei;
 Den Bæg mig bragte næsten fra Forstanden
 Paa Dine Begne. Hvilken Hurlumhei
 Af Pallisader! hvilken streng Forstandsning,
 Der overstiger selv en Baubans Grandstning!
 „Gud frie mig,“ raabte jeg, „for sliq Galej!
 „Mig knuste denne Bæg, før Reisen endtes, Panden;
 „Med denne stødte jeg forgjeves den imod,
 „Da den alene jeg jo kunde røre,
 „Og hverken Armen, eller selv en Fod.
 „D! Dvalers Dval, selv trods det bedste Føre,
 „Indsluttet med sin Elskov og sit Mod,
 „I sliq en Saligheds-Karreer at kjøre!“

Saa grumt adstilled' selv ei Kirkens Rniv
 En Axel Thordsen fra hans Balborgs Side,
 Som her adstilles Dit og Hendes Liv.

Et Par Minutter varte kun hans Dvide;
 Det Vble, Ven! i hvilket Du maa bide,
 Er surere; den Skjebne, Du maa lide,
 Er, uden Sammenligning, mere stiv!
 Tiinklædet havde de, trods Bispe-Strammen,
 Dog kunnet, Dagen efter, let syet sammen;
 Og, mens Skilsmisfen varte, kunde de
 (Jeg onster sjelden meer!) hinanden see!
 Det er dog, hvor det gaaer, især om Dagen,
 For himmelsk Elskov altid Hovedsagen —
 Den Kniv, hvis Snit forvoldte deres Bee,
 Adskilte vel dens Røg, men ikke Flammen.
 Her skilles Flammen — ei blot Røgen!*) Rei!
 Saa ganske stiller Oceanet ei
 Den nye og gamle Verden fra hinanden,
 Som fra Mandinden her adskilles Manden!
 Fra Ost til Vest er mulig dog en Bei,
 Om ogsaa vaad og gangbar blot i Skibe;
 Men her, min ulykkelige Merkur,
 Tak den uigjennemtrængelige Muur,
 Du sidder fast, klemmt ind i evig Knibe!

Og jeg, som Dig misundte! elskte Ven!
 Mig drømmende Din Himmel uden Lige,
 Saa nær en ung og skøn, uskyldig Pige!
 Jeg saae den — og jeg drømmer om igjen.
 Jeg forestiller mig i fjorten Dage
 Din Martyrqual aldeles uden Mage;

*) Jeg mener nemlig Røgen af Piben. At den ikke kan trænge igjennem Væggen, er ret godt; men det er og det eneste Laalelige i den Selvetes-Subretning.

Jeg troer, at, vilde jeg udmale den,
 Flød Blod i Blækket af min bange Pen.
 O Tantalus! — Hvad Tantalus? hans Pine
 Nær Færstener, han ikke kunde naae,
 Bar Smørrebrød mod Din, nær Wilhelmine,
 I en behjulet Himmelseng, som saa!
 Han var i Helvede — Tantalist Smerte
 Mig vilde være der udholdelig;
 Thi hvem har Mod paa Noget der? hvad Hjerte
 Er der vel stemt til Dit og Dat? begjerte
 Vel Dit og Dat med mindste Lyst? og næste
 Sit Dnske, hvor hver Attraa ligger Liig?
 Hvor Phantasien overalt forstrækkes,
 Hvor Alt af evig Røg og Damp bedækkes,
 Og Appetiten dog tilsidst maa svækkes,
 Bar den og nok saa stærk? — Jeg trøstede mig
 Tilsidst maaskee der, hvor den Gamle skjælved',
 Min Flamme sluttes der formodentlig,
 (Jeg mener Elskovs Appetit) i Helved';
 Men — være Tantalus i Himmerig!!!
 Mit Hjerte brister fast, ved blotte Tanken —
 O! følte Du dets medynksfulde Banken!
 Jeg er et Menneske — mig rører Alt,
 Hvad menneskeligt staaer, og stod — og faldt —
 Især naar med saa frygteligt Rabalder
 Et Babelstaarn, min Drøm sig bygte, falder.

Jeg tænker mig, med al min Sympathie,
 Den Himmelsknibe, som Du sidder i
 Saa nær den hulde Psyche, Du ledsager,
 Og, at! hvis Reisetappes mindste Flig
 Blot med et Albustød at nærme sig,

Du Hermet af Din Frat omsonst umager!
 Af Hende hører Du ei mindste Nut!
 Omsonst vil være hvert Dit dybe Suf!
 Forgjeves vil Du Hende kjælent lippe,
 Tvært gjennem alt det tætte Stramleri,
 Hvad gjennem Muren dog med Sprækker i
 Den gamle Pyramus fik sagt til Thisbe:
 „O! mi! dolci idol mio! eccomi!“
 Hun hører ei — hvor bønlig og Du tigger;
 Thi mellem Hendes Hjertes Asia
 Og, elste Ven! Dit Brysts America
 Meer, end et kysterigt Europa, ligger!
 Hvor ulykkelig — var jeg i Dit Sted —
 Jeg vilde føle mig! Hvor utaalmelig
 Jeg vilde støde Mund og Næse blodig
 Paa Skillemuren, for at rive ned
 Den øvre Bastion, om ikke mere;
 Og ventelig, da Alt er surret fast
 Med Strikker af tre Gange tvundet Bast,
 Som Samson, i det Heles Fald krepere!
 Jeg troer, at hvergang Veien blev saa blød,
 At man kom til, igjennem den at ælte,
 Jeg knap mig barte for, trods Liv og Død,
 At ønfte, hele Bognen maatte vælte,
 At sige til min Side — hvis derved,
 Blev jeg og knuust, kun Bæggen knustes med!

Men elstelige Raas! (jeg tænker mig sub Rosa,
 Hvad jeg, som Digter, ikke tænkte paa,
 Og ei engang kan drømme mig, som saa)
 Et eget Fald — et muligt Fald i Prosa:
 Hvis med en upoetisk, sund Forstand,

Hvis med en ægte philosophisk Kulde
 Du finder Dig i hvad ei ændres kan,
 Dg ryger — i Skilsmisse fra den Hulde —
 Din Pibe, som en rolig Ægtemand,
 Som om imellem Dig og Hende Flammen
 Var allerede salig frossen sammen
 I Bint'ren af en hellig Ægtestand —
 Hvis Du, hvergang Du føler Rummet stivt,
 Dig selv fornæmmer alt saa godt, som givt —
 Dg altsaa Du formaaer, hvad her mig Staffel
 I stoist Biisdom synes et Mirakkel:
 At sove paa Din Reise, af og til,
 Dg ellers mere Dig med hvad Du vil,
 (Med, for Exempel, Blomsterne paa Ruben
 Dg Kys i Kys paa Hjørne-Silkepuden)
 Hvis Du alt Andet være kan foruden —
 (At Hun, den Himmelske, har nok i sig,
 Kan ikke nær saa meget undre mig) —
 Hvis Du, kort sagt, paa Reisen, told udholder
 Hvad min, maastee for hede Sympathie,
 Dg sikkert alt for varme Phantasie
 For Dig heropp'i mit Olymp-Logie,
 Saa megen Angst og Juk og Kummer volder —
 For een Ting er og bli'er jeg bange dog,
 I To guddommelige begge!
 Hvis og jeg nu la'er Bægge være Bægge:
 At, nemlig, længe klemt i hver sin Krog,
 Man begge to, ved Sammenreisens Ende
 Som Psyche og Merkur ei meer vil kjende!
 Vel bliver Hun Gudinde, Du en Gud,
 (Ehi disse Grundtræk, som I fik beroppe,
 Vil, skjøndt I har forladt Olympens Toppe,

Selv i Schafsthal*) ei kunne slettes ud)
 Men, hvad jeg frygter, er, at her i Live
 Nu begge Gudestøtter ville blive
 Formedelt denne lange, kolde stive,
 Foreente Trodsen af Naturens Bud,
 I evig Taushed, Arm og Been i Klemme —
 Og at I begge, vaersomt pakked' ud
 Af Stramleriet, jeg kan aldrig glemme,
 Vil see, for Menneskenes Børn derhjemme,
 Som Isis Hun, Du, som Osiris, ud,
 Især hvis (hvad i Enden af December
 Let hænde kan) jer Ankomst finder Sted
 I Frostveir, denne Frygt mig Intet dæmper —
 Forfrosne, begge to maaskee, hvem veed?
 Hun skær, Du skjør! — O! var Forsigtighed
 Med en Udpakning nødig, alle Lemper
 Det ere vist ved denne Leilighed!
 Jeg gyser ved at tænke paa, hvor farlig
 Omfavnelsen (maaskee med Hestighed)
 Vil være, hvis den ei er yderst værlig!
 O! hvis af Kulde de pakkedemte Led,
 De fast krystalliseerte Lemmer, skingre!
 Jeg ønske Thorvaldsens og Kochs de sikkre Fingre,
 Og mine, overværende derved!!!

Farvel, min Ven! — og Du, min Sangs Veninde!
 Gid Enden paa det Alt, hvad her min Pen
 Igaar har drømt, idag drømt om igjen
 Om Bognen og Fortryllesen derinde,
 Maa blive, som mit Hjerte ønsker den!

*) En flad Poststation i Lyneborgerheden.

Gid I maae begge to gjenfinde Himmelen
 Paa Jorden, hvor I ogsaa komme hen,
 Om ei saa skjøn, som den, I her forløbe,
 (Eh! det umuligt er paa denne Klode
 Hver andensteds, end i Paris, i Nar)
 Saa dog saa skjøn, som i den næste Vaar,
 Den, under Christians og Amalias Savn,
 I Begges og i vores Fødestavn,
 I vor Augustas Borg og Fred'riks Kjøbenhavn,
 Kan findes! Lever evig vel, I Gode!
 Og gid jeg selv engang, oppaagnet af min Frygt
 For Psyche og Merkur, som Isis og Osiris —
 (Det var jo kun en Bro — en prismafarvet Iris
 I mine Taarer let af Haabets Solstin bygt)
 Min Kaas og Frøken Walterstorff maae finde
 Mig huldt erindrende med venligt Minde!

Til Hans Kongelige Høihed
Prinds Christian Frederik af Danmark.

Paris, paa Nytaarsdag 1822.

Prinds, som de trende Livets Huldgudinder,
Velsignende, har alt i Buggen lyst,
Hvem Dyd og Konst og Vidskab Krandsse binder
Af Thules og Hesperiens Kjærminder —
Hvis Dannedhed, indtagende hvert Bryst,
Er Danmarks Stolthed og Europas Lyst!
Modtag iblandt de duftende Demanter,
Som paa Din fyrstelige Bei
Udlandets Hyldest strøer fra alle Kanter,
Et lille, hjemligt, ydmygt Glemmigei!
Dg, mens Du tolker Dannefolkets Hæder,
Dg gjør dets Navns Erindring elskelig,
Lad i den glimrende blandt Jordens Stæder
Dets Lax min danske Læbe tolke Dig!

Du vil imellem Sydens Melodier,
Lykonstningsdagen vækker i hver Braa,
Dg alle Vestens, Østens Harmonier,
Det hjertelige Nord-Nyn ei forsmaae.
Den Fyrste, der endog i Hjemmets Enge,
Hvor fremmed Lyd det stræber at fortrænge,
Tro, kom ihu sit elskte Modersmaal,
Har ikke tabt i Sydens Blomstersenge
Sit danske Malm og ikke Nordens Staal.
Du veed, at Bellang andetsteds har hjemme,
End blot i Hvirvler af et Fuglebryst,

End sig Triller af Castratens Stemme;
 Du og i Mimers Bæld har hørt dets Røst!
 Er og kun svagt det Ryn, mit Bryst Dig bringer
 Her, hvor Zephirers og Favoners Spil
 Med Volscharpetoner Dig omringer,
 Jeg veed, Dit Hjerter Lytte vil dertil,
 Fordi det bringes Dig paa Nordens Binger.

Hil Dig paa Vendingsaarets første Dag!
 Det Vendingsaars, som trefold Storm bebuder
 Hvert Fredens Folk og alle Jordens Guder,
 Da Banner snart mod Banner, Flag mod Flag,
 Paa ny, bestemmende, til Seclets Ende,
 Om ikke for Aarhundreder, vil vende
 Den gamle Mennesk'hedens store Sag.

Hil Dig, o Prinds! at rustet ud med Evner,
 Naturen faa blandt Styrrerne kun gav,
 Hvis Navne Krøniken ærbødigt nævner,
 Du lærte kjende det oprørte Hav,
 Hvorpaa det blev Din Lod, engang at føre
 Det Skib, som under Knud og Baldemar
 Engang det største blandt Europas var —
 Og at, mens mange Styrmænd Intet høre,
 Til Stormens Forbud Du har laant Dit Dre!
 Hil Dig, at, tidlig vant til Bølgeslag
 I Folk-Draener, og til Fald af Fjælde,
 Hvor, Polen nær, fornæmmes Heklas Bælde,
 Du og har hørt Besuvs og Vtnas Brag,
 Og veed om det oprørte Havs Uhyrer
 Meer, end i Havnen mangan anden Styrrer —
 Fra Nord til Syd bestandig selv ombord,

Du kjender Strømmens Magt fra Syd til Nord,
 Dg veed, at Aareslag omsonst bekjæmper
 Hvad ingen jordist Modstand ganske dæmper.

Ei blot af Sandheds gamle Fibelbræt
 Dg vor Dplysningsbrammens nye Bøger
 Du kjender Fyrstepligt og Folkeret
 Dg Kjærnen af hvad Mennesk'heden søger —
 Den finder Ingen i sit Cabinet,
 Hvori kun Fortidsaandens Gjenfærd spøger —
 Dig svarte Trondhjem og Paris og Rom
 Dg meer end een Forsamlings Folkestemme —
 Dig lod Europa levende fornæmme
 Hvad Nutidsaandens Uro spørger om;
 Dg rolig samler Du i hjemligt Hjerte
 Den Kundskab, som Du udenlands begjerte.

Prinds! vær velsignet, at Din hele Færd,
 I hver dens Uttring venlig og retfærdig,
 Saa god, som viis, saa elskelig, som værdig,
 Forkynder Sydens Studsen Nordens Værd —
 Alt i Paris, som Tidens Muser prise,
 Den store Sammelplads for Jordens Bise,
 Du, hvor Du sees og høres, viser Dig
 En Anacharsis i Athenen liig,
 Dg, krandsst med Roser alt, som aldrig falme,
 I Haanden, som for end ufødte Slægt
 Engang skal bære Scept'rets tunge Vægt,
 I Kloges Samfund bærer Viisdoms Palme!

Dit Liv beskytte Himlens Varetægt!
 Det Folk, hvis fordums frygtelige Fædre

Oldtidens Sagn endnu som Guder hædre,
 Som Fjerde Christian, Juul og Tordenstjold
 Paa Hav bød trodse hver en fiendtlig Bold —
 Det Folk, hvis Hæders Glands i hver en Old
 En Hær ubødelige Navne nævner:
 Hvis Roes til Lysets Flugt en Rømer bandt —
 Hvis Priis i Daabens Verden Müller vandt —
 Hvis Navn en Bahl i Floras Teppe tvandt —
 Hvis Minde Tycho skrev med Himlens Stjerner —
 Hvis Følelser for Alt'ret Ringo sang —
 Hvis Veemods Lyst i Ewalds Harpe klang —
 Hvis Lune Holbergs Bittighed udtalte —
 Hvis Tænkning Rothe bandt en hædret Krands —
 Hvis Dannished i Konst og skønne Sands,
 Som Abildgaard og Stub og Carstens malte,
 Endnu hver Thormaldsens nysødte Gud
 I Steen for Evigheden taler ud —
 Hvis Ideal med alle Livets Ynder,
 Med meer end Amathusias Magie,
 Med meer end med Chariters Trylleri,
 Gudinden ved Din Side huldt forkynder —
 Det Folk, som føler veemodsfuldt sit Savn
 Bag Elben i den elste Fødestavn,
 Som, hylbende, Dit sjeldne Værd paastjønner,
 Og nævner, stolt og fro, sin Konges Ben
 Den Første blandt dets palmefronte Sønner,
 Det kalder i mit Hjertes Nyn igjen
 Dig, elste Prinds! og Din tilbedte Mage
 Paa denne første mellem Aarets Dage.

Ja, Nordens Christian! det er ei min Sang,
 Hvortil Du venlig laaner nu Dit Dre —

Det er Velsignelsen fra Dannevang,
Den gamle Skjald til Harpens brudte Klang
I dette Nyn Dig vover at fremføre.

For spædt, for nyt endnu, for pludseligt
Er Livet, Du gjengav den længe Døde,
Til i et Dans Apollo værdigt Digt
Din Dypgang i sin Straaleglands at møde,
Min svage Stemme kun velsigner Dig;
Dens Lovsang tolker mat det elskte Rige;
Men lad Dit Hjerte mine Taarer sige:
At den er dansk og sand og elskelig!

Til Hans Kongelige Høihed
Prinds Christian Frederik.

Bern, d. 15 Octbr. 1823.

Flyv, du første, svage Glimt —
 Af! endnu kun alt for svage,
 Neppe selv mig klare Skimt
 Af lidt Aand endnu tilbage —
 Du mit Hjertes første Brev,
 Som det nys i Morgenrøden,
 Der mig, midt i Skibbruds-Nøden,
 End engang tilstraalte: „Lev!“
 Afsted givende til Døden,
 Efter eet Mars Stormnat skrev!

Glem den lange Nat — dens Smerte —
 Glem det hele Marter-Mar!
 Glem hvert Slag, som traf mit Hjerte!
 Glem Fortvivlelsen, jeg næerte,
 Efter Tabet her i Livet
 Af hver Evne, mig blev givet,
 Af hver Fryd, jeg kjende lærte,
 Af hver Trøst, min Sjæl begjerte,
 Fra i Fjor indtil i Gaar!
 Flyv, du første, kjælnæ, spæde
 Haabets Spire fra din Rod,
 Med din første Drøm om Glæde
 Hen til din Beskytters Fod!
 Flyv — med eengang fattet Mod —

Uden mindste frygtsom Tanke
 Paa hvad underveis kan vante —
 Til og tænk kun, hvad dig drev!
 Flyv, som aldrig fløi et Brev,
 Efter længe fængslet Dvælen,
 Livet selv, med Død i Hælen,
 Til den Elfte selv ei skrev!
 Flyv, som, naar hvert Lys er slukket,
 Der paa Jorden vildeb' den,
 Sjælen, efter sidste Suktet,
 Flyver op til Himmelen!
 Flyv, du Fangens Dverbringer,
 Der sig løs af Fængslet rev,
 Flyv paa Nimets lette Vinger,
 Med en Zephyrs lette Svæv,
 Der sig over Bækken svinger
 Til den blomsterklædte Bred!
 Flyv med Lærkens Hurtighed,
 Naar den, fuld af Kjærlighed,
 Snug og Straae til Sengested
 For sin kjæle Mage bringer!
 Flyv med utaalmodig Til,
 Snar, som Amors egen Pii, l,
 Over alle Folke-Neder,
 Over hver en Kro og Stavn,
 Hvor gemene Posten beder
 Mellem her og Kjøbenhavn!
 Seer du, du dig ei kan maale
 Med en Morgenrødens Straale,
 Sving dig hurtig op paa den!
 Skynd dig, fort, som Tanken hen
 Til den kongelige Ben,

Hvis en Frelfers lige Møde,
 Sidst paa Veien til de Døde,
 Bød mig vende om igjen;
 Og — uglemmelige Minde! —
 Trods hvert smertende Forliis,
 End paa Jorden lod mig finde
 Glædens helligste Guldvinde,
 Med dens hele Paradiis,
 I det ellers mangesinde
 Høist vanhellige Paris —
 Til den Fyrste, som har vundet
 I een sammenslynget Krands
 Hver en enkelt, jeg har bundet,
 Hvor jeg Stort og Godt har fundet
 Indenrigs og udenlands —
 Til den Prinds, som ingen ligner,
 Ingen Prinds og ligne kan,
 Der ei prøvet er, som han,
 Som mit Fædreland velsigner:
 Frederik og Christian —
 Og, som vil engang erindre
 Folket, i dets Kongesal,
 Hvor dets Fædres Minder tindre,
 Begge Navnes Ideal —
 Som mig lærte klart erkjende,
 Hvad jeg kun med Hjertet saae,
 I en halv Oplysning's Blende,
 Og med Frihedshatten paa:
 Mennesk'hedens Blomsterkrone,
 Selskabs-Havens største Ziir,
 Ene mulig paa en Throne,
 Ene mulig med et Spiir —

Hen til denne Nordens Ære,
 Hen til denne Danmarks Lyst,
 (Selv, jeg troer, hver Uven fjære,
 Slaaer et Hjerter i hans Bryst!) —
 Flyv da du — hvis lille Broder
 Underveis, jeg veed ei hvor,
 Gik til Grunde med sin Moder,
 Thoras Muse selv, i Fjor,
 Dengang sendt, for at frembære
 Fyrsters Mønster „Tak for Ære,
 „Tak for frelset Liv og Ære,
 Meldende Prinds Christian:
 „At skjøndt mellem Jis og Stene
 „Bisned' alle disse Grene,
 „Den dog aldrig visne kan,
 „Som han tryllende berørte —
 (O! den lever eviggrøn!)
 „Da han i dens Fald bønørte
 „Thora-Granens sidste Bøn“ —
 Mod min Profas stive Skjebne
 Vil jeg ikke meer mig væbne;
 Flyv da du, hvis Bud jeg troer
 Mere trygt, end hiint i Fjor!

Men, før dine Reise-Binger
 Du begynder at udslaae,
 Før du fra min Pult dig spinger,
 Tag lidt andre Klæder paa!
 Din Bro'erlille, som du huffer,
 Vær særdeles net og peen;
 Vær du heller ingen Sluffer!
 Pynt dig lidt! men vær ei seen:

„Fader!“ raaber du, „du skynder
 „Paa mig med saa mange Bud,
 „At mit korte Glimt begynder
 „Midlertid at sluffes ud!
 „Troe mig, det er bedst, jeg render
 „Som jeg er, paa mine Been,
 „Før en ny Besvimen ender
 „Levetraaden paa min Teen!
 „Hvortil Pynt, naar Hjertet brænder?
 „Jeg har vasket mine Hænder —
 „Og — min indre Dragt er reen.
 „D! Hans Høihed du jo kjender!
 „Mon Han vel sit Die vender
 „Bort med Haan fra mindste Steen,
 „Som man skyndig Ham tilsender,
 „Fordi stakkels saadan En
 „Ikke just er filet, glattet,
 „Eller pyntelig indfattet,
 „Som en kostbar Edelsteen?“ —
 Ingen Faxer! ingen Furer!
 Klæd dig om fra Top til Taa! —
 Tag mig dine Søndagsbuxer,
 Haabets grønne Buxer paa!
 Finessens Silkestrømper — skynd dig! —
 Livlig Letheds Dandsesko!
 (Du maa være dog lidt yndig,
 Og ei ene fri og fro —)
 Udmygheds de hvide Handsker!
 Kjærligheds den gule Vest!
 Og — men bie end lidt! — jeg grandster
 Paa, hvad Riol' sig stikker bedst?
 Hellighedens — har du ikke —

Bittighedens — er forslidt —
 Barnets kan sig her ei skikke,
 (Deri gaaer du alt for tidt) —
 Munterhedens? af! der ere
 Vel for mange Huller paa? —
 Dog — lad Huller Huller være —
 Tiden iler — tag den paa!
 Haaret er dig lidt fortottet —
 „Det er Moden!“ — Saa? — Velan!
 Seer du og ei ud, som Slottet,
 Kan du dog til Rød gaae an!
 Hatten paa med Dnske-Binger!
 Fix og færdig nu, afsted!
 Bær mit Hjertes Dverbringer!
 Der, min Søn, tag Pakken med!

End et Ord før du forsvinder!
 Naar du kommer did, saa sig:
 At, mens her en Krands jeg binder
 Af de sidste Livs-Kjærminder
 I det Alpe-Himmerig,
 Hvor min Sundhed ligger Liig,
 Midt i Lindringen, jeg finder,
 Mig en blodig Taare rinder,
 Fordi, trods hver Veiens Hinder,
 Jeg ei selv kan følge dig!

Til Cabinets-Secretair Adler i Kjøbenhavn.

Bern, i Decbr. 1823.

Ud Baggesen endnu, min Adler! lever
 Fra hver sit Livs tilvante Næring fjern,
 Og, trods sin Pandes Knusen,*) Juras Børn
 Og Hjertets Lyngde, let og vever
 Stik gennem Bisen end mod Norden svæver,
 Bevise mig, hans Sjæl maa være Jern,
 Hvis og hans Krop er Trøske.

Skjøndt mig dækker
 Omsonst det skjøre Liv tredobbelt Uld;
 Skjøndt Intet-meer mig Frysende forstrækker
 End blotte Tanker paa formeret Kuld;
 Da den, jeg føler, alt mig Modet knækker;
 Nordpolen Oldingen dog stedse trækker,
 Til Favnen, der engang var Drengen huld.

Ja, hulde Broder, Adler! mig blev givet
 (Det føler dybt jeg i mit gamle Bryst)
 En evig underfuld magnetisk Lyst,
 Der overlever Lysten selv til Livet,
 Og volder, at naar knuust, selv Hjertet meer ei slaaer,
 Dets inderlige Kraft dog aldrig reent forgaaer.
 Den Lyst er den: imellem Sydens Grave,
 (Hvor med hver anden Lyst, det er for mig forbi)
 Til Frederiks danske Slot, til Christians danske
 Have,

*) Ved Styrningen paa Steentrappen i Luxemborger-Haven, to Maaneber efter min yngste Søns Død.

Og samtlige Kjærminderne deri. —
 Saa stærk er disses hulde Trylleri:
 At, efter nys at have funden
 Min længe tabte Samling — og, med den,
 Den Sundhed ikke just (der synes reent forsvunden)
 Dog Syn og Haand og — Brugen af min Pen,
 Istedensfor de Benner og Beninder,
 Der i Paris mig overvældte med
 Beviser, hvortil faa man Mage finder,
 Paa Venstæb og paa venlig Kjærlighed,
 At svare paa de ufortrødne Breve,
 De mig, der aldrig svarede, tilskreve,
 Jeg (skjøndt jeg dem og stedse skrive vil)
 Dog, Brev i Brev, kun skriver Hjemmet til.
 Dig! — (træk ei alt for haanligen paa Næsen
 Ad dette lidt vel broderlige Du!
 Jeg i Fortrolighed var fordum selv lidt kræsen,
 Og er det, trods min Simpelt, endnu;
 Men, i et rimet Brev en Ven at demme,
 Som Aand og Hjerte dutter, synes mig,
 Saa lidt i dansk Natur at have hjemme,
 Som i kunstløse Vers at rime sig —)
 Dig, kjære Adler! (efter Ham, hvis Naade
 Mig, næst min Skabers, er mig dyrebar,
 Og Hende — som jeg giver Dig at raade —
 Hvem jeg, dog kun i Drømme, skrevet har)
 Blandt alle dem, jeg elsker, først jeg sender,
 Mit knapbegyndte Livs endnu kun svage Skimt
 Af Flamme, der i Hjertets Indre brænder,
 Og af det Lys, som Dennes stegne Glimt
 I mit formørkte Hoved atter tænder.
 Tilgiv dets Flagren mellem Poesie

Dg Prosa — da jeg om igjen maa lære,
 Fra først af alt mit glemte Skriveri —
 At Niim bestandig blande sig deri,
 Er næsten uvilkaarligt, paa min Tre.

Bær hilset inderlig, min Ven!
 Med min Taknemmeligheds hele Fylde,
 Ei blot for hvad Du mig har skjentet; men,
 Fordi Du giver Dem, vi begge hylde,
 Nu jeg, og med mig selv, min Pen,
 Saa godt som tabt, i dødlig Dvale blune,
 Med tifold Liv og Ynde, Vid og Lune,
 Foryngt, den gamle Baggesen igjen!
 Tak, fordi jeg, i mine tabte Dage,
 Med Hensyn paa mit Hjem, kan tænke mig
 Med hele min Hengivenhed i Dig,
 For Christian og Amalia tilbage!
 Tak, Adler! for at Du er den, Du er,
 Og hvad jeg ønsker begge fjern, opfylder,
 Betalende for mig, hvad jeg Dem skylder,
 Med dobbelt Evne til at more hver!

For Ham og Hende, som Du daglig skuer,
 (Misundeligste mellem alle dem,
 Jeg misundt har i mit misundte Hjem)
 Fornemmelig den Hjertets Flamme luer,
 Som ingen Storm i Livet sluffer ud. —
 O! hvad mig piinligst brød i Hov'dets Brud,
 Var, at for Dem, hvis Yndest meest jeg skyldte,
 Med al den Kjærlighed, mit Hjerte fylbte,
 Jeg reent var tabt. Da skjenede mig Gud
 En Drom, midt i mit Banvid, der mig lindreb',

I det sig levende min Sjæl erindred',
 Min sidste Afstedsbøn til Dig, min Ven:
 O! vær vort Fyrstepar i dobbelt kjære
 Opmuntringer paa Himmelveien, hen
 De gaae til evig Priis og Danmarks Ære,
 Hvad — ung, med Dine Øyner, Begge nær,
 Som nordist Henriquatse-Secretair,
 I Sullyst Stræben — jeg Dem vilde være!
 Jeg takker Dig, min Adler! hjertelig,
 Fordi — (mig siger det endnu mit Hjerte,
 Hvad alt Dit Væsen i Paris mig lærte)
 Du, viis og god og munter, elskelig,
 Bestandig denne Bøn opfylder mig!
 Hvis og Du mig har glemt, Gud veed, jeg det tilgiver,
 Som jeg det fuldt tilgiver alle dem,
 Jeg elskende mig mindes i mit Hjem;
 Min Skjebnes Skyld det er, hvis man mig utro bliver,
 Ei mine Benners. Ingen af dem veed
 Hvad jeg til Undskyld for min Tausheds Brøde,
 I al den Tid, jeg Intet meldte, leed,
 Og hvor aldeles, i det sidste Aar jeg døde,
 Værd Deres venlige Medlidenhed.
 Nu, pludselig en Haabets Morgenrøde
 Bestraaler her mit Memnon's Bryst paa ny,
 Nu synger Danmark atter jeg imøde,
 Det første Livets friske glade Gry. —
 Ja! fald hvert Digter-Korthuus, jeg mig bygte!
 Hver Sæbeboble, jeg har blæst, forgaae!
 Med mine sidste Sange døe mit Rygte!
 Lad være pustet ud, med Halskøvs Lygte,
 Den aandelige Praas, man engang lyse saae
 Bed Raafen mellem Hvilehøi og Spraa!

Et Brev dog, jeg har digtet, skal bestaae!
 Det nemlig: „Ingensteds er Roserne saa røde,
 „Dg ingensteds er Tornene saa smaa,
 „Dg ingensteds er Dunene saa bløde,
 „Som de, vor Barndoms Uskyld hviipte paa!“
 Tidt folte jeg det her og allevegne,
 Hvor Skjaldens Hjerter kom sit Hjem ihu,
 Fjern fra Kong Frederiks og Prinds Christians Hegne;
 Men aldrig, elskte Adler! dybt som nu —
 Nu Livets første Morgenstraale bryder
 Mig atter frem bag Dødens Tordenfy,
 Dg i det næsten brustne Hjerter gyder
 Med klar Erindrings Fremtids Haab paa ny —
 Nu, da jeg atter løst af Banvids Lænker,
 Kan ordne mine Følelser i Sprog,
 Dg klart mig selv fortolke hvad jeg tænker,
 Hvergang jeg blader i min egen Bog —
 Nu, jeg kan læse hvad mig Andre skriver,
 Dg skrive selv, hvad Andre læse kan,
 (Hvad dog maaskee endnu et Spørgsmaal bliver,
 Om det saa vist i dette Brev gif an?) —
 Nu, da jeg samle kan hvad Blikket santer,
 Men hidtil strøet og blendt i Lyn paa Lyn,
 Til Andres Aander fattelige Tanker,
 Til Andres Dine skuelige Syn —
 Nu, da lidt efter lidt den Taage svinder,
 Som dækkede mig længe Tid og Rum —
 Nu, hvor jeg var og hvor jeg er, jeg minder
 Mig klart paa ny, som vaagnet af en Slum —
 Nu, jeg mig levende paa meer besinder,
 End paa min Skjebnes sidste Tordenstrald,
 Dg andre Træk i min Erindring finder,

End Sygdom, Tab og Styrten Fald paa Fald —
 Nu, jeg kan stue skjelnende tilbage,
 Fra Nuets lyse Top med klart Blik,
 Paa Veien, jeg i mine sidste Dage
 Fra Grav til Grav i Mulm og Blinde gif —
 Nu seer, i from Erindren, barnlig Haaben,
 Min Sjæl med inderlig veemodig Lyst,
 Bestandig Fædrelandets Himmel åaben,
 Og Frederik Christians Billed i mit Bryst.
 Jeg seer det drømmende, jeg seer det vaagen,
 Dmtindret af en dansk Kjærminde-Krands,
 Rundt om mig seirende forjage Taagen,
 Med Nordens friske Dagbruds milde Glands,
 Bag dette seer jeg Bennernes, som leve,
 Hvis Trostab gjemmes evig i min Tro,
 Og omkring Hendes, af! Venindernes, som svæve
 For Nannas Skjald her, og i Lysets Bo —
 Og, hvor jeg staaer og gaaer, det Billed smiler
 For min af Glemselsdybet stegne Aand,
 Der, fri, paa ny mod Hjemmets Himmel iler,
 Aftastende hvert fremmedt jordist Baand.
 Og, o! hvad hindrer, Tanken meer ei bundet,
 Min Aand, at svæve nu sin Bugge nær?
 Hvad hindrer Hjertet, der har Binger fundet,
 At være der, hvor Du, min Adler! er?
 Lad Hammen ogsaa blive her tilbage,
 Den Ham, som Aar og Sygdom har fortært,
 Som tidlig luslidt blev i jordist Plage,
 Den gamle Ham er nu dog Intet værdt.
 Jeg er hos Eder Selv. Det Nyn, den Tone,
 Den Livets evig unge Poesie,
 Det Spil af Graad med Glædens Latter i

Man yndede i Rue Castiglione,
 Med al dets Snurrighed, er nu paa Sorgenfri —
 Der svæver det usynligen i Luften
 Om Dem, for hvilke det er til endnu,
 Med Hjertets evige Violers Duften —
 Men, o! min Abler! svar mig Du:
 Erindrer man end der, hvor nu den Unge pranger,
 Med huld Medlidenshed den gamle Sanger?

Efterskrift.

Endnu en Forespørgsel: er det Brev,
 Jeg nyligen (min første Skrift-Forsøgen
 I Aar) med Bedlæg, til Hans Høihed skrev,
 Hvori jeg tvang min Beemod selv til Spøgen,
 For ei at kjede Ham med Klagesang,
 Og gaaet mine fordums Breves Gang?
 Hvad? eller er det kommet Ham tilhænde,
 Og har, i dette Fald, med naadigt Smil
 Han læst det? Har Han huld forladt dets Stil,
 Der, som jeg frygter, lidt for stærkt har røbet,
 Hvad med mit sidste Skibbrud gif i Løbet?
 Har han erholdt de Breve, som min Søn
 Ham tilskrev paa sin Faders Bøn,
 Og Kassen med Insector, Coopmanns loved'
 At sende med Skibsleilighed (hvori
 Jeg havde Dag og Nat, med halvknuust Hoved,
 Selv pakket Samlingen, som, i sin Agonie,
 Min *Paul mig bad Prinds Christian at stifte?)
 Vel glemt en Tid lang; men dog ikke:
 Da, Døden nær, jeg laae med freidigt Mod,
 Fordi mit Danmarks Skytsaand for mig stod,

Prinds Christians Haandtryk og Prinds Christians
Blikke.

Hils alle Venner og Veninder,
Som end med huld Deeltagelse mig minder,
Ja! hils endog ret venlig alle dem,
Der end paa Baggesen dem blot besinder,
Men hils for Alle Perlen i mit Hjem,
Ei blot i Danmark, men i Norden —
Ei blot i Norden, men paa hele Jorden —
Ei blot paa Jorden, men engang i Himmelen,
Saavidt, hvad her har straalet, pryder den!

Anmærkninger

til sjette Bind.

1. Skjemtsomme Niimbreve og poetiske Epistler. Anden Samling. 1812—1823. S. 1. Flere af disse Digte ere optagne efter den i 1814 udgivne Samling af „Poetiske Epistler“, andre findes i den ældre Udgave af de danske Bærker iblandt Samlingerne af „Lyriske Digte“, og nogle, navnlig den sidste, skyldes en velvillig Meddelelse efter Digterens Død. Vel kunne flere af disse Niimbreve henregnes til „Lyriske Digte“, og dette var ogsaa Tilfældet tidligere; men da Forfatteren selv har optaget nogle af disse Digte iblandt sine „poetiske Epistler,“ navnlig: Paradiisfuglen, S. 159, Anakreon til Psycharion, S. 161 og Imanuel til Ida, S. 163, ligesom de i forrige Bind, Bemærkning 14 og 18 anførte, saa har Udgiveren ikke alene ogsaa gjort dette, men tillige optaget iblandt Epistlerne de øvrige lyriske Digte, der ere af aldeles lignende Natur og tildeels staae med de anførte i næste Forbindelse, som f. Ex. Til Frue Rahbek, S. 165, Den døende Harpeklang, S. 167 og Rosen imellem dens Sødsfende, S. 171.

Derimod har Udgiveren ikke optaget i denne Samling de Niimbreve, der ere udelukkende eller hovedsageligen af polemisk Indhold, som: „Lunets Poetik“, „Parnasdommen“ og „Alene-kampen“, forbeholdende disse en Plads i de efterfølgende Samlinger af satiriske og polemiske Digte.

2. Den danske Naso i det tydske Tomi, S. 1, samt de S. 84, 94, 101, 104, 125, 138, 176, 186 og 193 optagne Niimbreve ere vel alle, mere eller mindre, af satirisk og polemisk Indhold, men i samme træder Gjenstanden for Digterens satiriske Lune og polemiske Udfald mere i Baggrunden for Afspæilningen af Digterens vieblikkelige Sindstemning, fremkaldt ved hans

subjective Opfattelse og Anskuelse af det litteraire og borgerlige Liv. Og netop derved at de i dette og i det foregaaende Bind meddeelte Riimbrev og poetiske Epistler, fra 1784 indtil 1823, fremstille Digteren i hans afværende snart muntre, snart alvorlige Stemninger og vel stundom Forstemninger, danne de i deres Forbindelse et Slags versificeret Selvkildring af Digterens indre Liv og hans Muses Indgiveller, der vilde være ufuldstændig, hvis Indtrykket af hans Samtids litteraire Productioner og de polemiske Yttringer, som nogle af disse fremkaldte, ganske savnedes.

3. *Elleskøvs Mysterier*, S. 23. Endstjøndt dette Riimbrev er noget yngre end de syv paafølgende Digte, er det dog, som en Indledning, meddeelt foran disse, der, som Digteren selv yttre, ere fulde af overgiveness Ungdomsskjæts, og afgive et nyt Bæviis paa den nsie Forbindelse, der stedse fandt Sted imellem Digterens Liv og hans Muses Stemning. Udgiveren havde personligen Leilighed til i Selskab med sin Fader at finde det Naturlige i denne muntre Stemning under et Ophold paa det høist comfortable Antvorskov Slot, hvis aandrige, gjestfrie og dengang meget bemidlede Besidder, med en udmærket smuk, ung Kone og en yderst elskværdig Datter af første Ægtekab, forsatte den i Kjøbenhavn og Kiel af mangeslags Sorger nedbæiede Digter pludseligen ind i et ham aabent Paradiis.

4. *Den forgjebes Anraabelse*, S. 34 og den mistænkelige Tandpine, S. 36 vare ikke optagne i de danske Bærkers ældre Udgave; men Udg. finder for Tiden ingen tilstrækkelig Grund til at udelukke disse tvende nsie med hinanden forbundne Digte, der høre til den under Navn af *Elleskøvs Mysterier* betegnede Cyclus, og det saa meget mindre, som flere Strophen, og navnlig den Hyliding, Digteren bringer sit Modersmaal, S. 38, formeentligen høre til hans meest poetiske.

5. *Mit Lunes gamle Gjæld*, S. 77. Den i dette Riimbrev omtalte „Frue Schüz“ er den berømte Konstnerinde Henriette Hendel, til hvis forskjellige mimisk-plastiske Attituder Digteren har skrevet betegnende Epigrammer, (See J. B.s poetische Werke in deutscher Sprache. Vierter Band. S. 242—246).

6. De Himmelskes Afskedsbrev. Efter Opførelsen af „Uglspil“, S. 101. Lytspillet: Uglspil eller Fastelavns Mandag, i 5 Acter, er kun bleven opført to Gange og første Gang Fastelavns Mandag i 1814. Ikke blot Digteren, som streng Kritiker, men ogsaa Publicum fandt, at dette Stykke ikke egnede sig til Opførelse paa den kongelige danske Skueplads, medens det maatte smerte Digteren dobbelt, at dets Forfatter var hans personlige Ven og en varm Ynder af hans Muse.

7. Ode til Kammereer v. Harbou, S. 148.

* Brolæggerstræde (Nr. 83) Digterens Bopæl til den Tid.

8. Paradiisfuglen, S. 159. Dette Digt er oprindeligen digtet af Forfatteren paa Tydsk, i Aaret 1809, og findes iblandt hans „poetische Werke in deutscher Sprache, 5ter Theil“ under Doverskrift: „An Eine der Seltensten.“

9. Til Frue Professorinde Rahbek, S. 165. Til end yderligere Forklaring af den Glæde, Digteren følte ved at see sit Digt affrevet af Rahbeks elskelige „Charis Margarita“, tjener den Oplysning for dem, der ikke allerede vide dette, at Frue Rahbeks Haandskrift var udmærket jürlig og smuk.

10. Den døende Harpeklang, S. 167. Den tydske Original findes i J. B.s „poetische Werke in deutscher Sprache. Fünfter Theil.“ Det danske Digt afviger imidlertid saa betydelig fra det tydske, at det ingenlunde kan betragtes som en Oversættelse.

11. Til Broder Dannemand, S. 176 Strophen:

* Det Held, som over Gren gaaer,

har Betydning til en lignende Strophe i Dehlenschlägers Sang ved Fugleskydningen d. 8de August 1816, over hvilken Sang en udførlig Commentar meddeles senere.

11. Til Antigone Juliane Marie Jessen, S. 193. I Anledning af Digterindens poetiske Epistel „Til Phoebus“, som B. havde ladet indrykke i det af ham redigerede litteraire Maas-

nedskrift Danfana, og i hvilken Epistel Digterinden sammenligner Baggesen i hans Kamp mod „den vilde Smags Napoleon“ med „en igjensødt Bellerophon.“

* berømte Kirsebærtræ, S. 195, hentyder til den i den foregaaende Anmærkning omtalte Sang.

* „Bommen“, S. 200. Digterinden anraaber i sin Epistel Phoebus om:

„D, naar i Kampens Harm han bringes til at gløde,
 „Lad med sit Guldskjold ham hvert fiendtligt Hug afbøde!
 „Hans Piil du dyppe selv i Solens Ild,
 „At den velsignende, som Du, saa varm og mild
 „Maa glide lægende i Barmen, han maa saare!
 „Han sende den med Kraft, og dugge den med Taare!
 „Da skal han for Dit Dan gjenvinde Sprog og Aand,
 „Som løses op i Dunst, naar løses alle Baand!“

13. Til Frederikke v. Lübau, S. 206. - See den historiske Meddelelse, dette Digt betræffende, i Niimbrevet til Gen. v. Walterstorff, S. 219 og 220.

14. Til Generallieutenant v. Walterstorff, S. 211. Dette Niimbrev er skrevet samtidigt som Digteren begyndte at skrive sine „Breve til A. Dehlenschläger“ i Anledning af dennes: „En Reise fortalt i Breve til mit Hjem“, hvorpaa Meddelelsen S. 214 hentyder.

* Reiser, S. 214. C. Fr. Reiser, bekendt af sin „alleromstændeligste Historiske-Beskrivelse“ af Kjøbenhavns Ildbrand.

15. Afskedsbrev. Til Kammerherre v. Raas, S. 244. Efter ni Aars Ophold i Fædrelandet ankom B. i Slutningen af Aaret 1820 til Paris, hvor han i Løbet af to Aar oplevede nogle af sit Livs største Gjenvordigheder og største Nydelser. Til de første hørte, at hans fra Hjemmet til Søes affendte Effec-ter gik deels ganske tabt ved et Skibbrud, deels bleve havarerede, at hans elskede Ven og Belynder, General v. Waltersdorff, dansk Minister i Paris, var død kort forinden hans Ankomst, hvilket tildeels bevirkede, at han, formedelst den forsømte Betaling af en

Gjældsfordring, holdtes 30 Dage i Gjældsfængselet Sanct Pe-
lagi, indtil hans Kones Dødfren af den sidste Deel af hendes
Fædrearv løste ham ud af samme. Kort derefter lastedes han
paa Sygeleiet i Paris, medens hans Kone og yngste Søn beboede
et Landsted i Marly. Men til Digterens store Held kom paa
samme Tid Danmarks nuværende Konge, med høie Gemalinde, til
Paris, og ved disses velgjørende Deeltagelse og fyrstelige Mildhed
bleve ham nogle af hans Livs største Nydelser til Deel. Den
syge, danske Digter optoges og pleiedes i Hs. Kongelige Høiheds
egen Bolig i rue castiglione, som Digteren omdøbte til „Ama-
liensborg i Paris“, og hvor han vel ikkun langsomt gjenvandt
nogenlunde sin Helbred, men snart gjenvandt sit gode Lune, der
udtaler sig i det foransførte Riimbrev, navnlig ved at see
v. Kaas afreise i en Deligences Coupé, adskilt fra den med ham
reisende unge, aandrige Dame inde i Vognen.

16. Til Hs. Kongl. Høihed Prinds Christian
Frederik af Danmark, S. 236. Dette Digt, hvori Forf.
S. 239, har bundet flere af det danske Folks udødelige Navne
i en Hæderskrands, som han har knyttet til sin „Velsignelse fra
Dannevang“ for Danmarks elskeligste Fyrste, paa Nytaarsmorgen
1822, altsaa atten Aar forinden denne kom til at bære „Except'rets
tunge Bægt“ (S. 238), kan maaskee med mere Ret kaldes en
Lovsang end et Riimbrev, og burde for saa vidt have været
anviist en anden Plads end den det tildeelte. Imidlertid har det
i Chronologisk og biographisk Henseende vistnok her den rette.

17. Til Samme, S. 241. Efter at B. i Juni 1822
var ved Døden bleven berøvet sin Fanny og i November samme
Aar sin yngste Søn, Paul, bragte hans ældste Søn, Carl, ham
i en halv bevidstløs Tilstand til Bern, hvorfra det foransførte
Riimbrev virkeligen var det første danske Digt, som han „efter
 eet Aars Stormnat skrev.“

18. Til Cabinets - Secretair Adler, Bern, i
December 1823, S. 247. Dette er Digterens sidste Riimbrev
og større danske Digt i Modersmaalet, sendt med Venkabs og
Taknemmelighedens varmeste Følelser til Hjemmet; thi

„Nordpolen Oldingen dog stedse trækker
 „Til Favnen, der engang var Drengen huld,“

* Paul, S. 253. Endsfjødnt denne Digterens yngste Søn døde i en Alder af ifkun omtrent 18 Aar, havde han dog allerede ved sin tidlige erhvervede Kundskab i Entomologien og sin store Færdighed som Tegner udmærket sig som Entomolog, og hans smukke Samling af Insecter er funden værdig en Plads i Hans Majestats particulaire zoologiske Cabinet.

☛ Alle Noterne under Terten ere af dennes Forfatter.

